Romantismul se Împleteşte cu scenele fierhmfi M
pasumal fi nu rareori cu doze fine de umor*

<Rpmantic suspense Subiecte care te ţin cu sufletul la guri ţi îmbină perfect acţiunea cu poveştile de dragoste TfistoricaCromânce Iubiri din secole trecute, intrigi şi drame, însă neapărat cu fmaluri fericite.

NORA ROBERTS

Moştenirea unei fiice

Traducere din limba engleză ANDREEA ŞELER

DREAM
BOOKS

1

Georgetown

Prima oară când Adrian Rizzo şi-a întâlnit tatăl, acesta a încercat să o omoare. La şapte ani, lumea ei era alcătuită în principal din mişcare. Cea mai mare parte a timpului locuia cu mama ei – şi cu Mimi, care avea grijă de amândouă – în New York. Dar uneori stăteau în Los Angeles câteva săptămâni, în Chicago sau în Miami.

Verile, mergea în vizită la bunici, în Maryland, cel puţin două săptămâni. Asta, dacă era să o întrebi pe ea, era cea mai distractivă parte din an, pentru că bunicii aveau câini şi o curte mare în care să se joace, plus o anvelopă legată de un copac, pe post de leagăn.

Când locuiau în Manhattan, se ducea la şcoală, ceea ce' nu o deranja. Mergea la lecţii de dans şi făcea gimnastică, iar asta îi plăcea mult mai mult decât dusul la şcoală.

Când călătoreau, pentru că aşa era nevoie la serviciul mamei ei, Mimi făcea şcoală cu ea acasă, pentru că trebuia să se ţină de învăţătură. Iar Mimi includea informaţiile despre locul în care se aflau în această învăţătură. Dacă stăteau în Washington, DC, o lună încheiată, o parte din şcoala cu Mimi însemna să viziteze monumentele, să facă un tur al Casei Albe şi să meargă la muzeul Smithsonian.

Uneori putea să lucreze cu mama ei, ceea ce îi plăcea foarte tare. Ori de câte ori putea să participe la una dintre filmările cu exerciţii de fiîness ale mamei, trebuia să înveţe o serie de mişcări, ca un dans cu exerciţii de cardio sau cu poziţii de yoga.

r

Îi plăcea să înveţe; Îi plăcea să danseze.
La cinci ani, făcuse un lilm întreg cu mama ci, destinai copul,..
?i familiilor. Unul de yoga, pentru că. În fond, *ea era* bebeluşul i Bebeluşul Yoga, compania mamei ci.
O făcuse să se simtă mândră şi încântată pentru că marna . spusese că aveau să facă şi altul. Poate când avea să aibă zece an să fie destinat acelei categorii de vârstă.
Mama ei ştia o groază despre categoriile de vârstă, segment, demografice şi alte chestii de-astea. Adrian o auzea vorbind despt ele cu managerul şi cu producătorii ei.
Mama ei ştia o groază şi despre fiîness, despre conexiunea mir,, te-corp, nutriţie, meditaţie şi tot felul de lucruri de genul ăsta. N ştia să gătească – nu ca bunelul şi buni, care aveau un restaurant Nu îi plăcea să se joace, ca lui Mimi – pentru că era mereu ocupaţi să-şi construiască o carieră.
Avea o mulţime de şedinţe, de repetiţii, de sesiuni de pregătire, de apariţii publice şi de interviuri.
Chiar şi la şapte ani, Adrian înţelegea că Lina Rizzo nu ştia prea multe despre ce înseamnă să fii mamă.
Şi totuşi, nu o deranja dacă Adrian se juca cu fardurile ei – atât timp cât le punea pe toate la locul lor. Şi nu se enerva niciodată dacă lucrau la o serie de exerciţii şi Adrian făcea greşeli.
Cel mai bun lucru din călătoria asta era că, în loc să ia avionul înapoi spre New York când mama avea să termine cu filmarea, toate interviurile şi întâlnirile, aveau să meargă la bunici, penîni un weekend prelungit.
Plănuiseră să încerce să negcxrieze prelungirea la o săptămână, dar deocamdată stătea pe podea,

în cadrul uşii, şi o privea pe mânu ei lucrând la o altă succesiune de exerciţii fizice.

Lina alesese această casă în care să stea o lună pentru că avea o sală de sport cu pereţii acoperiţi de oglinzi, ceea ce pentru ea era un lucru la fel de esenţial ca numărul de camere. Făcea genuflexiuni, ridicări de genunchi, abdomene – Adrian le şria pe toate. Si Lina vorbea spre oglindă – spre spectatorii ei imaginari –, dând instrucţiuni şi oferind încurajări.

Din când în când rostea câte un cuvânt urât şi începea din nou un exerciţiu. Lui Adrian i se părea frumoasă, o prinţesă plină de sudoare, chiar dacă nu era machiată nefiind înconjurată de oameni

..

«au «le camere dc luat vederi. Avea «hi veni ca huni. Iar pielea (I artia «le pan;* era HAldat* în «oare – chiar dac* nu era carul. f*nd – strâns înrr-un elastic acoperit cu material acum – semăna cu castanele pe cate le puteai cumpăni de Crăciun, într-o punir* de h*rtie, calde şi frumos mirositoare

Era (naltă – nu la fel de înalt* ca bunelul iar Adrian spera c* şi ea avea să fie la fel, când avea să se fac* marc.

Purta nişte pantaloni scurţi mulaţi, minusculi şi o bustier* de sport – n-ar fi purtat o ţinut* care lăsa la vedere atât de multă piele în filmări sau la apariţiile publice, pentru că spunea că o femeie rafinată nu face aşa ceva.

Pentru că fusese educată să fie conştientă de echilibrul min- te-corp-*ănâtate, Adrian ştia că mama ei era în formă, tonifiată şi fabuloasă.

Mormăind ceva doar pentru sine, Lina veni să facă nişte notiţe pe ceea ce Adrian ştia că era scenariul filmului. Acesta avea să conţină trei părţi – cardio, exerciţii pentru forţă şi yoga – fiecare de treizeci de minute, cu o parte bonus de cincisprezece minute, care solicita corpul în întregime.

Luă un prosop să-şi şteargă faţa şi o zări pe fiica ei.

-Rahat, Adrian! M-ai făcut să tresar. Nu ştiam că eşti acolo. Unde e Mimi?

-în bucătărie. O să mâncăm pui cu orez şi sparanghel de seară. -Grozav! Ce-ar fi să te duci să o ajuţi? Eu trebuie să fac un duş. -De ce te-ai supărat?

-Nu sunt supărată.

-Erai supărată când vorbeai la telefon cu Harry. Ai strigat la el că nu ai zis nimănui, mai ales unui ziarist, după care ai zis un cuvânt urât.

Lina îşi trase elasticul din păr, aşa cum făcea când o durea capul. -N-ar trebui să tragi cu urechea la conversaţiile altora. -N-am tras cu urechea, *am auzit*[redacted] Eşti supărată pe Harry?

Lui Adrian îi plăcea foarte tare agentul de presă al mamei ei. Îi aducea pe ascuns punguţe de M&M’s sau Skittles şi spunea glume amuzante.

-Nu, nu sunt supărată pe Harry. Du-te şi ajut-o pe Mimi. Spune-i că o să cobor şi eu în vreo jumătate de oră.

UnsTENIRFAI-
NEinif t ti

Ba era supărată, își zise Adrian când mama ei pleci de lAr ea. Poate că nu pe Harry, dar pe cineva, da, pentru că făcuv groază de greşeli când făcuse exerciţiul şi rostise o grămădi , cuvinte urâte.

Şi rar se întâmpla ca mama ei să facă greşeli.

Sau poate că pur și simplu o durea capul. Mimi zicea că, une., pe adulți îi doare capul dacă își făceau prea multe griji.

Se ridică de pe jos. Totuşi, având în vedere că să ajute la p.. gătirea mesei de seară era o plictiseală, se duse în sala de sport opri în faţa oglinzilor, o fetiță înaltă pentru vârsta ei, cu părui creţ – brunet, aşa cum fusese odinioară al bunicului ei – iesindu- din strânsoarea elasticului verde. Ochii ei aveau prea mult aur» ca să fie consideraţi verzi-verzi, ca ai mamei ei, dar ea tot spera ci aveau să se schimbe. Luă o poziţie teatrală, în pantalonii ei scurt, şi tricoul cu model floral. Apoi, răsucindu-se în ritmul muzicii dm mintea ei, începu să danseze.

îi plăceau la nebunie cursurile de dans *şi* gimnastică pe care le făcea în New York, dar acum se închipuia nu participând la curs, ci predând unul. Făcea piruete, ridica piciorul, se ridica în mâini, f&cea şpagatul. Un picior în faţă, paşi de salsa, un *salt!* Improviza de la o clipă la alta.

Se distră aşa douăzeci de minute. Ultimele douăzeci de minute de inocenţă din viaţa ei.

Apoi cineva apăsă pe butonul soneriei de la uşa casei. Şi refuza să-şi mai ia degetul de pe el.

Soneria avea o notă de furie, o notă pe care nu avea să o uite niciodată.

Nu avea voie să deschidă uşa de una singură, dar asta nu însemna că nu putea să se ducă să vadă cine era. Aşa că trecu în camera de zi, apoi în holul de la intrare, tocmai când Mimi venea şi ea cu paşi hotărâţi din bucătărie.

Mimi îşi ştergea mâinile pe un prosop de bucătărie roşu-aprins în timp ce mergea.

-Pentru numele lui Dumnezeu! Ce arde aşa?

îşi dădu ochii peste cap, uitându-se la Adrian, şi îşi îndesă marginea prosopului în betelia jeanşilor.

Minionă, dar cu o voce puternică, strigă:

-Stai naibii o clipa! Adrian ştia că Mimi avea aceeaşi vârstă ca mama ei pentru că tăcuseră făcultatea împreună. Ei, calmează-te odată! izbucni, după care întoarse cheia în broască şi deschise uşa.
IV unde rămăsese, Adrian văzu cum expresia lui Mimi trecu de la iritare – cum era când Adrian nu îşi făcea ordine în cameră – la frică.
§i totul se derulă foarte repede.
Mimi încercă să închidă uşa la loc, dar bărbatul o împinse, făcând-o şi pe ea să dea înapoi. Era masiv, mult mai corpolent decât Mimi. Avea o barbă scurtă cu ceva fire albe în ea. şi mai multe în păr, ca nişte tuşe argintii pe auriu, dar faţa îi era roşie toată, ca şi cum ar fi venit în fugă. Şocul iniţial înregistrat de Adrian când ¡1 văzuse pe bărbatul acela masiv împingând-o pe Mimi o făcu să încremenească pe loc.
-Unde dracu' e?
-Nu e aici. Nu poţi să dai buzna aşa. Pleacă! Pleacă acum, Jon, altfel sun la poliţie.
-Javră mincinoasă! O apucă de braţ pe Mimi, zguduind-o. Unde e? Are impresia că poate să dea din tleancă şi să-mi distrugă mie viata '
-la-ţi labele de pe mine! Eşti beat.
Când încercă să se tragă de lângă el, bărbatul o pălmui. Sunetul se reverberă ca un foc de armă în capul lui Adrian, care făcu un salt înainte.
-Să nu dai în ea! Las-o în pace!
-Adrian, du-te la etaj. Du-te la etaj chiar acum!
Dar Adrian, înfuriată, îşi strânse pumnii.
-Să plece!
-Pentru asta? mârâi bărbatul, uitându-se la Adrian. Pentru asta-mi distruge ea viaţa? Nu seamănă deloc cu mine. Cred că s-a culcat cu toţi care i-au ieşit în cale şi încearcă să-mi pună mie în cârcă bastarda asta. Ei, pe dracu'! Şi la dracu' şi cu ea!
-Adrian, la etaj! Mimi se învârti către ea, iar Adrian nu văzu pe faţa ei furie – cum simţea ea. Văzu frică. Acum, Adrian!
-Căţeaua e acolo, sus, nu-i aşa? Mincinoaso!

Uite, ca să vezi ce le foc eu mincinoşilor.
De data asta nu o pălmui, ci o lovi cu pumnul, o dată, de două ori, direct în figură.

Când Mimi sc lăsă moale, frica se împlântă în fiinţa Ini **Actri, Ajutor.** Trebuia să ceară ajutor.

Dor bărbatul o prinse pe scară, dându-i capul pe spare i îr prinse de coada de cârlionţi şi trase cu bmtalttate.

Adrian ţipă, strigând-o pe mama ei.

-Da, da, cheam-o pe mami. îi dădu o palmă, ustunmca arian, ca o flacără pe faţă. Chiar vrem să discutăm cu mami

în timp ce el o târa în sus pe scară, Lina ieşi din camera înfăşurată într-un halat, cu părul încă ud de la duş.

-Adrian Rizzo, ce Dum...

Se opri, rămânând încremenită când ochii îi întâlniră pe ai bărbatului.

-Dă-i drumul, Jon. Dă-i drumul, ca să putem sta de vorhă.

-Ai vorbit destul! Mi-ai distrus viaţa întreagă, ţărancă pro.br,

-Nu am vorbit cu reporterul ăla – şi nici cu nimeni alterne., despre tine. Articolul ăla n-a pornit de la mine.

-Mincinoaso!

O trase din nou de păr pe Adrian, atât de tare că acesteia i părea că îi luase foc tot capul.

Lina făcu doi paşi precauţi înspre ei.

-Dă-i drumul şi punem totul la punct. Pot să rezolv eu toată chestia asta.

-Prea târziu..., al dracului de târziu. Am iost suspendat de la universitate în dimineaţa asta. Nevastă-mea e umilită. Copiii mei – şi să ştii că nu cred nici în ruptul capului că javra asta mică e a mea – plâng întruna. Te-ai întors aici, în oraşul meu, tocmai ca să faci asta.

-Nu, Jon. Am venit în interes de serviciu. Nu am vorbit cu reporterul ăla. Au trecut mai mult de şapte ani, Jon, de ce să tac una ca asta acum? De ce să fac aşa ceva, punct? îi faci rău tetei mele. Ia mâna de pe fata mea.

-A lovlt-o pe Mimi... Adrian simţea mirosul gelului

de duş şi al şamponului mamei ei – dulceaţa subtilă a florilor de portocal. Şi duhoarea care venea de la bărbatul necunoscut de lângă ea, de transpiraţie şi bourbon. A lovit-o în faţă, şi Mimi a căzut...

-Ce-ai fă...

Lina îşi luă ochii de la el pentru a se uita peste balustrada care mărginea holul de la etaj. O văzu pe Mimi, cu faţa plină de sânge, care se târa pentru a se ascunde în spatele canapelei.
Îşi îndreptă din nou privirea spre Jon.
-Trebuie să încetezi, Jon, înainte să păţească cineva ceva. Lasă-mă...
-Eu am păţit ceva grav, curvă nenorocită!
Vocea îi era fierbinte şi roşie, ca şi faţa, ca şi flăcările care îi ardeau scalpul lui Adrian.
-îmi pare rău că s-au întâmplat toate asta, dar...
-Familia mea suferă! Vrei să vezi suferinţă? Hai să începem cu bastarda ta...
O aruncă. Adrian avu senzaţia de zbor, pentru câteva clipe înspăimântătoare, înainte de a se lovi de marginea primei trepte de sus. Focul din scalpul ei izbucni acum în încheietură, în palmă şi se răspândi rapid în sus pe braţ. Apoi capul i se lovi de lemn, iar privirea i se concentră asupra mamei ei, în timp ce bărbatul acela se repezea spre ea.
O lovi o dată, de două ori, dar mama ei ripostă lovind şi ea, cu mâinile şi picioarele. Şi urmară sunete oribile, atât de oribile încât voia să-şi acopere urechile, dar nu se putea mişca, putea doar să stea răstignită pe trepte şi să tremure.
Chiar şi când mama ei strigă la ea să fugă, nu putu să se pună în mişcare.
Bărbatul avea mâinile în jurul gâtului mamei ei, o zgâlţâia, iar ea îl izbea peste faţă, aşa cum o lovise el pe Mimi.
Şi era sânge, era sânge peste tot, pe mama ei, pe bărbatul acela... Se ţineau strâns, aproape ca într-o îmbrăţişare, dar încleştaţi şi plini de înverşunare. Apoi mama ei călcă apăsat pe piciorul lui şi îşi trase repede genunchiul în sus. Iar când bărbatul dădu înapoi, cu paşi nesiguri, îl împinse. Corpul i se izbi de balustradă. Iar apoi se lansă în zbor.
Adrian îl văzu prăvălindu-se, agitându-şi braţele. îl văzu prăbuşindu-se peste masa pe

care mama ei punea flori şi lumânări. Auzi sunetele acelea oribile. Văzu sângele care i se scurgea din cap, din urechi, din nas…

Văzu…

Apoi mama ei o ridică, o întoarse şi îi lipi faţa de pieptul ei.

-Nu te uita, Adrian. B totul Bine acum..

-Mil doare.

-Ştiu... Lina cuprinse cu grljfl încheietura lui Adrian. I<< , **eu.** Mlml... Ah, Mimi!

-Politia e În drum spre noi. Cu ochiul umflat. jumătu. chis »1 învlneţindu-ne deja, Mlml urcă treptele cu greu, după se aşeză ţi le cuprinse în braţe pe timAndouă. C) sil primim «j..-

Peste creştetul lui Adrian, Mimi articula »3r.1 sune» .|. cuvinte: *E mm.*

Adrian nu avea să uite niciodată durerea şi ochii alhaştr calmi ai paramedicului care îi bandajase încheietura fisurată ţi vorbise cu un glas liniştit când îi cercetase ochii cu o lanten mică ţi când o întrebase câte degete ridicase În faţa ei

Avea să-i ţină minte şi pe poliţişti, primii care îşi făcu*» intrarea după ce sirenele se opriseră din ţipat. Cei cu uniform» bleumarin. Şi totuşi, chiar în momentele acelea, mare parte du se întâmpla îi păruse a se desfăşura ca în ceaţă şi undeva Jcparu-

Se adunară toţi în salonaşul de la etaj, de la a cărui fereastră * vedea curtea din spate şi iazul cu crapi *hui.* în cea mai mare p.irtr a timpului, poliţiştii în uniforme vorbeau cu mama ei, pentru , Mimi fusese dusă la spital cu ambulanţa.

Mama ei le spuse numele bărbatului, Jonathan Bcnnett, că I-M profesor de literatură engleză la Universitatea Georgetown, bau că aşa stăteau lucrurile când se cunoscuseră.

Le spuse ce se întâmplase, sau cel puţin începuse. Apoi în cameră intrară un bărbat şi o femeie. Bărbatul era tare înalt şi purt.i o cravată maro. Pielea îi era de un maroniu mai închis, iar dinţii foarte albi. Femeia avea păr roşcat, tuns scurt, şi pistrui pe toată faţa. Aveau insigne, ca în filmele de la televizor.

-Domnişoară Rizzo, numele meu e detectiv Riley, iar acesta e partenerul meu, detectiv Cannon. Femeia îşi prinse din nou insigna la centură. Ne dăm seama că e greu, dar trebuie să vă punem câteva întrebări, dumneavoastră şi fiicei dumneavoastră. Apoi îi adresă un zâmbet lui Adrian. Te cheamă Adrian, nu-i aşa? Când ea dădu aprobator din cap, Riley se uită din nou la Lina. E vreo problemă dacă Adrian îmi arată camera ei şi stăm un

Io I NOU A ftt lltl KTN

pic de vorbă cât dumneavoastră discutaţi cu detectivul Cannon?

-O să fie mai rapid aşa? Au dus-o pe prietena mea – bona fetei mele – la spital. Nasul spart, contuzie... Şi Adrian are încheietura stângă fracturată, din ce au spus paramedicii, plus că s-a lovit şi la cap.

-Şi dumneavoastră arătati destul de rău, comentă Cannon, iar Lina ridică din umeri.

Apoi se crispă imediat ce se mişcă.

—Vânătăile de la coaste se vor vindeca, la fel şi faţa. M-a lovit în mare parte peste faţă.

-Putem să vă ducem la spital acum şi să discutăm acolo, după ce vă consultă.

-Aş prefera să mă duc după ce... terminaţi la parter.

-Am înţeles. Riley se uită din nou la Adrian. E vreo problemă dacă stăm de vorbă în camera ta, Adrian?

-Cred că nu. Se ridică, ţinându-şi braţul – bandajat şi suspendat de gât – lipit de piept. Nu vă las să o duceţi pe mama la închisoare.

-Nu spune prostii, Adrian.

Fără să o ia în seamă pe mama ei, Adrian se uita fix în ochii lui Riley. Erau verzi, dar o nuanţă mai deschisă decât ai mamei.

-Nu vă las!

-Am înţeles. Nu facem altceva decât să stăm de vorbă? Camera ta e aici sus?

-Două camere mai încolo, pe dreapta, zise Lina. Du-te, Adrian, du-te cu detectivul Riley. După aia ne ducem să vedem ce tace Mimi. Totul o să fie bine.

Adrian pomi prima, iar Riley afişă din nou acelaşi zâmbet când intrară într-o cameră decorată în nuanţe de roz-pal şi verde-pastel. Pe pat se afla un câine mare de pluș.

-Ai o cameră tare grozavă. Şi foarte ordonată.

-A trebuit să fac curat de dimineaţă, altfel nu ne duceam să vedem cireşii înfloriţi şi nu primeam îngheţată. Se crispă, într-un mod foarte similar cu al Linei. Să nu zici nimic de îngheţată. Ar fi trebuit să luăm iaurt îngheţat.

-Rămâne secretul nostru. Mama ta e foarte strictă cu ce ai voie să mănânci?

-Uneori. Mai tot timpul. Ochii îi scânteiau, plini de lacrimi. 0 să moară şi Mimi, ca bărbatul ăla?

-A fost rănită, dar nu prea grav. Şi Stiu sigur că au mir- jă de ea. Ce-ai zice să ne aşezăm aici, lângă tipul ăsta' Rik aşeză pe marginea patului, mângâind căţelul supradtmenM,, i *
Cum îl cheamă? *■*

- Barkley. Harry mi l-a făcut cadou de Crăciun. Nu pute»-. * avem un căţel adevărat, pentru că stăm în New York şi călăi. • prea mult.

-Pare un dulău pe cinste. Poţi să ne povesteşti amândur . ce s-a întâmplat? p*

Vorbele se revărsară din ea, ca o viitură printr-o spân.,. ^ într-un baraj. fe.

-Bărbatul ăla a apărut la uşă. Suna şi tot suna, aşa că m-, dus să văd cine e. Nu am voie să deschid eu uşa, aşa că am aşt- tat'O pe Mimi. A venit din bucătărie şi a deschis uşa. Ap,. c1 încercat să o închidă din nou, foarte repede, dar el a împtr, L- tare... şi pe uşă, şi pe ea. Aproape că a dărâmat-o pe Mimi t

-îl cunoşti?

-Nu, dar Mimi da, pentru că i-a zis Jon şi t-a spus să plece. Er. supărat şi striga şi spunea cuvinte urâte. N-am voie să le repet t

-E-n regulă. Riley îl tot mângâia pe Barkley, ca şi cum ar – fost un câine adevărat. înţeleg la ce te referi.

-Voia să vorbească cu mama, dar Mimi i-a zis că nu era acasi chiar dacă era. Era la etaj, făcea duş. Iar el striga şi tot striga ■ i-a dat o palmă peste faţă. Apoi a lovit-o iar. Nu e voie să lovesc oamenii. E greşit să loveşti.

-Chiar a fost greşit.

-Am ţipat la el să o lase în pace pentru că o prinsese în bratc şi o lovea. Atunci s-a uitat la mine – nu mă văzuse până atunci dar şi-a aţintit ochii asupra mea şi m-a speriat cum s-a uitat L mine. Dar îi făcea rău lui Mimi şi m-am enervat. Mimi a zis du-u la etaj, mie mi-a zis, dar el îi făcea rău. Apoi bărbatul... a lovit-, cu... cu pumnul. Adrian strânse pumnul mâinii tefere, iar lacrimile începură să îi alunece pe obraji. Şi îi curgea sânge, şi a căzut, iar eu am rupt-o la fugă. Am fugit ca să încerc să ajung la mama. dar m-a prins. M-a tras de păr, a tras tare-tare, şi m-a târât în sus pe scări aşa, iar eu o strigam pe mama cât puteam de tare.... -Vrei să ne oprim, drăguţo? Poţi să-mi spui restul mai încolo.

-Nu, nu! Mama a ieşit în fugă şi a dat cu ochii de el. Şi îi tot zicea să îmi dea drumul, dar el nu voia deloc. Tot zicea că ea îi distrusese viaţa, cu o groază de cuvinte urâte. De-alea foarte urâte, iar ea tot spunea că nu spusese nimic şi că o să rezolve totul, dar să îmi dea drumul. Mă durea. Şi mi-a zis cuvinte urâte şi m-a.... m-a aruncat.

-Te-a aruncat?

-Pe scară. M-a aruncat pe scară şi m-am lovit, şi încheietura parcă mi-a luat foc şi m-am lovit şi la cap, dar n-am căzut prea jos pe scară. Doar vreo două trepte, aş zice. Şi mama a ţipat la el, s-a repezit şi s-a luptat cu el. A lovit-o în faţă şi a cuprins-o cu braţele aşa... Mimă actul strângerii de gât. Eu nu puteam să mă mişc, iar el o lovea peste faţă, dar şi ea îl bătea, îl lovea tare, iar apoi l-a lovit cu piciorul, şi s-au tot luptat, iar apoi... a picat peste balustradă. L-a împins să scape de el, să ajungă la mine. Era plină de sânge pe faţă şi l-a împins, iar el a căzut peste balustradă. A fost vina lui.

-Bine.

-Mimi s-a târât în sus pe scară în timp ce mama a venit la mine şi m-a cuprins în braţe şi ne-a zis că ajutoarele sunt în drum spre noi. Şi eram toate pline de sânge. Nu m-a mai lovit nimeni înainte s-o facă el. Şi nu suport gândul că era tatăl meu.

-De unde ştii că era tatăl tău?

-Din ce tot striga, din cum mi-a zis. Nu sunt proastă. Şi predă la colegiul unde a învăţat mama, iar ea mi-a spus că l-a cunoscut pe tata la colegiu. Aşa că... Adrian îşi îndreptă umerii. Asta e. Ne-a lovit pe toate şi mirosea urât şi a încercat să mă arunce în jos pe scări. A căzut pentru că era un om rău.

Riley îşi petrecu braţul pe după umerii lui Adrian şi îşi spuse: „Cam aşa se pare că a fost".

Mimi trebui să rămână în spital peste noapte. Lina cumpără nişte flori de la magazinul de cadouri din spital – tot ce putea să facă, în situaţia dată – să i le ducă în rezervă. Adrian făcu prima radiografie din viaţa ei şi avea să i se pună şi primul ghips din viaţa ei, de îndată ce încheietura avea să i se mai dezumfle.

în loc să termine punerea în aplicare a planurilor lui Mimi pentru masa de seară, Lina comandă o pizza.

Ce Dumnezeu, copila merita măcar atât. Aşa cum şi ea merita un pahar mare, foarte mare cu vin. Se servi şi, în timp ce Adrian

mânca, îşi încălcă vechea ei regulă şi îl reumplu. Avea or»,, telefoane de dat, dar puteau să mai aştepte. Toate afun de obligaţii din viaţa ei trebuiau să rămână în aşteptare pâr,, avea să se simtă mai sigură pe ea. *"

Mâncară în curtea din spate, umbrită de copacii mari >1 ,. ginită de un gard înalt. Sau, mai precis, Adrian mâncă în tin Lina abia dacă ronţăi o singură felie, printre sorbiturile Je ^
Poate că era un pic cam răcoare pentru mâncat afără şi ora era 5 ^
prea înaintată ca Adrian să se ghiftuiască cu pizza, dar o :i ... era o zi grea. Spera că fiica ei avea să poată dormi, dar trebu,. ^ recunoască faptul că nu era chiar lămurită care era ritualul ^
seară. Mimi se ocupa de asta. Poate o baie cu spumă – atât t.» ^
cât ghipsul acela temporar nu avea să se ude.

Gândul la ghipsul acela şi la cât de mult ar fi putut să degetk:. ,
totul o făcea să tânjească după încă o porţie generoasă de vin ^

Dar nu cedă. Lina stătea bine la capitolul autodisciplină. -r

-Cum de-a ajuns tocmai el să fie tatăl meu? J

Lina se uită peste masă şi văzu ochii aceia verzi-aurii fixânc ^

-Pentru că pe-atunci eram tânără şi proastă. îmi pare r; Ţi-aş spune că-mi doresc să nu fi fost aşa, dar atunci tu n-ai îl, fi aici, nu? Nu poţi să schimbi trecutul, doar prezentul şi viitor, ţ

- Era mai drăguţ cu tine când erai tânără şi proastă ? c

Lina lăsă să-i scape un hohot de râs, iar coastele ei protesta: jalnic. Cât de mult, se întrebă, puteai să îi spui unei copile : >
şapte ani?

-Mie aşa mi s-ar părut atunci.

-Te-a mai lovit până azi?

-O dată. Doar o dată şi, după aceea, nu am mai dat ochii c. el, niciodată. Dacă un bărbat ridică mâna la tine o dată, cel mi probabil că o s-o mai facă, şi nu doar o dată.

-Ai zis odată că l-ai iubit pe tata, dar că lucrurile n-au mtr- între voi şi că nu ne-a vrut în viaţa lui, aşa că nu mai conteai în viaţa noastră.

-Am crezut că îl iubeam. Aşa ar fi trebuit să mă exprim. Aveau doar douăzeci de ani, Adrian. El era mai matur, chipeş, fermecătoi şi inteligent. Un profesor tânăr. M-am îndrăgostit de bărbatul cart mi-am închipuit eu că era. Şi să ştii că nu a mai contat în viaţs noastră de-atunci încoace.

- De ce era atât de supărat azi?
- Pentru că cineva, un reporter, a aflat totul şi a scris un articol. Nu ştiu cum, nu ştiu cine i-a spus. Eu nu.

-Nu i-ai spus pentru că el nu conta în viaţa noastră.

-Exact. „Cât să-i spun?" se întrebă Lina din nou. Având în vedere situaţia, poate chiar totul. Era căsătorit. Adrian. Avea o soţie şi doi copii. Eu n-am ştiut. Adică... m-a minţit şi mi-a spus că era în curs de divorţ. Iar eu l-am crezut. „Oare?" se întrebă Lina. Îi era foarte greu să îşi aducă aminte acum. Poate că doar am vrut să îl cred, dar să ştii că atunci l-am crezut. Avea un apartament mic, doar al lui, lângă colegiu, aşa că am crezut că, în fond, era singur. Mai târziu am aflat că nu fusesem singura pe care o dusese de nas. Când am aflat adevărul, am pus capăt relaţiei. Iar lui nu prea i-a păsat. „Nu e chiar adevărat", recunoscu în gând. Ţipase la ea, o ameninţase, o împinsese... Apoi mi-am dat seama că eram însărcinată. Mai târziu, mult mai târziu decât ar fi trebuit să îmi dau seama, am simţit că trebuia să îi spun şi lui. Şi atunci m-a lovit. Nu era beat, ca azi.

Băuse, îşi aminti, dar nu fusese beat. Nu ca azi.

-I-am spus că nu voiam şi nici nu aveam nevoie de nimic de la el, că nu aveam de gând să mă umilesc spunând cuiva că el era tatăl biologic. Şi am plecat. Lina omise ameninţările, solicitările poruncitoare de a face avort şi toate celelalte momente urâte. N-avea rost să îi spună despre ele. Am terminat semestrul, am absolvit, după care m-am dus acasă. Bunelul şi buni m-au ajutat. Restul îl ştii, cum am început să predau cursuri şi să fac filmări când eram însărcinată cu tine – pentru femei gravide, apoi pentru mame şi bebeluşi.

-Bebeluşul Yoga.

-Exact.

- Dar el a fost rău mereu. Asta înseamnă că şi eu o

să fiu aşa?

Doamne, chiar era vană la treaba asta cu a fi mamă. Făcu un efort să-şi închipuie ce ar spune mama ei.

-Simţi că eşti rea?

-Uneori mă enervez.

-Te înţeleg perfect. Dar Lina zâmbea. Să fii rău e o alegere, cred, şi tu nu alegi să fii rea. Şi avea dreptate, să ştii, că nu semeni I i i nrrfl mu*r sânge Rizro în tine- Lina întinse mâna peste

masă $i cuprinse palma teafără a lui Adrian. Poate că semăna mult cu o discuţie cu un adult, dar mai bine de atât nu-i tti(.
El nu contea2ă, Adrian, decât dacă îl lăsăm noi să conte» că nu o să-i permitem aşa ceva.

-Va trebui să mergi la închisoare?

Una înălţă paharul cu vin, într-un toast mut.

-No să-i laşi să mă ia, ai uitat! Apoi văzu umbra de «reapărută rapid, şi îi strânse mâna.

Era o glumă, doar o glumă : Adrian. Poliţiştii au inţeles clar ce s-a întâmplat. I-ai spus adm,. detectivei, nu?

-Da. Pe cuvântul meu!

-Aşa am făcut şi eu. Şi Mimi. Să nu te mai gândeşti la aşa ce.
Ce-o să se întâmple în continuare e pentru că a apărut articol ăla, iar acum, că s-a întâmplat asta, o să apară şi alte articc,.
Va trebui să stau de vorbă cu Harry în curând, iar el o să mă aj, c[redacted] să rezolv cu toate.

-Mai putem să mergem la bunelul şi la buni? ti

-Da. De cum o să-şi mai revină Mimi. după ce o să-ţi pur. a
mâna în ghips, după ce o să rezolv eu nişte lucruri, mergem. n

- Putem să mergem curând ? Foarte curând ?

-Cât de curând cu putinţă. Poate peste câteva zile. t

-Chiar e curând. Totul o să fie mai bine acolo. z

Avea să mai treacă mult timp, îşi zise Lina, până ce totu av& să fie mai bine. Dar se mulţumi să-şi golească paharul.

-Absolut.

Cariera Linei îşi avea bazele în sarcina ei neplanificată. în câteva luni, trecuse de la a fi studentă şi antrenoare de fiîness personală sau pentru grupuri la o carieră în lumea filmelor cu exerciţii fizice. Trecuse ceva timp până ce primele filmări ajunseseră să aibă succes, dar hotărârea, perseverenţa şi inteligenţa adaptată mediului afacerilor o ajutaseră să se impună.

în lunile dinainte ca Jon Bennett să dea năvală pe uşa casei închiriate de ea în Georgetown, cariera ei fusese înfloritoare, vânzările pentru Bebeluşul Yoga – filmări, DVD-uri, apariţii personale, o carte (cu încă una în lucru) – generând un profit de peste două milioane.

Atrăgătoare şi spirituală, Lina profita la maximum de apariţiile în programele matinale – apoi în cele de seara târziu. Scria articole pentru reviste de fiîness – şi le mărea impactul cu şedinţe foto. Era o femeie tânără şi atrăgătoare, cu un corp suplu şi bine lucrat şi ştia cum să profite de toate acestea. Ba chiar avusese câteva apariţii mărunte – jucându-şi propriul rol – în seriale de televiziune. îi plăcea lumina reflectoarelor şi nu se ruşina de asta, nu se ruşina de ambiţiile ei. Credea la modul absolut în produsul pe care îl vindea – sănătate, formă fizică bună şi echilibru – şi credea la modul absolut că ea era cea mai potrivită persoană să îl promoveze.

Pentru ea nu era o problemă să muncească din greu. îi convenea de minune să călătorească, să aibă mereu programul supraîncărcat şi tru mai mult şi mai mult. Avea în lucru o gamă

de echipamente pentru sport şi, consult Amin-se cu un nutrit. ăi un medic, începuse să planifice o gamă de suplimente nurn»

Iar apoi îl împinsese mortal pe bărbatul care, fără să vre, schimbase radical cursul vieţii.

Autoapărare. **

Poliţiştii nu avuseseră nevoie de prea mult timp pentru a ai,.. ,
ge la concluzia că acţionase pentru apărarea propriei persoan*
1 ţJ
fiicei şi a prietenei ei. ^

Totuşi, chiar dacă motivul era unul îngrozitor, publicitate* crescuse vânzările, numele îi era recunoscut pe o scară mai U, şi primea mai multe oferte. Nu-i trebui mult ca să se hotărască ţfV
profite de acest val. ^

O săptămână după evenimentul acela traumatizant, porni maşina din Georgetown spre zona rurală a Marylandului, hotăr- ^ să profite cât putea de situaţie.

Purta o pereche de ochelari de soare enormi, căci chiar şi ^ toată priceperea ei în arta machiajului, îi era imposibil să ascuru vânătăile. încă o mai dureau coastele, dar începuse un prograr de exerciţii modificat şi adăugase câteva intervale suplimentat c;
de meditaţie.

Pe Mimi tot o mai apuca durerea de cap din când în când, 1 IT nasul spart se vindeca, iar vânătaia de la ochi căpătase o nuarr p de galben bolnăvicios. r

Pe Adrian o enerva ghipsul pe care trebuia să îl poarte, J.tr c plăcea să îi invite pe toţi să se semneze pe el. Din ce spusese J torul, peste alte două săptămâni avea să aibă nevoie să facă alt radiografie. Ar fi putut să fie mai grav. Lina îşi repeta constant lucrurile ar fi putut fi mai grave.

Pentru că Harry îi cumpărase lui Adrian un Game Boy n« aceasta se juca singură pe bancheta din spate. Lina vedea umhr le munţilor din Maryland, contururi de un lila-pal profilate p. cerul de un albastru cutezător. îşi dorise cu atâta disperare să fui: de ei, de linişte, de ritmul înnebunitor de lent şi să se înconjoare Je mişcare, mulţimi, oameni şi tot ce însemna lumea largă... Şi înt. îşi mai dorea asta.

Nu era făcută pentru viaţa la ţară, pentru oraşe mici. Clar,

nu-> dorise nicicând să facă sos de pizza sau chiftele sau să administreze un restaurant – fie că era moştenire de familie sau nu. Tânjise

dup» mulţimi, metropole şi, da, dup» lumina reflectoarelor. Pentru ea, New Yorkul era punctul ci hx, dac» nu chiar acasă-acasă. Acasă era, şi mereu uvea să fie, dup» ea, locul unde era acţiune şi munefl.

Când, în sfârşit, ieşi de pe I-70, traficul se râri extrem de mult, iar drumul incepu s» şerpuiaşcă printre dealurile molcome, câmpurile verti şi casele şi fermele presărate din loc în loc.

Ei bine, îşi spuse, putea să se întoarcă acasă, dar nu putea să rămână acolo. Cel puţin, nu ca Lina Thercsa Rizzo.

-Aproape că am ajuns! se auzi glasul lui Adrian, ca o ovaţie încurajatoare. Uite! Văcuţe! Cai! Mi-aş dori ca bunelul şi buni să aibă cai. Sau găini... Ar fi distractiv să aibă găini.

Adrian deschise geamul şi îşi împinse capul în spaţiul creat, ca un căţeluş fericit. Cârlionţii ci bruneţi dansau, bătuţi de vânt. Şi aveau să se înnoade şi să se încurce îngrozitor. Lina ştia prea bine. Iar apoi se porniră întrebările.

-Cât mai e? Pot să mă dau în leagănul ăla dintr-un cauciuc legat cu sfoară? Crezi că buni a făcut limonada? Pot să mă joc cu căţeii? Pot? Crezi că...? De ce...?

Lina o lăsă pe Mimi să se lupte cu valul de întrebări. Nu peste mult timp, avea să se confrunte cu altele, la care trebuia să răspundă. Viră la hambarul roşu în care îşi pierduse virginitatea, la nici şaptesprezece ani, în podul cu fân. Cu fiul unui fermier care creştea vaci, îşi aduse aminte. Fundaş în echipa de fotbal. Matt Weaver, îşi repetă în minte. Chipeş, bine făcut, blând şi plăcut, dar nu un molâu.

Erau cam îndrăgostiţi unul de celălalt, aşa cum iubeai la nici şaptesprezece ani. Voia să se însoare cu ea – cândva dar ea avea alte planuri. Auzise că se căsătorise cu altcineva, avea un copil sau doi, şi lucra în continuare la fermă, cu tatăl lui. „Bravo lui”, îşi zise meditativ şi chiar sincer. Clar, nu fusese pentru ea şi nici nu avea să fie.

Viră din nou, îndepărtându-se de orăşelul Traveler's Creek, în a cărui piaţă adormită se

afla restaurantul italian Rizzo's, o adevărată instituţie veche de două generaţii.

Bunicii ei, care îl construiseră, acceptaseră încr-un final că aveau nevoie să se retragă într-o zonă cu o climă mai caldă. Dar fllfi ifl fl| Rizzo's, în Outer Banks, cum să nu? Aveau afacerea

asta în sânge, aşa ziseseră, dar cumva – slavă Domnului – aceasta nu se afla şi în al ei.

Mergea de-a lungul râului, înaintând către unul dintre poduTi acoperite care făceau ca zona să fie un magnet pentru fotogr,lt turişti şi nunţi.

Fermecător, îl etichetă Lina fără să-i dea prea mare atent,, înălţându-se de pe malul mai abrupt din dreptul unui cot al râul,, &

Şi, ca de fiecare dată, Mimi şi Adrian strigară la unison „Iuhui, când maşina intră printre pereţii aceia vopsiţi în roşul specii-, hambarelor din zonă, pe sub acoperişul albastru şi ţuguiat. li » fc

Viră din nou, fără să ia în seamă cum Adrian sălta pe banchf din spate, de parcă era o minge, şi într-un final pătrunse pe aleţ şerpuită, traversând al doilea pod peste râul care dădea nunv oraşului, către casa impunătoare de pe deal. st»»

Câinii veniră în fugă, corcitura masivă, cu blană gălbuie, ogarul mic, cu urechi lungi.

-Uite-i pe Tom şi pe Jerry! Iuhuuu! Bună, băieţi, bună! pu

-Ţine-ţi centura până opresc maşina, Adrian.

-Mama! Dar se supuse, continuând totuşi să salte pe bancher Uite-i pe buni şi pe bunelul! nu r

Ieşiră pe veranda lată, care se întindea pe toate laturile case Dom şi Sophia, ţinându-se de mână. Sophia, cu chipul încadr de cârlionţi castanii, avea un metru şaptezeci şi opt în pantofii sport roz, dar soţul ei tot era mai înalt, având un metru şi nouăze. şi şase de centimetri.

Zvelţi şi puternici, amândoi păreau cu un deceniu mai tine: decât vârsta lor adevărată, cum stăteau în umbra verandei A la etaj. Câţi ani aveau acum? Mama ei în jur de şaizeci şi şapte sau şaizeci şi opt, tatăl ei mai în vârstă cu patru ani sau aşa ce\ calculă Lina. Iubiţi din liceu, cu aproape cincizeci de ani de cib k nicie acumulaţi. Trecuseră împreună prin pierderea unui fiu cart trăise mai puţin de patruzeci şi opt de ore, trei sarcini pierdute > suferinţa de a afla de la un medic că nu aveau să poată avea copii n

Până când – surpriză! – când amândoi erau trecuţi de patruzeci Jt ani, în viaţa lor apăruse Lina Theresa.

Lina parcă sub o copertină lată, lângă o camionetă luciua ţ să şi un SUV negru şi masiv. Ştia că lumina ochilor mame ţ

ei – decapotabila elegantă de culoare turcoaz – avea locul ci de onoare în garajul separat de casă.

Abia apăsase pe frână când Adrian sări din maşină.

-Buni! Bunelule! Bună, băieţi, bună!

îmbrăţişă câinii, cu Tom lipit de ea şi Jerry dând din coadă şi lingând-o. Apoi porni în fugă direct în braţele deschise ale bunicului ei.

-Ştiu că eşti de părere că fac o greşeală, începu Lina, dar uită-te la ea, Mimi. Ăsta e cel mai bun loc pentru ea acum.

-Fetiţele au nevoie de mamele lor.

Zicând asta, Mimi coborî, afişă un zâmbet şi pomi spre verandă.

-Doamne, nu e ca şi cum aş pune-o într-un coş şi aş lăsa-o în stuf. E doar o vară afurisită.

Mama ei coborî treptele verandei, întâmpinând-o pe Lina la jumătatea distanţei până la maşină. Sophia cuprinse faţa învineţită a fiicei ei în căuşul palmei, după care, fără să spună nimic, o luă pur şi simplu în braţe.

Nimic din ce se întâmplase în această ultimă săptămână oribilă nu ameninţase într-atât să o facă să cedeze psihic.

-Nu pot să fac asta, mama. Nu vreau să mă vadă Adrian plângând.

-Lacrimile sincere nu sunt nici o ruşine.

-Cu toţii am avut parte de destule, cât să ne ajungă o perioadă bună de-acum încolo. Se retrase hotărâtă. Arăţi bine.

-Nu pot spune acelaşi lucru despre tine.

Lina reuşi să schiţeze un zâmbet.

-Ar trebui să-l vezi pe celălalt...

Sophia lăsă să-i scape un hohot scurt de râs.

- Asta-i Lina mea! Hai, o să stăm pe verandă, e atât de frumoasă vremea... Sigur ţi-e foame. Avem mâncare făcută.

Poate că era pentru că erau italieni, sau poate că

era ceva legat de gena lucrului într-un restaurant. în orice caz, părinţii Linei mereu considerau că cei care îi vizitau sigur erau înfometaţi.

Adulţii se aşezară la masa rotundă de pe verandă, iar Adrian rămase în curte, jucându-se cu câinii. Aduseră pe masă pâine, brânză, antipasti şi măsline. Limonada la care sperase Adrian se jfla într-o carafă din sticlă. Deşi abia bătuse ora amiezii, pe masă

o|>ăni şi o sticlă jumătate al vin. pahar pe de care şi-o per*

Lina reuşi să mni aline tensiunea drumului lung până aici ^

Nu vorbeau despre ce se întâmplase, nu în condiţiile în,. ^
Adrian venea în goană să stea – pentru scurt timp – în h,t lui Dom, arătându-i noul Game Boy sau să bea limonada k
sporovăiască despre câini.

Răbdător om, îşi zise Lina, era tatăl ei. Mereu extrem dc găduitor cu copiii, mereu extrem de priceput să comunice c„ pi atât de chipeş, cu părul lui parcă presărat cu zăpadă şi ride- rvfresie ^ o ™ atc *a c°Uurile ochilor căprui-aurii. .,f

De când se ştia, fusese convinsă că el şi Sophia formau cuj perfect — înalţi şi în formă, frumoşi şi perfect sincronizaţi.

Asta în timp ce ea se simţise mereu un pic defazată. Ei E- şi chiar fusese, nu-i aşa' Doar un pic defazată de ei, de locul ăsta,, oraşul pe care localnicii îl numeau Creek. fi

Aşa că-şi găsise ritmul în altă parte. »

Adrian se puse pe un râs ghiduş când, după ce bunicii ci. c
semnară conştiincioşi pe ghipsul ei, Sophia desenă câinii >1 t
adăugă şi numele. s

-V-am pregătit camerele, spuse Sophia. Vă ducem bagaje ş sus, să puteţi despacheta, să vă odihniţi dacă vreţi.

-Eu trebuie să mă duc la treabă, adăugă Dom, dar mă întor pentru masa de seară.

-De fapt, de câteva zile. Adrian vorbeşte întruna despre Ic; gănul cu cauciuc. Mimi, poate poţi tu să

te duci în spatele c.ix cu ea, să se joace un pic.

-Bine. Mimi se ridică şi, deşi privirea de o clipă pe care i aruncă Linei îi comunică dezaprobare, îi strigă veselă lui Adm: Hai să mergem să ne dăm în leagăn!

-Da! Haideţi, băieţi!

Dom aşteptă până ce Adrian trecu în fugă de cealaltă parte .asei, cu Mimi după ea.

-Ce vrei să ne spui?

-Eu şi Mimi nu rămânem. Trebuie să mă întorc la New Yorl să termin proiectul pe care l-am început la Washington. Pur – simplu nu am cum să îl termin acum, aşa că... sper că sunteţi dispus să o ţineţi aici pe Adrian.

-Lina. Sophia întinse mâna, să o cuprindă pe cea a fiicei ei. Ai nevoie de câteva rile, cel puţin, să îţi revii, să o ajuţi pe Adrian să se simtă din nou în siguranţă.

-Nu am timp să mă odihnesc şi să-mi revin, şi unde s-ar putea simţi Adrian mai în siguranţă decât aici?

-Fără mama ei?

Lina îşi aţinti privirea asupra tatălui ei.

-O să vă aibă pe voi amândoi. Trebuie să fiu mereu cu un pas înaintea presei. Nu pot să las povestea asta să-mi deturneze cariera, afacerea, aşa că fac în aşa fel încât să fiu mereu cu un pas în faţă şi să controlez eu totul.

-Individul acela ar fi putut să vă omoare – pe tine, pe Adrian şi pe Mimi.

-Sunt conştientă de asta, tată, crede-mă. Eram acolo. O să fie fericită aici, îi place la nebunie să stea aici. Numai despre asta vorbeşte de zile bune. Am fişa medicală, aşa că poate să o consulte un doctor de aici când o să facă următoarea radiografie. Doctorul din Washington crede că, într-o săptămână, două, poate să treacă la o atelă gipsată. Genul ăsta de fractură e des întâlnită şi e nesemnificativă, aşa că...

-Nesemnificativă!

Când tatăl ei izbucni, Lina ridică ambele mâini.

-A încercat să o arunce pe scări. Nu am putut să ajung la ea în timp util. Nu am putut să îl opresc. Dacă n-ar fi fost atât de beai încât să i se întunece mintea, ar ti reuşit ce-şi propusese, şi şi-ar li rupt gâtul în loc de încheietură. Crede-mă, n-o să uit în veci asta.

-Dom. Sophia mai degrabă îi murmură numele decât să îl articuleze, mângâindu-i palma. Cât vrei să stea la noi?

-Peste vară. Uitaţi ce e, sunt conştientă că e o groază de timp şi că vă cer foarte mult...

-Ne bucurăm foarte mult să o avem aici, răspunse simplu Sophia. Nu faci bine ce faci. Nu iaci bine, Lina, să o laşi acum. Dar o să avem grijă de ea şi o să ne asigurăm că se simte bine.

-Vă sunt recunoscătoare. Practic, a terminat anul şcolar, dar Mimi mai are nişte lecţii pentru ea şi instrucţiuni pentru voi.

ul an şcolar, va fi depăşit acest episod,

Preţ de câteva secunde, părinţii ei nu spuseră nitţ mulţumindu-se să o fixeze din priviri. Ochii aurii-căprui ai ţ,, lui ei şi cei veni ai mamei o făcură să se gândească la cât de rr O era fiica ei un amestec al acestor doi oameni-

—Ştie că o să o laşi aici? întrebă impunător Dom. Că te înt<, la New York fără ea?

-Nu i-am spus nimic pentru că trebuia să vă întreb pe voi t, întâi. Se ridică. Mă duc acum să vorbesc cu ea. Eu şi Mimi ar j $ᶜ bui să ne punem în mişcare în scurt timp. Se opri o clipă. Ştiu f v-am dezamăgit – din nou. Dar cred că aşa e cel mai bine perr toată lumea. Am nevoie de timp să mă concentrez şi n-aş a\. cum să îi acord atenţia de care ar putea avea nevoie acum. În pi dacă rămâne aici, cu voi, e imposibil ca vreun reporter să îi t$_d$ fotografii şi să apară în paginile vreunui ziar de scandal de duzu.

-Dar tu o să cauţi publicitate, îi reaminti Dom.

— Da, genul de publicitate pe care pot să o controlez şi s;, ghidez în direcţia în care vreau eu. Ştii ceva, tacă? Cei mai mu,cᵉf bărbaţi nu sunt ca tine. Nu sunt buni şi iubitori, iar o groază. femei ajung să aibă vânătăi din cauza lor. Bătu uşor cu vârful un. deget chiar sub ochiul ei tumefiat. O mulţime de copii ajung aibă mâna în ghips. Poţi să fii 100% sigur că o să deschid act subiect când o să am ocazia.

Se îndepărtă de ei, furioasă la culme, deoarece credea că ave dreptate. Şi frustrată, pentru că bănuia că nu avea dreptate. C

m

O oră mai târziu, Adrian stătea în picioare pe verandă, privir dude pe mama ei și pe Mimi cum se îndepărtau.

-Le-a făcut rău tuturor din cauza mea, aşa că mama nu vrc să mă aibă cu ea.

Dom își plie înălțimea considerabilă şi își puse mâinile blândeţe pe umerii ei, fixând-o până ce Adrian se uită în ochii lu: *■

-Nu-i adevărat. Nimic din ce s-a întâmplat nu e vina ta, i C mama ta te lasă la noi pentru că o să fie extrem de ocupată.

-Mereu e ocupată. Oricum, Mimi stă cu mine.

—Am crezut cu toţii că ţi-ar plăcea să-ţi petreci vara cu no, Sophia îşi trecu mâna prin părul lui Adrian. Dacă nu o să ti fericită – hai să zicem peste o săptămână –, eu şi

bunelul o să tt ducem cu maşina la New York.

-Aţi face asta?

-Sigur. Dar o săptămână întreagă o să ne bucurăm că o avem la noi pe nepoata noastră preferată. O să o avem pe gioia noastră.

Bucuria noastră.

Adrian schiţă o urmă de zâmbet.

-Sunt singura voastră nepoată.

-Tot preferata noastră, totuşi. Şi, dacă e să fii fericită cu noi şi să rămâi, bunelul tău o să poată să te înveţe să faci ravioli, iar eu pot să te învăţ să faci tiramisu.

-Dar o să ai şi sarcini în gospodărie. Dom îşi puse degetul pe vârful nasului ei. Să le dai mâncare câinilor, să ne ajuţi în grădină...

-Ştii bine că-mi place să fac astea când vin pe-aici! Nu sunt I

-Că le faci cu drag nu înseamnă că nu sunt treburi.

-Pot să vin la restaurant, să te văd cum frământi coca de pizza?

-Când o să vii, o să te învăţ să frămânţi şi tu. Şi putem să începem când scapi de ghips. Acum trebuie să mă duc la restaurant.

Aşa că fugi şi spală-te pe mâini şi poţi să vii cu mine.

-Bine!

Când o zbughi în casă, Dom se ridică, îndreptându-şi spatele. '

Scoase un oftat.

-Copiii sunt rezistenţi. O să fie bine.

-Da, aşa e. Dar Lina o să piardă pentru totdeauna timpul ăsta.

Ce să zic... Sophia mângâie obrazul lui Dom. Să nu-i cumperi prea multe dulciuri.

-O să-i cumpăr fix câte trebuie.

Raylan Wells stătea aşezat la o masă de două persoane, făcându-şi porcăriile de teme de la şcoală.

La cum vedea el lucrurile, *avea* deja teme

pentru că avea treburi de făcut acasă, aşa că de ce lecţiile nu puteau să se rezume la porcăriile pe care le făcea la şcoală?

în vârstă de zece ani, Ray se simţea adesea asaltat şi uluit de lumea adulţilor şi de regulile pe care aceasta le impunea copiilor.

Le terminase

i logică. O groază de alte rahaturi nu erau

pe cele de la matematică, care i se păreau uşoare.

mai departe, câmpul de bătălie era interesant, dar toate eh*, le alea se terminaseră, pe bune. Uniunea câştigase, Conici, ,1 * pierduse. Aşa cum spusese Stan Lee – şi Stan Lee era un K. ' >'1
Si cu asta, basta! ci<'\

Aşa că Raylan răspunse la o întrebare, după care mâzga), pic, apoi răspunse la o alta şi se lăsă absorbit de un vis cu,. tfC
deschişi despre o înfruntare de proporţii între Spider-M«, r~ DockOck. «s»1*

Pentru că ajunseseră în perioada pe care mama lui o nun, «?*** i timp mort – după prânz, înainte de cină –, mare parte din clic erau puşti de liceu care veneau să joace jocuri video în spate, p *C'A*r să ia o felie de plăcintă sau o coca-cola. El, unul, nu putea , _,U*; ducă să bage fise până nu termina porcăriile astea de teme. A- S J era regula de care se ţinea mama lui. i»r

Aruncă o privire prin sala de mese aproape goală, dine. 23*** de tejghea, până la bucătăria mare în care lucra ea, care nu •. p«z separată de spaţiul de servire. <iL'>r

în urmă cu şase luni, nu gătea decât acasă, în bucătăria 1 Dar asta fusese înainte ca tatăl lui să-şi ia tălpăşiţa. F-*2

Acum mama lui gătea aici pentru că aveau nevoie de ba; ap' să-şi plătească facturile şi toate cele. Purta şorţul acela marc p*-*i
roşu, pe care scria Rizzo's chiar în faţă, şi avea părul strân> • st o
boneta aceea albă şi caraghioasă pe care o purtau toţi bucâta; fer şi angajaţii din bucătărie. Zicea că îi plăcea să lucreze aici. şi R. credea că era sinceră, pentru că părea fericită când trebăluia tot plita aceea uriaşă. Şi, în mare parte, îşi putea da seama când i O- spunea adevărul. Ca atunci când le spunea lui şi surorii lui că tom cu era bine, dar ochii ei spuneau o cu totul altă poveste. pe

Iniţial fusese speriat, dar îşi zisese că totul era în regulă. Mai plânsese la început, dar nu avea decât şapte ani, plus că era fat la Dar îi trecuse. în mare

parte. Se gândea că el era bărbatul în ca-, acum, dar descoperise foarte repede că asta nu putea însemn, bt că putea să nu-şi facă temele sau să se culce mai târziu în timpu săptămânii de şcoală. Aşa că mai răspunse la încă o întrebau ii tâmpită despre Războiul Civil. S

Maya voise să se ducă acasă la prietena ei, Cassie, să îşi faci temele împreună. Nu că primea cine-ştie-ce teme de obicei, lai ş el? Nu, n-ai voie. Poate pentru că, ieri, el şi cel mai bun prieter l

al lui, împreună cu ceilalţi doi prieteni foarte buni ai acestuia, jucaseră baschet şi pierduseră vremea pe teren în loc să-şi facă temele. Şi alaltăieri, la fel.

Doc Ock era mic copil pe lângă Mama Furioasă, aşa că acum trebuia să vină direct la Rizzo's după ore, în loc să stea la Mick, la Nate ori la Spencer. N-ar li fost atât de rău dacă Nick, Nate sau Spence ar fi putut să stea cu el la Rizzo's. Dar şi mamele lor erau furioase.

Când îl văzu pe domnul Rizzo intrând, se mai învioră un pic. Când domnul Rizzo intra în bucătărie, se apuca de frământat aluat. Mama lui Raylan şi câţiva dintre ceilalţi bucătari puteau să frământe ca el, dar domnul Rizzo putea să facă şmecherii, cum ar fi să arunce coca în sus, să facă o piruetă şi să o prindă întin- zând mâinile în spate. Şi, dacă nu erau prea aglomeraţi, îl lăsa şi pe Raylan să încerce, îl lăsa să-şi facă pizza lui proprie, cu orice dorea el – pe gratis.

Nu-i dădu cine-ştie-ce atenţie puştoaicei care intră cu domnul Rizzo, pentru că era fată. Dar avea mâna în ghips, ceea ce o făcea aproape neglijabil mai interesantă. Inventă tot felul de motive pentru care purta ghipsul în timp ce termina ultimele întrebări stupide din temă. Căzuse într-o fântână, dintr-un copac, pe o fereastră în timpul unui incendiu.

Acum, că terminase cu întrebările – în sfârşit! – începu ultima temă. O făcuse pe cea de la matematică prima, pentru că era uşoară. Cea de la istorie apoi, pentru că era plictisitoare. Şi păstrase tema cu folosirea într-o propoziţie a cuvintelor noi pe săptămâna aceasta pentru că era distractivă.

Îi plăceau cuvintele chiar mai mult decât matematica şi aproape la fel de mult ca desenatul diverselor chestii.

1. Pieton. Maşina în care se urcaseră hoţii după ce jetuiseră banca l-a călcat pe pieton în graba de a se îndepărta.

2. Aliat. Când extraterestrii de pe planeta Zork şi-au început invazia, lumea întreagă şi-a pus nădejdea în aliatul ei de încredere, Spider-Man.

3. Prelevare. Omul de ştiinţă malefic a răpit o groază de oameni a organelor acestora pentru experimentele

Termin* ultimele dintre cele rece cuvinte dup* ce m.ur.,
«e atez* U mar*.

-Am filcut toate porc*riile astea de teme.

Pentru c*-şi terminase tura, Jan îşi dăduse jos sortul s. h, îşi tunsese pSntl scurt după ce soţul ci plecase şi era de părctr această coafură scurtă i se potrivea. în plus, nu necesita apt pe deloc timp pentru aranjat. I se părea că şi Raylnn ar h ,, nevoie de o tunsoare. Părul lui. cândva blond ca spicul de gr, începuse să devină mai apropiat de nuanţa mierii de tei. c ^
ei. Creştea, îşi dădu seama, în timp ce îi făcea semn să it ar,, ce scrisese.

Băiatul îşi dădu peste cap ochii aceia minunaţi, de un vet f
ca sticlele de bere – leiţi cu ai tatălui ei — şi împinse mapa cu t pe masă.

Creştea, constată ea meditativ, şi părul nu îi mai era fin ca ^ bebeluşilor şi de un blond aproape alb, ci des, un pic ondulat pierduse rotunjimea de bebeluş a chipului – unde zburase timpul şi căpătase contururile fine şi angulare pe care avea să le păstre. până la vârsta maturităţii.

Trecuse de la drăguţ la chipeş chiar în faţa ochilor ei.

îi verifică temele, pentru că, deşi putea să vadă în băiat bărk,- ,
care avea să devină cândva, băiatului îi plăcea să se prosteasci

Citi propoziţiile cu cuvintele noi şi oftă. b

-Misiune. Misiunea Cavalerului Negru era să lupte pentt s,
adevăr cu o sabie şi un topor.

Raylan se mulţumi să rânjească.

-Rimează.

-îmi explici şi mie cum un om aşa deştept ca tine pierde au timp şi se agită atât ca să scape de a face nişte teme pe care poate să le rezolve în mai puţin de o oră?

-Pentru că temele sunt o pacoste. '

-Aşa e, confirmă ea. Dar asta e treaba ta. Şi te-ai descurci' s bine azi.

- Deci pot să mă duc pe la Micit?

-Pentru cineva atât de priceput la matematică, pare să-ţi tt< greu să numeri câte zile au mai rămas din săptămâna de şcoală Fără vizite până sâmbătă. Şi dacă te mai fofilezi de la a-ţi face temele chiar şi o singură dată...

-Fără vizite doua săptămâni, încheie el fraza pe un ton mai degrabă în.st decât supărat. Si acum ce u sd/ac.' Mai »unt ore întregi !

-Nu-ti face griji, dragule. împinse mapa înapoi în fata lui. Am o gramada de sarcini pentru tine.

-Treburi! Acum chiar era supărat. Dar mi-am făcut toate

-Aaa, şi vrei şi un premiu că ai făcut ce trebuia să faci! Stiu! Cu un zâmbet larg şi ochii jucăuşi, bătu din palme. Ce-ai zice să te pup peste toată fata! Se aplecă spre el. Să te pup peste tot aici, de fată cu toată lumea. Ah, ce drăgălaş eşti, vino să te pup!

Raylan se crispă, dar nu se putu abţine să nu zâmbească larg,

-Termină, mama!

-Nu te-ai jena să-ţi dau nişte pupături umede, cu zgomot, nu-i aşa, bebeluşul meu drag!

-Eşti ciudată, mama.

-Semăn cu tine. Hai să o luăm pe soră-ta şi să mergem acasă.

Raylan îşi îndesă mapa în ghiozdanul plin.

Localul se umplea încet-încet cu clienţi veniţi să bea o bere sau un pahar de vin, poate chiar să se întâlnească cu prietenii pentru a lua cina mai devreme.

Domnul Rizm îşi pusese boneta şi şorţul şi-şi făcea şmecheriile lui cu frământatul aluatului. Fata stătea la harul de serviciu, pe un scaun înalt, şi aplauda.

-La revedere, domnule Rizzo!

Domnul Rizzo prinse aluatul, îl roti în aer şi îi făcu cu ochiul.

-Ctoo, Raylan! Ai grijă de mama ta!

-Da, domnule.

Ieşiră pe veranda acoperită din faţă, unde câţiva oameni deja stăteau la mese, bând şi mâncând. Ghivecele cu flori emanau mirosuri care se amestecau cu aroma de calamari în baie de ulei, sos picant şi pâine prăjită.

Oraşul avea jardiniere mari din beton aşezate din loc în loc prin piaţă, iar unele dintre localuri aveau şi ele

ghivece suspendate sau jardiniere mai mici. Când aşteptau să se facă verde la trecere, Jan trebui să-şi înfrâneze impulsul de a-şi lua fiul de mână.

Avea zece ani, îşi reaminti. Nu voia să-şi ţină mama de mână

-Cine era fetiţa aia cu domnul Rizzo!
-Hmmî A, e nepoata lui. Adrian. O să stea la ei pcstr , „a
-De ce are ghipsul ala!
-Şi-a rupt încheietura.
-Cum! întreba el în timp ce traversau strada.

Pentru că simţea ochii lui Raylan aţintiţi asupra ci în timţ mergeau pe stradă, se uită la el pentru o secundă.
-Ce e?
-Ai faţa aia.
-Ce faţă!
-Ai faţa aia când nu vrei să-mi spui ceva rău.
Probabil că făcea o faţă anume. Şi probabil că, într-un • aţa mic ca Traveler's Creek, în care familia Rizzo era atât de K- integrată, Raylan – cu urechile lui de liliac – avea să audă orient
-Tatăl ei a rănit-o.

Tatăl lui zisese şi făcuse o groază de lucruri rele, dar nu îi rupt. încheietura, şi nici pe a Mayei.
-Mă aştept să respecţi intimitatea domnului şi a doamnei Rc Raylan. Şi, având în vedere că o să o duc pe Maya pe la ei – ci Adrian sunt de aceeaşi vârstă – să văd dacă se vor împrieteni, vreau să-i spui nimic surorii tale. Dacă Adrian vrea să îi spur.. sau să spună oricui altcuiva, e treaba ei.
-Bine, dar... Doamne, taică-său i-a rupt mâna!
-încheietura, dar e la fel de grav.
-Şi e la închisoare!
-Nu. A murit.
-Sfinte Sisoe! Uluit – şi un pic entuziasmat –, începu să ine.it. cu paşi săltaţi. L-a omorât sau ceva de genu' ca să se apere.'
-Nu. Nu spune prostii. E pur şi simplu o fetiţă care a treci printr-un calvar oribil. Nu vreau să o sâcâi cu întrebări.
Ajunseră la casa lui Cassie, aflată vizavi de a lor. Putuser să-şi păstreze casa pentru că soţii Rizzo îi

oferiseră o sluji mamei lui după ce tatăl lui îi părăsise, luând cu el mare pai te din banii pe care îi aveau în cont. Ăsta era unul dintre lu crurile foarte rele pe care le făcuse. După aceea – şi înaintt

* sA se angajeze – Raylan o auzise pe mama lui pLingând cănJ crezuse c.1 el dormea.

El în veci n-ar fi făcut, n-ar fi zis nimic care să Ic facă rău domnului sau doamnei Rizzo. Dar fetita părea mult mai interesantă acum.

3

Toată vara se schimbase când Adrian o cunoscuse pe Maya. Lumea i se îmbogăţi cu petreceri în pijamale, întâlniri de joacă M secrete împărtăşite. Pentru prima oară în viaţa ei, avea o prietenă apropiată adevărată. O învăţă pe Maya poziţii de yoga şi paşi de f dans – şi aproape că reuşi să o înveţe să stea în mâini iar Maya o învăţă cum să învârtă o baghetă pe degete şi să joace Yahtzee.

Maya avea un căţel pe nume Jimbo, care putea să meargă în două picioare, şi o pisică numită Domnişoara Priss, căreia îi plăcea să fie ţinută în braţe.

Avea şi un frate, pe care îl chema Raylan, dar el nu voia decât să joace jocuri video, să citească benzi desenate sau să stea cu prietenii lui, aşa că nu-l prea vedea des. Dar Raylan avea ochii veni, mai veni şi mai închişi decât ai mamei şi bunicii eu Ca şi cum ar fi primit o supradoză de verde.

Maya spunea că, în mare parte, era un idiot, dar Adrian nu vedea nimic care să-i arate asta, pentru că se ţinea departe de ele. Şi îi plăceau foarte mult ochii lui. Şi totuşi, văzându-i, o făcea să se întrebe cum ar fi fost să aibă un frate sau o soră. O soră ar fi fost preferabil, *evident,* dar să aibă pe cineva de o vârstă apropiată părea distractiv. Mama Mayei era tare drăguţă. Buni 2icea că era o comoară, iar bunelul spunea că era o bucătăreasă bună şi muncea din greu. Uneori,

când doamna Wells era de serviciu, Maya venea la restaurant şi stătea acolo toată ziua, iar,dacă întrebau din timp puteau veni şi unele dintre celelalte fete. '*şi

Jă.iS

IXipă ce scăpă de ghips, trebui să poarte o atelă gipsată încă alte trei săptămâni. l'Kir putea să o dea jos dacă voia să facă o baie cu spumă sau era invitată la piscina din curtea prietenei Mayei, Cassic.

într-o :i din iunie, se duse la etaj cu Maya, să ia toate cele trebuincioase pentru o petrecere cu ceai pe care aveau de gând să o tină sub copacul cel mare şi umbros din curte. Se opri lângă uşa camerei lui Raylan, care era deschisă. înainte, mereu o ţinuse închisă, cu un afiş mare pe ea, ca nimeni să nu intre.

-N-avem voie să intrăm dacă nu ne dă voie, îi spuse Maya. Astăzi avea părul blond-deschis prins în codiţe spic, pentru că era ziua liberă a mamei ei şi avusese timp pentru ea. îşi puse o mână în şold, aşa cum făcea mereu, şi îşi dădu ochii peste cap. Ca şi cum aş vrea să intru la el. Mereu e dezordine şi miroase urât.

Adrian nu simţea nici un miros din pragul uşii, dar era adevărat că era dezordine. Nu-şi aranjase patul nici măcar un pic. Haine şi pantofi erau împrăştiate peste tot pe jos, amestecate cu tot felul de figurine. Dar atenţia îi fii atrasă de pereţi. îi acoperise cu desene. Supereroi, înfruntări cu monştri sau personaje negative cu superputeri, nave spaţiale, clădiri ciudate, păduri înfricoşătoare.

-El a desenat toate astea?

-Da, desenează tot timpul. Desenează bine, dar mereu chestii prosteşti. Nu desenează niciodată ceva friimos – doar o dată, pentru mama, de Ziua Mamei. I-a desenat un buchet de flori, le-a colorat şi tot tacâmul. Mama a plâns – dar pentru că i-a plăcut.

Lui Adrian nu i se părea că desenele erau prosteşti – unele erau cam înfricoşătoare, dar nu prosteşti. Totuşi, nu zise nimic, având în vedere că Maya era prietena ei cea mai bună.

Când îşi băgă capul un pic mai mult în cameră, Raylan tocmai urca în fugă pe scara interioară. încremeni pe loc o secundă, cu pleoapele îngustate. Apoi veni rapid către ele şi se postă în uşă, să o blocheze.

-N-aveţi voie să intraţi în camera mea.

-Nici n-am intrat, idiotule! Nimeni nu vrea să intre în camera ta împuţită.

Maya adulmecă aerul teatral, proptindu-şi o palmă în

şold.

-Uşa era deschisă, spuse Adrian înainte ca Raylan să apuce să se răzbune pe sora lui. Nu am intrat, pe bune. Doar mă uitam la

Ăsta, adăugii, şi lua o poziţie ca de zbor, cu un braţ întins „ (nul strâns.

Acum ochii aceia furioşi se abărurS asupra alor ei. Instu,. , se crispă, în timp ce în încheietură îi pulsa o durere-fanumi/,

Raylan o văzu acoperindu-şi cu palma încheietura protejaţi atelă – şi îşi aduse aminte ce se întâmplase cu tatăl ei.

Oricine ar fi speriat dacă propriul tată i-ar rupe ceva.

Aşa că făcu un efort să ridice din umeri, ca şi cum nici nu i.. fi păsat. Dar poate că era un pic impresionat că ştia măcar cu era Iron Man.

-E-n regulă. Ala e doar o schiţă. Pot să desenez mai bir, de-atât.

-Şi-ăla cu Spider-Man şi cu Doc Ock e tare, să ştii.

Da, clar acum era de-a dreptul impresionat. Cele mai mult, dintre prietenele fraiere ale Mayei nu-l puteau deosebi pe Du Ock de Green Goblin.

-Da, cred că da. Hotărând că discuţia durase deja prea mult căci era vorba de o fată, rânji la sora lui. Să nu te prind că inîn.

Zicând asta, intră şi închise uşa.

Maya schiţă zâmbetul ei solar.

-Vezi? Ţi-am zis eu că e idiot.

Luând-o de mână pe Adrian, pomi cu paşi săltaţi spre camcn ei, să ia lucrurile necesare pentru petrecerea cu ceai.

în seara aceea, înainte de culcare, Adrian luă nişte hârtie şi un creion, pentru a încerca să o deseneze pe supereroina ei prefera«, Văduva Neagră. Tot ce desena arăta ca nişte cercuri din care porneau nişte linii sau alte cercuri. Din păcate, fa nevoită să se întoarcă la repertoriul ei obişnuit – o casă, copaci, flori şi un soare mare şi rotund. Chiar şi peisajul ăsta nu era prea reuşit, nici unele dintre desenele ei nu erau bune – chiar dacă buni mereu punea câte unul pe uşa frigiderului. Nu se pricepea la desenat. Nu se prea pricepea nici să gătească sau să facă prăjituri, chiar dacă buni şi bunelul spuneau că învăţa repede. La ce se pricepea?

Ca să se liniştească, începu să facă yoga – deşi trebuia să aibă grijă să nu pună prea mare presiune pe

încheietura fracturată. Când își termină ritualul din fiecare seară, se spală pe dinţi, după care se îmbrăcă în pijamale.

IWKi v.1 iasă ca s» Îi spună bunelului dl orii gala de culcare Kmca era de serv iau la Rizzo's – când acesta bătu uşor în uşa ei Jesehisă.

-Uite-o pe tenţa mea! Curata, aranjata şi gaia de culcare. Ia ce desen, continua, când li v»:u opera. Trebuie «l-l punem În galena noastră de att.l.

-Frumuseţea artei tine de cine o priveşte, iar mie îmi place.

-Fratele Mayei, Raylan, chiar se pricepe să deseneze.

-Asta aşa e. E foarte talentat. Se uită la ea, la chipul îmbufnat. Dar nu l-am văzut niciodată mergând în mâini.

-Nici eu nu prea am voie încă să fac asta.

-Dar o s-o faci din nou, la un moment dat. O sărată pe creştet, după care o împinse uşurel spre pat. Hai, tu şi Barkley trebuie să că băgaţi sub plapumă ca să citim încă un capitol din MoriUa. Fetiţa mea citeşte mai bine decât mulţi adolescenţi.

Adrian se cuibări în pat cu căţelul ei de pluş.

-Minte activă, corp activ.

Când Dom izbucni în râs şi se aşeză pe pat, lângă ea, cu cartea. Adrian se lipi de el. Mirosea a iarbă tăiată, pentru că tunsese peluza înainte de cină.

-Crezi că mamei îi e dor de mine?

-Sigur. Nu dă telefon în fiecare săptămână să vorbească cu tine, să vadă ce mai faci, cu ce te mai ocupi?

„Mi-aş dori să sune mai des”, îşi zise Adrian, „dar nu prea întreabă ce fac.”

-Cred că mâine o să te învăţ să faci paste, după care poţi să mă înveţi tu ceva pe mine.

-Ce?

- Una dintre coregrafiile alea pe care le inventezi. O atinse cu degetul pe vârful nasului. Minte activă, corp activ.

Ideea o încânta.

-Bine! Pot să foc una nouă pentru tine.

-Să nu fie prea grea. Sunt începător. Acum ia citeşte-mi o poveste.

Când Adrian rememora vara aceea, îşi dădea seama că fusese idilică. O pauză de autenticitate,

responsabilitate şi voinţă de care

MOŞTENIREA I
INII Mit }

nu avea să mai aibă parte nicicând pe de-a-ntregul /11 fierbinţi şi însorite, cu limonadă pe verandă, cu veselia (..în, curte. Emoţia unei furtuni apărute din senin, când aerul d< argintiu, iar copacii se legănau şi dansau. Avea prieteni eu se joace, cu care să râdă. Avea bunici sănătoşi, energici -i care o puneau, pentru acele momente scurte pe axa timpului centrul universului lor.

învăţase să se descurce în bucătărie, iar unele dintre luci le acestea avea să le ţină minte toată viaţa. Descoperise c it distractiv era să culeagă ierburi proaspete şi legumele cultiv,,, chiar în curte, şi cum zâmbea bunica ei când bunicul îi aduc,, un buchet de flori de câmp.

în vara aceea învăţase ce însemnau cu adevărat familia şi c munitatea. Nu avea să uite niciodată şi deseori avea să tânjeasc după ele.

Dar zilele trecuseră. O paradă şi artificii de 4 Iulie. O noapte caldă şi umedă cu lumini colorate şi sunete bombastice când carnavalul poposise în oraş. Prinsese licurici, pe care apoi îi eliberase, urmărise păsări colibri, mâncase o îngheţată de cireşe pe băt pe veranda lată într-o zi atât de neclintită că putea auzi bolbo- rositul râului.

Apoi toţi începuseră să vorbească despre haine pentru începu' tul anului şcolar şi despre rechizite. Prietenele ei vorbeau întruna despre ce învăţătoare aveau să aibă şi se făleau cu ghiozdane şi mape noi.

Iar vara, în ciuda căldurii, a luminii şi a zilelor lungi, se încheie precipitat.

încercă, fără succes, să nu plângă când bunica ei o ajută să îşi facă bagajul.

-Hei, hei, iubita mea... Sophia o cuprinse într-o îmbrăţişare. Nu pleci pentru totdeauna. O să mai vii în vizită.

-Nu e acelaşi lucru.

- Dar tot o să fie special. Ştii bine că ţi-a fost dor de mama ta

-Dar acum o să-mi fie dor de tine, de bunelul, de Maya, de Cassie şi de doamna Wells. De ce trebuie să-mi fie mereu dor de cineva?

- E greu, ştiu, pentru că şi mie şi bunelului o să ne fie dor<u .

-Mi-ftş don să trAim aici. Ar putc.1 să locui,iscA În casa asta marc. În camera asta frumoasă din carc puica »A iasă direct pe wrandă ţi să vadă cAţeu, grădinile, munţii. N-ar mai trebui sA-mi Ite dor de nimeni dacA am putea să trAim aici.

L>ipă ce-i masă rapid umerii, Sophia se îndepărta să pună o pereche de jeanşi în valiză.

-Asta nu e casa mamei tale, iubito.

-A *fost*. S-a născut chiar aici şi a mers la şcoală aici şi tot restul.

-Eter nu mai e casa ei acum. Toată lumea trebuie să-şi găsească casa proprie.

-$i dacă eu vreau ca asta să fie casa mea? De ce nu pot să primesc ce vreau?

Sophia se uită la feţişoara aceea dulce şi revoltată şi inima i se firânse un pic. Vorbea aproape aidoma mamei ei.

-Când o să fii destul de mare, s-ar putea să vrei ca asta să fie casa ta. Sau poate o să vrei să locuieşti în New York sau în altă parte. Şi o să te hotărăşti.

-Copiii nu pot să hotărască nimic.

-Şi de-asta cei care îi iubesc fac tot posibilul să ia decizii bune pentru ei până sunt pregătiţi să le ia singuri. Mama ta se străduieşte cât poate, Adrian. Pe cuvântul meu, se străduieşte cât poate.

-Dacă i-ai zice tu că aş putea rămâne aici, poate că ar putea zice da.

Sophia îşi simţi inima fiângându-i-se şi mai tare.

-N-ar fi soluţia potrivită pentru tine sau pentru mama ta. Se aşeză pe marginea patului, cuprinzându-i în palme faţa înlăcrimată. Voi două aveţi nevoie una de alta. Ia stai puţin, zise când Adrian dădu negativ din cap. Mă crezi că mereu îţi spun adevărul?

-Croi că da. Da.

-îţi spun adevărul acum. Voi aveţi nevoie una de alta. Poate că nu ţi se pare aşa acum, când eşti tristă şi furioasă, dar ăsta e adevărul.

-Tu şi bunelul nu aveţi nevoie de mine?

-O, Doamne, cum să nu? O trase pe Adrian într-o îmbrăţişare strânsă. Gioia *mia!* De-asta o să ne trimiţi scrisori, iar noi o să-ţi răspundem.

1

«INORA ROBERTS

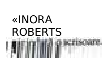

-Ei bine, acum o să ne scrii. Mai mult. o să-tt ,1 ,,, . st plicuri inimoase, pentru început. Am în biroul nun. m . i aduc. Osă ti le pun în bagaj.

-Si o să-mi scrieţi numai mie.'

-Numai tie. Si o dată pe săptămână, sigur-sigur, o vi ru – ,r şi o să stăm de votbă.

-Jur pe roşu.

Sophia îşi prinse degetul mic de al lui Adrian, făcând-o . zâmbească.

Nu plângea când veni maşina – o limuzină mare, neagră > lucioasă –, dar se agăţa de mâna bunicului ei.

Acesta i-o strânse şi el.

— Ia uite ce maşină elegantă! O să te distrezi pe cinste, te plimb în stil mare- Hai, du-te! îi strânse din nou mânuţa. Du-te să, îmbrăţişezi pe mama ta.

Şoferul purta costum şi cravată şi ieşi primul, să deschidă portiera. Mama ei se dădu jos cu o mişcare elegantă. Avea nişte sandale frumoase, argintii, iar Adrian observă că unghiile de la picioare îi erau lăcuite în roz-aprins, ca să se asorteze cu cămaşa pe care o purta.

Mimi coborî pe partea cealaltă, toată numai zâmbete, deşi ochii îi străluceau.

Chiar dacă nu avea nici opt ani, Adrian îşi dădea seama că nu era bine că voia să frigă mai întâi la Mimi. Aşa că traversă peluza până la mama ei. Lina se aplecă să o îmbrăţişeze.

-Cred că ai mai crescut. Când se îndreptă, Lina îşi trecu o palmă peste coada cârlionţată a lui Adrian. Iar sprâncenele i se împreunară, aşa cum se întâmpla când nu îi plăcea un lucru. Clar ai stat mult la soare.

-M-am dat cu cremă cu factor de protecţie. Bunelul şi buni au avut grijă.

-Bine. Asta e bine.

-îmbrăţişarea mea unde e? Mimi îşi deschise braţele. De data aceasta, Adrian chiar o pomi la fugă. Ah, ce dor mi-a fost de tine! O ridică pe Adrian în braţe, o sărută pe obraji şi o cuprinse mai strâns. Te-ai înălţat, eşti aurie toată şi miroşi a raze de soare.

Se îmbrăţişară cu toţii, dar Lina spuse ca nu puteau rămâne să mănânce sau să bea ceva.

-Am venit cu avionul de la Chicago. Deja mi se pare o zi lungă şi am un interviu la emisiunea *Today* mâine-dimineaţă. Mulţumesc mult de tot că aţi avut grijă de Adrian!

-E o plăcere să o avem aici, te asigur. Sophia luă ambele mâini ale lui Adrian şi le sărută. O adevărată plăcere. O să-mi fie dor de feţişoara ta frumoasă.

-Buni!

1 Adrian îşi petrecu mâinile pe după cotpul ei.

Dom o ridică de la pământ, legănând-o în braţe, dupăcare o cuprinse afectuos.

Ui -Să fii cuminte, să nu o superi pe mama ta.

; O sărută pe gât, într-o parte, după care o puse înapoi jos.

Adrian trebui să îi îmbrăţişeze pe Tom şi pe Jeny şi să plângă un pic, cu faţa în blana lOT.

-Hai, Adrian, nu e ca şi cum nu o să-i mai vezi niciodată. O [' să vezi că nici n-o să-ţi dai seama când trece timpul şi o să vină iar vara.

-Aţi putea veni de Crăciun, zise Sophia.

-Vedem ce-o să fie. O sărută pe obraz pe mama ei, apoi pe tatăl ei. Mulţumesc! M-am mai liniştit să ştiu că era departe de... tot îmi pare rău că nu pot să stau mai mult, dar trebuie să fiu în studio înainte de şase dimineaţa.

Se uită în spate, unde Mimi deja o urcase pe Adrian în limuzină şi încerca să îi distragă atenţia arătându-i cum se aprindeau farurile şi semnalizarea. I-a prins bine să stea aici. Tuturor ne-a prins bine.

-Să veniţi de Crăciun. Sophia o prinse de mână pe fiica ei. Sau de Ziua Recunoştinţei.

-O să încerc. Să aveţi grijă de voi!

Se urcă în maşină şi închise portiera.

Ignorând instrucţiunile mamei de a-şi pune centura de siguranţă, Adrian se ridică în genunchi pe bancheta din spate pentru a privi prin luneta maşinii să-i vadă pe bunicii ei care le făceau cu

mâna stând în faţa vilei de piatră, cu câinii la picioare.
-Adrian, aşază-te, ca Mimi să-ţi pună centura. Chiar

cepu să sune. Aruncă o privire la ecran. Trebuie când spunea asta, iar limuzina intră lin pe podul acoperit, telefonul

şi răspund Semneîn celălalt capăt al hanului n I , Pun*. Mervdith!

-Avem ap* cifbogazoolfi şi suc de fructe. zi-<- M i ton vesel, în timp ce fi tixa centura lui Adrian. Si în.ii ti pSdurc. plus chipsurilc acelea de legume care-ti plac (' i • un picnic în masin*.

-Nu-i nevoie. Adrian trase fermoarul poşctuţci stil r ... pe care i-o cumpăraseră bunicii şi îşi scoase Game Pi n -iil \ mt-e foame.

New York

Din vara aceea de demult, Adrian căpătase obiceiul de a sent scrisori, fi suna pe bunici cel puţin o dată pe săptămână, ocazionai trimitea câte un e-mail sau un SMS, dar scrisoarea săptămânal.! devenise o tradiţie.

Profitând de o dimineaţă de septembrie caldă şi cu un vânticel uşor, stătea afară pe terasa de pe acoperiş a apartamentului pe trei niveluri al mamei ei, din Upper East Side, cu intenţia de a scrie despre prima săptămână a anului şcolar. Ar fi putut să o scrie pe computer şi să o trimită prin poştă, dar pentru ea asta nu se deosebea mai deloc de un e-mail. Din punctul ei de vedere, acţiunea de a scrie de mână făcea scrisorile să aibă un caracter personal.

Vorbea des prin mesaje pe telefon cu Maya, şi chiar şi ei îi trimitea ocazional o ilustrată scrisă de mână.

Nu mai avea guvernantă – Mimi se îndrăgostise de Isaac, se măritase, şi avea doi copii ai ei. În plus, Adrian avea să împlinească şaptesprezece ani În şase săptămâni. Mimi lucra în continuare pentru Lina, dar ca secretară administrativă, ajutând-o cu programarea întâlnirilor şi colaborând cu Harry pentru a pregăti interviuri şi evenimente.

Cariera mamei ei evoluase spectaculos, aceasta publicând cărţi şi DVD-uri, găzduind evenimente de fiîness, ţinând discursuri motivaţionale, având apariţii la televizor (jucase într-un episod din *Lege* şi *Ordine:* SVU, interpretându-se chiar pe sine).

Marca Bebeluşul Yoga era înfloritoare.

Sala dc sport deschisă iniţial în Manhattan, Ever Plt, avea franşize prin toată ţara. Gamele lansate, de haine de ţinto * de alimente sănătoase, de uleiuri esenţiale, luminări, creme gama de echipamente pentru săli de sport reuşiseră, în puţin mai mult de un deceniu, să transforme ceea ce cândva fusese o afacere individuală într-o corporaţie de miliarde, cu operaţiuni la nivelu întregii ţări.

Bebeluşul Yoga finanţa tabere pentru copii din familii defavorizate şi făcea donaţii considerabile pentru adăposturile pentru femei, astfel că Adrian nu putea spune că mama ei nu se implica pentru binele societăţii.

Totuşi, în cele mai multe zile, când Adrian se întorcea acasă, apartamentul era gol. în glumă, îi spusese Mayei că avea o relaţie mai apropiată cu portarul decât cu mama ei. Adrian îşi dădea seama că, în fond, cea mai mare apropiere dintre ele apărea în săptămânile în care lucrau împreună la DVD-ul lor anual mamă-fiică.

Dar asta era viaţa ei şi decisese deja ce să facă cu ea, când avea să poată lua decizii de una singură.

Deja o luase pe prima, iar acum stătea pe scaun, în bătaia brizei călduţe, aşteptând consecinţele. Nu dură mult. Auzi cum se deschiseră uşile glisante de sticlă din spatele ei şi cum se opriră, cu un bufnet solid.

-Adrian, pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? Nici n-ai început să faci bagajele. Plecăm într-o oră.

-Tu pleci într-o oră, o corectă Adrian, continuând să scrie. Eu nu trebuie să-mi fac bagajele, pentru că eu nu plec.

-Nu te mai purta aşa copilăreşte! Am un program foarte încărcat mâine, în Los Angeles. Fă-ţi bagajele!

Adrian îşi lăsă pixul jos şi îşi schimbă poziţia pe scaun, pentru a se uita în ochii mamei ei.

-Nu, nu vin. Nu te las să mă porţi după tine prin ţară două săptămâni şi jumătate de acum încolo. N-am de gând să stau prin camere de hotel şi să fac şcoală

online. Rămân aici şi n[illegible] să mă duc la şcoala aia particulară afurisită la c[illegible]re m-ai făcut să mă înscriu

«INORA ROMaTS

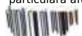

fl ***[***

«INOItA ROMaTS

pewc câteva săptămâni Abia dacă am petrecut trei săptămâni s>wla«*t» nou*, unde nu am nici un prieten. N-o sa stau de un-, vuifurt mare paite din ii, într-o cameră de hotel, vreun studu, – televiziune atu la vreun centru de evenimente. Pot să stau singur, , aici. după ore.

-Nu eşti suficient de mare să rămâi singură acasă.

-Dar sunt suficient de mare să stau singură într-un cit timp tu dai autografe pe noua ta cane sau noul tău DVl . c dai interviuri sau găzduieşti evenimente?

-Acolo nu esti singură. Încurcată, nedumerită, Linasel.-- pe un scaun. E suficient să dai telefon sau mesaj ca să iei egâtun cu mine.

-Şt. **din** moment ce Mimi n-o **să vină** cu tine, pentru că are do. **copii** pe **care nu** vrea **să-i** lase **singuri** două săptămânile su cicnt şi ti dau telefon sau mesaj ca să iau legătura cu ea. Dar *”»*» stare să am grijă de mine de una singură. Dacă n-ai observat, c iar asta am făcut de ceva vreme.

-M-am asigurat că ai tot ce ai putea vrea sau ai putea avea nevoie. Să nu-mi vorbeşti pe tonul ăsta, Adrian. încurcarea >1 nedumerirea se preschimbară în surprindere şi furie. Primeşti cea mai bună educaţie pe care şi-ar putea-o dori cineva, una care să-ti asigure acceptarea la orice colegiu vrei tu. Ai o casă frumoasă, unde eşti în siguranţă. Eu sunt cea care a muncit, din greu chiar, ca să-ţi ofere toate aceste lucruri.

Adrian se uită prelung, Ax, la Lina.

-Ai muncit, din greu chiar, pentru că esti o femeie ambiţioasă cu o pasiune autentică. Nu ţi-o iau deloc în nume de rău. Eram mulţumită la «coala publică. Aveam prieteni acolo. Acum *o* să încerc să Au fericită şi să-mi fac prieteni unde m-ai mutat. Nu pot st fac asta dacă lipsesc două săptămâni.

-Dacă ai impresia că o să las o adolescentă singură în New York, să facă petreceri, să chiulească de la scoală |i să iasă în oras la orice oră din ii sau din noapte, te înseli amarnic.

Adrian ¡şi tmpreună mâinile pe masă şi se aplecă în faţă.

- Petreceri ? Cu cine? Nu beau alcool, nu Aimet, nu

iau druguiL Aproape aproape am avut un iubit anul trecut, dar aici trebuie să o iau absolut de la inceput. Să chiulesc de la scoală? Am fost premianta de la zece ani. Şi dacă as vrea să ies în oras la

KINOItA ROMaTS

din zi sau din noapte, aş putea să o fac şi când eşti aici. Nici nu ţi-ai da seama că nu-s aici. Uită-te la mine! Adrian ridică mâinile. Sunt atât Je responsabilă că mă enervez şi cu. Am fost nevoită. Tu vorbeşti întruna despre echilibru... ei bine, o să-mi creez şi eu ceva echilibru. N-o să mă las ruptă de rutina mea din nou. Nu!

-Dacă eşti hotărâtă să nu mergi, o să mă interesez dacă bunicii te pot primi la ei două săptămâni.

-Mi-ar plăcea la nebunie să mă duc în vizită la ei, dar o să rămân aici. O să mă duc la şcoală aici. Dacă nu ai încredere în mine, pune-o pe Mimi să mă verifice în fiecare zi. Dă-i bani unuia dintre portari să-ţi raporteze la fix când plec şi când vin, nici că-mi pasă. 0 să mă trezesc dimineaţa şi o să mă duc la şcoală. După-amiezile o să mă întorc acasă şi-o să-mi fee temele. Şi-o să fee exerciţii fizice chiar aici, în sala aia de gimnastică foarte bine dotată pe care ai aranjat-o tu. O să-mi fac ceva de mâncare sau o să-mi comand. Nu mă interesează petrecerile, sexul sau să beau până pic lată. Vreau doar un început normal al anului şcolar. Atâta tot.

Lina se ridică energic, pomi până la perete şi se uită lung la panorama peste East River.

-Vorbeşti de parcă... M-am străduit din răsputeri pentru tine, Adrian.

-Ştiu. Cuvintele bunicii ei în vara aceea îndepărtată îi reapărură în minte: „Mama ta se străduieşte cât poate, Adrian". Ştiu, rosti din nou. Şi ar trebui să ai încredere în mine că n-o să fac nimic care să te pună într-o lumină proastă. Dacă nu, atunci ar trebui să ştii că n-aş vrea niciodată să fee ceva care să-i supere sau să-i dezamăgească pe buni şi pe bunelul. Vreau doar să mă duc la şcoală, fir-ar să fie!

Lina închise ochii. Putea să forţeze lucrurile – ea deţinea puterea. Dar cu ce costuri? Şi ce ar fi avut de câştigat?

-Nu vreau să stai în oraş după ora nouă, sau să pleci din cartier – cu excepţia vizitelor la Mimi, în Brooklyn.

-Dacă vreau să merg la film vinerea sau sâmbăta, ar putea să dureze până la zece.

-Bine, dar în cazul ăsta o suni pe Mimi să o anunţi. Nu

imr*

iTi»r-

-Nu caut campania nimănui. Ce vreau cu c m ,1 , h

-Unul dintre noi – eu, Harry sau Mimi – o sa te **sun.** scară. N-o să-ţi spun la ce oră.

-Mă verificaţi prin sondaj'

-E o diferenţă între a avea încredere în tine că eşti respnn.

-în regulă.

Briza îi măngâia părul Linei, vălurind şuviţele de culoare i tanelor coapte.

-Am... am crezut că-ţi plac călătoriile.

-Unele. Uneori.

-Dacă te răzgândeşti, o să fac aranjamentele necesare să i. duci la Mimi, la bunici sau să iei avionul ca să vii unde sunt e, în momentul respectiv.

Pentru că ştia că mama ei ar fi făcut oricare din aceste lucruri şi fără să-i facă prea mari reproşuri, Adrian simţi cum inima i se mai îmblânzi.

-Mulţumesc, dar o să fiu bine. O să fiu ocupată cu şcoala şi şi i caut informaţii despre colegii. Plus că am un proiect nou pe care vreau să-l încep.

-Ce proiect!

-Trebuie să-l mai cumpănesc un pic. La doar şaisprezece ani, Adrian ştia cum să evite să vorbească despre ceva, şi cu naturaleţe De asemenea, ştia şi cum să distragă atenţia celuilalt. în plus, trebuie să mă duc să cumpăr o pungă de două kilograme şi jumătate de M&M's, vreo zece litri de cola, cinci-şase pungi de chipsuri de cartofi. Ştii tu, provizii de bază.

Lina zâmbi uşor.

- Dacă te-aş fi crezut că vorbeşti serios, poate ţi-aş fi dat una şi te-aş fi târât după mine. Trebuie să plec. în curând o să ajungă maşina, să mă ducă la aeropon. îmi pun încrederea în tine, Adrian.

-Fără probleme.

Lina se aplecă şi o sărută pe creştet.

-O să fie târziu aici când aterizez eu în Los Angeles, aşa că n-o să te sun. îţi dau un mesaj.

-Bine. Zbor plăcut şi succes!

Cu o mişcare aprobatoare din cap, Lina se întoarse. Simţi o strângere de inimă când aruncă o privire peste umăr şi văzu că Adrian luase din nou pixul în mână.

Continua să scrie ca şi cum ar fi fost o după-amiază oarecare.

Când începu să coboare treptele la nivelul inferior, Lina îşi scoase telefonul şi o sună pe Mimi.

-Bună! Eşti pe drum?

-Imediat plec. Auzi, Adrian rămâne aici.

-Poftim?

-Şi-a pledat cauza foarte convingător. Ştiu că nu e ce-ai face tu, dar probabil că tu n-ai fi planificat un tur naţional în a treia săptămână a anului şcolar. Şi asta şi când e într-o şcoală nouă, pe deasupra. Eu nu. Te pun în aşteptare un pic. Luă telefonul fix şi sună la recepţia clădirii, de la parter. Bună, Ben, Lina Rizzo la telefon. Te rog să trimiţi pe cineva să-mi ia bagajele. Mulţumesc! Mimi, trebuie să am încredere în ea. Nu mi-a dat niciodată motive să cred că n-ar fi cazul. Şi, Doamne, e mai stăpână pe ea decât mi-am dat eu seama, aşa că„. bravo ei, ce să zic? Ai putea să îi dai un telefon mai târziu, să vezi cum ţi se pare?

-Bineînţeles. Dacă vrea să vină la mine cât eşti tu plecată, ne descurcăm.

- E hotărâtă – dacă se răzgândeşte, cred că o să te anunţe. Acum însă, e tare pe poziţii şi cu asta, basta!

-Seamănă cu mama ei?

-Ţi se pare? Lina se opri în dreptul unei oglinzi, privindu-şi părul şi faţa. La aspectul fizic, da, îşi zise. Vedea multe din trăsăturile ei în Adrian. Dar în rest... Poate că nu fusese suficient de atentă, în fine, o să fie bine. Doar sun-o sau dă-i un SMS din când în când.

-Nici o problemă. O să ţin legătura cu ea şi cu tine. îmi pare rău, Lina, adăugă Mimi când nişte strigăte răzbătură prin microfonul telefonului. Din câte se pare, Jacob s-a hotărât din nou să încerce să o omoare pe soră-sa. Trebuie să închid, drum bun! Şi nu-ţi face griji.

-Mulţumesc! Vorbim.

Când se auzi soneria, se duse la uşă.

Şt mută toate acestea într-un cotlon al minţii. Avea ceva mun- fe de făcut în avion şi o aştepta un program încărcat.

Singură la New York, Adrian îşi vedea de rutina ei de diminea- Se trezi când sună ceasul, îşi făcu exerciţiile de yoga de dimineati Apoi făcu un duş, se ocupă de păr – mereu o corvoadă – şi îsi t^. un machiaj simplu – mereu fusese îndrăgostită de machiaj. St îmbrăcă în uniforma şcolară pe care o detesta – pantaloni bleu-marin, cămaşă albă şi un sacou bleumarin. în fiecare zi în care- punea uniforma, îşi jura să nu mai poarte niciodată de bunăvoie un sacou bleumarin după absolvire.

îşi încropi un mic-dejun format din fructe cu iaurt grecesc, o felie de pâine cu seminţe prăjită şi un pahar de suc.

Pentru că Mimi îi insultase acest obicei, spălă vasele şi îşi făcu patul.

O privire rapidă la prognoza meteo de pe telefon îi promise o zi preponderent senină şi temperaturi calde în continuare, aşa că nu se mai sinchisi să-şi ia şi o geacă.

îşi puse ghiozdanul pe umeri şi coborî cu liftul particular dedicat apartamentului ei.

Nu se putea plânge că trebuia să meargă pe jos cale de cinci cvartale până la şcoală, mai ales pe o vreme atât de frumoasă. Folosi acest timp pentru a-şi trece în revistă planul – singura ei deviere de la rutină.

Şi singura regulă care îi fusese impusă pe care avea de gând să o încalce.

Când telefonul începu să sune, se uită pe ecran.

-Bună, Mimi.

-Eu doar îmi fac datoria, să ştii.

-Poti să-i spui mamei când te întreabă cS eram în drum spre şcoală când m-ai verificat. Bineînţeles, în loc să mă duc la ore, eu o să mă urc în tren spre Jersey Shore să fac ceva plajă, să mă tblosesc de permisul de conducere fals ca să cumpăr nişte bere şi să fac o groază de sex cu nişte necunoscuţi într-un motel de doi bani.

-Bun plan, dar cred că n-o să-i zic nimic de el mamei tale. Ştiu că eşti bine, iubito, dar aşa e bine şi normal, pentru că mi-eşti dragă, să verific că aşa şi e.

-înţeleg.

-Vrei să vii pe la noi la sfârşit de săptămână!

-Mulţumesc de invitaţie, dar sunt bine aşa. Dacă se schimbă ceva, o să te trezeşti cu mine la uşă.

- Dacă ai nevoie de ceva, e suficient să mă suni.

-Aşa o să fac. Vorbim.

Acum, că o făcuse şi pe asta, băgă telefonul în buzunar.

Avea un plan de rezervă, dacă primul nu mergea. Dar îşi făcuse munca de cercetare şi era convinsă că planul A chiar avea potenţial.

îşi prinse ecusonul de sacou în timp ce urca cele câteva trepte de piatră care duceau la vila cu faţadă din piatră maro-roşcată care servea drept şcoală pentru clasele 1X-X11 – dacă erai suficient de bogat şi de inteligent.

Intră prin vestibulul mic, unde se făcea şi controlul de securitate.

Liniştea, podeaua de lemn lucioasă, pereţii imaculaţi contrastau cu zgomotul, mişcarea constantă şi aerul uşor învechit şi uzat al fostei ei şcoli. îi ducea dorul, cu bune şi rele.

Doi ani, îşi aminti cu un efort conştient, lăsând în urmă intrarea spaţioasă şi cotind pe holul din stânga. Doi ani şi putea să-şi ia propriile decizii.

Avea de gând să prefigureze acel moment luând una azi.

Până în clasa a unsprezecea, mare parte dintre elevi se grupaseră în diferite bisericuţe. Dura ceva să îi facă loc în această organizare fetei nou-transferate, iar ea nu era aici de nici trei săptămâni încheiate.

Ştia că aceste bisericuţe înfiinţate o studiau, o

evaluau, o luau în calcul Deşi nu fusese niciodată sfioasă, nici Adrian nu se preci-

i ii *i mi*

doi ani. Poate că nu era atât de pasionată de spi H
> . i, de viaţă activ, do. Ar fi putut fi distractiv
să ,ₘ, -r . . fetele pasionate de modă, căci îi
plăceau la nebunie h ir alt motiv de a detesta
uniforma.) Petrecăreţii n-o mo ■>. şi nici
intelectualii înspăimântător de serioşi.

Ca de obicei, în fiecare grup găseai ici-colo snobism şi ten . titanice – trăsături care de multe ori se suprapuneau. Tocilarn «• întotdeauna, oriunde, un grup mort din punct de vedere s.■ Totuşi, pentru proiectul ei, exact acesta era ţinta ei. Făcuse acea» alegere în pauza de prânz care avea să-i anuleze aproape sigur ori şanse de a se integra în ierarhia socială.

în cantină, Adrian îşi duse tava – o salată verde cu pui la grifa fructe de sezon şi o sticlă de apă carbogazoasă – pe lângă mas sportivilor, se îndepărtă de masa fetelor pasionate de modă şi ajun:* la grupul cu cotaţia cea mai slabă, respectiv la masa tocilarilor

Remarcă încetinirea temporară a zumzetului conversaţiei ¡1 câteva râsete batjocoritoare când se opri la masa lipsită de prestigiu şi la cele trei persoane aşezate la ea.

Având în vedere că îşi făcuse munca de cercetare cuvenită – citise numere vechi ale ziarului şcolii şi cercetase albumul elevilor din anul anterior – îl luă în vizor pe Hector Sung. Asiatic, slab ca un băţ, cu ochelari cu rame pătrăţoase, negre, în spatele cărora se aflau doi ochi căprui-închis. Aceştia clipiră la ea, iar gura i se opri în plină mişcare de a muşca dintr-o felie de pizza cu legume.

-Pot să mă aşez aici?

îi răspunse:

-îhm...

Ea se mulţumi să zâmbească şi se aşeză faţă în faţă cu el.

-Pe mine mă cheamă Adrian Rizzo.

-Bine. Bună...

Fata de lângă el, cu o piele de culoarea cremei caramel şi cu un păr superb, împletit în codiţe, îşi dădu peste cap ochii mari, negri şi rotunzi.

-Pe el îl cheamă Hector Sung şi acum se gândeşte

că nimeni nu stă la masa asta, în afără de noi. Eu sunt Teesha Kirk.

îşi împinse degetul mare, împodobit cu un inel gros de argint, către băiatul cate stătea stânjenit şi roşu la faţă

-Roşcatul e Loren Moorhead – al treilea. Ai vreo 5,3 secunde şi te ridici Înainte să fii contaminată cu virusul tocilarilor ţi să fii surghiunită definitiv din societate.

Adrian îşi făcuse temele şi în legătură cu Teesha, care în mod normal s-ar fi încadrat la intelectualii înspăimântător de inteligenţi, doar că avea sânge de tocilară. Prefera turneele de Dungeons & Dragons sau maratoanele de episoade din *Doctor* VTlio în defavoarea întrunirilor Societăţii Naţionale de Onoare sau a Organizaţiei Naţionale de Merit a Cărturarilor.

-Ei, asta e. Adrian ridică din umeri, îşi stropi salata cu nişte teamă de lămâie, după care luă o gură delicată din mâncare. Cred că a expirat timpul. Aşa că... încântată de cunoştinţă, Hector, Teesha, Loren. în fine, Hector, am o propunere pentru tine.

Acesta scăpă felia de pizza în farfurie, cu un bufnet uşor.

-Ce ai?

-O propunere de afaceri. Am nevoie de un realizator video şi, din moment ce asta e pasiunea ta, m-am gândit că ai putea să mă ajuţi cu un proiect.

Privirea lui se duse imediat la cei doi prieteni ai săi.

-Pentru şcoală?

-Nu. Vreau să fac o serie de şapte videoclipuri de cincisprezece minute. Câte unul pentru fiecare zi a săptămânii. Aş vrea supraim- ptimare voce pentru unele dintre ele, iar în altele înregistrare audio în timp real. M-am gândit să instalez un trepied şi o cameră de luat vederi, să fac totul singură. Dar nu ăsta e efectul pe care vreau să îl obţin.

Privirea lui se ridică Într-un final înapoi la a ei, iar Adrian identifică interes în ea.

-Ce fel de videoclipuri?

-De fiîness. Yoga, exerciţii cardio, de forţă şi aşa mai departe. Să le încarc pe YouTube.

-Poate faci o glumă pe seama noastră.

Adrian îşi mută atenţia asupra lui Loren. Părul lui, îngrozitor de mşu şi tuns extrem de scurt, încadra o faţă albă ca lapte, pistruiată. Avea ochi albaştri blânzi şi vreo opt kilograme bune în plus. Se gândi că ar fi

putut să îl ajute în privinţa asta, dacă ar fi vrut şi el.

Asta înseamnă trei sure cincizeci pentm şapte. Cred cit c >i nr, ciabil. în limitele rezonabilului.

-As putea să mS gândesc dacă da sau nu. Când voiai să încep -Sâmbătă dimineaţa – la răsăritul soarelui. Vreau să tac hlm.v la răsăritul soarelui şi la apus. Am o terasă mare şi ar merge 4 ! minune pentru asta.

- Probabil că as avea nevoie de asistenţi.

Adrian mai luă câteva înghiţituri de salată, gândindu-se. -Şaptezeci şi cinci pe videoclip. îi împărţiţi cum vreţi voi. -La ce oră e răsăritul! se interesă Loren. înainte ca Adrian să apuce să deschidă gura — pentru că veri- hcase această informaţie – Teesha spuse:

-Sâmbătă, soarele răsare la şase douăzeci şi şapte. Apusul e ta şapte douăzeci. Ora de vară a Coastei de Est.

-Nu pune întrebări, îi sugeră Loren. Teesha pur şi simplu ştie

■Grozav. Va trebui să ajungeţi la locul filmării în timp util pentru a instala echipamentul sau să faceţi orice aveţi nevoie. Am pus aici adresa şi ce am notat, scenariile în mare. Adrian scoase un stick de memorie din buzunar şi îl puse lângă tava lui Hector. Uită-te pe ele, gândeşte-te şi anunţă-raă.

-Mama ta e patroana de la Bebeluşul Yoga, nu!

Adrian dădu din cap afirmativ, cu ochii la Teesha.

-Exact.

-Şi-atunci cum de nu îi pui pe angajaţii ei să te ajute! Mama ta are propria companie de producţie.

- Pentru că fac asta pentm mine. E proiectul meu. Aşa că, dacă vă hotărâţi să acceptaţi proiectul, o să vă trec pe lista de la intrare, să puteţi urca în apartament. Probabil că vom avea de lucru tot weekcndul. Poate şi mai mult. Nu ştiu de cât timp de prelucrare a materialului o să aveţi nevoie ca să finalizaţi totul şi să îl încărcaţi.

-O să arunc o privire şi te anunţ, poate mâine. Hector îi adresă un zâmbet reţinut. Ca să ştii, acum chiar că ţi-ai distrus toate :le aici. Sper că merită, din punctul tău de vedere.

Şi eu.

Petrecu restul zilei ignorând zâmbetele dispreţuitoare, comen-
iile ironice şi râsetele batjocoritoare.

Când ieşi din nou în curte, Hecînr ţi mica lui Rusca venirii dup» ea,

-Hei, stai puţin... Am apucat *» mă uit un pic la scenariul tău. Pare fezabil.

-Aş vrea să văd locaţia, totuşi, înainte să mă angajez să fac asta. Să mă asigur că o să meargă pentru ce urmăreşti tu.

-Pot să-ti arăt acum, dacă ai timp. Stau la doar câteva străzi de-aici.

-E bine acum.

-Mergem cu toţii, o anunţă Teesha.

-Nu-i nici o problemă.

-Si... Mărşăluind alături de ea, Hector îşi împinse ochelarii în sus pe nas. Am aruncat o privire la câteva dintre videoclipurile mamei tale, am avut o oră liberă. Costurile ei de producţie sunt imense, nu? Eu am ceva echipamente bune, dar n-o să pot să mă ridic la nivelul a ce obţine ea în studio.

-Nu vreau ce are ea. Vreau o chestie numai şi numai a mea.

-M-am interesat în legătură cu ea şi cu tine.

Adrian aruncă o privire peste umăr, către Loren.

Tocilar din echipa de dezbateri, îşi aduse aminte. Mereu era ales ultimul în echipe la educaţie fizică – şi era primul să se ofere să fie elev de serviciu.

-Şi?

-Sunt o groază de oameni care fac şmecherii şi altele de genul, aşa că am vrut să fac ceva cercetare. Mama ta l-a omorât pe taică-tău, pe bune.

Nu era prima oară când cineva o îmboldea în legătură cu acest subiect, dar Adrian trebuia să recunoască, lovitura lui Loren era cea mai directă.

-Nu era taică-meu, era părintele meu biologic. Şi încerca să mă omoare în momentele alea.

-Cum aşa?

-Pentru că era beat, rău şi poate chiar nebun. Nu ştiu. A fost prima şi ultima oară când l-am văzut. Şi, având în vedere că asta a fost acum mai mult de zece ani, nu contează absolut deloc pentru ce facem noi acum.

-Daamne.Loren,las-obaltă! Teesha îl înghiontidcl. cu colul. Unchiu-tău n-a făcut puşcărie pentru utilizări i ,i a informaţiilor confidenţiale?

-Păi... da, dar asta e o infracţiune fără violentă, nu...

-Zise cel mai alb tip din istoria tipilor albi, i-o întoarse Teesh> Familia lui Loren e cea mai snoabă dintre cele mai snoabe. Tt, generaţii de avocaţi scumpi, care se învârt numai prin lumea buni

-Deci îi plac discuţiile în contradictoriu, zise Adrian.

-Exact. Tu zici sus, Loren o să susţină sus şi tare că jos şi o ^ tot turuie despre asta o oră întreagă.

-Conceptul de sus depinde de poziţia pe care o ai.

Teesha îl înghionti din nou.

-Nu-l stârni.

-Ei bine, suntem aici jos, aşa că întâi intrăm, apoi mergem sus. Bună, George.

Portarul îi adresă un zâmbet larg lui Adrian, deschizând uşa.

-Cum a fost la şcoală azi?

-Ca de obicei. Ţi-l prezint pe Hector. Şi pe Teesha şi pe Loren. Vor veni în vizită la mine din când în când.

-Bine. Să aveţi o zi tare frumoasă!

Traversând foaierul frumos parfumat cu magazinele sale mici şi exclusiviste, Adrian îşi scoase cârdul de acces. Trecu de rândul de ascensoare către cel marcat ca exclusiv pentru apartamentul A.

-Dacă vă hotărâţi să veniţi sâmbătă, o să las numele voastră la pază şi la recepţie. Persoana de la recepţie o să sune la mine, iar eu pot să trimit ascensorul să vă aducă sus.

-Cât de sus e apartamentul vostru? întrebă Loren în timp ce intrau în ascensor.

-La etajul patruzeci şi opt. Adică la ultimul nivel.

-Ooo, murmură Teesha în timp ce Loren se albea vizibil. Are o problemă cu înălţimile.

Având în vedere că nu descoperise asta în ce informaţii găsise despre el. Adrian se uită acum la el cu o compătimire autentică.

-îmi pare rău. Nu e obligatoriu să ieşi pe terasă, să ştii.

-Nu-i mare lucra. îşi îndesă mâinile în buzunare. Nu-i mare lucra. Sunt în regulă. Sunt bine.

Chiar contrariul, îşi zise Adrian, căci deja i se vedea

o mică perlă de sudoare alunecându-i pe tâmpla dreaptă.

LW nu insistă pe subiect. Nimănui nu l plAccn sS fie pus într-o situaţie stânjenitoare.

-Ei, în fine, sâmbătă trebuie să luaţi celălalt ascensor, şi aţa ajungeţi la nivelul principal, la uşa apartamentului nosîni. Pentru ăsta aveţi nevoie de un cod de acces şi apoi de codul de alarmă.

Sprâncenele Teeshei se mişcară pe rând.

-Fiţă!

Adrian ridică din umeri.

-Mamei îi plac chestiile de fiţe.

Ascensorul se deschise direct în sala de sport particulară a Linei. De-a lungul unui perete acoperit cu oglinzi se întindea un raft cu gantere, încadrat de unele cu mingi de fiîness, covoraşe de yoga, benzi elastice pentru exerciţii, eoni de sărit, mingi medicinale şi gantere kettlebell.

Peretele opus era dominat de o plasmă imensă, fixată deasupra unui şemineu lung şi îngust, cu gaz. în bucătăria mică, deschisă, se vedea un frigider pentru vinuri plin cu băuturi energizante. Mai încolo, un dulap cu uşă de sticlă, în care se aflau sticle de apă plată cu marca Bebeluşul Yoga pe etichetă.

Uşi de sticlă care acopereau al treilea perete dădeau către terasa vastă şi către panorama peste oraş de dincolo de ea.

-Nu aveţi aparate de sport?

Teesha explora încăperea.

-în lumea mamei mele, corpul e aparatul la care lucrezi.

-Ce să zic, complexitatea organică e altfel decât complexita-

-Terminatorul avea atât complexitate organică, cât şi mecanică, remarcă Loren.

- Mai avem mult până o să poată exista Skynet, i-o tăie Teesha. în fine, vrea să spună că trebuie să-ţi foloseşti corpul, propria greutate pentru a-l menţine echilibrat şi toate cele.

Adrian aşteptă o clipă.

-Exact. Dacă are nevoie cineva, avem şi baie, îri stânga după ~—colţ, lângă bucătărie. Descuie şi

deschise uşile de sticlă. Vreau să ==ac filmările aici.

-Grozav! Hector ieşi pe terasă. Chiar grozav! O să vrem ^3 murăm mobilierul, să avem un spaţiu gol.

Aruncă o privire

1«)*cusit-ul cure zumzăie sub copertina cu carc era ne,.
opreşti ăla. Dacii hlm.lm dc aici, avem şi râul pe lunil.il t*

- Plus răsăritul, adaugă Adrian. Pentru filmările I., ,. O
orientăm în cealaltă direcţie. Se văd clădirile Chrysler , |
State. Nu-mi dau seama ce merge pentru dimineaţa iă,, ,¿6* după-amiaza. Pur şi simplu, vreau unghiuri diferite.

- Da, da. Poate vorbesc cu tata să-mi împrumute nişte sci,|t să redirccţionăm cumva lumina. Poate mă lasă să folosesc c;i,,, lui de luat vederi, aia bună. ¡»P*

-Tatăl lui Hector e cameraman. Loren spuse asta chiar de ,ţ. cok) de uşi, unde se oprise. Şi nu părea să aibă vreo intenţie s; clintească de acolo. Lucrează la Bine Line – serialul ăla poliţist, , zi, aveţi şi altceva de băut în afără de chestiile alea pentru sporti,
Ştii tu... sucuri sau ceva?

-Sucurile sunt interzise în casa asta – dar o să iau câteva pentt sâmbătă. Avem suc de fructe jos, în bucătăria mare.

-Supravieţuiesc şi fără. fii

- Bine, deci... Hector mai făcu un tur de terasă, cercetând pş
sibilele unghiuri de filmare. Putem să facem un fel de repetu« practic un videodip, ca să vedem concret cum stăm? c

-A, sigur. Trebuie să mă schimb. Nu pot să fac exerciţii fizice îmbrăcată aşa.

-Ce-ar fi să faci fix asta? spuse Teesha. Eu şi Hector putem şi i mutăm câteva dintre mobilele de-aici. Loren poate să se duci să cumpere nişte coca-cola, aş zice.

-E un magazin chiar lângă recepţie, jos, dacă vrei. Adrian st întoarse înăuntru, băgă mâna în ghiozdan şi scoase o bancnota de zece dolari. Fac eu cinste.

-Tare!

Până Adrian se schimbă într-o pereche de colanţi şi un maiou. Hector şi Teesha împinseseră două

mese, două canapele şi un fotoliu în cealaltă parte a terasei.

Aduse o salceluţă de yoga şi o aranjă în aşa fel încât să stea cu faţa spre sud-est.

- Am făcut eu o încercare ieri şi ar trebui să mă prinzi în cadru, cu râul şi răsăritul pe fundal. t « -O să filmez cu camera mea, aşa, de încercare. Adică, lumina o să fie diferită şi aşa mai departe, dar putem să vedem cum

ne încadrăm în timp, care unghiuri merg, ;i pot să-mi fac planul

-Groiav! Arunca o privire peste umăr. Loren îi puse cârdul de acces pe ghiozdan, după care sacoşa pe hiatul de bucătărie.

-Am luat coca-cola, nişte chipsuri şi alte chestii.

Gândul lui Adrian se duse la mama ei şi nu putu să nu râdă.

-E absolut prima oară când asemenea alimente au intrat în apartamentul ăsta de când ne-am mutat noi.

-Doamne, dar voi ce mâncaţi?

-Te referi la gustări? Adrian zâmbi, privindu-l pe Loren cum împărţea cutiile de coca-cola. Fructe, legume crude, hummus, migdale, uneori şi cartofi dulci la cuptor, care să imite cartofii prăjiţi- Nu e atât de tău. Eu m-am obişnuit aşa.

-Mama ta e tare strictă.

-Nutriţia şi fiînessul sunt crezul ei de-o viaţă. Şi ea chiar trăieşte aşa cum declară, aşa că e greu să te plângi prea mult. în fine... Se poziţionă în faţa salteluţei. Vreau să fac asta, după cum am spus, fată voce, vom adăuga partea asta ulterior.

-Cincisprezece, da? Teesha îşi scoase telefonul. Cronome-

îşi exersase succesiunea asta de exerciţii de nenumărate ori, adaptând-o uşor-uşor până ce se convinsese că se potrivea cu scopul ei. O întâmpinare blândă şi... clar, frumoasă a soarelui dimineaţa, îşi lăsă mintea să hoinărească în voie.

Având în vedere că era obişnuită cu camera de luat vederi şi —echipa de filmare de când făcea videoclipuri cu mama ei, Hector =Si ceilalţi nu îi tulburau concentrarea. Când încheie cu Savasana, ^»dăugă şi partea de voce.

-În partea asta o să şi vorbesc, ca să nu credeţi că am ador- —=nit pur şi simplu. Partea de voce care se va adăuga la montaj va prezenta instrucţiuni despre cum să respirăm, cum să ne golim

■tantea, cum să-i permitem corpului să se relaxeze totaL O relaxare •e porneşte din vârful degetelor de la picioare, urcă peste glezne, •ti şi mai departe, cum să vizualizăm nuanţe blânde sau lumină nspirare şi să eliminăm întunericul şi stresul când expirăm.

de a se întoarce pe o parte, cu genunchii la piept. Cu ,, In fluidă, se rostogeli în şezut, cu picioarele încrucişate, în t,/ saltelei. Poziţia de meditaţie, rosti, punându-şi palma dreaprr,. cea stângă, cu degetele mari unite. Inspirăm, expirăm, blu, |,| ’ îşi împreună braţele peste talie şi se apleacă înainte. Ne mult,,,, că suntem prezenţi, că perseverăm în a avea grijă de corpul n,, . după care... îşi îndreptă spatele din nou, îşi împreună palmei, îşi lăsă bărbia în piept. *Namaste.* Şi gata.

-Cinsprezece minute şi patru secunde. Cu buzele strâr, Teesha dădu aprobator din cap. E foarte bine.

-Eşti tare flexibilă. Loren înaintase uşor pe terasă şi se aşez, pe una dintre canapele, ronţăind chipsuri. Eu nici măcar nu p, să-mi ating degetele de la picioare când mă aplec.

-Flexibilitatea e importantă. Ideea e că o persoană flexih trebuie să se străduiască mai mult decât una inflexibilă perm a resimţi ceva beneficii. îl putea ajuta, îşi dădu seama din no, Ridică-te şi încearcă să-ţi atingi vârfurile degetelor de la picioare

-Mă fac de râs.

-Te faci de râs doar dacă nu încerci.

îi aruncă o privire plină de neîncredere, dar se îndoi din mij- loc, cu braţele întinse. Vârfurile degetelor îi erau la mai mult A cincisprezece centimetri de tălpi.

-Simţi cum ţi se întinde corpul.

-Ei, drace, da!

Adrian îi imită poziţia.

-Eu nu simt nimic decât când mă las jos de tot. Se apleca până jos, cu palmele lipite de podea şi nasul de genunchi. E acelaşi beneficiu la amândoi. Aşa, acum ridică-te şi inspiră. Nu, când inspiri, e ca şi cum ai umfla un balon. Umple-ţi plămânii, umflă-ţi burta.

-Burta mea e mereu umflată.

Râse spunând asta; la fel făcură şi ceilalţi Adrian doar zâmbi.

-Tu doar încearcă. Inspiră, umflă balonul. Acum o să-l dez- umfli, trăgând burta spre coloană în timp ce te apleci încercând să-ţi atingi degetele de la picioare.

Când Loren încercă, Adrian dădu aprobator din cap

-Iată cum ai ajuns cu peste doi centimetri şi jumătate mai aproape. Respiraţia. Totul se reduce la respiraţie.

Se uită peste umăr şi îl văzu pe Hector sprijinindii-se de perete, studiind ecranul camerei sale de luat vederi.

-Cum arata?

-E hinc. Pot să studiez imaginile şi să-mi dau scama din ce un- ghiun c cel mai bine. Pot să vorbesc cu tata să mă lase să folosesc una-alra. O să fie nevoie să porţi microfon pentru celelalte şi ai nevoie de introducere sau o parte de început, da?

-Da, am lucrat şi la asta. A, mersi. Luă sticla de coca-cola pe care i-o oferi Teesha şi bău fără să se gândească. Apoi se opri, închizând ochii. Mamă, ce bună e!

-Am cam douăzeci de minute până la ora la care trebuie să ajung acasă. Hector închise camera de luat vederi. Poate putem rtece în revistă introducerea şi tranziţiile dintre fiecare parte.

-Putem să mai jonglăm mâine cu ceva idei. Loren încercă din □ou să îşi atingă degetele de la picioare. în pauza de prânz, dacă eşti dispusă să rişti să stai cu noi două zile la rând.

-îmi asum riscul.

Până plecară, iar Adrian aruncă la gunoi sticlele goale de coca-cola şi pungile de chipsuri, îşi dădu seama că nu numai că găsise echipa de producţie pentru proiectul ei de suflet.

îşi găsise şi gaşca.

Jonglată cu idei în pauza de prânz, iar după ore fâcură o repetiţie şi puseră la punct câteva detalii.

Vineri seară, comandă pizza şi se aprovizionă cu băuturi. îşi ——Ajută echipa să instaleze echipamentele de care fâcuse rost Hector.

—ıtanduri cu lumini, paravane şi folii pentru corecţia culorilor,

—* care să le folosească la filmările de seară, difuzor de lumină şi

—ubrela pentru după-amiezi, microfon, cabluri.

Reuşiră să organizeze un studio improvizat cu ce obţinuse ■ctor milogindu-se sau de împrumut.

^^^^lâncară pizza în sufrageria de la nivelul principal,

acompaniaţi

sta de melodii făcută de Loren, cuşiagăre din anii ’80.

"i timp ce băieţii de la Wham! tot cereau să fie treziţi[1], Adrian ^^^^■tu să nu întrebe.

-Pentru cinici unul dintre noi nu eram născut

Loren ridică arătătorul.

-Asta e un răspuns la întrebarea „de ce?”, nu „de Piesele astea (iac parte din istoric, fată. Din istoria mu. i , gândeam să fac una cu anii ’90. Ştii tu, ca să analize: n„ societăţii – partea în care e integrată muzica – din dei n», | care ne-am născut.

-Nici c-am auzit o chestie mai de tocilar ca asta.

-Recunosc. Muşcă din altă felie. îmi place tare muzica, fi,.

-TfieMusic Man, zise Teesha printre îmbucături, recunosc* replica. Robert Preston, Shirtey Jones – în filmul din 1962. Pro a jucat rolul principal şi în piesa de pe Broadway, din 1957, Barbara Cook ta rolul lui Marian.

-Cum de ştii toate astea? Adrian se holba la ea, uimită. Şi se c_t

-Tot ce citeşte, ţine minte, o informă Hector.

-Hei, ar trebui să fac o listă de melodii cu cântece din mu. srcalurile de pe Broadway. El, asta chiar că e chestie de tocilari

-Ei, apucă-te de treabă, flăcău! Hector aruncă o privire în jut Camera asta e grozavă.

-Zise băiatul care locuieşte într-o vilă într-o săptămână – Într-un apartament asemănător cu ăsta în cealaltă.

Teesha luă o gură mare de coca-cola.

Hector se mulţumi să ridice din umeri.

-Părinţii s-au despărţit, aşa că mă plimb de la unul la celălalt Mama şi tatăl vitregi sunt în regulă, până acum. Şi m-am ales cu un frăţior de la taică-meu şi cu o surioară de la maică-mea Sunt ta regulă.

-înainte îmi doream şi eu fraţi sau surori. Dar a trebuit să mi resemnez, pentru că n-o să se întâmple niciodată. Tu ai? o întrebi Adrian pe Teesha.

-Doi fraţi mai mari şi părinţii uniţi de parcă ar fi lipiţi cu clei Fraţii sunt în regulă, ta mare parte, mai puţin când sunt o pacoste

-O soră. Loren desprinse o felie din pizza cu

pepperoni şi **o** bagă în gură. Are zece ani. Ai mei s-au separat câteva luni la un moment dat, s-au înţeles, s-au împăcat şi uite aşa a apărut prinţesa Rosalind. Care e cam obraznică.

-Cam? întrebă Teesha, râzând.

r

-Bine, e obraznică până Ir cer, dar c foarte răsfăţată, aşa că nu e atât de mult vina ei. Tu ai primit oferta copilului unic, îi spuse lui Adrian. Toată atenţia asupra ta.

-Asta e pentru cariera maică-mii, iar eu primesc ce mai rămâne. E-n regulă, adăugă rapid. Asta înseamnă că nu e cu ochii pe mine mai tot timpul. Şi o să am şi eu cariera mea. Iar voi mă ajutaţi să pun barele ei.

-Şt când o să Iii o vedetă pe YouTube... Teesha scoase un oftat greu, exagerat. Noi o să fim tot cei trei tocilari în timp ce tu o să stai la masa puştilor populari şi la modă.

-în nici un ca2. Şi, având în vedere că aleg masa tocilarilor pe termen lung, ar trebui să fiu şi eu o tocilară de onoare.

-în nici un caz „de onoare". Eşti tocilară şi atât, o anunţă Hector. Bei suc de morcovi şi mănânci cereale integrale de bunăvoie. Mama ta e plecată din oraş două săptămâni, dar tu lucrezi fit loc să te distrezi. Eşti tocilara de fiîness.

Adrian nu se considerase niciodată o tocilară, în nici o privinţă, dai când îşi termină exerciţiile de yoga de dinainte de culcare şi se băgă în pat, îşi dădu seama că termenul i se potrivea.

Şi chiar nu o deranja.

începură sâmbătă dimineaţa, înainte să se crape de • Adrian pregătise ceea ce ea numea „sprijin complementar”, suc. covrigi, fructe şi, având în vedere că aflase că toţi trei prieteni preferau cafeaua rafinată, un espressor cu capsule, cu o variet-

Avea să fie nevoie să îl depoziteze undeva în camera ei A- aceea, căci Lina era foarte strictă, în casa ei nu se consuma cafeet

încântată de primul videoclip – lumina fusese perfectă – duse la etajul inferior să-şi schimbe echipamentul, poate şi coari- înainte de a se apuca de următorul. Teesha veni cu ea, ca asistent însărcinată cu garderoba.

Dacă Teesha fu surprinsă că Adrian se dezgoli complet te nici o urmă de jenă de cum se închisese uşa camerei, încerci – nu dea nici un semn în acest sens.

-Voiam să văd dacă pot să-mi prind părul la spate, dar dacăr.- îl fixez efectiv cu beton, probabil că n-o să reziste la cincisprea» minute de mişcări de dans cardio.

Teesha strânse din buze, privind-o pe Adrian cum îşi tt» o pereche de colanţi lucioşi şi mulaţi, care îi ajungeau până b jumătatea gambei.

- De ce nu îţi împleteşti părul în părţi, şi apoi să prinzi codiţei cu ace de păr?

-Codiţe împletite? Adrian îşi puse o bustieră sport, de aceea,« nuanţă de albastru ca şi colanţii. Cu părul ăsta?

-Hei,cu «m pårdcnfroamcricanå. Vezi codiţeleasteaî Pot să . ri le fac cu. Ce produse dc coafat ai*!*

Adrian (şt puse un maiou roz-aprins peste husiicră. Şi. având în vedere că gândise o coregrafic cu influente hip-hop, avea să îşi lege un hanorac simplu peste şolduri şi avea să-şi pună pantofi sport carc-i acopereau gleznele.

-Tot ce-i pe piaţă, din disperare şi deznădejde.

-Stai jos, fată. Mă ocup eu.

Iar ea se supuse. Şi se uita lung în oglindă, uluită de rezultate.

-Nu-mi vine să cred. E un miracol! Arată bine şi, ştii tu, la modă, dar stă locului. Va trebui să mă înveţi cum.

-Se rezolvă. Teesha îi zâmbi în oglindă. E drăguţ, să ştii, să am încă o fată în clubul nostru. Acum avem ceva echilibru. Ştii ceva, Rizz? Poate poţi să mă înveţi şi tu pe mine câteva chestii de-alea de yoga. Par distractive.

-Chiar sunt. Te învăţ.

Videoclipül cu coreografia cardio fu şi el distractiv. Fu nevoie de trei duble până ce ea şi ceilalţi se declarară mulţumiţi, Loren lucrând la partea audio, Hector manevrând camera de luat vederi, iar Teesha mişcându-se de la unul la celălalt. Până sosi prânzul pe care Adrian îl comandase, aveau trei videoclipuri. Mai finalizară alte două înainte de pauza pentru masa de seară şi încheiată ziua cu exerciţiile yoga de seară, la apus.

-Nu credeam că o să reuşim să facem atât de mult într-o singură zi. Aşa, mai rămân doar filmarea cu antrenamentul pentru tot corpul, dublajul vocal şi partea introductivă. Adrian se lăsă moale pe una dintre canapele de pe terasă. Poate o să includ şi un material bonus, de zece minute, cu exerciţii pentru abdomen.

-O să fac o copie, se hotărî Hector. Vreau să mă joc un pic cu filmarea.

-Cum adică?

-Doar să încerc una-alta. Nu-i problemă dacă nu merge, avem originalul. Ce-ai zice să începem pe la zece mâine? Dacă menţinem ritmul ăsta, terminăm pe la unu-două. Apoi postproducţie, editare, tra-la-la, putem să le încărcăm până la sfârşitul săptămânii. Dacă e nevoie să refilmăm ceva, putem să includem şi asta,

dar cred că stăm bine.

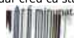

Păn» pkvot*. Jupa ce devorat» te inni rAtm·»-.« I tV U vin», era aproape miezul nopţii. Adrian ™ im,, ^
M z»mbt pe întuneric. Avea prieteni, avea •> 1« np,«, <•
cnlc ta viat» »1 ştia exact unde voia sfl ajung». [.

lntmr» direct în pâine, Adrian făcând mai întâi 1 introducere, ca s» nu transpire şi să nu fie nevoie să v ^

Se uita direct în cameră, cu oraşul pe fundal-

- Bun», «unt Adrian Rizzo şi suntem la £ timpul.¿¡\

Se lansă în discursul el, prezentând fiecare parte şi s»i | c» avea cincisprezece minute, dar şi accesibilitatea şi posibil ¿»
şi fie combinate toate.

-Te pricepi la chestia asta, îi spuse Hector. Uneori m î>
tata când filmează. Actorii niciodată – aproape niciodat;, reuşesc de la prima dublă.

-Am exersat. O grămadă.

—A fost bine, dar hai să mai tragem o dublă, de rezervă ş putea s» te mişti mai mult în cadru. Eu vin după tine.

Terminară videoclipül până la amiază. Trebuiră să tragă, , hi 1 ierul înapoi înainte de a se instala în cel mai liniştit lix *i* vastul apartament: garderoba mamei ei.

-Uau!

Cu ochi mari, Teesha explora camera organizată impecabil -Mama ta are nişte haine grozave. Am crezut că mama » chestii super tari, dar pe lângă ale maică-tii, parcă sunt zdrenş puse pe gard. Are gen... Privirea i se plimba înainte şi înap O sută de perechi de pantofi. Douăzeci şi şase de perechi i încălţări de spoit. Culori drăguţe.

-înainte, când făcea o filmare sau apărea la un eveniment, lăsau hainele sportşi pantofii pe care îi purta. Ei primesc drepturi« pe DVD, iar ea primea echipamentul. Acum are propria colecţie Şi aşa avea să aibă şi ea, îşi spuse Adrian în minte. Între bună zi.

Adrian se postă în centrul încăperii, cu laptopul lui Hectei în fata ei, pe o poliţă, şi pregătit cu primul ei

videoclip de yoga -Microfonul arc filtru de sunet, îi spuse Hector, fixându-l pe suport. Ca tă nu deranjeze când rosteşti sunete dure, ca „p" şi as' mai departe. Mi ba împrumutat tata. Şi căştile. Toţi o să le purtăm

\ M05TtN|*fcA V'NFI F1K1 >
V»
\ m n-o sil scoatem absolut nici tin sunet. Listei oricine are gnze. se «bone ii gat». Loren se ocupă de sunet. El începe înregistrarea, eu îţt dau semnalul, eu dau dnimul la video »1 tu începi şi vorbeşti,

â -Am Înţeles.

tu* îşi puse căştile şi respiră de câteva ori încet, uşor. Când Hcctor dădu din deget către ea, începu.

- întâmpinarea Soarelui Dimineaţa. Staţi drepţi în faţa sdreluţct.

^ i Când termină cu un *Namaste,* Hcctoraşteptă o clipă, după

S l' care îi făcu semn lui Loren să oprească înregistrarea.

-A fost al dracului de perfect. Spune-mi că ai înregistrat tot, îi I Loren. pentru că a fost fix pe fix, ce dracu'!

\ j -Sună bine. E foarte linişte aici. Toţi pereţii dau spre in teriorul apartamentului. Iar ea – tu, Adrian – a avut o voce aja... liniştitoare.

i -Deci planul a dat rezultate. Putem să mergem mai departe să îl facem şi pe cel cu apusul, dacă tot suntem pe val?

-Super tare! îi spuse Hector şi atanjă totul, j La final, Loren îşi dădu jos căştile şi ridică ambele degete mari.

-Tipilor, avem o chestie blană aici!

-Trebuie să le punem din nou, să ne asigurăm că totul a merg aşa cum a zis tata. Dacă e vreo problemă, a zis că pot să-l sun şi ne ghidează el pas cu pas.

-Pare un om de treabă, zise Adrian.

-Da, chiar este.

-Hai să mergem jos. Expirând prelung, Adrian îşi roti umerii. Ne aşezăm liniştiţi, ne instalăm tot şi verificăm rezultatul.

-Şi comandăm pizza.

Se uită la Loren.

-Am mâncat pizza vineri.

Ridicându-se de pe locul ei de pe podea, Teesha tşi înclină

-Şi ce vrei să zici cu asta?
-Bine, comand nişte pizza.
Se aprovizionase cu coca-cola şi ştia că trebuia să elimine din apartament orice dovezi că se consumase aşa ceva aici înainte ca mama ei să se întoarcă. îşi făcea oarece griji că se ataşase cam mult de ele şi că avea să îi fie greu să se dezobişnuiască.

Totuşi, când se aşeză relaxată pe canapea. lângă Í timp ce Hector pregătea videoclipül de redare. îşi dădi! . merita. Totul merita.

-Eşti sigur că vorbesc bine? Tonul nu e plictisitor -E calm, zise Teesha. Ai reuşit să ai un ton perfect calm -Liniştitor, zise Hector în acelaşi timp.

-îndemnurile mele chiar sunt potrivite? Staţi un pic! H vedem. O să mă duc să iau două salteluţe. Teesha şi Lorer. să facă exerciţiul.

-Poftim? Nu pot să fac chestiile astea.

Adrian îi aruncă o privire scurtă lui Loren în timp ce .■ treptele în fugă.

-De unde ştii? Şi îţi arăt eu cum să le modifici. Apoi c. Hector putem face videoclipül ci Hector deschise gura să pi în fugă la al treilea nivel.

-Nu pot să fac chestiile alea, repetă Loren, mişcând capul timp ce se uita pe rând la prietenii lui.

-Nu fi aşa tâmpit!

Teesha se ridică atunci când Adrian se întoarse tot în tuc cu saltelele.

-Exact de asta avem nevoie ca să ne asigurăm. Să testi' exerciţiile. Ar fi trebuit să mă gândesc mai demult. Hai să ieşi: cu toţii pe terasă. Aer curat, foarte mult spaţiu.

-Eu mă bag. Teesha se puse în mişcare, apoi deschise usti' terasei de la nivelul principal. Hai, Loren! Nu fi molâu!

-Dacă vomit, să ştiţi că nu e vina mea. Şi s-ar putea să mi apuce vertijul de la înălţime.

- Verrigo, 1958, un clasic regizat de Alfréd Hitchcock, cu Jimm' Stewanşi Kim Novak în rolurile principale. Teesha ridică Jir. umeri. L-am văzut la televizor.

Loren nu vomită, dar gemu copios. Şi se înroşea tot ori de câte

3£Srzit *****

- Merge, murmură Adrian, uitându-se la că merge. Amândoi sunt începători " ze

instrucţiunile. Au nevoie de aim

mi nevoie să mai exerseze. Dur «sta c yoga. E nevoie să tot repeţi exerciţiile, aşa cil... Pizza. Mă duc »-o iau.

încântată. Adrian înşfăcă banii pe care îi pregătise pe masa din cameră şi se apropie de uşă în paşi de dan». April încremeni când o deschise.

- Petrecere cu pizza?

Harry Reese, directorul de publicitate al Linei, ţinea în mâini două cutii cu pizza.

Sprânceana stângă i se arcui aşa cum se întâmpla mereu când era sarcastic sau amuzat, sau ambele. Ca de obicei, era ferchezuit şi elegant, îmbrăcat în jeanşi negri, o geacă din piele de aceeaşi culoare şi un tricou gri-deschis, iar în picioare avea o pereche de ghete scurte, negre.

-Hany. Nu credeam că o să te întorci până nu...

Bărbatul îşi înclină capul.

-Până nu aranjai tu totul?

-Nu. Nu. Şi nu e o petrecere. E o chestie de lucru.

-Mhmm.

Intră în hol, un metru optzeci de frumuseţe masculină cu păr şaten perfect aranjat, ochi căprui inteligenţi şi o faţă despre care bunica ei spusese o dată că fusese sculptată de nişte elfi pricepuţi, cu puteri magice.

-Chiar este! Poţi să vezi şi tu. Luă cutiile cu pizza. Prietenii şi colegii de proiect. Arătă către uşile de sticlă ale terasei, prin care se vedeau Teesha şi Loren încercând să urmeze exerciţiul, şi Hector rânjind la ei.

De asemenea, văzu – ca şi el – sticlele de coca-cola, punga de chipsuri, perechile de pantofi sport şi hanoracul cuiva, răspândite prin living.

-Te-a trimis să mă verifici?

-Nu. M-am întors pentru două zile pentru că Lina are du- pă-amiaza asta şi toată ziua de mâine libere şi voiam să mă ocup de nişte lucruri. Şi voiam să îl văd pe Marsh. M-am întâlnit cu livratorul de pizza la parter, aşa că am preluat eu cutiile.

-Mulţumesc.

Marshall Tucker şi Harry erau împreună de trei ani şi, deşi Adrian îi adora pe amândoi, tot blestemă în gând cum se potriviseră lucrurile.

-Mă prezinţi prietenilor tăi?
-Sigur. Ştii ceva, Harry?
-N-o să te dau în gfit că ai invitat nişte prieteni ii, dacă aftu că te ţii de orgii cu ci şi nu m-ai invirat „
-De parcă aş tace cu aşa ceva... Lucrăm, jur. Avem, t*
şi în-au ajutat să tl pun pe picioare.
I\>ate că stomacul ti tremura spasmodic când truver rea până la uşile de sticlă, dar făcu tot posibilul să arbor, ,^
încrezător când le deschise. t
-Hei, oameni buni, haideţi să luăm o pauză. Vi-l p,, ;. Harry. E directorul de publicitate al mamei.
Poate că ar fi putut arăta mai vinovaţi, dar Harry se uir ar fi avut nevoie de ceva mai mult exerciţiu.
-Ce faceţi voi aici? A, yoga în aer liber şi apoi nişte f Sună destul de bine.
—Harry, ţi-i prezint pe Hector, Teesha şi pe Loren. Sun-, colegi de şcoală.
Deci îşi făcuse deja prieteni, ceea ce lui i se părea un li pozitiv – căci pledase în favoarea ei când Lina se hotărâse – transfere la începutul clasei a unsprezecea.
-Am lucrat la un videodip, continuă Adrian. Hector e cam taman – tatăl lui ne-a împrumutat ceva echipamente.
—Da? Harry se apropie de laptop. Ce fel de videoclip?
—Un videoclip de fiîness cu şapte episoade. O să-l încărca: pe YouTube.
-Pentru la şcoală?
—Nu. Nu, nu pentru la şcoală.
-Auziţi, asta înseamnă că pot să mă opresc? Loren îşi împins părul pe spate. Am început să transpir.
Harry ocoli o masă pentru a se uita la ecranul laptopului undt Adrian, pe pauză, stătea în poziţia Luptătorului II, cu soarele rî sărind peste răul din spatele ei.
-Uau, ce lumină grozavă!
-E primul episod de cincisprezece minute.

întâmpinare; Soarelui Dimineaţa. Tocmai ce încercam exerciţiile.

-În nici un caz nu vreau să vă întrerup. Hector[7]

Acesta, care avusese mare grijă să nu spună nimic, îşi împinse ochelarii în sus pe nas şi dădu aprobator din cap.

-Da, domnule.

— Doamne, nu mii lua cu „domnule". Mai hinc dă drumul la

-Continuaţi să priviţi peste măm dreaptă în timp ce n întoarceţi, cu palma fU sus, apoi ridicaţi braţul drept, urmărind palma cu privirea frt timp ce vă lăsaţi braţul stâng de-a lungul piciorului stâng, trecând fti poziţia Luptătorului Pacifist.

-Eu îmi desfac o coca-cola. Mai vrea cineva?

Teesha îi fixă pe Loren cu ochii mari şi îi zise:

-Ssş-'

-Ce? Mi-e sete!

-Ai descuie pentru toată lumea? întrebă Harry, continuând să o privească pe Adrian pe ecran. Nu mi-ar pica deloc rău una. Si pizza miroase bine. O felie pentru tăcerea mea.

-Mă duc să aduc farfurii şi tot restul, se oferi Teesha.

-Mulţumesc. Harry..., adăugă Adrian.

-$»•

îi făcu semn să se oprească şi se mai uită la laptop un minut înainte de a pune filmarea pe pauză. Se uită din nou la Hector.

-Tu ai filmat asta?

-Da, domnule. Adică... da.

-Câţi ani ai?

-Ăăă... şaptesprezece.

-Dar ce naiba... eşti vreun geniu sau ceva de genul?

Hector se cocoşă, lăsându-şi umerii în jos.

-Şapte episoade, Ads?

-Da, am zis să fie şapte ca să...

-Câte ai terminat?

-Şapte.

-Doamne! Mai arată-mi unul.

-Dansul cardio. Am serii numărate de câte opt, repetitive, cumulative, până avem tot tacâmul, şi facem asta de trei ori. Muzica de fundal e din domeniul public. E-n regulă, nu aveam nevoie decât de ritm.

Harry urmări primele câteva minute, luând paharul cu coca-cola din mâna Teeshei când aceasta i-l aduse.

—Ţi-ai schimbat ţinuta şi coafura, deşteaptă mişc ,r,
bat unghiul din care sc vede oraşul pe fundal, hun
sunetul sunt şi ele bune. Ai prezenţă pe cameră şi
> ,|.,,, dar pe de altă parte le-ai avut dintotdeauna.
Apăsă de pauiă şi se trase înapoi. Şi n-o să încarci
astea p<- y,

-Harry!

-N-o să le pui acolo în condiţiile în care mama ta
panie de producţie.

-Asta e proiectul meu. Noi am făcut astea. Nu sunt

Harry sorbi lent, cercetându-i faţa plină de încăpăt u

-Ai un produs aici, iar ea are mijloacele să pună în •-
, să promoveze acest produs. Dacă şi restul sunt la fel
de K materialul pe care l-am văzut, eu o îţi pledez
cauza din t,

-E *timpul,* iar compania mea se numeşte Noua Gent;. Adică aşa o să se numească atunci când o să ajung să pun la j. şi asta.

Harry îi zâmbi.

-O să te ajut eu să pui la punct şi asta. Nu fi prostutj nu foloseşti ce ai acum în mâini, Ads. Impresarul mamei t compania ei, eu... Noua Generaţie e o idee bună, iar raoment această companie de producţie poate funcţiona sub umbrela măr, Bebeluşul Yoga. DVD-uri, Adrian. Impresarul, avocaţii, tu şi nuc ta puteţi pune la punct toate detaliile şi termenii contractul. O să primeşti un avans, dar şi un procent consistent din vân:i- Partea leului – o să insist pe chestiunea asta, nu-ţi face griji. Sude partea ta în asta.

-Tu eşti mereu de partea mea.

-Exact. întinse un braţ, să o tragă aproape de locul unde stânei. Ştii că poţi să ai încredere în mine, că o să am grijă de tine-

-Chiar am, să ştii.

-Atunci ascultă-l pe tati. Lasă-mă să-i arăt materialele aste mamei tale – după ce o să le vizionez eu pe toate mai întâi.

Adrian pică pe gânduri, încercând din răsputeri să cântărească ambele poziţii – chiar voise ca acest proiect să fie doar al ei, dar.

-Şi voi aveţi un cuvânt de spus. Am făcut tonii împreună.

-Da, dar e proiectul tău, îi reaminti Hector.

-Af fi tare *8 scoatem DVD-uri. Care «a he puse în vânzare şi «sa mai departe. Zic şi cu..., adăugă l.oren. când I lector să holha 1« el. Adică... pe YouTubc c tare şi aşa, dar daca priveşti lucrurile fi» perspectiva...

Aceasta ridică din umeri.

-E decizia ta, Hector are dreptate. Dar am făcut o treabă foarte bună. Adică... serios acum.

Adrian se apropie de perete, privi un timp în gol, după care reîntoarse.

-Să zicem că facem ca tine. Să zicem că mama o să fie de acord să producă şi să pună pe piaţă seria asta. Pe DVD apare numele companiei mele de producţie, sub umbrela Bebeluşul Yoga, aşa cum ai zis tu. Şi eu sunt numită producător executiv şi coregrafa.

-E corect.

-Hector e numit producător şi cameraman. Loren producător şi realizator sunet, Teesha producător şi responsabil lumini. Şi apar în contract pentru fiecare dintre aceste calităţi.

-Despre ce contract e vorba?

Când Loren murmură această întrebare, Hector îi făcu semn să tacă.

-Şi cinci la sută din profiturile nete. Fiecare.

-Privind lucrurile realist, cred că impresarul tău o să propună

-O să negociem. Dacă se ajunge atât de departe.

-DVD-urile de genul ăsta se vând... Asta o să fie un set de două, pentru că e lung. Teesha, cu capul pe spate, se uita la cer.... cam cu 22,95 dolari.

-Ea e deja un nume, sublinie Harry. Set de două discuri, o să îl punem în vânzare cu undeva în jur de 29,99 dolari.

-Bine. Dacă luăm în calcul ce a investit Adrian, costul producţiei şi al producerii DVD-urilor, al copertei ;i al carcasei, discountul pentru comercianţi, costurile de marketing... Să zicem că e un profit net de 10,5 dolari, dar asta e doar o estimare până apuc să fac ceva muncă de cercetare. Asta înseamnă – calculând la doi la sută – gen douăzeci şi unu de cenţi pentru fiecare dintre noi din fiecare unitate vândută, pe lângă plata prevăzută în contract.

Poate că o să se vândă o sută de mii de unitâti. A t , gen douăzeci şi unu de mii de dolari. Flecar.

-Cu susţinerea Bebeluşul Yoga, cu marca R i inedit? Harry o cerceta pe Teesha în timp ce spum i i ..

Am estima o vâniare de un milion.

Ha se uita fuc la el.

-Doi la sută e bine.

-Sunteţi toţi nişte genii?

-Suntem tocilari, îl informă Hector.

-Bine, tocilarilor, haideţi să mâncăm nişte pizza şi să n. un mai bine la ce avem aici.

După ce termină, iar pizza devenise doar o amintire drag;

Harry se lăsă pe spătarul canapelei.

-Bine, bine, băieţi şi fete. În opinia mea, dintotdeauna ipv. de modestie, chiar aveţi ceva aici. Hector, poţi să-mi faci un L>\ L -Sigur. Aş putea să-ţi trimit fişierul pe e-mail- -Trimite-mi şi aşa. Luni după-amiază iau avionul ca să tr„ întâlnesc cu Lina în Denver. O să i-l arăt şi o să-i fac toată Pre' zentarea. Se ridică, rotindu-şi umerii în timp ce făcea câţiva pas: pe terasă. E prea târziu ca să fie produs, promovat şi distribuit ut perioada de sărbători, dar putem să ne sincronizăm cu creşterea de vânzări din ianuarie pentru tot ce ţine de fiîness, odată cu valul de remuşcări după abuzurile făcute şi interesul crescut. Se întoarse din nou către ei. Tocilarilor, dacă nu le-aţi spus părinţilor voştri cu ce v-aţi ocupat, acum e momentul să o faceţi. Trebuie să vă dea permisiune să semnaţi contracte. Băgă mâna în buzunar, îşi scoase suportul de cărţi de vizită de culoare argintie şi puse câteva pe masă. Dacă au orice fel de întrebări, părinţii voştri pot să ia legătura cu mine. Hector, poţi să trimiţi fişierul la adresa de pe cartea de vizită. Şi să fiţi pregătiţi. Totul o să se deruleze repede. Hector etichetă cu grijă DVD-ul pe care copiase materialul.

-Tata ştie. Adică... în afără de toate astea de azi. Şi... să ştii că lucrează şi el în domeniul ăsta şi aşa

mai departe.

Puse DVD-ul în carcasă şi i-l întinse lui Harry.

- Bine, atunci, eu trebuie să ajung acasă. Mersi pentru pizza.

-Tu ai plătit-o, îi reaminti Adrian, ridicându-se să îl conducă.

-Ai dreptate. Cu plăcere. îşi petrecu un braţ pe după umerii ei din mers. Mimi ştie?

-Nu.

-Spunc-i. O să fie de pnrtcn iu.

-Bine, dar, Harry...

-Ai încredere în mine. O sărută pc creştet. Am cu grl|» »le tine. IXxiă secunde după ce Adriun închise uşii, Jc pe terasă izbucni un val de strigăte entuziasmare. Urmate de nişte mişcări de dans stângace.

Ei nu o cunoşteau pe Lina Rizzo, îşi spuse Adrian. Dar ce naiba, măcar îl aveau pe Harry de partea lor. Se aplecă şi apoi se ridică, stând în mâini.

Vreo treizeci şi şase de ore mai târziu şi la zece mii de metri în aer, Lina se uita la două episoade pe laptopul lui Harry. Sorbea dintr-un pahar cu apă minerală – fără gheaţă – în timp ce avionul plutea spre Dallas.

-Şi sunt şapte de-astea?

-Ar fi trebuit să facă şase episoade de zece minute, ca să iasă

-Set de două discuri, introducerea, prezentarea şi trei episoade pe primul, ultimele patru pe al doilea. Două ore fix. Cincisprezece minute sunt un angajament mai mare şi, dacă uneşti două, obţii o şedinţă de antrenament de treizeci de minute.

-Ce muzică era aia de la exerciţiile cardio – şi ce era cu ţinuta aia?

-E hip-hop, Lina. Dă o energie pozitivă, proaspătă, activă. Şi distractivă, aşa că e îmbrăcată în ton cu asta.

Lina doar dădu negativ din cap şi puse următoarele două episoade. Cunoscând cu cine avea de-a face, Harry nu zise nimic. -Şi habar n-ai avut de asta?

-Nu. A vrut să facă totul singură. Când am vorbit cu ea, am văzut-o plină de iniţiativă, creativă, concentrată pe muncă. A găsit colegi de şcoală care aveau abilităţile necesare ca să o ajute să-şi pună planul în practică. Sunt copii buni.

-Ai stat... cât?, două ore cu ei şi deja ştii asta?

- Da. Am vorbit şi cu părinţii lor, dar da, în mod dar sunt nişte puşti de treabă, inteligenţi. Deosebit de inteligenţi, adăugă. Şi-a fecut prieteni, Lina, şi cu ei a realizat ceva special.

-Iar acum, târg să-mi ii spus nimic, HM
facă asta când sunt plecată din oraş. se ¡151
capi., , „, acord, dar să şi mă ocup de product ia
pnttci 11 il 111
-Nu, ea nu se aşteaptă la asta. Eu sunt ăla I . 1, ,
a făcut-o ascunzându-se de tine, sau poţi să ci ihm
i n penttu că voia să facă un lucru pe cont propriu.
(-l , puterile. Şi nu poţi să te uiţi la ce i-a ieşit şi să
s| ui < , asta. Ar trebui să fii mândră de ea.

Lina se uită atent la paharul ei cu apă, după car, din ea.

-Nu zic că nu s-a descurcat bine, dar...

-Opreşte-te aici. Harry înălţă o palmă. Nu veni şi cu va. Şi amândoi ştim că s-a descurcat al naibii de bine. I) ,., voie să las deoparte relaţia mea personală cu tine, cu Adrian, să-ţi vorbesc în calitate de director de publicitate. Dacă o ajuţ, să-şi pună pe picioare compania ei şi te ocupi de producţia aceste set de două DVD-uri, o s-o ajuţi să-şi promoveze marca. Şi o să-s amplifici şi strălucirea mărcii proprii.

-Nişte adolescenţi pe post de producători.

-Asta e chestia care o să atragă, Lina. Zâmbi, chiar zâmbi larg. Ştii bine să recunoşti o ocazie de promovare, ca şi mine. Si povestea asta o să vândă o grămadă de DVD-uri. Pot să promovez chestia asm într-o mie de feluri.

-Tu poţi să promovezi orice într-o mie de feluri.

-Asta e talentul meu, răspunse el, vesel. Dar chestia asta?

-Poate. Poate. O să mă gândesc. O să mă uit şi la restul şi o să cântăresc bine lucrurile.

Şi avea dreptate, îşi dădea seama. Era conştientă că avea dreptate. Pur şi simplu nu voia să cedeze prea uşor.

-Dacă nu te-ai fi întors acasă şi nu ai fi trecut pe la ea... Ceea ce m-a iritat la culme, adăugă ea, faptul că ai plecat de lângă mine alea două zile.

-Trebuia să respect o programare, ceea ce ţi-am spus înainte de a pleca.

-M-ai părăsit în Denver.

Harry zâmbi, exact ce urmărise ea.

-A fost ceva important.

-Şi, din câte SC parc, un sccrcr groaznic şi întunecat - Acum nu mai c. Răsuflă prelung. Eu şi Marshall apelăm la serviciile unei mame-surogat.

-O msmS-surogai ? fşi ridicase pahnnil cu apă, iar acum îl puse jos cu un clinchet, Pentru un copilaş?

-tfc. Şi, înainte 5« începi cu predica, am convenit să nu spunem nimic până nu ajungea la douăsprezece săptămâni de sarcină. Se pare că asta e limita. Vrem să punem bazele unei familii, Lina, aşa că am apelat la o mamă-surogat, şi luni dimineaţa am fost cu ea la controlul ăla de douăsprezece săptămâni. Şi... şi am auzit bătăile inimii. Ochii i se umplură de lacrimi. Am auzit bătăile inimii şi... Ridică servieta pe care o avea la picioare şi o deschise pentru a scoate o fotografie de la ecografie. Uite copilaşul nostru. Al meu şi al lui Marsh.

Lina se aplecă spre ea, o studie şi clipi, pentru a-şi alunga

-Nu pot să văd nici pe dracu' în asta.

-Nici eu! Cu un hohot înlăcrimat, o prinse strâns de mână. Dar acolo e băieţelul sau fetiţa mea – undeva pe acolo. Şi pe sau în jur de şaisprezece aprilie, o să devin tată. Marsh şi cu mine o să devenim tătici.

-O să fiţi nişte tătici extraordinari. O să vă descurcaţi de minune. li făcu un semn stewardesei. Avem nevoie de două cupe de şampanie.

-Vreau să spun lumii întregi, dar tu eşti prima care află. 0 strânse tare de mână. Fă-mi un cadou şi acceptă să te ocupi de producţia DVD-ului lui Adrian. N-o să-ţi pară rău.

-Eşti tare şmecher, profiţi de mine când sunt emoţionată. Lăsă să-i scape un oftat. Bine!

Asta nu însemna că n-avea să-i spună una-alta fiicei ei, sfaturi şi indicaţii pe care se aştepta ca aceasta să le respecte. Când intră în apartament, îi dădu un bacşiş portarului pentru că îi cărase bagajele în camera ei şi nu voia altceva decât să facă un duş lung şi să doarmă opt ore, ceea ce i se părea imposibil atunci când era în turneu.

Dar priorităţile erau priorităţi. Orice făcea, parcă mereu se ocupa de aceste priorităţi. îşi desfăcu bagajul, separând hainele care puteau fi spălate acasă faţă de

cele care trebuiau duse la curăţătorie.

punându-şi pantofii la locul lor, În fel ţi puilnele
|„ tei permisese d le ia cu ea în călătorie.
Puse la locul lor cţarfele ţi Recile de care avu ., , ‘
oraşele aflate într-un climat mai rece. , <’
Se duse la etajul inferior, tţi umplu un pahar cu ,
ţi ti adăugă o felie de lămâie. Apoi, când auzi uşa dw
{,, •'
tţi dădu seama că se sincronizase totul foarte bine.
Se puse în mişcare ţi dădu ochii cu fiica ci în
uniform:, cu o geacă subţire, căci vremea se răcise
destul, ţi cu gh„, pe un umăr. Şi o expresie
circumspectă.
-Mi-a spusGeorge că te-ai întors... Bine ai venit acass
-Mulţumesc.
Traversară camera una spre cealaltă, se sărutară uşor
pe ..
-Hai să stăm jos ţi să discutăm despre proiectul ăsta al
,‘
- Am vorbit cu Maddie ţi, pentru că ai fost de acord,
e di,, să ne reprezinte, pe mine ţi pe prietenii mei. A
zis că ar trek fie gata ţi contractul în scurt timp.
-Ştiu. Lina se aşeză ţi îi făcu semn lui Adrian să facă
şi e. fel. Poţi să îi mulţumeşti lui Harry că a fost cel mai
activ susur., al tău în toată chestia asta.
-Chiar îi mulţumesc
-Lucru de care n-ar fi fost nevoie dacă te-ai fi consultai

-Dacă m-aş fi consultat cu tine, ar fi fost o colaborare.
Voia: să fac asta de una singură, ţi asta am făcut. Sau
am făcut-o c Hector, Teesha ţi Loren.
-Pe care nu i-am întâlnit în viaţa mea şi despre care
nici tt. ştiu mare lucru.
-Ce-ai vrea să ştii – ţi nu ai aflat deja din alte surse?
-Ajungem ţi la asta. Dacă voiai să te lansezi într-un
proiect *o* ăsta, aş fi putut să-ţi dau sfaturi, un studio,
profesioniţri.
-Studioul tău, profesioniştii care lucrează pentru tine.
Voiatr, altceva ţi am făcut-o. Şi a ieşit bine. Ştiu că a ieşit
bine. Poate ci nu e la fel de bine finisat şi de impecabil
cum ar fi fost dacă aş # folosit studioul tău ţi profesioniştii
de acolo, dar a ieşit bine Tu ai luat-o de la zero, continuă
Adrian înainte ca Lina să apuce să vorbească din nou. Ştiu

Lâ

că nu e cazul cu mine. Ştiu că mă bucur de anumite avantaje, pe care tu nu le-ai avut, pentru că ai clădit

-Şi cum? Pc o **icrasA** la **inAltimc,** cu echipament de împrumut şi cu colegi de şcoala?

-E un început. O să mă duc la colegiu la Columbia şi o

i imp<wtant. Ştiu cA mm să mă **Se UK* »A mA lansez. pcrnni cA lu mi ai înlesnii lotul >i m-.ii «istm e. Cee« cc e parttal adevărat dar o să ştiu cA suni în stare sA fai chJflfe.**

specializez în educaţie fizică, cu specializare secundată în afaceri şi nutriţie, fn nici un caz n-am de gât să rămân gravidă şi să... Se întrerupse, şocată de propriile cuvinte, iar Lina se crispă şi se trase mai în fată. îmi pare rău. îmi pare rău, a fost urât şi greşit şi lipsit de respect să spun aşa ceva. Mă faci să mă simt de parcă ar fi nevoie să justific tot ce vreau sau nu vreau, tot ce fac sau nu fac. Dar îmi pare rău.

Lina puse paharul jos, după care se ridică şi se duse la uşile dinspre terasă. Le deschise, să lase aerul să intre.

-Semeni mai mult cu mine decât îţi dai seama. Asta-i greu pentru tine. Videoclipül e bun – ai talent, ştim amândouă asta. Conceptul şi realizarea sunt... interesante. Harry o să-l promoveze în toate modurile posibile, tu vei participa la toate evenimentele de promovare pe care o să le pună la cale, iar eu, după cum e şi normal, o să te susţin. Vom vedea ce-o să iasă. Se întoarse din nou spre Adrian. De cât timp lucrezi la asta?

-Am tot lucrat la idee, la exerciţiile respective, la încadrare în timp şi abordare de cam şase luni, aş zice.

Dând din cap, Lina se întoarse la locul unde îşi lăsase paharul.

-Ce să zic, o să vedem ce-o să iasă. Vreau să fac un duş. Putem să comandăm ceva pentru masa de seară.

-Aveam de gând să fac curry-ul ăla de năut care îţi place. M-am gândit că sigur te-ai săturat de mâncarea de hotel sau de la restaurante.

-Ai dreptate cu asta. Ar fi bine.

Noua Generaţie, împreună cu Bebeluşul Yoga, lansă *E timpul* pe doi ianuarie. Adrian îşi petrecu vacanţa de iarnă ocupându-se de apariţiile din campania de publicitate şi

resimţind puternic donil de a-şi petrece Crăciunul cu lainicii ei, jurându-şi să nu mai

prima

şi că ar h tost bine să continue să urce pc el.

Aţa că începu să îşi cteioneic următorul proiect

îrt februarie veni prima ameninţare cu moartea.

Lina studia foaia alba de hârtie. Literele pătrăţoasc,,, groase, formau o poezie.

Unii aduc trandafiri la crucea de lângă
mormânt Sdavi ai durerii, doar o umbră pe
pământ Dar tu nu vei avea nici flori şi nici
cruce Când o său ucid, în neant singură te
vei duce.

-A venit în ăsta. Cu mâna tremurândă, Adrian îi intime * mei ei plicul. Era în căsuţa poştală pe care am închiriat-o por corespondenţa de la admiratorii DVD-ului. Am fost după x„ să iau tot ce venise. Nu are nici un nume şi nici adresă.

—Nu, bineînţeles că n-are.

-Ştampila poştală e din Columba, Ohio. De ce vrea să r omoare cineva din Columbus, Ohio?

-Nu vrea nimeni să te omoare. E doar cineva care vrea să ■ sperie. Chiar mă miră că e prima scrisoare de acest gen pe cas ai primit-o. Harry are un dosar în care le pune pe toate cele j. care le primesc eu.

Asta o şocă aproape la fel de mult ca poezia primită.

-Ameninţări? Ai un dosar întreg cu ameninţări?

Lina se întinse să ia un prosop. Lucra la nişte exerciţii noi câni Adrian dăduse buzna în sala de sport.

-Ameninţări, aluzii sexuale la fel de urâte, răutăţi generice.

îi dădu scrisoarea înapoi lui Adrian.

- Pune-o în plic. O să facem plângere, aşa că fă o copie. Poliţism vor opri originalul. Dar pot să-ţi spun de pe acum, n-o să obt>< nimic. Aşa că o punem într-un dosar, punem dosarul la locul lui şi uităm cu totul despre acest incident.

-Să uităm că cineva a spus că ar trebui să mor? De ce să ? dorească cineva aşa ceva?

-Adrian. Lina îşi puse prosopul peste umăr şi îşi luă sticla cu apă. O mulţime de oameni sunt pur şi simplu dezaxaţi. Sunt invidioşi, obsedaţi, furioşi, nefericiţi. Tu eşti tânără, frumoasă,

ai succes. Ai apărut la televizor. Ai apărut pe copco revistelor Setenteen şi *Shapc .*

-Dat-- nu mi-ai spus niciodată că ai primit ameninţă

-N-avea rost. Aşa cum n-are rost nici ca tu să-ţi faci griji pentr asta. O să i-o dăm lui Harry, iar el o să se ocupe de tot.

-Deci ce-mi spui e că ameninţările cu moartea sunt pur şi simplu parte din tot restul?

Lisa puse prosopul în cui şi sticla cu apă jos.

-Ce spun e că asta n-o să fie ultima ameninţare pe care o primeşti şi că o să te obişnuieşti. Sună-l pe Harry. Ştie el ce să facă.

Ieşind din încăpere, Adrian se uită peste umăr şi o văzu pe mama ei aşezată din nou cu faţa peretelui acoperit cu oglinzi, reîncepând o serie de abdomene. Avea să-l sune pe Harry, îşi spuse Adrian. Dar niciodată, niciodată nu avea să se obişnuiască

Pentru a compensa faptul că nu venise de Crăciun, At!ₜ ‘ petrecu două săptămâni de vară cu bunicii ei. Reluă legătur. Maya, petrecu ceva timp Cu Tom şi Jerry, care dădeau semne. bătrâneţe, petrecu timp în grădină şi în bucătărie cu bunicii ₑ Aceştia îi primiră cu braţele deschise pe cei trei prieteni ai. din New York pentru o săptămână, astfel încât să poată filma. alt videoclip.

Avea să poarte cu ea, pentru totdeauna, amintirea bunicilor. stând pe veranda din faţa casei privind-o cum pregătea un episo; cu yoga în aer liber. Cum coborâse dimineaţa şi le găsise pe bunic, ei şi pe Teesha stând de vorbă în bucătărie, cu câte o cafea în fati Apoi, toamna aduse şcoală şi frunze pline de culoare. De> Harry voia să îi deschidă el corespondenţa, Adrian insistă să faci ea asta. Găsi ceva lucruri urâte, ceva obscenităţi, dar mesajele bune erau mult mai multe şi contrabalansau totul.

Nu uită de ele, dar le puse deoparte.

FOGGY BOTTOM, DC

Nu acelaşi lucru era valabil şi pentru poet. în mintea aceea furioasă şi răbdătoare sălăşluiau gânduri despre ea. Dar avea timp, încă mai avea o groază de timp. Şi mai erau şi altele. Multe altele care aveau să aibă întâietate.

a piscul, culminarea. Dar, înainte de pisc, trebuia f să înceapă.

a

Dintr-o list«, un nume fu ales, sa fie prima. Adrian Rizzo avea sA fie ultima, iar Margarel West, prima.

începu cu pânda, vânătoarea, urmArirca, înregistrarea. Ce emoţii! Cine-ar ti crezut că era aşa de palpitant sA faci un plan.’ Un plan bine pus la punct, cu un final simplu, direct pArea cel mai bun lucru pentru toţi. Plimbări lejere pe lângă casa cufundată în tăcere, ore întregi petrecute la calculator. Doar un alt client într-un restaurant la modă, savurându-şi masa în timp ce prada mânca, râdea şi bea.

Vedea cum se mişca, fără să aibă habar că timpul ei pe pământ se scurgea, se scurgea cu repeziciune. Cum gusta dintr-o îmbucătură de desert, îşi dădea ochii peste cap şi râdea cu bărbatul pentru care ar fi avut mare noroc să-şi desfacă picioarele mai târziu...

Divorţată şi ieşită la vânătoare, asta era Maggie!

Iar, când planul avea să se pună în mişcare, ah, cum avea să bată inima ei însângerată... cu tot timpul, toată îndemânarea şi toată munca unindu-se. Să taie firul alarmei din casa aceea liniştită, care acum era adormită. Să îi spargă încuietoarea de la uşa din spate, învăluit în siguranţă în umbre.

Alte emoţii, să înainteze prin casă, aproape plutind pe scara interioară. Şi să cotească spre camera a cărei lumină se stinsese ultima. Camera ei. Unde doarme. Doarme atât de liniştită... Şi-i greu, atât de greu să reziste dorinţei copleşitoare de a o trezi, de a-i arăta pistolul şi a-i explica de ce.

Două mâini, tine pistolul bine. Nu tremură din cauza emoţiilor, ci de încântare. încântare în formă pură. Pistolul abia dacă scoase un declic la primul foc cu amortizorul. Al doilea, un pic mai tare, iar al treilea chiar mai puternic. Şi încă un al patrulea, doar pentru plăcerea de a o face.

Ah, cum îi tresărise corpul! Cum se reverberase în camera aceea întunecată sunetul acela slab pe care îl scosese.

Ce îngrozitor! aşa aveau să spună toţi. Omorâtă în patul eil Şi ce cartier respectabil. Ce femeie minunată!

Dar n-o cunoşteau cu adevărat pe căţeaua aia, nu? Pentru a deturna atenţia poliţiştilor – idioţii! – fură una-

alta. Suvenire. Ideea de a fotografia opera veni prea târziu, când era deja la câteva străzi de casa cufundată în tăcere. Data viitoare. Data viitoare avea să facă fotografii prin care să retrăiască momentele acelea.

Adrian lansă al doilea vidcoclip în ianuarie, dar .n că insistase să înveţe să conducă, se dusese cu mu,», > cumpărase din profiturile ei pentru a petrece (:,fu^ de pe deal. Acceptase să facă nişte interviuri online. ., la unele şedinţe prin telefon, dar avea să petreacă , „i Crăciunului la Traveler’s Creek. ţ

Una petrecu mare parte din lună, inclusiv sărbătorile, în la filmări.

A doua poezie sosi, ca şi prima, în februarie, deşi acca,r, ştampila poştei din Memphis.

Ai impresia că eşti deosebită şi rafinată
Dar eşti o impostoare şi-o neterminată
Cândva o să plăteşti pentru minciuna ta de viafă Atunci când o să te şterg de pe a lumii fată

Nu se mai deranjă să-i spună Linei de data asta – după c spusese aceasta, ce rost avea? Făcu o copie pentru ea şi îi dă. originalul lui Harrţ.

Se concentră asupra şcolii, asupra ideii pentru următorul: videoclip. Şi încerca să nu se lase purtată într-un vârtej obsesiv legătură cu admiterea la Universitatea Columbia, după ce Tec«, îşi primise scrisoarea, după ce Loren intrase la Harvard, iar Hect. la UCLA. Avea opţiuni de rezervă, bineînţeles. Nu era proasti Dar voia să fie admisă la Columbia. Şi-şi dorea să fie colegă *A* cameră cu Teesha. Chiar îşi dorea.

Când primi pachetul de la Columbia, prin care era anunţată **ci** fusese admisă, dansă pe toate cele trei niveluri ale apartamentul..

îşi sună bunicii, le trimise mesaje prietenilor, apoi lui Ham Pentru că mama ei se ocupa de un eveniment în Las Vegas, Adrian xeroxă scrisoarea de acceptare şi i-o puse pe birou.

îşi luă rămas-bun de la liceu fără regrete şi începu ceea ce credea că avea să fie următoarea etapă a drumului ei în viaţă.

Abordă făcultatea gândind strategic, alegând

opţionale care i se părea că ti sprijineau obiectivele,
investindu-şi energ.a

fn învăţatS' obţinut note bune. rezervăm) verile pentru filmări şi vizite lungi în Maryland.

Avea planuri, o groază de planuri şi. până în anul patru la Columbia, multe se transformaseră cuminţi în realitate. Ha >i Teesha împărţeau un apartament la mică distanţă de eaînpus, în aşa fel încât să poată merge pe jos în cursuri – achitând chiria din profiturile de la DVD-urile anuale ale lui Adrian.

începuse să lucreze cu o altă studentă, care sc specializa în de- sign vestimentar, în vederea lansării propriei linii de echipamente de alergat şi de îiîness.

în timp ce Teesha se lansase şi apoi se retrăsese din relaţii amoroase, sau cel puţin sexuale, cu o lejeritate lipsită de griji, Adrian îşi menţinu o viaţă socială relaxată. Nu avea timp de dragoste. Dorinţa sexuală i se părea nu doar o chestiune simplă, ci considera că satisfacerea şi îndeplinirea ei făceau parte dintr-o viaţă sănătoasă – când abordai problema în siguranţă şi fără să pui condiţii.

Relaţia de afaceri cu mama ei, deşi complexă, duse la creşterea ambelor mărci. Relaţia lor personală rămase aşa cum lui Adrian i se părea că fusese mereu: distantă, dar amiabilă.

Asta atât timp cât nici una nu o supăra pe cealaltă.

Într-o seară furtunoasă de februarie, Adrian inttă în restaurant, concentrându-se din greu să-şi alunge anxietatea în legătură cu ceea ce numea în gând „Oribilitatea de Sf. Valentin". Aceasta, expediată din Boulder, era a şasea. Faptul că nu fusese nici o urmare, nici o creştere a ritmului, nu o linişteа nicidecum. Constanţa cu care veneau arăta că era vorba de cineva foarte concentrat şi nefiresc de obsedat.

Aproape că anulase această întâlnire la cină cu impresarul ei şi cu Harry, dar se mobilizase şi teşise pe uşă cu cea mai recentă poezie atâmându-i în poşetă ca o greutate de plumb.

Având în vedere că, aşa cum se întâmpla întotdeauna, sosi devreme, se gândi să ia ceva de băut pentru a-şi mai

linişti nervii decât să stea singură la o masă, în sală. Zumzetul conversaţiilor şi energia restaurantului o ajutau să se mat calmeze. îşi spuse numele hostessei, după care intră în barul din lemn de culoare închisă

şi pereţii cu cărămizile aparente. Dădu să M I .. . , apoi xâti un chip cunoscut la una dintre mese li MM

îl văzuse pe Raylan de vreo câteva ori de i îmi pi. la colegiu, în Savannah, şi de atunci Mnya i > 11 i n i că ytia că obţinuse stagii mult râvnite la Măru l < ce-l ajutase să obţină un post de desenator debutam i din New York.

Băiatul cu desene pe toţi pereţii camerei lui obţinu < Adrian presupunea că era postul lui mult visat. Iar hl< >n I • care era cu el probabil că era desenatoarea de care se inJr în colegiu şi cu care avea acum o relaţie la distanţă, în im; Adrian, abia îşi termina ultimul an de făcultate.

Ezită o clipă – păreau atât de absorbiţi unul de celălalt ar fi putut să fie pe o plajă pustie, scăldaţi în lumina lunu nici nu prea putea să se poarte ca şi cum nu l-ar fi văzut pt- fr> celei mai vechi prietene ale ei.

Arătau ca nişte artişti, îşi spuse în timp ce porni spre t- lor. Raylan, cu părul lui de nuanţa mierii arse, fluturându-i; gulerul cămăşii, iar femeia – Adrian nu-şi putea aminti , chema – cu părul decolorat de soare şi împletit într-o coadă c ■ ajungea până la jumătatea spatelui.

Raylan se uită la ea când se apropie, iar ochii aceia verzi îi cer tară scurt faţa, rntâi cu nedumerire, apoi recunoscând-o încet-im

Adrian simţi o uşoară emoţie – dar, pe de altă parte, ochii 1. reuşeau mereu să obţină acest efect.

-Ei, bună, Adrian!

-Bună şi ţie, Raylan! Auzisem că lucrezi în New York.

-Da, Lorilee Winthrop, ţi-o prezint pe Adrian Rizzo, o **bur** prietenă de-a Mayei. Adrian, ţi-o prezint pe Lorilee...

-Logodnica lui. Chiar azi m-a cerut!

Chiar şi cu acest ton surescitat, vocea lui Lorilee îţi aducea ir minte imagini cu magnolii, muşchi atârnând de crengile copacii. < şi ceai dulce cu gheaţă sorbit pe o verandă. întinse mâna pe cărui deget inelar se vedea un diamant frumos.

-O, Doamne! Instinctiv, Adrian apucă mâna întinsă şi simţi căldura, emoţia acesteia. E superb. Felicitări! Uau, Raylan, feliei ţări! Nu-mi vine să cred că Maya nu mi-a dat mesaj.

-Eн nu pi» sj| păstrez secrete. Nil mă pul iil'llnr.

-Fa-mi un serviciu, nu-i spune Mnycl că ţl-uni spm tic mai înrSi. Ştii tu..., adaug« Raylan. Poate chiar s« pari surprins« când o să-ţi spun«.

- Pi» s« fee asta. Consider-o cadoul meu de logodnă.

-Vrei să iei loc I o invită Lorllec. Maya mi-a povestit o mulţime de lucruri despre tine şi ¡-am cunoscut pe bunicii tăi. Sunt grozavi, nu-i aşa? Ah, şi-mi plac la nebunie DVD-urilc talc. Şi pur şi simplu nu mă pot opri din vorbit. Raylan, dragule, adu-i un scaun lui Adrian.

-Nu, nu, dar mulţumesc. Mă întâlnesc cu cineva – doar că am ajuns un pic mai devreme.

-Locuieşti în New York... Mie nu-mi vine să cred că o să mă mut aici în primăvară.

Raylan se uita la logodnica lui ca şi cum ar fi fost singura femeie de pe lumea aceasta, sau oricare alta. Adrian simţi un mic fior, o mică strângere de inimă.

-în caz că nu ţi-ai dat seama, Lorilee e din Sud.

-Chiar aşa? Nici că mi-aş fi dat seama. Şi e şi artistă, din câte mi s-a spus.

-Mă străduiesc să fiu. Ceea ce vreau să fac e să fiu profesoară de artă. Ador copiii. Raylan, dragule, trebuie să facem doisprezece.

El îi zâmbi. Adrian ar fi putut să jure că putea să numere stelele reflectate în marea adâncă şi verde a ochilor lui.

-Poate doar şase.

-Se pare că încep negocierile.

Adrian izbucni în râs şi încercă să şi-l închipuie cu şase copii pe băiatul pe care-l ştiuse cândva. Şi, lucru ciudat, chiar putu.

-Raylan, mama ta şi Maya vor fi în extaz. Le place la nebunie de tine, îi spuse lui Lorilee.

-Ah! Ce drăguţ din partea ta să spui aşa ceva!

-Spun adevărul. Maya mi-a spus o groază de lucruri despre tine, să ştii, şi unul dintre astea e că eşti prea bună pentru Raylan.

-Asta-i mai adevărat, zise Raylan. Atât timp cât ea nu crede asta decât la un an după iunie, când o să ne oficializăm relaţia, stau bine.

-Eşti atât de prostuţ!
Lorilee se aplecă peste masă pentru a-l săruta.

-Şi iată că au sosit persoanele cu care trebuia vi Mă bucur tare mult cß ne-am văzut. Şi.oricc-ar t n , I, • c* voi doi faceţi o pereche perfectă. Felicitări încă |

- Mă bucur foarte mult că ne-am cunoscut.

-Şi eu.

Adrian se îndepărtă de masa lor şi se îmbrăţişa rapid, satul ei şi cu Harry. înainte să se instaleze la masa lor,. o sticlă de şampanie pentru cea a lui Raylan.

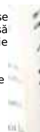

O pereche perfectă, îşi zise din nou, iar fericirea lor ţ atât de molipsitoare că uitase de poezia din poşeta ei.

Trei zile mai târziu, primi un bileţel de mulţumire – pictate de mână pe antet – de la Lorilee.

Dragă Adrian,

Mulţumim foarte mult pentru şampanie. A fost un gest inert• dibil de atent, de neaşteptat. Am vrut sd tţi mulţumim personal, dar nu am vrut să-ţi îmrerupem întâlnirea.

Mă bucur foarte mult că ne-am cunoscut, cu atât mat mult fa cea mai fericită ţi din viaţa mea .fanţi Maya te iubesc foarte mult, iar eu le iubesc pe ele. Asta înseamnă, pnn extensie, că te iubesc şi pe tine. Sper că nu te deranjează să-ţi spun asta.

O să continui să fac antrenamentele tale, care o să mă ajute să arăt senzaţional fa ziua nunp'i.

Mulţumesc dm nou!

Lorilee (viitoarea doamnă Wells!)

Deşi Adrian nu se considera o persoană sentimentală, acer bileţel i se păru atât de fermecător că îl păstră.

În primăvară, după ce absolvi, se lansă direct în producere următorului videoclip. Deşi la alte filmări angajase dansatorist antrenori de fiîness care să

participe, de data aceasta îi presă pe Teesha şi pe Loren până ce reuşi să îi convingă.

-O să arăt ridicol.

| îmbrăcat în pantaloni de trening şi tricoul lui Noua Generaţie,

" borc" avea peste un metru optzeci acum. Devenise mult mai zvelt

s» (Si lăsase oi părul miu ca focul vă crească suficient pentru a şi-l arama în ceea ce fecsna numea Imn lui de avocat" -

-IV» nu. tl asiguri) Adrian. Tc-ai descurcat hinc la repetiţii. Acum trebuie doar să-mi urmezi indicaţiile.

-N-ai cum să-mi dai indicaţia de a-mi dezvolta instantaneu un simţ al ritmului. O să măcelăresc secvenţa de dans cardio. De ce-ai ales minică latino, Ads?Cu mişcări din şolduri şi toate cele...

- Pentru că e distractiv. îl înghionti în abdomen. Şi arăţi grozav. Câte kilograme ai slăbit?

Loren îşi dădu ochii peste cap.

-Douăsprezece kilograme după ce m-am îngrăşat cu cele cinci kilograme cu care fiecare student e dator, iar tu ai început să mă haţi la cap prin mesaje şi la telefon.

-Pe mine nu m-a lăsat să mă îngraş cu alea cinci kilograme. Mesaje şi telefoane? Teesha îşi dădu şi ea ochii peste cap, fără să-l slăbească. Asta nu-i nimic faţă de a sta în aceeaşi cameră cu ea.

-Arăţi bine.

Teesha îşi mişcă şoldurile şi îşi înfoie coafura afro ca un nimb de abanos pe care o avea de când îşi tunsese codiţele.

-Da. Sigur că da. Arăt fenomenal în costumul ăsta.

-Dacă se poate numi costum..., zise Hector, care inspecta din nou cadrul.

Teesha purta o pereche de pantaloni scurţi, negri şi mulaţi, o bustieră neagră cu detalii roz-bombon şi un hanorac roz New Gen legat în jurul taliei.

-Dacă am ce arăta...

-Mhmm.

Hector, care acum avea cioc şi o codiţă scurtă, îşi

împinse pe nas ochelarii cu ramă metalică subţire.

-Ştii că sunt porumbei aici...

-Se adaugă la farmecul locaţiei.

Adrian alesese clădirea aceea veche, cu acoperişul prăbuşit în anumite locuri, tocmai pentru asta. Până acum, nu folosise niciodată un studio sau o sală de sport elegantă şi, din reacţiile primite, publicului ei îi plăceau mai mult locurile inedite pe care le alesese. Se mulţumi să zâmbească larg când prin aer se reverberă vaierul unei sirene din depărtare.

-O ambianţă autentică. Si, în lot de pr< ifrst. ,t oameni obişnuiţi.

Asta ncpunându-i la socoteală pe oamenii de I la sunet, asistenţii lui Héctor.

Si totuşi, ta urma urmei, nu era prea departe de a.. I terasă care le cimentase prietenia şi îi lansase visurile i

-Bine, segmentul de treizeci şi patru de minure de I n intră primul.

Purta pantaloni scurţi roz-bombon cu o centură neagr •, bustieră roz cu bretea pe după gât şi detalii negre. îsi lă i . până la umeri să facă fix ce-l tăia capul în acest segment.

Se poziţionă la locul convenit, aşteptând ca Héctor – car, şi rolul de regizor – să îi facă semn să înceapă. Şi zâmbi în < . de luat vederi a lui Héctor.

-Bună! Numele meu e Adrian Rizzo. Bine aţi venit la P *corpul tău.* Acest set de două DVD-uri vă va purta prin mai • te mişcăm distractive şi motivante de dans cardio cu o iz lat;- O suită de exerciţii de treizeci de minute concentrate pe de: tarea puterii trunchiului, treizeci de minute de exerciţii de l – cu gantere uşoare şi medii şi un antrenament bonus de treizeci minute pentru tot corpul, care să pună la lucru toţi muşchii. Ap la final, treizeci şi cinci de minute de yoga. Astăzi suntem în Ne York. Îşi ridică privirea la un porumbel care zbură tocmai arur. pe deasupra ei. împreună cu un reprezentant al faunei locale. ' am alături pe prietenii mei. Teesha...

Aceasta salută voios.

-... şi Loren. Izbucni în râs când Loren îşi ridică mâna, ¡mitin, salutul vulcanienilor. Nu uita, poţi să faci oricare parte din ac« film, să le modifici ordinea, să le combini. Procedează aşa cum ti * pare mai potrivit pentru tine, pentru că totul e *pentru corpul* tâ»

Merse bine, simţea clar. îşi putea da seama auzind-o fie Teeslv râzând «i pe Loren numărând mormăit. Merse bine, căci la sec meniul pentru puterea trunchiului, Loren se prăbuşi pe salto mvocând-o pe mama lui. Merse bine timp de trei zile lungi şi plin* şi se termină cu pizza şi vin, cu ei

aşezaţi pe podeaua apartamentului în care locuiau Adrian şi Teesha.

-Muşchii mei abdominali se jeluiesc şi acum, se viccimi:5

- Ei, abia i-am imit.

Loren luă o muşcătură impresionantă din felia dc pizza.

-Să ştii că vor să se culce la loc. Poate pentru totdeauna. / D»ta viitoare, filmez eu şi Hector poate să fiarbă la foc mic, în
' suc propriu, pe saltea.

- Eu sunt mai degrabă o eminenţă cenuşie. Hector luă o Înghiţitură din vinul al cărui gust spera să înceapă să îi placă, în timp. Şi o să fiu o eminenţă cenuşie în Irlanda de Nord pentru următoarele două luni.

Teesha se ridică în capul oaselor.

-Cu ce-o să te ocupi acolo?

-O să lucrez la o serie produsă de HBO. Sunt asistent în echipa responsabilă cu imaginile secundare, dar sunt şi eu printre ei. Schiţă un zâmbet până la urechi. Destinaţia Hollywood, dragilor. Ei, varianta din Irlanda de Nord, deocamdată.

-Asta-i o veste epocală, tipule. Loren ridică degetul mare. E-po-ca-lă!

-E un pas către ceva tare care ar putea duce la ceva impresionant. Ai face bine să nu mă înlocuieşti pe postul de cameraman.

Hector întinse şi el un deget către Adrian.

-Nici într-o mie de ani. Doamne, Hector Sung, asta-i o veste uluitoare! Când pleci?

-începem săptămâna viitoare, dar am avion poimâine, ca să pot să vizitez şi eu una-alta pe acolo. Ar trebui să veniţi şi voi în

- Da, de parcă ar fi ca şi cum am lua metroul până în Queens. Teesha dădu negativ din cap. Eu m-am băgat la o groază de cursuri peste vară, Hec. Mă apuc de treabă cât mai rapid pentru maşter.

-După care o să fie managerul meu de afaceri. Iar când Loren o să termine făcultatea de drept, o să fie avocatul meu. Aşa că... Adrian îşi ridică paharul, toastând. Ţinem gaşca unită!

în decursul următoarelor câtorva luni, Adrian îşi împărţi timpul între apariţii la diverse evenimente, vizite la bunicii ei, activităţi de promovare a noii ei game de echipamente sportive şi un nou proiect. Un blog cu articole săptămânale, inclusiv o demonstraţie scurtă, de cinci minute, cu ceea ce ea numea antrenamentul de cinci minute al săptămânii, pe care îl transmitea live. Având

tr» vedere că putea face transmisii live de npn "i, cum o invitase Hcctorcum şi foci dc multe < >n m persoane în aceasta demonstraţie.

Proprietarul alimentarei de lângă apartamentul, oarecare de pe stradă, care îşi câştiga existenţa
pli
un poliţist aflat în patrulare (cu care şi ieşi în oraş M . satisfăcătoare timp de câteva luni după aceea).

Una dintre demonstraţiile ei preferate, şi una pe > în o revadă de nenumărate ori în anii care aveau să urme:. în cate o avu alături pe bunica ei. Cu zăpadă de peste t r, centimetri afară, focul trosnind în şemineu, Adrian t-i » echipamentul în bucătărie.

-Pur şi simplu, distrează-te, îi spuse Sophiei.

-Bucătăria este loc de făcut mâncare, de adunat tarr de mâncat.

Adrian potrivi unghiul camerei de luat vederi.

-Ei, dacă faci mâncare, îi aduni pe toţi cei dragi al a i: mâncaţi, atunci trebuie să te şi mişti. Mulţumită, Adrian toarse şi îi zâmbi bunicii. Arăţi grozav! Nu, nu grozav. Arm .,

Sophia flutură din mână, respingând acest comentariu, J,.: care izbucni în râs şi îşi scutură părul, dându-l pe spate.

-E de la costum. Costumul creat de tine.

-E bine, e marca mea. Dar e mai importantă persoana c, îl îmbracă.

Era un costum care punea în valoare silueta, format Jintr- i bustieră întărită de un verde-închis, colanţi trei sferturi cu nuanţ, de verde, albastra şi roz, iar ca încălţări, o pereche de pantofi r,: sub gleznă.

-Ai văzut destule filmări de-as

tea ca să ştii cum merg lucrurile
tot. Dacă ai ceva de spus, spune

E lejer, distractiv şi totul se desfăşoară rapid.

-Deja mi-e milă de mine.

Cu un hohot, Adrián băgă o mână în buzunar şi apăsă

butonul de pe telecomandă.

-Pentru cele cinci minute de săptămâna aceasta, o am ală- curi de mine pe uluitoarea Sophia Rizzo, sau, cum îi spun eu, buni. Suntem în bucătăria ei, unde ea şi bunicul meu gătesc ca nişte îngeri ai gastronomiei. în momentul de faţă, el frământă aluat de pizza la restaurantul lor de aici, din zona muntoasă

a Marvlnndiilut. Aşa cil eu şi huni linii făcut prăjituri pentru sărbători cu să ne mişcăm corpul şi *ă ne nJtcăm un pic pulsul. Eşti gata, buni?

Sophia se uită direct în obiectivul camerei de luat vederi.

-Să ştiţi că n-a fost ideea mea, dar e singura mea nepoată,

-Mers rapid cu genunchii la piept. Genunchii sus, peste linia taliei, să punem muşchii abdominali la treabă. Aşa, buni. Nimeni n-o să-şi refuze bunătăţile de Crăciun. Eu, una, sigur nu, nu când sunt tăcute de Dom şi de Sophia Rizzo, aşa că atunci când îţi faci poftele – cu moderaţie – nu uita să te şi mişti.

-Eşti singura fiinţă din lumea asta pentru care aş face aşa ceva, să-i las pe oamenii ăştia să vadă cum se chinuie o bătrânică ramolită...

-Ha! în nici un caz nu eşti o bătrânică ramolită. Aşa, că tot veni vorba de ramoleală, haideţi să facem genuflexiuni! Ştii să faci genuflexiuni, buni. Fundul în spate. încordează fesierii.

Trecu la fandări, perfect conştientă că Sophia îi arunca ocheade teatrale de supărare, după care începu să combine mişcările, numărând cu voce tare, după care termină cu rotiri de bazin şi câteva mişcări de întindere.

-Şi asta e tot. Rezervaţi-vă cinci minute între cumpărături, făcut prăjituri, împachetat cadouri şi savurat bunătăţi şi, dacă aveţi noroc, o să fiţi la fel de în formă ca extraordinara mea buni. îşi petrecu un braţ pe după talia Sophiei. Nu-i aşa că e superbă? Ce noroc pe mine, să moştenesc aşa gene?

-Mă perie pentru că aşa e, are mare noroc că e nepoata mea. Râzând, Sophia o cuprinse în braţe şi o sărută pe obraz. Hai să mâncăm câte un fursec!

-Hai! Adrian întoarse capul în aşa fel încât să stea obraz lângă obraz şi zâmbi la cameră. Crăciun fericit şi sărbători cu bine din casa noastră, tuturor! Nu uitaţi... Rămâneţi mereu în formă, concentrate şi superbe. Ne vedem în noul an! Apăsă butonul de pe telecomandă. Te-ai descurcat perfect!

-Vreau să văd. Pune de la început.
-Sigur. Dar ne uităm în timp ce mâncăm fursecuri.
-Şi bem vin.
-Bine, bem vin. Te iubesc infinit, buni!

Erie, Pennsylvania

Într-o noapte rece şi înnorata de sfârşit **de de<. ■ ninsoare** slabă învolburflndu-se ca nişte bucăţi **d. I** , **poetul stătea** ghemuit pe bancheta din spate a unei n,, **albastre,** cu caroseria lucioasă.

Alama de la maşină, încuietoarea? Chestiuni *&* uy.r i, 6

dacă-ţi făceai munca de cercetare. Trecuse prea mulr mentele acestea de emoţie maximă, dar trebuia să aleagă grijă. Din nou, pistolul, deşi altele căzuseră victime lamei ^

sau greutăţii bâtei. Dar pistolul, cum respira în palm.i (

îndeplinea misiunea... Era preferatul lui. L

Aşa cum era şi prada. -

Nu se dovedise a fi o târfă? Nu era şi acum în camera , 1

motel de mâna a treia, lăsând pe un altul decât soţul ei să i-o tr-.
Ar face bine să savureze experienţa, căci avea să fie ultima când avea să mai simtă ceva.

Nici un An *Nou fericit!* pentru tine, căţea! îmbrăcat în negru din cap până în picioare, o umbră, inn: Într-un final, târfa deschise uşa. Lumina din cameră se re\;- peste ea. îi trimise o bezea ticălosului adulter din interior, diţ care se apropie de maşină, toată un zâmbet.

Apăsă butonul de pe cheie să descuie maşina – apoi încă; dată, iar apoi se urcă la volan cu o mişcare fluidă.

Preţ de o secundă, acea ultimă secundă, făcu ochii mari privii* în oglinda retrovizoare, înainte ca glonţul să i se împlânte în creie Un al doilea foc, pentru siguranţă. Şi deja tradiţionala fotografe Doar câteva clipe mai târziu, o plimbare lejeră prin fulgii cart se învârteau diafan până la maşina parcată la trei străzi depărtart Iar gândul i se formă dintr-odată, răsunând clar şi distinct „Crăciun fericit tuturor şi noapte bună lumii întregi!”

În februarie, Adrian deschise un plic cu o poezie. O tulburau, de fiecare dată, dar aceasta îi tăie răsuflarea,

făcând-o să se lase, tremurând, Într-un fotoliu.

Ultima găselniţă e bătrâna cu păr boit roşcat Te împăunezi fi te lauzi, aproape că am vomitat

Ai gn)ă pe cine foloseşti cu «T ai bani 51
faimă Căci pot să moara, ca tine, şi să
dea seamă.

Făcu rcclamaţie la poliţie, ca de liccare dată, îţi făcu nişte capii, aşa cum făcea mereu. Dar, de data aceasta, luă legătura şi ou Poliţia din Travclcr's Creek.

Apoi cu bunicii ei. Deşi avu de furcă cu ei, într-un final îi convinse să îşi instaleze un sistem de alarmă.

De şapte ani deja, se gândea în timp ce mergea încolo şi încoace prin apartament şi îşi dorea cu ardoare ca Teesha să ajungă mai repede acasă. Ce fel de om scria şi trimitea o poezie dezaxată cuiva an de an, timp de şapte ani? O persoană dezaxată, exact ca şi poeziile, îşi dădu seama. Un om care, evident, îi urmărea blogul, apariţiile publice.

-Dezaxată şi laşă, murmură.

Trebuia să ţină minte asta. Era vorba de cineva laş, cate voia să o ştie tulburata şi anxioasă. Deşi ştia că n-ar fi trebuit să-i dea satisfacţie acestei persoane necunoscute, nu-şi putea alunga nici tulburarea, nici anxietatea. Ducându-se la fereastră, se uită lung afără, privind cum treceau maşinile, cum oamenii mergeau şi ei grăbiţi pe trotuare.

-De ce nu te arăţi? îngăimă. Oriunde ai fi, oricine ai fi, ieşi la lumină şi rezolvăm totul faţă în faţă.

Sub ochii ei, peste lume începu să se abată o lapoviţă anemică, iar lumina păli. Iar Adrian îşi dădu seama că nu putea face nimic altceva decât să aştepte.

Nu se aşteptase să fie invitată la nunta lui Raylan şi sc trn, părea sincer rău că avea altceva programat pentru ziua re,ţ, tivă şi că nu se putea duce. îşi amintea seara furtunoasa o. mult de un an în urmă, când îi întâlnise întâmplător p.ₜ. j pe Lorilee tocmai când îşi sărbătoreau logodna. Şi se gâna bileţelul dulce pe care i-l trimisese Lorilee, cu lalelele acelea-, , tate man7ual.

în loc de a marca pe invitaţie că îi părea rău, dar că nu» să poată participa, se aşeză la birou şi respectă tradiţia bunicii, de a le scrie un bilet mirilor.

Lorilee,

Sunt convinsă că eşti ocupată cu planificarea nunţii, dar m vrut sd-fi trimit un bilet împreună cu regretul de a te anunța o! mi-aş fi dorit să pot participa la ziua voastră specială. O să fi în Chicago în weekendul respectiv. îmi pare rău că n-o să po¡ să fiu alături de voi, să vă urez toate cele bune.

Când te-am cunoscut, anul trecut, m-a frapat cât de potril# păreaţi unul pentru celălalt. Fără îndoială, Maya îmi va povesti toate detaliile încântătoare ale nunţii voastre şi sigur îţi dai seam cât de încântată e că o să-ţi fie domnişoară de onoare.

intri într-o familie minunată.

Te rog, transmite-i lui Raylan felicitările mele, iar pe rint te asigur că-ţi doresc toată fericirea din lume – cred că ají

B

se *fixe* . Oricum, sum coiuiruă c<l voi doi o sd /¡(i *mcredibil de fenan-finipriulia.*

Bucuraţi-că de fiecare clipa.

Toate cele bune.

Când expedie acest mesaj, nici că-şi închipuia că pusese bazele unei corespondenţe amicale care avea să duteze ani la rând.

Brooklyn, New York

Chiar şi când haosul era atotprezent, ceea ce se întâmpla des, Raylan îşi adora viaţa. Cel mai probabil, el şi Lorilee aveau să fie tot în toiul renovării casei cu potenţial pe care o cumpăraseră în Brooklyn chiar şi după ce copiii lor aveau să termine colegiul. Totuşi, în ciuda multelor ei probleme, clădirea veche din cărămidă, cu podul imens, pivniţa plină de umezeală şi scara interioară care scârţâia din toate încheieturile, li se potrivea perfect.

Poate că fuseseră nebuni să o cumpere cu doar câteva săptămâni înainte ca primul lor copil să vină pe lume, dar îşi doriseră amândoi să îl aducă de la maternitate în casa lor – în căminul lor.

Şi poate că-şi petrecuse prea mult din aşa-zisul lui timp liber din aceşti cinci ani care trecuseră de atunci punându-şi la încercare priceperea într-ale dulgheriei, îmbunătăţindu-şi tehnica de zugrăvit şi vopsit sau învăţând cot la cot cu Lorilee cum să pună gresie, dar toate astea li se potriveau de minune.

Amândoi îşi doriseră să-şi crească copiii într-o casă cu curte, într-un cartier ca pe vremuri, cu personalitate. Şi, având în vedere că Bradley venise pe lume la doar treisprezece luni după nuntă, mizaseră pe cartea optimismului şi cumpăraseră acea casă veche.

Doi ani mai târziu, familia se mărise prin naşterea lui Mariah.

Conveniseră să ia o mică pauză până la următorul copil, până aveau să fi renovat cât de cât casa şi să fi apucat să-şi mai suplimenteze economiile. Şi până ce editura specializată în romane grafice pe care o lansase Raylan împreună cu doi prieteni să fi început să facă profit.

Gu Bradley la grădiniţă, Mariah la cresă. I nnlee p-ră de ană la liceu şi – în sfârsit – Triquetra (<vmi> – inc cri- să funcţioneze. chiar dacă poticnit. «C hotărâseră <1 f.u i treilea copil.

Veni acasă după o zi de întâlniri, şedinţe de strategic, ip „ *•. de planificare – şi plăcerea de a lucra la romanul propriu ,i întâmpinat de haosul familiar.

Câinele – şi prezenţa câinelui acolo era strict vina lui. căci tl i adusese acasă, pui fiind, vara trecuta – pomi la goană, lătrând. pir camera de :i. intră în sufragerie – unde reuşi să dărâme un scaun şi dădu huma în bucătărie, unde Lorilee amesteca înrr-o ciatiu aflată pe aragaz, după care făcu acelaşi traseu, dar în sens invers 1

Mariah, îmbrăcată într-una clin multele ei rochii Je printeşi I şi înarmată cu o baghetă cu o stea în vârf, pomi şi ea după el În acelaşi timp, Bradley trăgea cu puşca cu biluţe de spumă atât spre câine, cât şi spre sora lui, fără discriminare.

-O să-ţi pară râu când Jasper o să înceapă să-ţi roadă gloanţele Si o să rămâi fără, îl avertiză Raylan.

-Dare amuzant.

Bradley, cu păr de culoarea inului, ochi albaştri $i un zâmbet uluitor ca un fulger, veni în goană, să-i îmbrăţişeze picioarele.

- Putem să mergem la Camey's să luăm îngheţată, după nud , de seară.' Te roooog.

-Poate. Adună-ti biluţele de pe jos, copile. Crede-mi, o să apreciezi acest sfat mai încolo.

Bradley continuă să se ţină strâns de picioarele lui, în timp ce Raylan Înainta cu paşi târşâiţi, intâmpinându-l pe Jasper, care acum sărea de bucurie, după care-şi ridică în braţe prinţesa.

-O să-l preschimb în iepure pe Jasper.

În gunta ei, r-urile erau mai degrabă nişte l-uri mol şi, ori de câte ori o auzea, lui Raylan i se topea inima. O sărută pe vârful nasului.

- Dar apoi o să vrea să-i dăm morcovi.

Geanta pe care o purta cu breteaua de-a curmezişul pieptului i se lovea ritmic de şold în timp ce înainta, cu fiica lui În braţe, $i-l târa cu el pe fiul lui până în bucătărie, unde se opri să-şi sărute soţia.

înalt şi zvelt, fostul adolescent care trecuse de un metru nouăzeci în liceu – şi mai crescuse alti trei centimetri în colegiu – se aplecă să o sărute tandru pe obraz pe Lorilee, oprindu-se o clipă pentru a

savura apropierea de pielea ei.
MUSTENIRFA l INFI
Hl< F l 101

Şi apoi adulmecă mirosul din aer.

-Avem spaghete în seara asta. O bine!

-Oi o salată delicioasă la aperitiv.

De la picioarele lui Raylan, Bradley protestă:

-Neah!

Lorilee se mulţumi să ii arunce o privire fiului ci.

-Dac* cineva anume îşi mănâncă toată salata fără să se vaite, apoi am putea să ne savurăm spaghetclc şi să facem o plimbare pâăcută până la Camey’s şi să luăm câte o îngheţată.

-Daaa! Putem? Bradley se desprinse de picioarele lui Raylan S» se agăţ* de cele ale lui Lorilee. Putem, mami?

-întâi salată şi spaghetc.

Lorilee dădu din cap văzându-l pe Bradley cum se desprinse cu un salt şi începu să danseze fericit, iar Mariah se zbătu să fie dată jos, pentru a putea participa şi ea la această sărbătorire.

-Cum a fost azi?

-Bine. Chiar bine. La tine?

-De-a dreptul excelent. Şi, dacă e să ne luăm după graficul meu – se apleca spre el pentru a-i şopti la ureche –, seara asta s-ar putea să fie cea potrivită ca să mai aducem pe lume încă un nebunatic ca ăştia doi. Deci şi perspectivele sunt excelente.

-Asta sună chiar mai bine decât mersul la îngheţată. îşi trecu uşor palma peste părul blond-deschis pe care Lorilee şi-l tunsese scurt, pentru a face economie de timp şi efort. Lui îi plăcea la nebunie cum îi încadra chipul. Ne vedem în dormitor după ora de citit poveşti.

-De-abia aştept. Se lipi de el, privindu-i pe copii cum dansau în continuare. Facem treabă bună împreună, Raylan.

El îşi trecu o palmă peste spatele ei, peste fund, după care şi-o ridică, fără să întrerupă contactul cu corpul ei.

-Şi de-abia aştept să mai facem.

După cină – cu haosul şi zgomotul aferente –, după plimbare şi îngheţată, după ritualul zilnic al orei de poveşti, îşi băgară copilaşii la culcare. Ca de obicei, apărură întrebările despre care Raylan era convins că micuţii le păstrau special pentru a întârzia dusul la culcare.

»De ce nu pot să văd stelele ziua, chiar dacă uneori pot să văd luna?”

„De ce ţie tţl creste barba si lui mami nu.'„

„De ce clinii nu pot «a vorbeaşca cu oamenii !"

Fu nevoie de ceva timp, exact aşa cum ştia ca v : reu, până putură şă fie siguri că amândoi copiii < bor .: r .. j astfel că nici n-aveau să ştie că făcea dragoste cu marna – » atât mai puţin să ti întrerupă.

-Ce-ai zice de un pahar de vin? Dacă avem sui renunţi din nou la alcool. Ai putea să profiţi acum, câr mai, ;

—Chiar mi-ar plăcea un pahar.

Se duse la parter să aducă. Tapetul de pe pereţii holului > , j etaj trebuia dat jos. Se ocupaseră cu prioritate de camerele (piilor, de bucătărie şi de două dintre cele trei băi complete.; .! una de serviciu.

Se gândea că naşterea încă unui copilaş, dacă aveau notcc | însemna să transforme încă unul dintre cele patru dormita® în camera lui sau a ei, în loc să se ocupe de camera lor. Ceea tr însemna să-şi mute atelierul sus, la mansardă.

Lorilee deja picta acolo, dar puteau separa o parte du spaţiu, pentru ca el să aibă unde să lucreze. Aveau să găsească i o modalitate.

Luă o sticlă de vin, îi scoase dopul, şi tocmai lua paharele dm dulap când telefonul de pe blatul de bucătărie începu să

Văzu numele mamei lui pe ecranul aparatului.

-Bună, mama!

Zâmbetul lui lejet iscat de auzul vocii ei se transformă într-o expresie goală, şocată.

-Poftim? Nu. Cum? Când? Dar...

Când văzu că Raylan nu se întoarse la etaj, Lorilee la parter, unde-l găsi aşezat lângă blatul de bucătărie, cu capul în palme.

-Ce e? Raylan, ce s-a întâmplat?

El îşi înălţă capul, iar ea veni repede la el.

-Sophia Rizzo. Un accident. Era... era cu o prietenă, se! torceau acasă de la clubul de carte. Furtună, drum alunecos, un alt şofer a derapat şi a intrat în ele. Prietena ei e în spital, dar Sophia... a murit, Lorilee. A murit.

-O, Doamne, nu. Lacrimile se revărsară chiar în clipaj Lorilee îl trase pe Raylan la pieptul ei. Nu Sophia... Aii clipa încarc

-Nu ştiu cc sS fac. Nu pot să gândesc. Era aproape ca bu-

MKSTP.NIRF.AIINF.IF
Ili'F. I 101

- Hei, gata, gata. Lorilee îl săruta pe obraji. Apoi luă paharele şi le umplu cu vin. la o gură din ăsta. Mama ta...

-Ea a sunat.

-O să fie copleşită de durere, ca şi Dom. Ca şi Adrian şi mama ei şi, o, Doamne... tot oraşul. Se va ţine o slujbă, va fi un priveghi... O să mergem şi noi. Putem să stăm câteva zile acolo, dacă putem să dăm o mână de ajutor.

-Mama spunea că nu ştia nimic despre înmormântare sau priveghi, dar o să ne sune mâine, când o să ştie mai mult. A zis că urmau să vină Maya şi Joe. Aveau să găsească o bonă pentru Collin şi să vină să o ajute să închidă restaurantul şi...

-A, restaurantul... Da, bineînţeles. Uite ce e, ai putea să stai acolo o săptămână sau două, dacă poţi să fii de ajutor. Aduc eu copiii acasă.

-Nu ştiu ce să fac încă. Trebuie să-mi pun gândurile în ordine. Găsim noi o soluţie. Pur şi simplu nu pot să asimilez vestea asta, Lorilee. Sophia a făcut parte dintotdeauna din viaţa mea.

-Ştiu, dragule. îl ţinea lipit de ea, mângâindu-i spatele. O să găsim noi o cale să fim de ajutor. Ridicându-i chipul spre al ei, îl sărută. Apoi se aşeză lângă el, în faţa blatului de bucătărie, ţinându-i mâna într-a ei. Pot să-mi iau concediu, e o urgenţă. Trebuie doar să mă duc mâine, să pun lucrurile în ordine. Asta dacă nu cumva vrei să plecăm mâine.

-Aş... Raylan încerca să-şi limpezească mintea, dar încă îi mai răsuna în urechi glasul înlăcrimat al mamei lui. Nu, cred că ar trebui să aranjăm totul aici, să lăsăm copiii să se ducă la grădiniţă şi la creşă, să aşteptăm să ne sune mama. Am putea să ne aranjăm amândoi lucrurile la muncă şi să plecăm poimâine.

-Şi mie mi se pare bine aşa. Pot să mă apuc de bagaje de cum ajung acasă.

Bine, aveau un plan, îşi spuse el. Funcţiona mai bine când avea un plan, un program. Sau un itinerariu creionat în mare.

-Pot să plec mai devreme, ca să pregătesc totul până la începutul după-amiezii.

-Trebuie să iei în considerare că o să rămâi acolo cel puţin o săptămână. Nu-ţi face griji pentru mine şi pentru copii, zise ea,

hMîntr <n Rnylim *9 apuce «fl obiecte». O «9 ne întimrcrm .. «a CU trenul. Pentru ei o »9 fie o aventura. Mama ta o ca alba nrv, de tine. Snphln a fost ca o mama pentm ea.

-Cum le cpuntîn copiilor! întinse mfîna cpre paharul lut < u vin, dar apoi doar ce uita lung la el. Sunt atât de mici, Lorilee, u nu au mai pierdut nici o persoana atât de apropiat».

-Cred că o să Ic spunem ca buni a trebuit c9 ce duc» în cer, să (ic înger, şi c9nd vor întreba de ce, va trebui cS le spunem ca nu ştim şi c» suntem trişti că nu mni c cu noi. Lorilee lu» pahanil lui Raylan şi lua o înghiţitură mică. Dar că va (i mereu în inimile noastre. Cred că va trebui să le arătăm că-i iubim, dragule, a*, cum facem mereu.

Conveniră să nu le spună nimic copiilor de dimineaţă, ci 4 îi ducă la grădiniţă şi la creşă ca de obicei, astfel încât să nu-* petreacă ziua trişti şi nedumeriţi.

Poate că Raylan îi îmbrăţişă un pic mai strâns, un pic m* prelung înainte de a o ajuta pe Lorilee să le fixeze centurile ^ siguranţă ale scaunelor speciale de maşină.

-Să înveţi ceva azi! îi ordonă lui Bradley.

-Dacă o să tot învăţ lucruri, atunci o să ştiu tot şi nu va nu, trebui să mă duc la şcoală. Şi-aşa pot să vin să muncesc cu tine, să facem cărţi cu benzi desenate.

-Cât e radical din nouă sute patruzeci şi şase?

Bradley izbucni într-un râs chiţăit.

-Nu ştiu!

-Vezi? Nu ştii totul deocamdată. învaţă ceva azi! Şi tu, pn» ţesă Mo.

Se întoarse pentru a-şi trage soţia într-o îmbrăţişare.

-Mulţumesc.

-Pentru ce?

- Pentru că eşti tu însăţi, pentru că eşti a mea. Pentru că exis

- Aaah, soţul meu cel drăguţ. Ne vedem curând. îl sărută pk ce Bradley începu să facă zgomote îngreţoşate. Apoi izbucnii râs. Te iubesc!

-Şi eu te iubesc!

Lorilee se urcă la volan, îşi puse centura, după care îi adie un zâmbet.

-Ou# «lung «caia până cel târziu la patru (ihiar mat devreme. Jacă ai nevoie de mine.

-Ţinem legătura.

Făcu un pa» înapoi şi «e despărţiră făcâmlu-şl cu mâna cu rotit Reintră în cava cufundată în tăcere, unde jasper deļa se Încovrigase, pentru primul somn din dimineaţa aceasta.

-Mă duc devreme la muncă azi, amice, şt tu o să vit cu mine. Apoi o să pleci un pic în concediu, la Biclt.

Prietenul şi asociatul lui Raylan acceptase deja să-l găzduiască pe Jasper oricât era nevoie. Raylan nu trebuia decât să-t încarce În maşină mâncarea, culcuşul, recompensele şi jucăriile. Era uimitor, îşi dădu seama Raylan, cât de multe lucruri se adunau pentru a asigura existenta şi confortul unui labrador reînever aproape adult.

Luă un hanorac pe care să şi-l pună peste tricoul cu Nimeni, personajul a cărui creaţie îl ajutase să lanseze Triquetra.

La Triquetra, ţinuta de birou era una lejetă zi de zi.

înşfăcă geanta cu toartă lungă pe care o folosea pe post de servietă şi prinse lesa de zgarda câinelui, care era extrem de încântat. în mod normal, mai ales într-o zi însorită de primăvară, ar fi mers pe jos sau ar fi luat bicicleta pentru a parcurge cele zece străzi până la depozitul vechi unde îşi avea sediul Triquena, dar avea de gând să profite şi să muncească mai mult, în cazul în care avea să rămână mai mult în Traveler's Creelt.

Aşa că deschise portiera din spate a Priusului lui bătrâior, pentru ca Jasper să urce. Urcând la volan, deschise geamurile, în aşa fel încât să intre aer curat, iar câinele să poată să scoată capul pe fereastră. Pe drumul până la birou, îşi umplu mintea cu liste de sarcini de care trebuia să se ocupe acum, dacă avea să lucreze de la distanţă o săptămână, două.

Puteau să facă şedinţele şi întâlnirile În sistem de teleconferinţă. Toate lucrările pe care trebuia să le vadă şi să le aprobe puteau fi trimise prin e-mail, ca ataşamente. în mod clar, putea să-şi improvizeze un spaţiu de lucru temporar în vechea lui cameră şi să-şi respecte termenul de predare – de peste zece zile – pentru colorarea celui mai recent roman grafic cu Nimeni pe care aveau să îl publice.

Având în vedere că erau înaintea programului stabilit cu asta, îşi aminti, asta nu era o problemă. în mod normal, se achita

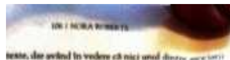

PtMHMldl

fi putut, iW acum, aj) Ic delege aceasta «aec înă <lu, i era nev. „r A«« (I ac ocupe de asta la momentul reapectiv

Intt* în mica parcate din lateralul clădirii pfltrat.«»«- le < *y* timida, pe cinci niveluri, cu ferestre înalte «i prelungi, rampa le Iftcârcare străveche, uşi late din otel şi o terasa pe acoperiş, unde ţineau petreceri după program vara, din când În când se cerrati sau ieşeau la fumat cei care aveau acest obicei.

înainte de a intra, Raylan plimbă căţelul pe la tufele neingriļit, Si pe iarba de la capătul parcării. Il lăsă să adulmece în voie, «ş facă tot ce făceau câinii afără, în asa fel încât să nu o dea m h« Si să facă ceea ce n-ar fi trebuit să facă în interior.

îşi scoase cheile, descuie uşa grea, din oţel, şi închise sistemul de alarmă. Şi aprinse luminile.

Toate cele cinci niveluri erau expuse, unite de trepte de otd fără pereţi şi câteva ascensoare de marfă.

Nivelul principal fusese amenajat ca o sală de jocuri mart, de luat gustări şi ca zonă de relaxare. în fond, doi dintre cei ta, asociaţi erau tipi. Iar Bick era aproape ca şi cum ar fi fost. Erau femeie care înţelegea care erau plăcerile bărbaţilor.

¡Zona de relaxare era plină de mobilă veche – canapele plia de neregularităţi, fotolii uzate, tapiţate cu o ţesătură în carouns mese din lăzi de lapte. Acum, că-şi puteau permite, discutau 4 când în când să o înlocuiască. Totuşi, nostalgia avea câştigi cauză ori de câte ori venea vorba.

Băgaseră mâna adânc în buzunar pentru două dintre cele na mari televizoare LCD de pe piaţă, mai multe sisteme de joar video, câteva aparate clasice de pinball (care aproape mereu ava nevoie de reparaţii) şi ceva jocuri video vechi. Fuseseră cu ton de acord că, uneori, mintea şi corpul aveau nevoie să se joacei

lase ideile să fermenteze în voie. Şi că, într-o bună zi, unele dine jocurile acelea aveau să fie cele create de ei.

Avuseseră parte de împlinirea acestui obiectiv cu Nimeni,*! Regina Violet şi cu Corbul de Zăpadă. Aveau să urmeze şi altei Raylan era convins de asta pentru că făceau ceva ce le plăceai nebunie, iar ceea ce adorau făceau bine. Iar fiecare nou-ang* trebuia să îndeplinească aceste criterii.

ÎVnîni IA *vca tAirwnl < 11 rl. **lui *stMw«ful Jr mar» Iri b*** «* an **pe** st («per «e lipi lst» ile el *1Il »(«A ttrmofanil Mimnil începu «A irrpuirir u *ti* ** jeluiatci. uf< And cliumlf **pAnA la etajul palm**

c kupaw uiumul nivel tu biroul M tfwtiol lui <lr luc ru fa-mm cA **rumeni altcineva** nu liuete dispus »8 uite atât zi de *u* Mare pane dm **munci, din** activitate »1 din zgomot ie reverberau în jos, Pe Ravian **nu** i) deranjau ecourile întregii agitaţii, de fapt. ii pliceau Dat li plicea tpaciul mai solitar al nivelului lui, ca *1 panotama **de la ferestrele** mari. Putea să vadă până la râu ti la orizont zona sudscA **a** Manhattanului.

Având În vedere ci Nimeni combâtea criminalitatea din metropola, iar alter-egoul lui, Cameron Quincy. lucra aici ca expert În computere, Raylan schiţa de» peisajul citadin în diferitele sale aspecte, ca li se inspire.

Dar acum nu se putea gândi decât că o persoani iubiţi nu mai era pe lumea aceasta. Şi la regretul că nu mai fusese acasă de siptimâni bune, ci nu o mai vizitase, că nu mai vorbise cu ea. Iar acum... nici n-avea şi mai poată vreodată şi o faci. Viata lui era aglomerată, iar el se resemnase cu asta. Dar trebuiau şi-şi faci mai mult timp. Sora lui avea un băietei de nici doi ani, iar el nu-l văzuse decât o singură dată de la Crăciun încoace. Mamei lui nu-i dăduse ocazia să petreacă suficient timp cu copiii lui, şi nici lor să stea cu ea. Aveau să remedieze asta. Iar Dom... Oare acum era singur În casa aia mare.' Avea să facă un efort, un efort sincer, de a le acorda timp celor ca re-şi făcuseră timp pentru el.

Pentru că timpul conta, se aşeză la planşa lui de desen, în rimp ce câinele adulmeca prin spaţiul său de lucru, ocolind scaunele cu rotiţe, care scârţâiau ori de câte ori te aşezai pe ele, frigiderul vechi, de pe vremea când stătea la cămin, plin cu sticle de coca-cola şi Gatorade, tabla enormă de care prindea schiţe şi bileţele cu notite, scenarii schiţate în fugă şi oglinda în care testa diverse expresii faciale. Spaţiul era însufleţit şi de fotografiile înrămate, cu familia lut, figurine cu diverşi eroi de benzi desenate şi de ghiveciul cu un ficus pe care era convins că îl omora încet-încet.

Pe planşă avea două pagini, cu partea de text completată, unele dintre desene fiind deja trasate. Raylan scrisese, revizuise, modificase şi completase scenariul şi făcuse aceiaşi lucru şi cu coate

Jc«nclc Ar (i pulut «* facă toate acestea în format elecrnmu prefera sil lucreze de mânii. As» cum prefera «3 ie ocupe r-r„, de trasarea desenelor şi de colorarea lor. Era cnnsrirnr *i* ,,„ avea să hc nevoit şi facă nişte schimbări pe măsur* te nmpn,,. extindea, dar avea să se agaţe de aceste plăceri cât mai mult ton»

Cu Jasper instalându-se într-un colt cu osul lui de r« ., pisoiaşul de pluș,jucăria lui preferat*, Raylan îsi Iu* insrmmenre. Şi se lăsă absorbit de munca sa. O parte din mmrea sa în mp«-. 1 zgomotele făcute de ceilalţi incepându-şi ziua de muncă. . – . care se înălţau pe scări, clinchetele metalice ale paşilor pe -. Mirosul de cafea şi de covrigi lăsat de cineva prea mult la încăbr

Dar Nimeni era într-o încurcătură, căci fata de care era – drăgostit era atrasă într-o situaţie periculoasă de un ticălos *. ducător, Domnul Rafinat. Aşa că rămase la planşa lui, lucrăm perfecţionând, aducând fiecare cadru la viaţă în lumina soarelu care se revărsa pe ferestre.

Părul lui blond-închis i se revărsa peste urechi. Lorilee ar fi sp» că ar fi trebuit să se tundă, dar îi plăcea să se joace cu şuviţele Im când stăteau ghemuiţi împreună în pat. Uitase să se bărbierească în dimineaţa respectivă, cu mintea în altă parte, aşa că barba Je o zi îi împânzise obrajii scobiţi.

Ochii îi rămaseră ficşi, concentraţi, deşi buzele începură să i se curbeze, văzând cum personajul lui principal dobândea profunzime Nu dădu nici o atenţie ţăcănitului de paşi rapizi ai cuiva care urca pe scară, dar Jasper începu să latre şi se ridică precipitat.

Raylan se uită în direcţia respectivă şi dădu de Biele, cu dread-urile ei lungi, cu vârfurile roşcate, fluturându-i în urmă.

- Bună, Bick, mulţumesc că-l iei pe Jasper. Eu o să termin...

-Raylan. Vocea i se frânse, iar în secunda următoare trase aer În piept, cutremurându-se. E o persoană înarmată la liceu. La liceul unde predă Lorilee.

Pentru o clipă, mintea li încremeni pur şi simplu.

-Poftim?

-Jojo ţine televizorul pornit În zona de relaxare şi au început ştirile. Şcoala a fost izolată. Un puşti a reuşit să iasă. Zicea că sunt cel puţin două persoane înarmate, cel puţin două persoane care

10* I N
ROBiR

H sc ndtcase dejaşi alerga spre Ieşire. |#sper încercă «ă plece vtof* el. dar Biclt fl prinse >1 îl ţinu pe loc. Nu, tu trebuie să rflmâi aci. Kavlan cobori treptele ca vântul şi ca RânJulşi aproape c» »e cxvni de lonab. celălalt asociat al lui. care aştepta la bata treptelor.

-Conduc eu.

Raylan nu tl contrazise, dar nici nu încetini. Se urcă rapid în Mmi-ul lui pottocaliu-ncon.

-Grăbeşte-re!

-Lorilee e bine. Atitudinea obişnuită al lui Jonah, de calm imperturbabil, rămase la locul ei. iar acesta dădu în marşarier. E fată deşteaptă. A lâcut nenumărate simulări pentru situaţii de-astea.

Raylan abia dacă-l auzea, nu-şi putea auzi nici propriile gânduri disperate din cauza bubuiturilor inimii, care-i răsunau în urechi. Mmi-ul avea plafonul coborât, aşa că aerul de primăvară gonea prin jurul lui. Frunzele proaspete şi veni se legănau în copaci, iar florile timpurii dansau, pline de culoare şi farmec. Raylan nu putea să observe nimic din toate acestea, nu le vedea deloc. Tot ce putea vedea în faţa ochilor era faţa lui Lorilee zâmbindu-i

-Cât e ceasul.'

Rămase şocat când se uită la ceasul de la mână şi descoperi că trecuseră trei ore de când se aşezase şi începuse să lucreze. Asta însemna că Lorilee ar fi trebuit să fie în oră, în clasa în care preda înainte de prima pauză de masă. Dacă era în clasă, era bine. Ştia simulările le fel de bine ca şi ea, căci îl învăţase exact ce trebuia făcut, ba chiar plânsese pentru că era nevoie de aşa ceva. Trebuia să încuie uşa clasei, să bage copiii în debaraua de materiale, să aibă grijă să-şi păstreze toţi calmul şi să nu facă zgomot. Să se adăpostească şi să aştepte venirea poliţiştilor.

Când primul val de şoc se mai disipă, îşi scoase telefonul din buzunar. Lorilee îl ţinea fără sonor în timpul orelor, dar îl simţea vibrând. Când apelul îi fu preluat de mesageria vocală, cu mesajul ei cu acel accent sudist vesel, simţi un val de greaţă ridicându-i-se în gât.

-Nu răspunde. Nu răspunse...

-Probabil că a lăsat telefonul pe catedră. Aproape că am ajuns, Raylan. Mai avem puţin.

-Pe catedră...

Se forţă să accepte această idee, deşi parte din exerciţiul ^ simulare. Se să albă grijă că avea o modalitate de a comuni,., cu exteriorul.

Văzu baricadele, maşinile de poliţie, ambulantele, echipele^ televiziune, părinţii înnebuniţi, partenerii de viată îngroziţi ca,t veniseră la faţa locului, ca şi el. Sări din maşină înainte ca acea^ să se fi oprit de tot.

Şcoala se afla la ceva distanţă, o clădire din cărămidă roşiatic* cu soarele reflectându-i-se în ferestre, iar terenul din jur era de u , verde proaspăt, de primăvară.

Putea să vadă poliţiştii şi, chiar şi de la distantă, observă q una dintre ferestre era spartă.

-Soţia mea..., reuşi să îngaime, apucând strâns baricada ridj. cată de poliţia din Brooklyn. Lorilee Wells, profesoară de arti E înăuntru!

-Trebuie să vă rugăm să aşteptăm aici, domnule. Poliţistul în uniformă îi vorbi calm, fără inflexiune. Avem mai mulţi poliţi» în clădire.

-Raylan!

Mintea i se goli pentru o clipă când femeia se apropie în grabă Mintea părea să îi treacă de la o claritate extremă la perioadei ceaţă apărute brusc.

-Suzanne.

O cunoştea, bineînţeles. Luaseră cina la ea acasă, iar ea şi soţul ei – Bill, Bill Mclnemy, profesor de matematică, foarte pricepu la şah, fan înfocat al echipei Yankees – luaseră cina în casa lot

Îl cuprinse strâns în braţe, femeia aceasta care mirosea a lartA pământ şi muici. îi plăcea să se ocupe de grădină, îşi aduse amina în următoarea răbufnire de claritate. Era pasionată de grădinâra. locuia foarte aproape de şcoală, într-o casă stil fermă, cu o cunt mare în spate.

-Raylan. Raylan, Doamne... E ziua mea liberă, lucram în gri dină. împuşcăturile... Raylan simţea fiecare tresărire a corpului e când începu să tremure. Am auzit împuşcăturile. Dar nu m-an gândit, nici nu m-am gândit... Nici nu te gândeşti că s-ar put« întâmpla aici, chiar lângă noi.

-Ai reuşit să vorbeşti cu Bill? Ai putut să iei legătura cu el-

-Ml-* trimis un SMS. Se trase înapoi, frecând»« la ochi pentru »-fl «lunga lacrimile. Mi a spus c3 el şt elevii lui sunt Sn siguranţă, sa nu-mi fac griji. CS ma iubeşte şi să nu-mi fac griji. Lorilee i

-Nu mi-a răspuns la telefon.

Scoase telefonul, să încerce din nou să sune.

Se auririi focuri de arma. Parcfl erau rateuri de motor, artificii şi groază. Raylan ar fi putut să jure că trecură direct prin inima hri, ca nişte lovituri acute, mortale. De jur împrejurul lui, oamenii ripau, suspinau şi strigau. Se ţineau unii de alţii, aşa cum se agăţa acum Suzanne de el. Simţi palma lui Jonah primându-l de umăr ca un fel de greutate-fantomă. Era şi nu era acolo, în acelaşi timp. Asta pentru că lumea încremenise pur şi simplu. în vidul format, tot ce auzea era o tăcere teribilă.

Apoi văzut nişte poliţişti cum escortau un şir de elevi pe uşă, copii care-şi ţineau braţele în sus sau pe cap. Copii care plângeau, dintre care unii aveau sânge pe haine. Auzi părinţii strigând nume şi plângând cu suspine. Văzu cum paramedicii se repeziră în clădire.

Zgomot, prea mult zgomot invadă vidul din jurul lui, ca o zarvă insuportabilă în capul lui. Nu putea să distingă dar cuvintele prinse în această zarvă.

Persoanele înarmate fuseseră doborâte.

Situaţia era sub control.

Mai mulţi morţi, mai mulţi răniţi.

-Bill! Suzanne se desprinse, plângând şi râzând. Uite-l pe Bill, uite-l pe Bill.

în junii lui, părinţii îşi îmbrăţişau copiii; soţii reuniţi se ţineau strâns la piept. Paramedicii ieşeau, ducând răniţi pe tărgi, iar ambulanţele plecau cu scrâşnet de cauciucuri şi vaier de sirene.

Raylan privea concentrat uşile pe care avea să iasă ea din secundă în secundă. Unde avea să-şi facă apariţia Lorilee şi avea să se întoarcă la el.

-Domnule Wells...

O ştia pe fata respectivă – era una dintre elevele lui Lorilee. Raylan venea la orele ei o dată sau de două ori pe an, pentru a face demonstraţii şi a ţine prelegeri despre cum evoluau romanele grafice şi benzile desenate de la concept la publicare. Era extrem de palidă, pielea fiindu-i incredibil de albă în contrast cu petele

ni»« Je1« lacrimi. O femeie – mnmn el. presuri'»'' c strâns cu mînn pcttr umeri, şi ca cu ochii în lacrlm . - av.- ,
MusTfNmtAi'NFirm f
> i it
explice ntciodatA de ce numele el I »« conturi! atftt de , i„ mintea lui amalgamată. . .

-Catwlinc. Eşti una dintre elevele lui Lorilee... i c ‘iwitll< Wells. Unde...

-Am auzit împuşcaturile. Eram în clasa, am auzit de arm# ţi... ţi râsete. Râdeau ţi trăgeau cu P”toluL Wells ne-a zis să intrâm în debara, ca în exerciţiile de .,m< Să ne miţcâm rapid ţi să nu facem gălăgie. Apoi s-a dus s. Inc,,, uţa clasei.

—E încă înăuntru?

- Domnule Wells, s-a dus să încuie uţa ţi chiar atunci.. H, prăbuşit instantaneu. Rob Keyler... îl cunosc. Sângera şi s-a 1\ jos, iar ea... doamna Wells... a dat să îl tragă înăuntru, -l să ajungă în clasă. Şi apoi, el... Lacrimile curgeau şi tot curgn pe faţa ei, o faţă atât de copilărească, încă rotundă şi moale, n* luptându-se cu o acnee adolescentină. Jamie Hanson era. Il şi pe el. Jamie era, aveau un pistol în mână, iar *ea...* doamţ Wells... s-a... s-a... s-a aruncat peste Rob. Am văzut. Nu închise*, uşa de tot şi am văzut. EL. domnule Wells, domnule Wells.., împuşcat-o. A împuşcat-o. Suspinând incontrolabil, se aruncă braţele lui. A împuşcat-o, a împuşcat-o de mai multe ori, a râs«, plecat. A plecat, pur şi simplu! ....

Raylan nu mai auzi nimic altceva. Nu mai simţi nimic altcen Asta pentru că lumea lui se sfârşise într-o zi blândă de primăvară,c. un cer atât de albastru că-ţi frângea inima într-un milion de bucăc

8

Spuneau că fusese o eroina. Băiatul pe care îl apărase cu propriul ocup stStuse sece sile în spital, dar supravieţuise.

Nici unul dintre elevii din clasa ei nu avusese nici o rană fizică. Rănile din inimile, sufletele şi minţile lor, însă, aveau nevoie de ani mulţi ca s3 se vindece. Asta dacă aveau să se vindece vreodată.

Doi băieţi, de şaisprezece respectiv şaptesprezece ani, furioşi pe lumea întreagă, fără nici o consideraţie faţă de vieţile lor, curmaseră destinele a şaisprezece semeni într-o zi frumoasă de mai. Cinci fuseseră colegi de-ai lor.

Mai răniseră alţi unsprezece.

Vieţile pe care le făcuseră ţăndări, copiii care pierduseră părinţi, fraţi, care-şi pierduseră inocenţa, familiile care aveau să sufere pentru totdeauna erau mult mai multe.

Nici unul dintre cei doi nu scăpase cu viaţă din atac.

Adrian era copleşită de propria durere, aşezată la biroul bunicii ei şi alegând din articolele de papetărie pe care le folosea ea. Trimisese un aranjament floral, dar florile se ofilesc. La o săptămână după cele două lovituri gemene ale morţii, îi compuse o scrisoare lui Raylan.

Dragă Raylan,

Nu există cuvintele potrivite care să-fi spună cât de rău îmi pare. $du că mama fi sora ta sunt alături de tine acum şi sper că asta tpdăo oarecare alinare.

ÍWI prtlV htw ,11 HM ,|H /HUNI IlT HM Irt ■
WIMlrtll.1. nmrt pentru| miW. rtel IM nu |mu /'²'
''"M"¹ /"' ·"m, m

A jóst ima dimie *telt* null /nimmi«' íi*"fi' /"......
le-nm cunosvut <■>>•,„l.im Nn om emum ul '•
fai"¹. şi În m„„ porte prin cntvsponden(d, ditrdln
wrísnrll» *el* reieşea rti inti de mold, de butid, rti de
*mull *il lubni I*' Unt* şi Lumea ti (Minim un fngrr,

Por cuvinte goale, spune-ml, *te mg.* dniU (ml ni te
n/m,,, ceva, cu orice. I>ar sd ştii rt vin din oddnctd
su/leiulul IVnfni a îndura şocul, durerea ajtó, iWf
»/»un mereu ,4 huni şi Lóriké au grijd una de alra
acum. 51 *de* nol. *De tir»*
51 de copiii idí şi de mine. Pentru cd aşa erau ele

Unii oameni lásd fii untul o moşcenire de
bundtate. Lortfe, a (a, buni exact aşa au/deut.

Condoleanţe sincere,
Adrian

Luă scrisoarea şi bileţelul pe care tl scrisese bunicul ci şi w 4» pe veranda din faţa casei, unde stStea Dom.

- Hai să facem o plimbare cu maşina, bunelule. Trebuic sj p,, scrisorile astea la poştă şi am putea trece pe la prăvălie, să vei, cum merg lucrurile.

El fi zâmbi, dar dădu negativ din cap.

-Nu azi, iubito. Poate mâine.

Zicea la fel în fiecare zi.

Se duse să stea un pic pe scaunul de lângă al lui – scaun bunicii ei. Şi îşi puse mâna peste a lui.

-Jan şi Maya se întorc săptămâna asta. Cel puţin, aşa e plan în momentul de faţă.

-Bietul băiat... bieţii copii. Eu am avut o viaţă întreagă o Sophia. El a avut o clipită. Jan ar trebui să stea cu el câta# el nevoie.

-Ştie asta.

Bunicul ei îşi întoarse palma şi o mângâie pe a ei. -

Trebuie să se întorci la viaţa ta. Adrian.

-Mă dai afără?

-Nici Într-o mie de «ni. Ii <trân«e uşor mâna. Dur trebuie «<Mi

-în momentul de hna, trebuie să mă ocup de câteva coînMKW- ne. Ce-ai zice să iau un sendviş cu chiftele pentru prânr ’ Putem să-l fmpSttim.

LYşi fi propusese se tul vi sul lui preferat, el doar li mângâie din nou mâna, cu un aer absent.

-Mie-mi convine orice vrei tu.

$i asta spunea aproape În fiecare zi. Ridicându-»c. Adrian se aplecă să fl sărute pe obraz.

-N-o să lipsesc mai mult de o oră.

-Nu e cazul să te grăbeşti.

Dar ea clar avea să se grăbească. Nu îi plăcea să îl lase singur mai mult decât o oră în momentul de faţă. Părea prea fragil şi apatic.

fn timp ce conducea spre oraş, se gândea din nou ce alternative avea la dispoziţie şi ştia că trebuia să facă o alegere.

Iar adevărul era că ştiuse dintru început ce alegere avea să facă.

Intră în parcarea de la Rizzo’s, iar de acolo se duse pe jos să lase scrisorile şi să închirieze o căsuţă poştală. Asta însemnă să poarte o discuţie scurtă cu directoarea oficiului poştal, ai cărei ochi se umplură de lacrimi când întrebă de Dom. De acolo, se întoarse pe Main Street şi intră la Farm Fresh, să ia o sticlă de lapte, un canon de ouă – şi avu pane de încă o discuţie. Nu avea nevoie de cumpărături serioase, nu când oamenii aduseseră – şi continuau să le aducă – atât de multă mâncare. Iar bunicul ei nu mânca aşa cum ar fi trebuit.

Luă şi nişte gem de zmeură de pădure, sperând că micul-dejun copios pe care avea de gând să i-l pregătească mâine-dimineaţă avea să îl tenteze. Adăugă în coş şi lumânări de soia cu lavandă, în speranţa că aveau să-i mai aline mintea la meditaţia de dimineaţă.

Se întoarse la maşină – încă o conversaţie la trecerea de pietoni, cât aştepta să se facă verde. Puse ouăle şi laptele în mica ladă frigorifică şi aranjă restul în portbagaj înainte de a intra la Rizzo's, unde aglomeraţia de prânz era în toi. Intră prin spate, pentru că nu era sigură câte conversaţii mai era în stare să poarte. Simţi mirosul de usturoi, condimente şi aciditatea oţetului. îşi

croi drum până la sala de mese principală şi bucătăria deschisă, lăsându-se

întvwvurMă «fa Urpi* conversaţiilor, clinchetul de nu Amur, nnrrMul cuţitelor pe hvâtonrr

Ifai ■»’"»>1 care (trrhea U h*- mic pe plita imensă se Inălt.i .A,, u>* cuptorului din cărămidă bufni cănJ bucătanil scouse În, j pisa cu btâtv# tăcând bule de lu fierbinţeală.

-Bun», AJninl

Ram puse un polonic de sos fie o altă piu«- înuli şi slab, tl| mste ochi ca de buînîţă şi loial, lucra la Rizzo’s încă din lice,. Pomi ani mai tăniu, ajutase la administrarea restaurantului cş lan – care acum era managerul – ţşi consola (iul, iar Dom se lupt, cu durerea pierderii soţiei.

-Cum merge treaba? Ce face şefa’?

-E bine. O să încerc să-l mai înviorez cu un sendviş cu chiftele Când ai câteva momente...

-Fără probleme. Ştiu exact cum îi place, la loc. Vrei ceva<1, băut. o falie de pira?

-Nu. mulţumesc. O să iau... Dădu să spună apă, căci rămăse* băutura ei obişnuită. Dar se gândi că i-ar fi prins bine un stimulent O să iau nişte cola. Trebuie să folosesc biroul câteva minute, daci nu te deranjează.

-Fără probleme, zise el din nou. Spune-i lui Dom cel Mareei nouă ne e tare dor de el.

-Aşa o să fac.

Îşi umplu singură un pahar cu coca-cola de la aparat, cu gheaţi din belşug.

Biroul reprezenta o gheretă mică în spatele restaurantului, unde spălătorul de vase lucra de zor la chiuveta de dimensiuni industriale, unde se afla malaxorul mare pentru aluat, care. În momentul de faţă, nu frământa, iar unul dintre bucătari lua mai multe ingrediente din frigider.

Adrian le făcu cu mâna, după care închise uşa biroului dupi ea. Se aşeză la birou în linîştea relativă, după care se rezemă pura simplu de spătar şi închise ochii pentru câteva minute. Putea să-şi ignore durerea din inimă când avea o ocupaţie concretă. Când făcea curat în casă – deşi nu era mare lucru de făcut acolo. Când făcea exerciţii fizice, când cumpăra cele necesare vieţii de zi cu zi. Totuşi, ori de câte ori se oprea, chiar şi pentru o clipă, durerea aceea aproape că-i tăia răsuflarea. Soluţia, îşi reaminti

<Y un efivr conştient, era »il rin 1 fiică una intr- se gândea decizi» că pe câte o tuase avea »A l opere tocmai astă.

lYnmi că ştia că aceasta avea nevoie de o conversaţie fată în tată, îşi scoase tableta şi o apelă pe FaceTintc pe Teesha.

IV ecran apăru chipul Tecshei. cu codiţele ci scurte legă- nându-i-se şi feţişoara adorabilă a lui Phineas, acum de douăzeci şi Jouă de luni, pe care Teesha tl ţinea în braţe.

Viaţa era plină de schimbări, îşi zise Adrian. Timpul pur şi simplu nu putea sta pe loc.

Acum prietena ei de-o viaţă, managerul ei de afaceri, umărul pe care plângea ca mereu, era mămică. Se îndrăgostise – şi rămă- *se aşa – cu un compozitor cu ochi sexy şi zâmbet languros care o cucerise cu muzica lui, cu flori şi o răbdare de sfânt.

-Uite-l pe băieţel!

Phineas chiţăi când o văzu pe Adrian pe ecran, după care bătu din palme. Rosti:

-Rizz! şi începu să-i trimită bezele.

- Bună, Phineas, bună, Phin, bună, iubitul meu. Şi presupun că pe faţă are sos de roşii, nu sângele victimelor sale.

-Presupui bine. De data asta. Tocmai ce ne-am ridicat de la masa de prânz. Tu vorbeşte cât îl spăl eu. Monroe e încuiat în studio, lucrează. Dar nu-i problemă. O să primească tura de seară. Ce mai faci, Adrian? Ce face bunelul? Chiar îmi doresc să fi putut

-Ne descurcăm. Dar îmi fac griji pentru el, Teesha. -Bineînţeles că-ţi faci. Phineas protestă, vehement, la iniţiativa de a i se spăla faţa şi mâinile. Rezistă, copile. Aproape am terminat. Ai zis că a plecat şi mama ta.

-Avea nişte evenimente. A stat trei zile şi, pentru ea, asta e cât o lună în Traveler’s Creek. Nu pot să i-o iau în nume de rău, pentru că suferea. Ştiu că suferea.

-Tuturor ne e dor de buni. O să-l pun pe ăsta mic să se uite la *Sesame* Street şi o să putem să stăm şi noi de vorbă, ca oamenii adulţi. Stai o secundă, Rizz.

Cât aştepta, Adrian o auzi pe Teesha vorbindu-i lui

Phineas despre Elmo, iar băieţelul izbucni într-un hohot prelung, răsunător. Acest sunet îi însenină dispoziţia lui Adrian. Totul avea să

-Gat*. PIW... Băieţelul A»ta I iubeşte r* Elmo mai mult ,|^ Urm mhcac eu laptoptil cel nou. Şl ştii bine căt Jc mult mă vânt dup» maşinăria aia.

-Ştiu. cum şi nu?

- Iar conversaţia asta încă nu e de adulţi- Ajutor! I

- MS bucur tare mult cS eşti fericită, Teesha. MS bucur f„,„ tare că îi ai pe Montoc şi pe Phincas. şi că ei te au pe t ine. |

-Lucrurile merg destul de bine. Cred că am avut marc ru,,, cu copilaşul ăsta. Dar ne e dor de tine, să ştii.

-Şi mie de voi. Vă mai gândiţi să vă mutaţi în suburbii, ^ în casa aia de vis, la ţară?

-A, discutăm despre asta, da. Adică— amândoi am trăit ^ când ne ştim în oraş şi ne descurcăm, nu? Totuşi – Se uită „ direcţia de unde Adrian putea distinge vocea ascuţită a lui Eln, şi chicotelile lui Phineas. Ar fi drăguţ să avem o casă şi o cutţ, poate şi-un câine prostănac. Cu leagăn şi tot restul. Devin o fiiiyj domestică, ce naiba, Adrian! Din nou: ajutor!

-Nu când îţi vine totul atât de bine. Aşa, acum ca să-ţi sp, cum e treaba cu mine, şi e o chestie în mai multe părţi. Prim, parte e că o să mă mut aici.

-Poftim? Zău? O să rămâi acolo?

-O să fie nevoie să te rog să iaci aranjamentele necesare să a, se împacheteze tot ce am acolo. Lucrurile personale. Mobilele, poţi să iei orice ai putea folosi sau îţi doreşti. Cred că restul poti depozitate pe termen nedeterminat. Dar nu am nevoie de ele aia

-Asta este o schimbare mare. Mare cât Godzilla. Cânj te-ai hotărât?

-Cred că în momentul în care am ajuns aici, când l-am văaj pe bunelul. Nu poate să stea singur, în casa asta mare, Teesh, şi l-a omorî să plece de aici. Are nevoie de mine – deşi n-ar recunoaşte-, nici într-o mie de ani. Iar eu nu trebuie să fiu în New York caii muncesc. Am noroc cu asta.

-Adevărat, dar New York a fost baza ta de operaţiuni de dai te-ai lansat.

- Pentru muncă, dar asta a fost casa mea – căminul meu aderi rat – de multă vreme. Pot să folosesc parterul, cu ceva modificări ceva reamenajări, ceva instalări de echipamente, pentru transmiterea live a antrenamentelor, pentru filmat videoclipuri, pentr.

oncr am nevoie, iii dacă nu nevi ilr »A alung În New York, |x>t "A n,A urc În volan mii M Iau trenul. I >ir nu mi plm a klern de a face

-înţeleg- Chim înţeleg. I >In punct de vedere prunii, vel economul o sumă cu multe cifre pe nn, cu chiria. Al puteu Inveatl un procent din ca În reuîncnnjurcii spaţiului ile lucru acolo. Din punct de vedere creativ, ul trece Iii ıı inimi locaţii În ţl din jurul Traveler’» Creek În loc de New York, ceea ce tun puteu promova lirJ probleme. Iar, din punct de vedere personal, nu ţi-ai face griji n de zi în privinţa bunelului, pentru că o sil fii alAturi de c-l.

-SI acesta e motivul pentru ca nu-mi eşti doar prietena, ci p manager.

-Bunelul cc-a zis.'

-Nu ¡-am spus încă. O să o fac de cum e totul pus la punct. Ce-o *ti faci!* Să mă dea afără.'

-L-ai prins în şah-mat cu asta.

-Noi două putem lucra la distantă cât e nevoie. Asta dacă nu... Acum abordă cel mai persuasiv ton al ei. Sunt nişte proprietăţi tare frumoase pe aici, nişte case încântătoare în şi împrejurul Traveler’s Creek, cu curţi pentru câini prostănaci şi băieţei adorabili.

-Ei, la naiba, Adrian... Apoi îşi dădu ochii peste cap când Phineas repetă cu voce tare ce spusese. Când o să mă învăţ minte' mormăi. Nu e ca şi cum ne-am muta la New Rochelle cu soţii Petrie. Rob şi Laura, adăugă când văzu expresia nedumerită a lui Adrian. Lasă, nu contează.

-Ar putea fi mai bine de-atât. Adrian ştia cum să insiste, când să insiste şi când să lase lucrurile să evolueze de la sine în mintea celuilalt. E doar un subiect de gândire. Şi, dacă atitudinea voastră o să fie pozitivă, ţi-aş mai pune la picioare încă un post. Jan Wells e managerul de la Rizzo's. Buni şi bunelul se ocupau de partea financiară, dar asta însemna în mare parte buni. Nu e ca şi cum el nu s-ar putea descurca, dar cred că o să aibă nevoie de ajutor. Şi eu nu pot să fac asta.

-Rizz, eu îl iubesc pe omul ăsta ca şi cum ar fi bunicul meu. Stil bine că o să ajut cu chestia asta de oriunde aş fi.

-Speram că o să spui asta. O să vorbesc cu bunelul, iar Jan o să se întoarcă îrztr-o zi, două, aşa că o să vorbesc şi cu ea. Dar am nevoie de mintea ta înspăimântător de pricepută la afaceri.

-Am pute« să venim acolo câteva zile, sfl lamurii» Inc r,,r,L în privinţa asta. Lasă-mă sa vorbesc cu Monroe, să vedem c4„ ar putea şi el.

-Mulţumesc. Trebuia sa mai adauge încB un ingredient la,|, «tul care trebuia sa crească de la sine în mintea Teeshei, ¡şi zi* |, închipuie-ţi o casa frumoasă, cu o curte drăguţă. Care să aibă birou mai mare decât o debara, unde să poţi să lucrezi. Şi o cai«« propriu-zisă unde Monroe să-şi instaleze studioul. O camera 4 joacă pentru Phineas... şi eventualii copilaşi care o să vină dups c|

-Acum chiar încerci să mă seduci cu mulţi metri pătrat şi taxe mai mici.

-Din răsputeri, chiar. Gândiţi-vă, discutaţi. Eu trebuie sămj întorc la bunelul, să iau legătura cu proprietarul clădirii şi săj dau preaviz.

-Mă ocup eu de asta. Şi o să-ţi găsesc şi un spaţiu de depozita« în zonă. Păstrează mobila deocamdată. S-ar putea să mai foloseşti una-alta pe undeva.

-Ai dreptate. Mulţumesc, pur şi simplu... mulţumesc. Să-i pup pe băieţi din partea mea şi vorbim curând.

-Asta pot să fac. Rizz? Schimbarea asta e potrivită pentru tine Nu doar pentru bunelul. E bună pentru tine. Am o senzaţie buni

-Da, şi eu cred asta, zău. Te iubesc tare-tare.

-Şi eu pe tine.

După ce-şi închise tableta, Adrian scoase un oftat. Da, totul avea să fie bine. Avea să fie nevoie de ceva timp, ceva mund ceva adaptare, dar avea să răzbească cu bine.

Luă cu ea în sala de mesa cola din care uitase să bea. De dau asta, se aşeză pe un scaun, la bar.

-Hai să-ţi fac sendvişul. Voiam să mă asigur că ajungi cuci cald acasă.

-Te descurci foarte bine, Barry, ajutând să ţii localul pe linia de plutire în toată nebunia asta.

-Rizzo’s e ca acasă pentru mine. Mereu a fost aşa.

-Se vede. Auzi, nu cumva ai o soră mai mică?

-Am trei. De ce crezi că mă simt ca acasă aici?

Adrian izbucni în râs şi bău din paharul cu cola în timp *ce* Barry tăia bagheta pentru sendviş.

- M* Pricrum la tea care e la colegiu Studiază designul interior, nu?

-Te referi la Khvla Da, vine acasă peste vreo săptămână A terminat primul an.

- Bine. deci intrăm intrai :onă sigură, de confidenţialitate. Ce spui rămâne strict între noi. Se pricepe.’

-Ei bine, e de părere că apartamentul meu e decorat într-un sril »lnie. Nu că n-ar avea dreptate, dar locuiesc singur de când am rupt-o cu Maxie. Ea şi-a renovat camera de acasă acum vreo doi ani şi arată ca din reviste, ce dracu'! E printre primii din an. aşa că se pricepe. Are ochiul format şi toate cele.

-Spune-i să mă sune. S-ar putea să am un proiect pentru ea.

-Chiar aşa? Băgă sendvişul în cuptor, să se topească brârua ptovokme peste chiftele şi sos. în New York?

-Nu, aici. Dacă îi place ideea, putem să organizăm o întâlnire iniţială şi vedem dacă ne potrivim.

-Sigur. O să-şi iasă din minţi. Să ştii că urmăreşte antrenamentele tale live.

-Chiar aşa? Zâmbi şi mai luă o gură de cola. Tocmai a primit încă o bilă albă.

Când se întoarse acasă, Dom stătea în continuare pe verandă. Dădu să se ridice când ea pomi spre casă cu mâncarea şi lada frigorifică.

-Stai să te ajut.

-Mă descurc. Hai să mâncăm aici, afără.

-Cum doreşti, iubito.

-Clar, afără. E atât de frumoasă vremea... Mă întorc imediat.

Uneori, îşi dădu seama în timp ce înainta în casă către bucătăria mare, opţiunea corectă era şi singura opţiune. împărţi sendvişul, luă două farfurii frumoase, şervete din pânză şi turnă în pahare atât apă, cât şi vin. Ca să îl tenteze, adăugă câte o mână din chipsurile lui preferate, cu sare şi oţet – azi lăsa deoparte orice principii de nutriţie – pe fiecare farfurie.

Duse tava pe verandă şi aranjă totul pe masa lungă de acolo.

-Hai la masă, bunelule. Am trecut pe la restaurant şi lucrurile mergeau bine. Continuă să sporovăiască în timp ce el se ridică

- Poate că o să mă duc mâine pe acolo.

Zisese acelaşi lucru, şi (ctir.

- grozav. Doamne, n-am mai mâncat un scnJvis c„ -ş* tele de... cine «ie când? Se apleca peste farfurie, căci din «T.J. se scurscră câteva picături de sos când muşca din el. A, da, ^ convinsa că aşa ceva c ilegal în alte state. Într-o zi va trebui dai reteta de la sosul secret al familiei Riz»

-Ştii bine că o sa ţi-o dau.

Zâmbi şi luă o muşcătură mică.

-Aşa... am sunat-o pe FaceTime pe Teesha – şi pe uimit, Phineas – cât am lipsit. M-au rugat să-ţi transmit că te iubesc

-Copilaşul ăla e adorabil. Deştept foc! Tare, tare deştept.

-Chiar e. Sper că o să-l vedem mai des, dacă reuşesc » conving pe ea şi pe Monroe să se mute pe aici.

-Hmm? Poftim, pe aici?

Şi iată, remarcă ea, se întrevăzu o despărtitură în cortina ca se lăsase peste ochii lui.

-Mmm. Mai muşcă o dată. Ştiu că putem lucra de la distant^ fără probleme, dar au tot discutat să-şi cumpere o casă – în suburfţ poate chiar la ţară – de când s-a născut Phin. De ce nu pe-aic Şi mintea ei minunată în materie de afaceri ar putea să ne tic. ajutor şi la Rizzo's. Monroe poate să lucreze de oriunde. Lui gură de vin, zâmbi şi ridică din umeri. Ca şi mine. Nu înţeleş Adrian scoase un sunet nearticulat şi ronţăi din chipsuri. A, şt» de ce mă străduiesc să nu mănânc niciodată de-astea. Acum tr corpul meu plânge să-i mai dau, mai mult şi mai mult. Ah! Zâne radios din nou. Mă mut aici. Nu ţi-am spus? Am dat preaviz – a Teesha, mai precis – la apartamentul din New York. Se ociţ ea ca lucrurile mele să fie împachetate şi trimise aici. Unele w> fi depozitate – se ocupă ea şi de asta. Nu cred că m-aş descum nici o zi dacă n-aş avea-o pe ea să se ocupe de una-alta.

-Gioia, viaţa ta e în New York.

-A fost în New York pentru că acolo locuia mama şi ac* m-am lansat. Dar casa mea e aici, şi aşa a fost de când mă ştiup lume. Aş vrea să-mi duc viaţa acolo unde mă simt acasă.

Maxilarul lui se încordă.

-Adrian, îţi dai toată viaţa peste cap pentru mine. Nu te l«

Ol un aer relaxai. AJrlnn linie unul care I re prelmrere pe un deget.

IM I NOHA

-Picat, pentru că totul e aranjat deja. O lac pentru tine, pentru dl te iubesc. O fac pentru mine, pentru că asta vreau. Te tubeic. reped. Iubesc casa asta mare şi veche. Iubesc panoramele, iubesc copacii, grădinile. Iubesc oraşul şi o să mi Instalez aici. Oricât te-ai strădui, n-ai cum şi mă opreşti.

O lacrimă se scurse pe obrazul lui.

-Nu vreau să...

-Contează şi ce vreau eu? îşi puse o palmă peste a lui. Contează? -Bineînţeles că da. Bineînţeles.

-Asta vreau să fac.

-Să locuieşti în vechitura asta, lângă un oraş care n-are decât trei semafoare?

Adrian ronţăi încă un chips.

- Da. Exact asta vreau. A, şi să ştii că pun stăpânire pe parter. —Âăă...

-Dreptul invadatorului. Am nevoie de spaţiu pentru zona mea de exerciţii fiîness, pentru transmisiunile live. Ca să lucrez. Avem aleea aia frumoasă în spate, aşa că avem lumină şi o să am nişte angajaţi care o să vină să se ocupe de aspectele tehnice. Şi s-ar putea să o angajez pe sora mai mică a lui Barry să se ocupe de amenajare.

-Adrian, e o decizie monumentală. Ar trebui să-ţi acorzi timp, să te gândeşti la tot ce implică.

-M-am gândit, am pus în balanţă argumentele pro şi contra. Cele pro au avut câştig de cauză. Ştii cum suntem noi, ăştia din familia Rizzo, bunelule. Ştim ce vrem şi apoi ne punem la muncă să şi obţinem. îşi ciocni paharul de al lui. Obişnuieşte-te cu ideea, colega.

Puse paharul pe masă şi se ridică să îl cuprindă în braţe în timp ce alte lacrimi îşi făcură apariţia.

-Ai nevoie de mine, murmură. Dar şi eu am nevoie de tine. Ne sprijinim unul pe celălalt.

-O să fim bine.

-Da, o să fim. îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută pe obraz. Nici

sendvişul Ala afurisit, pentru că daci n-o faci «I tl mânân. trebui sA trag tare la sala mal târziu.

-Bine, bine. Barry ştie exact cum îmi place.

-Aşa a zis şi el.

Când Adrian îşi reluă locul, Dom muşcă din nou din

Luă o gură de vin şi îşi drese vocea.

-Chiar crezi că poţi să îi convingi să se mute în j băieţelul ăla adorabil?

Zâmbind, ea îşi ciocni uşor paharul de al lui.

-Sunt optimistă în privinţa asta. Leagănul ăla dintr-un suspendat are nevoie de un funduleţ nou.

-Chiar că da. Iniţial, am crezut că vreau doar să mă stin, eu. Cum să pot să trăiesc când ea nu mai e? Aşa că aş putea *a* • sting încet-încet.

Lacrimile îi ardeau ochii, creând o presiune dureroasă.

-Ştiu.

-Dar tu n-ai de gând să mă laşi.

-Nu, în nici un caz.

Dând aprobator din cap, Dom se uită direct în ochii ei.

-Ce-ar fi să-mi spui ce ai de gând să faci cu parterul mc Panerul nostru, se corectă.

Două zile mai târziu, Adrian mergea încolo şi încoace pr spaţiul pe care avea de gând să îl transforme. Studiindu- închipuindu-şi cum avea să fie, făcând planuri, respingând de Bunicii ei făcuseră aici o pivniţă de vinuri înainte ca ea să se nxc iar aceasta avea să rămână la locul ei, bineînţeles. Ca şi came de serviciu şi de depozitare.

Nu avea să fie cazul să se atingă de camera de oaspeţi nici de baia complet utilată.

Asta însemna că rămânea cu toată zona de living, cu barul i stil vintage, şemineul vechi din cărămidă, toate folosite în *mr* parte când organizau petreceri de proporţii. Alte piese de mobil» pe care trebuia să le mute sau să le depoziteze în altă parte, t spuse meditativ, dar barul şi şemineul aveau să reprezinte n«< fundaluri interesante.

Voia să arate a ceea ce şi erau – elemente dintr-o casă -> în acelaşi timp, să aibă un aer eficient, concentrat. Luând»'

tuMrt». începu să ia notiţe pe care avea să le împărtăşească cu Kayi», când – spera ca – tânăra specialistă în design avea să vină mei. pentru o discuţie iniţială.

Soneria de la FaceTimc o întrerupse, făcând-o să se uite lung la ecran. Mama ei nu o suna niciodată prin FaceTimc. Apăsă pe butonul de acceptare a apelului. Lina apăru pe ecran complet machiată, cu părul ei castaniu îndreptat şi prins într-o coadă. La muncă, deci, îşi dădu seama Adrian.

-Bună. Ce noutate...

-Trebuie să stăm de vorbă şi aşa e cel mai bine. Tocmai ce ţi-am citit ultimul articol de pe blog.

- Aaa... Nu ştiam că-mi...

-Adrian, nu poţi să te îngropi în casa aia, în oraşul ăla. Ce-i încăpui tău?

-Convingerea că aici vreau să fiu -şi trebuie să fiu – şi că, în loc să mă îngrop aici, mi se pare o nouă oportunitate în viaţa mea.

-Te-ai impus pe piaţă în New York şi faptul că foloseşti locaţii de acolo pentru DVD-uri şi pentru transmisiunile live face parte din marca pe care ai construit-o.

-Ei bine, îmi schimb marca.

Lina flutură din mână, respingând apropierea cuiva fără să-şi ia ochii de pe ecran.

-Uite ce e, e lăudabil că te-ai gândit să-ţi dezrădăcinezi întreaga viaţă pentru a avea grijă de bunicul tău...

-Lăudabil.

-Da. E o dovadă de generozitate, de iubire şi e un gest lăudabil. Nu sunt proastă, Adrian, şi nu sunt oarbă la ce se întâmplă. Ştiu că n-ar trebui să rămână în casa aia singur. Am luat în considerare ideea de a-l convinge să se mute la New York, dar mi-am dat seama că asta n-ar fi decât o sursă de frustrare pentru amândoi. Am organizat nişte interviuri pentru asistente particulare, care să şi locuiască acolo, sau pur şi simplu persoane care să îi ţină companie.

-Lui i-ai spus asta?

-Nu, pentru că ar respinge ideea asta dintru început. Dar când o să găsesc pe cineva...

-Nu mai căuta.

Adrian se aşeză pe braţul unei canapele, amintindu-şi cu un efort conştient că nu avea rost să se enerveze. Aşa făcea mama

el în general, vomldrm < * hmui puteau remlv» orn' I "•* 1»,^ •mi Imn. Totuşi. privind part« h»il*llalu* nud.». mc.

Nu r bolnav, c În doliu Nu are nevoie de •> »»Weiii» | newue .le mme Şl e valabilă «i reciproc». Vreau O tm .u< i, Av«r ca *A «m nn|« ,|, el. Vremi UI fiu În căminul familiei n.«*,,. O contează pmrni tine?

- Nu vreau «A te vid apăsând |tc frână În ceea ce priveşte < an*, ta când aceasta c în plin« accclenuic. Ai un talent aparte

-Sl o să continui cil m« folosesc de el.

- Într-o casă veche, de lângă Dogpatch!

-Exact, ţi pe verandfl, pe terasa din spate. În parc, În pw, oraşului. Am o mulţime de idei. Avem acccaţi origine în ceea priveşte cariera, mama, dar am evoluat în direcţii total diferii,

-Noua Generaţie e încă sub umbrela mărcii Bebeluşul Yo^

Aurind asta, Adrian ridică din sprâncene.

-Aţa e. Dacă mutarea mea te face să regândeşti aspectul hu putem să ne punem avocaţii să pună la punct o separare.

-Nu fi... Vocea Linei se frânse, după care îşi feri privirea 4 cameră pentru o clipă, iar Adrian o privi cum se chinuia să în păstreze autocontrolul. încerc să subliniez că asta e o afacer, în aceeaşi măsură în care e o pasiune, un stil de viaţă şi că, ic afaceri, trebuie să fii şi pragmatic, şi inovator. Iar tu nu eşti sin- gura care trece prin această perioadă dificilă. E vorba de mami mea. După ce mai trase o dată aer în piept, Lina se uită din nt* în cameră. Era mama mea.

-Ştiu. Ai dreptate. Şi puni să vadă suferinţă pe chipul ei, laft! de clar cum o resimţea şi ea. Şi ar fi trebuit să te anunţ din timp. atât din punct de vedere personal, cât şi profesional. Nu mi i trecut prin minte. Pur şi simplu nu m-am gândit, aşa că-mi ca scuze pentru asta. Hai să încercăm asta. Lasă-mă un an şi. Jad treaba asta cu mutarea nu merge aşa cum cred eu că o să mearjl o să reevaluăm întregul aranjament.

-Şi această reevaluare înseamnă că o să te consulţi cu mint cu Harry, cu restul echipei?

-Da.

-Bine. Se uită din nou undeva dincolo de cameră. Da,<h două minute! Vreau să ai succes, Adrian.

MUSTINWM UNŞI hii
* I ni)

-Ştiu cA «s» e.

-Trebuie »A închid. Spunc-i iutei... »pune-i că o să-l «un În arini.

-Pine.

CAnJ încheie apelul. Adrian se lăsă pe canapea. Făcuse o greşeală, recunoştea asta, omiţând să ii spună mamei ei despre decizia pc care o luase. Si, oricât se străduia, nu-»i putea da seama dacă tăcuse asta intenţionat, cumva, sau dacă pur şi simplu scăpase din vedere.

În tine, acum zarurile fuseseră aruncate, îşi spuse. Şi, de îndată ce avea să pună totul în mişcare, Lina şi toţi ceilalţi aveau să vadă că făcuse mişcarea potrivită la momentul potrivit.

Aşa că ar fi făcut bine să se pună la treabă ca să le dovedească asta.

Nordul Californiei

Doar un om ca oricare, ieşit la plimbare pe munte la răsărit. Să se piardă în anonimat era pentru el în acelaşi timp o abilitate dobândită cât şi unul dintre modurile lui de a se distra. Canionul îi oferea o tăcere răsunătoare – întreruptă uneori de ţipătul unui şoim sau al unui vultur.

Prădători, creaturi pe care le admira nespus.

Cea care nu avea să mai apuce să vadă soarele din nou se plimba pe aici de două ori pe săptămână, ba chiar de trei ori, dacă reuşea să-şi facă timp, dar cele două erau elemente fixe în programul ei. Timpul ei de solitudine, timpul ei de echilibru trup şi suflet. Sau cel puţin aşa spunea pe Twitter.

Vânătoarea, pregătirea aici fuseseră o adevărată plăcere. Călătoriile, o parte integrantă a vieţii pe care o ducea, îi ofereau nenumărate oportunităţi. Peisaje noi, sunete noi. Prăzi noi.

lat-o cum venea, fix la program. Mergea voiniceşte cu bocancii ei de munte, cu o şapcă de jucător de cricket, roz-aprins, cu părul ei de un blond artificial strâns într-o coadă petrecută prin orificiul din spatele acesteia. Ochelari de soare la ochi, pantaloni scurţi de doc.

Singură.

Şchiopătând fals, tresărirea uşoară îi atraseră atenţia.

-Eşti bine?

O fluturare din mâna, un zâmbet curajos, uşor chinuit. Şi răspuns cu răsuflarea tăiata, încet.

-Doar rni-am sucit glezna un pic. O prostie.

Încă un pas, încă o ezitare poticnită.

Şi nu se oferea ea să tl ajute?

Cuţitul se împlânta uşor în burta ei. Gura i se deschise, fo,. mând un O şocat care ar fi putut să se transforme într-un tipjţ, dar cuţitul fu cel care iscă acele plescăieli superbe, ieşind şi îrn- plântându-se în carnea ei.

Când se prăbuşi, ochelarii îi căzură de la ochi.

Suvenire! Ochelarii de soare, ceasul sport, brelocul cu chei şl, bineînţeles, fotografia care devenise acum o tradiţie.

Sângele i se îmbiba în pământ; şoimul zbura în cerc şi ţipa.

Cu un alt nume tăiat de pe listă, ucigaşul se îndepărtă. Şi tg lăsă gândurile să se concentreze asupra noii poezii, care circula chiar acum către Adrian.

înapoi la treabă. Trebuia să plece!

Trei zile mai târziu, Adrian se duse din nou în oraş cu treburi – de data aceasta, trebui să cumpere provizii serioase, căci Teesha şi familia ei urmau să sosească. Ridică un mic teanc de plicuri din căsuţa poştală pe care o afişase pe blog, pe site-ul ei şi pe conturile de pe reţelele sociale, apoi se duse la florărie să ia un buchet proaspăt.

Dom o ajută să pună cumpărăturile la locul lor – iar Adrian consideră că acesta era un semn bun. Mâncară câte o salată grecească în timp ce Adrian îi povestea micile bârfe pe care le aflase

Când Dom izbucni în râs, un râs autentic, Adrian simţi lacrimi înălţându'i'se în gât, lacrimi de fericite.

Nu apucă să se uite la corespondenţa primită decât mai târziu. Şi văzu imediat că poetul ei o găsise.

Crezi că te poţi ascunde, crezi că poţi să fugi!
O, nu, draga mea, viitorul nu poţi să-l alungi De-asăpa ani, la mine vin gândurile tale, alai Căci faţa mea o s-o vezi când duhul o să p-l dai.

Cu ştampila dc Baltimore, dc data asta, remarcă Adrian, şi-şi spuse, „Prea aproape". Dar ştampila poştei nu avea nici o însemnătate, ştia asta. În ultimul deceniu, poeziile veniseră din toate colţurile ţării.

Dar niciodată în altă lună decât februarie.

Aşa că mutarea nu o tulburase doar pe mama ei. îl tulburase şi pe urmăritorul ei pasionat de poezie. Acum trebuia să le-o arate poliţiştilor din oraş – pentru că trebuia să fie atentă. Şi lui Harry, şi – deşi detesta asta – bunicului ei.

Apoi, ca să (ie ea sigură, pentru că trebuia să se gândească la Dom, poate că ar fi trebuit să-şi îmbunătăţească sistemul de alarmă.

Avea ceva idei în această privinţă.

în secunda în care maşina Teeshei opri fn faţa casei, Adn» ieşi în fugă din casă. Şi descoperi cu încântare că Dom nu cu mult în urma ei. O cuprinse pe Teesha într-o îmbrăţişare j, strânse, o strânse tare.

-Aţi venit! Hai, dă-ne nouă băieţelul! Bună, Monroe.

-Bună, frumoaso!

înalt, zvelt şi neverosimil de chipeş, Monroe se întinse cât» bancheta din spate, să îi desfacă centura de la scaun lui Phinta,

Tatăl lui Phineas avea pielea cu câteva nuanţe mai închis; decât cea a mamei acestuia, codiţe scurte, ochi sexy de culoaru ciocolatei şi un cioc tuns scurt care se potrivea cu contunink ascuţite ale chipului său.

Adrian ocoli maşina în fagă să îl îmbrăţişeze şi să-l ia pe copil» tocmai când Teesha zise dintr-odată:

-Uau! Ăla e un urs?

Adrian îl luă pe Phineas şi îi acoperi faţa cu sărutări, casW facă să râdă.

-E câine. De ieri, e câinele nostru.

-Ce să zic, a al dra... dragonului de mare.

Instinctiv, Teesha se trase înapoi când câinele masiv şi negn pomi către ea.

-E o femelă de Newfoundland – aşa mi-au zis cei de la adăpat iar veterinarul ne-a confirmat. Are vreo nouă luni, aşa că o să IM crească. Şi e la fel de blândă ca un mieluşel.

-Eu nu ştiu cum sunt mieluşeii.

j Căţeluşa sc MOŞTRN1RKA UNKI
În picioareleTecuhci, »«• ulfă 1« "" cu ochii
Fl ll»
j ei plini de simţireşi ti întinse o lnhă.

-E învăţată să nu-şl lacă nevoile În casă, ştie de „şezi", dă lăbuţa, aduce băţul crînd II arunci... Ol de rasa asta sunt numiţi şi „călni-doică", pentm că sunt lncredibil de răbdători şi de atenţi cu copiii.

În timp ce spunea toate acestea, Adrian tl aduse pe Phineas, care sălta şi tşi agita braţele, să facă cunoştinţă cu căţeluşa.

-Adrian...

-Chiar crezi că aş lua un câine care să poată să îi facă vreun rău frumuşelului ăstuia.' Sau oricui î Ea c Sadie, e mare, pufoasă şi toată numai dragoste.

-Sadie cea sexy.

Zâmbind larg, Monroe se apleçă şi tşi trecu palmele peste blana acesteia, care bâtea cu coada în pământ, aşteptând alte mângâieri.

-A găsit-o cineva – cei de la adăpost cred că proprietarul ei pur şi simplu a abandonat-o, aşa cum fac unii oameni... pe care nu pot să-i descriu decât cu un cuvânt urât atunci când se decid că nu mai vor un căţel. A fost adusă la adăpost chiar cu o zi înainte ca eu şi bunelul să venim. Aşa că a fost mâna destinului, nu-i aşa, bunelule?

-Dragoste la prima vedere, confirmă el.

Adrian se lăsă pe vine.

-Câine, câine, câine. Latră!

Phineas îşi puse palmele pe capul lui Sadie, un gest pe care aceasta îl acceptă la fel de încântată ca pe mângâierile lui Monroe. Apoi îl linse pe faţă, făcându-l să râdă în hohote.

-Şi e şi inteligentă. Am căutat rasa pe Google chiar când eram acolo, la adăpost, după ce ne-a cucerit inimile. Newfoundland sunt inteligenţi, pot fi dresaţi foarte bine, sunt iubitori, blânzi, răbdători şi iubesc în special copiii.

-Mereu ml-am dorit un câine.

-Eu şi Sophia am tot vorbit să luăm alt câine după ce i-am pierdut pe Tom şi pe Jerry. Cred că n-am făcut-o pentru că trebuia să o aşteptăm pe Sadie.

-Ei bine, aţi combinat anii de aşteptare şi dorinţa de a avea un câine într-o realitate mare cât casa.

într-un final, Teesha îşi puse cu grijă palma pe creştetul căţelei.

-Hai să vă Instalaţi în camerele voastre. Dom înfipsc un d«1», ţn burtica lui Phincas. Şt apoi o sS bem câte un pahar de vin

-Ah, bunclule... Monroc deschise portbagajul. Part A mi-,, auzit gândurile. Nu, domnule, mă descurc cu cu bagajele. l),tj te ocupi de vin, îţi rămân veşnic recunoscător.

-Mă duc să-l ajut.

Cu încă un pupic cu zgomot, Adrian i-l întinse pe Phinca, din nou Teeshei. Dar băieţelul se zbătu şi fu lăsat jos, ca să îmbrăţişeze pe Sadie.

-N-ar fi mai bine să o ajuţi pe Teesha cu băieţelul? sug*, ră Adrian. Şi să ne dai din fursecurile alea pe care le-ai făcut pe ascuns?

-Nu se poate să ai un copil în casă fără fursecuri.

Adrian se duse la uşile portbagajului şi luă două genţi.

-Deci... avem vreo şansă să vă convingem să vă mutaţi prin zonă?

Monroe îi zâmbi.

-Teesha e obişnuită cu oraşul. Eu voiam să ne mutăm la ţară, aşa că am ajuns la un compromis, să ne interesăm de o casă în suburbii. Totuşi, cu voi aici, cred că avem o şansă.

-Chiar aşa? Chiar? Aţi fi dispuşi să vă mutaţi aici?

-îmi place liniştea, zise el, în stilul lui visător. Pot să aud muzică în liniştea asta. Dar ea o să aibă nevoie de o casă cu vecini, continuă în timp ce cărau bagajele spre casă. Şi de la care poate să meargă pe jos la magazine şi tot restul. Trebuie să ne gândim la un loc unde să fie şcoli bune, străzile să fie sigure...

-Am ales trei case cu care să începeţi căutarea.

Monroe se uită la ea de la înălţimea lui şi dădu din cap.

-Când îţi intră ceva în cap, nimeni nu poate să se pună cu tine, Rizz.

-Bunelul îi ştie pe toţi de pe aici, inclusiv pe cel mai bun agent imobiliar din zonă.

-Vedem ce-o fi, îi spuse el.

Adrian îşi dădu seama că făcuse o alegere bună în materie de specialist în design când Kayla veni ta întâlnirea stabilită cu o tabletă cu tot felul de aplicaţii, o ruletă, o paletă cu mostre de culori şi o groază de idei.

înaltă şi zveltă, cu părul blond cu şuviţe mai deschise împletit în două cori spic, emana entuziasm prin toţi porii.

-Oe spaţiu grozav! Deja se ghcnniisc să o mângâie şi să vorbească gângurit cu Sadie. Şi mai multă lumină bună, naturală, decât mă gândisem – plus că-mi făcusem griji că tavanul o să fie jos. D»r aşa e minunat. Am emoţii. încerc să nu par ridicolă, dar am emoţii. E prima mea Întâlnire de consultanţă. Prietenii şi rudele nu se pun. Nu vreau să o dau în bară.

-Te descurci foarte bine.

Se îndreptă, iar Sadie se aşeză politicoasă la picioarele lui

-Ar fi trebuit să fi zis... vreau să-ţi spun cât de recunoscătoare sunt că-mi dai o şansă. Adică... nici măcar nu mi-am luat diploma încă.

-Eu nici nu terminasem liceul când am făcut primul meu videoclip cu exerciţii.

Ochii frumoşi, verzi-căprui, ai Kaylei se făcură mari.

-Chiar e adevărat? Am avut impresia că e o chestie inventată. Un fel de legendă urbană.

-Absolut adevărat. L-am produs împreună cu trei prieteni şi aşa am început. Lansarea mea pe cont propriu. Poate, dacă ne potrivim în proiectul ăsta, asta o să fie lansarea ta.

-Dar asta nu înseamnă că e vreo presiune pe mine sau aşa ceva. Kayla îşi strânse tableta la piept, râzând. Bine, am făcut ceva muncă de cercetare în materie de săli de sport particulare, dar tu nu ai nici o bandă de alergare sau echipamente de fimess în videoclipurile tale. Am văzut mai multe, aşa că ştiu că foloseşti o grămadă de locaţii în aer liber, dar şi unele care presupun că sunt în studiouri.

-Exact. Corpul e aparatul la care lucrăm. Uneori, aparatul acesta are nevoie de unelte.

-Cum ar fi ganterele, mingile de sport, salteluţe de yoga şi tot restul.

-Exact. Aşa că aş avea nevoie ca toate acestea să fie expuse într-un mod creativ – şi o să-ţi dau o listă cu ce folosesc cel mai des.

-Din videoclipurile şi din interviurile pe care le-am văzut, mi-am conturat în minte cam care e stilul tău, dar poate ai putea să-mi spui ce vrei să facem aici. Stilul pe care îl cauţi. Şi chiar

sper că nu vrei să demolăm barul acela sau semiticul. Suni *U»ₙ,* estetice şi au un aer vechi $i aristocratic.

Adrian îi zâmbi larg.

-Tocmai nc-am potrivit pentru prima oară.

O ori şi alte câteva potriviri mai târziu, Kayla începu să-* ,id,ₜ ne lucmrile. Iar Maya coborî scara interioară, cu mâna blondul,* Col lin prinsă ferm într-a ei.

- Dam a zis să coborâm direct. Bună, Kayla.

- Bună. Bună, Collin. îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmpla, cu Lorilee, Maya. Nu o cunoşteam foarte bine, dar era atât J, drăguţă... Condoleanţcle mele!

-Tuturor ne pare rău. E o perioadă grea. Trase aer adânc în piept, timp în care Collin se holba cu ochi mari la Sadie, cate dădea din coadă. Dom a zis să-ţi spun că o să se ducă la restaurant şi o să stea acolo puţin.

-Aşa a zis? Bravo! Adrian ridică un pumn deasupra capului ţi făcu două piruete de balet. E prima oară când pleacă de acasă. Apoi îşi acoperi faţa cu palmele, străduindu-se să-şi reţină lacrimile. îmi pare rău, Kayla.

-Nu, nu, nu ai de ce să-ţi ceri scuze. Cu ochii umplându-i-sc şi ei de lacrimi, Kayla o îmbrăţişă strâns. O să pun la punct câteva schiţe şi îţi dau mesaj, bine?

-Da, bine. Mulţumesc.

Ieşi din casă pe uşile din sticlă dinspre terasă, în timp ce Maya şi Adrian se uitau una la cealaltă cu ochi umeziţi.

-în primul rând, începu Maya, pe cine avem noi aici?

-Ţi-o prezint pe Sadie, să ştii că e la fel de dulce şi de blândă pe cât e de uriaşă. Adoră copiii.

-Pe pâine prăjită, la micul-dejun?

-în dimineaţa asta, a mâncat o jumătate de felie de costiţă pe care i-a dat-o Phineas înainte să apucăm să-l oprim şi să ştii că a luat-o cu delicateţea unei ducese.

-Şi după aia Phineas mai avea toate degetele?

-Toate, la ambele mâini. Uită-te la faţuca asta, Maya, la ochii ei... Uită-te la coada ei. Se lăsă pe vine şi îşi trecu braţul pe după spatele lui Sadie. Hai şi tu jos.

-Nu e nevoie de cine-ştie-ce efort. Totuşi, când Maya se apleacă. Sadie îl adulmecă încântată pe Collin.

Mmprwimt decât Phlni-ii*. (ollln ir trunr pe »pate, llplndii-s» Ar m*m* lut Apoi uutor ,u gri|(t faţa lui Smlle < u podul [wlmrl yv* «ămhi »1 spuse:

11« d» d* da Uuuu.

-iiphc*. Dacă nu l arii plăcui, ui h tis „nu". I’rtinul lui cuvânt *vw un „nu" foarte hotărât. Şl în conilnunrc c preferatul lui.

-Ştiu că nu îşi aduce aminte de mine, dar o aă remediem «SMtfe.

-Nu mi-a venit să cred că te muţi aici. Şl ochii Maycl se um- phw» din nou de lacrimi. Mă bucur atât de mult.

-Şi eu. Maya, nu vreau să începem amAndmiă să plângem din nou. dar îmi pare atât de rău pentru ce I s-a întâmplat lui Lorilec... fu nevoită să se oprească şi să respire profund, pentru a combate ţarina lacrimilor. îmi pare atât de rău că nu am putut să vin la ceremonia comemorativă, să fiu alături de tine, de mama ta, de Rarlan şi de copiii lui.

-La fel simt şi eu, reuşi Maya să articuleze, cu un glas tremurat. Lt fel simt şi eu pentru tine şi Dom, cu Sophia.

-Cum se descurcă Raylan?

-E funcţional. Nu prea cred că ar fi dacă n-ar fi copiii. Deo- candată o să lucreze de acasă sau să îi ia cu el la birou când nu sunt b scoală. în momentul de faţă nici nu vrea să audă să angajeze o beni sau să găsească altă soluţie pentru copii şi probabil că asta e atitudinea potrivită. Totuşi, mai devreme sau mai târziu...

Maya zâmbi când Collin se desprinse se ea şi dădu să se lase ia tunduleţ, iar Sadie se aşeză şi ea, astfel încât să fie la acelaşi nivel cu eL

-Mi-a spus că i-ai scris. A însemnat foarte mult pentru el. Acum. înainte să începem amândouă să plângem – iar Collin a vfcut destule lacrimi cât să-i ajungă mult timp –, spune-mi ce faci na. A fost o mişcare tare din partea ta să o angajezi pe Kayla.

-E tânără, are o perspectivă proaspătă şi mult entuziasm. Eu aed că a fost o chestie al naibii de deşteaptă. Spunea ceva de o nuanţă neutră şi plăcută pentru pereţi, iar eu crezusem că avea să propună culori îndrăzneţe, energice. Dar a zis că i se pare că ar distrage atenţia, având în vedere că eu vreau să folosesc spaţiul pentru transmisiuni live şi pentru filmat videoclipuri.

-Te întrerup un |'ic. **Antrenorii şi exerciţiile pe** care **le** .KÎVtg.u pe Mte-ul Antrene.înl.te *acuml* Sunt super tari. Adrian

-Ţi-am spus cât Jc mult a trebuit să m» străduiesc ca sj conving pe mama să deschidem site-ul âsta şi să angajăm alţ, peoŞeskmtşti?

Mana zâmbi.

-Parcă am auzit una-alta.

- .De ce să hm propria concurenţa, să ne afectăm vânzările Jt DV'D-un '" Adrian îşi dădu ochii peste cap. A acceptat, cu inima îndoită, când Teesha a lovit-o cu nişte statistici despre potenţialul de abonamente, oportunităţile de vânzare a materialelor mărci proprie şi de marketing, precum şi proiecţiile privind accesările.

-Apropo de Teesha, unde e? Speram ca Phineas şi Collin *a* se cunoască.

—Ar trebui să se întoarcă în scurt timp- Sunt la vizionat case.

-Case?

- Mai am foarte puţin şi îi conving – mai precis pe ea, pentru că lui Monroe îi place deja ideea – să se mute aici.

-Aici? Serios? Ce să zic, asta da, minune.

-Hai să îi ducem pe copiliţa asta mare şi pe omuleţul tău afără şi o să te pun la curent.

înainte ca Adrian să se ridice, Maya întinse braţul şi o prinse de mână.

-Acum o să putem să facem asta mai tot timpul. Nu-mi place deloc motivul pentru care lucrurile stau aşa, dar chiar am nevoie de prietena mea acum.

-Şi ea de tine. Aşa că spune-mi ceva noutăţi.

-Chiar am câteva. Porniră spre curte, cu Sadie mergând în sincron cu ele, aproape lipită de piciorul lui Adrian. Doamna Fricker o să se pensioneze.

-Cum de am ratat asta? Chiar am fost în oraş zilele trecute şi am încercat să văd ce bârfe mai circulă şi n-am auzit nici o vorbă despre asta.

-Nu vrea să se ştie. Ştii că am condus Crafty Am de când am terminat colegiul – momentan lucrez cu jumătate de normă. Speri că eu şi Joe o să-i cumpărăm afacerea.

-Să cumpăraţi? Adrian se opri instantaneu. Să cumpăraţi magazinul de suvenire? Ar fi fantastic!

-Crezi c# ar h? După ce-şi trase umerii în faţa, Maya tl puse »>* pe 0>Uin. Acesta făcu vreo câţiva paşi stângaci înainte de a se lAsa moale, ca să sc joace în iarba. Adică... îmi place la nebunie magazinul şi da, cunosc foarte bine domeniul. Dar sa (ii patron e cu totul altceva decât să conduci un magazin.

-Cred că te-ai pricepe dc minune. Când domnul Fricker s-a îmbolnăvit, acum câţiva ani, tu ai condus totul. Tu te ocupai de aprovizionare, de vitrine, de statele de plată, tot tacâmul.

-Şi era mult de muncă. Iar asta era înainte să am copilul. Dacă ar fi să ne aruncăm să facem asta, aş avea nevoie de cineva care să se ocupe de lucruri ca statele de plată şi contabilitatea – nu sunt punctul meu forte, şi nici al lui Joe. în plus, el are serviciul lui.

Adrian arătă în sus.

-Se vede cumva un bec aprins deasupra capului meu? întâmplător, cunosc un manager de afaceri excelent care s-ar putea să se mute în Traveler’s Creek.

-Crezi că ar fi dispusă să se ocupe de asta? Ar fi răspunsul la toate problemele mele. Oare mi-aş putea permite onorariul ei? Crezi că ar putea face o simulare şi să-mi spună dacă nu cumva mi-am pierdut minţile de iau în calcul o asemenea mişcare?

-Răspunsul la toate aceste întrebări e da, aş zice. Totuşi, dincolo de toate acestea, cel mai important lucru este... vrei să faci această mişcare?

-Aici e problema. Da. Chiar vreau. Pot să mă conving singură că nu e cazul de cel puţin zece ori pe zi. Dar mereu mă întorc la faptul că îmi doresc să cumpăr magazinul. Se uită în jos, la Collin, care părea să poarte o conversaţie profundă cu un fir de iarbă. Am iubit dintotdeauna locul ăla. Când eram la liceu, îmi spuneam că aveam să mă mut în metropolă, ca şi tine, şi că o să am nişte locuri de muncă prestigioase, unde aveam să port nişte haine superbe. Dar apoi am început să lucrez la Crafty, ca să fac nişte bani peste vară, şi m-am îndrăgostit. Apoi I-am întâlnit pe Joe. Şi apoi a apărut Collin. Şi asta vreau să fac.

—Atunci eu ţi-aş zice să o laşi pe Teesha să arunce o privire peste tot şi apoi să faci pasul ăsta. Penîni că unul dintre lucrurile pe care le regretă toată lumea e să nu-şi urmărească visurile. Mă lasă să îl iau în braţe?

-li Hn fetele. ti May* fu Mlftll e nwi timid. ,-»„, xtunge *»-t cunoască mai bine

„•» "unt far*. aşa c» Il ridică În Frate. legănatul., | ,1Vlf i«* ce l faou *» răd» Şt am auzit o maşinii oprind. Fie T rniu ri| familia, he Sinelui Hai «A vedem

-Mai am vreo douăzeci de minute, maxim, dupfl care trehi,,«. ^
Il duc acasă pe cavalerul meu, pentru masa de prânz şi un «>mni, AWel devine tare arţăgos.

-Frumuseţea asta? Adrian îl sărută pe obraz. Nici într-o de ani n-ar avea cum să tic arţăgos.

-Ei, daci îmi iei locul câteva zile, o să vezi.

Sadic se desprinse de Adrian şi chiar iuţi pasul când îl vj;u pe Phineas. Complet sigură pe ea acum, Teesha îşi lăsă băieţelul p* jo», astfel încât acesta şi căţeluşa să aibă parte de o reuniune plinj de afecţiune.

-Maya! Şi Collln... Ce mare s-a făcut! Este atât de frumos! Di-l încoace.

îl înşfăcă din braţele lui Adrian, iar Monroe se aplecă să-şi sprijine bărbia pe umărul Teeshei.

-Băiete, parcă eşti rupt din soare. Schiţând un zâmbet timid, Collm începu să se zbată. Bine, bine, te las jos, cine poate să concureze cu alt copil şi un câine cât un munte?

După ce-l puse jos, Teesha o cuprinse în braţe pe Maya. Ceea ce îi murmură la ureche o făcut pe Maya să o îmbrăţişeze strâns.

-Mulţumesc! Şi mulţumesc amândurora pentru flori. Foarte frumoase, şi au fost apreciate. Ah, ce mă bucur să te văd! Să vi văd pe toţi. Uită-te la Phineas... e un adevărat bărbăţel.

Sadie se întinse, evident extaziată, în timp ce băieţeii mişunau pe lângă şi pe ea.

-Şi eu mă bucur să vă văd. Teesha întinse arătătorul cătte Adrian. Te urăsc!

Cu un hohot, Monroe îşi petrecu un braţ pe după umărul soţiei lui.

-Casa noastră de vis.

-Ştiam eu! Adrian schiţă o mişcare scurtă de dans, balan- sându-şi şoldurile. Pun pariu că e aia frumoasă, albastră, cu doui niveluri şi verandă acoperită, *open-spacţ* şi curtea aia grozavă în spate – înconjurată de gard – de pe Aleea Dafinului de munte.

MmrrtNmtAiiNHlH I in

- Imi vine sA-ţi «pun un cuvânt urăi pentru ulm «ara *a la.* dar •mi lT[11] Jr f»t* Nu l lnir-o mir Jr ani nu miai fi **închipuit** < A *m* pum locul pe o stradă rare «A w mmieaKă Aleea Dafinului

-Am flcut o oferi A, rosti Monme, zâmbind cu «ura până b urechi.

-E», dră.. ştiţi voi! Uau «I să fiu a...

RâmasA fără cuvinte, Adrian stătu în mâini de trei uri de atâra entuziasm.

-Te dai în spectacol. E-o nebunie curată. Teesha i»i duse palmele la tâmple şi mişcă din cap într-u parte şi cealaltă. Ştiu că e o nebunie, dar chiar îmi doresc casa aia. Nu am văzut decât două. Su am căutat decât vreo câteva ore, o zi şi... a devenit a noastră.

Întinse mâna în spate, iar Monroe îi cuprinse palma într-a lui.

-Pentru că e perfectă pentru noi. Putem să mergem pe jos până în centru, la un restaurant, să bem un pahar, să facem cumpărături, dar avem o curte. Avem vecini, suntem într-un cartier sigur şi nu e vorba de cine-ştie-ce suburbie stranie.

-Are dreptate. Teesha scoase un oftat. Are dreptate, dar toată chestia asta tot o nebunie e. Dar vreau casa aia.

-Două... nu, trei dintre cei mai buni prieteni ai mei – să-l punem la socoteală şi pe Monroe – îşi urmează visurile. Şi... da, şi eu! Să veniţi diseară la cină, Maya. Tu, Joe şi Collin. Să sărbătorim.

-Nici măcar n-am discutat cu Teesha despre asta – iar eu şi joc trebuie să mai discutăm un pic.

-Despre ce? întrebă Teesha.

-Maya o să cumpere cel mai bun magazin din oraş, dar are nevoie să atunci tu o privire peste partea financiară. Adu registrele diseară. O să arunci o privire pe ele, nu-i aşa, Teesh?

-Sigur.

-Grozav! Să veniţi la cinci. O să bem nişte vin, Teesha poate să se uite pe registre, iar eu şi Sadie vom păstori copiii.

-Are aere de şefă, îi spuse Teesha Mayei.

-Mie-mi spui?

-Sunt organizată, eficientă şi mă concentrez pe obiective. Ultimele săptămâni au fost grele. Adrian îşi petrecu un braţ pe după talia Teeshei, iar pe celălalt pe

după cea a Mayei. Așa că...

lui ca ne race mare piaccrc sil venim ...
cind e invitat la o masa la casa Rizzo. rai« «.J-nlta... Se apky sa tl ridice în braţe pe Collin. Trebuie să-l duc acasă pe băieţel,,|

începuturi noi. întreprinderi noi st urmii«1' vl bine pentru mine.

- O sj vedem dacă Situaţia imunei)oe – şi ce-o să spună Teesha. l>.ir stiu lui ca ne tace mare plăcere sil venim

acesta. Ne vedem discară. Şi mulţumesc anticipat, Tecsha.

-Cifre, calcule, proiecţii... Specialitatea mea. După ce„ despărţiră de Maya, făcându-i cu mâna până ieşi din câmpul |,„ vizual, Teesha se uită la Adrian. Ce magazin, de când e pe piaţa, de ce vând proprietarii actuali şi unde e?

-O să-ţi dau toate informaţiile astea şi chiar mai multe jx verandă, la un pahar de limonadă.

Zece săptămâni mai târziu, Teesha locuia deja pe Aleea Dafinului de munte, Maya era proprietara unui magazin, iar Adrian se afla în noul ei studio, împreună cu Kayla.

-E perfect. E exact cum trebuie. Aveam ceva emoţii când ai propus să vopsim căminul într-o nuanţă deschisă, dar şi asta a fos o idee bună. îndulceşte cumva aspectul cărămizilor.

—Nu-i aşa că-ţi place la nebunie? Mie îmi place de nu mai pot Şi aş vrea să-ţi placă şi ţie la fel de mult.

-îmi place la nebunie! Ai pornit de la ce-mi doream eu- sau credeam că-mi doresc – şi ai dus totul la următorul nivel. Recondiţionarea lemnului chiar a meritat. Transformarea barului într-unul de smoothie-uri, iar adăugarea vasului aceluia de lut cu germeni de grâu te duce cu gândul la partea de nutriţie a fiînessului.

-Şi are în continuare un aspect domestic, accesibil.

Lumina naturală abundentă dădea un luciu podelelor recondiţionate, într-un coş din ierburi marine împletite se aflau mai multe salteluţe de yoga colorate, iar un cuier vechi fusese transformat în suport de benzi de fiîness, aranjate şi ele într-un mod plăcut ochiului.

Mingile de fiîness erau aşezate pe poliţe prinse pe perete, astfel că arătau ca nişte aranjamente artistice. în loc de un supott obişnuit pentru gantere, Kayla folosise un suport vechi de sticle

-îmi place hmrtc tare cum ai folosit obiecte cur **rau deja În** cas* — lucruri de-alc bunicilor, de-ale străbunicilor mei — **cum ar** h dulapul «cela. E util penînt depozitarea prosiapelor, bentiţelor, • cărămizilor din spumă pentru yoga. Şi că ai pas plante ţi lumânări pe banca aceea veche. Oferă un aer intim sălii de sport.

-Deci n-am exagerat cu mica zonă de relaxare de lângă şemîneu?

-Deloc şi o să o folosesc. Şi culorile se potrivesc. Ai avut dreptate alegând nuanţa asta deschisă, de verdc-salvie. Mie mi s-a părut că o să fie prea cenuşie şi anostă, dar e doar blândă şi pune în valoare culorile echipamentelor. Verdele plantelor devine mai viu cu ea pe fundal. Şi, din orice unghi aş filma, totul arată bine. Fără să se gândească la ce făcea, Adrian lăsă mâna în jos, să mângâie creştetul lui Sadie, care stătea lângă ea. A fost o tuşă drăguţă să iei toate fotografiile astea de familie, să le înrămezi şi să le pui pe poliţa şemineului.

-Tot spuneai că aici e „acasă” pentru tine, şi ce înseamnă „acasă” fără familie?

-Ei bine, Kayla, tocmai te-ai achitat excelent de primul proiect de design din cariera ta. Şi n-o să fie ultimul.

-Ce mă bucur! Sări de câteva ori, profitând de confortul pantofilor sport lila pe care îi purta. Ai zis că e-n regulă să fac poze şi să le pun în portofoliul meu...

-Sigur. Şi o să-ţi scriu şi prima recomandare din partea unui client.

-O, Doamne!

-Şi ştiu că o să te întorci la colegiu în curând, dar dacă ai avea cum să programezi încă o şedinţă de consultanţă, prietenii mei Teesha şi Monroe ar avea nevoie de ceva ajutor cu noua lor casă.

Ochi mari; gura se deschise.

-Glumeşti!

-Deloc, l-am spus Teeshei că, dacă o să ai timp, o să treci pe la ei după ce pleci de aici. O să-ţi dau adresa ei. Stă chiar pe Aleea Dafinului de munte.

-Ştiu casa la care te referi. O ştiu! Toată lumea ştie că se mută ei acolo. E o casă atât de grozavă... Mă duc direct acolo! O, Doamne!

-Mulţumesc, Kayla, că mi-ai oferit exact ce aveam nevoie.

AJriun ti întinse o mânii, dar Knyla o cuprinse într-o îmbrăţi** -Nu eşti doar prima mea clientă. O sa Iii clienta mea prefera,j Jincotdcaunn. La revedere, Sadic! Pomi în hiKfl ^sP^rc Jc sticli după care se opri şi luă o poziţie dramatică. Ca să vezi. sunt Un designer de interior adevărat!

Râzând, ieşi în pas alergător.

Adrian ştia cum era să-ţi vezi un vis realizat. Gândindu-se 1, asta, îşi scoase telefonul să le dea un mesaj lui Hector, lui Lotti, şi Teeshei.

Salutare, gaşca! A venit momentul să ne potrivim programele pentru primul nostru proiect în noul meu studio de acasă. Care arată al dracului de bine. Am deja tema, iar cu exerciţiile sunt aproape gata. Programul meu e liber, aşa că stabilifi când puteri să vă faceţi timp pentru mine şi ne apucăm de treaba. Teesha, Kayla e deja fh drum spre rine. Şi... băieţi! Să vedep ce casă şi-a luat Teesha! Ca să nu mai spun cum arată studioul meu! Vorbim!

Urcă în fugă două rânduri de trepte, încântată că era singuri acasă, pentru că bunicul ei se dusese la restaurant. Acum se ducea în fiecare zi, rememoră intrând în camera ei, ca să se schimbe. Uneori doar pentru o oră, dar de multe ori petrecea mare pane din zi acolo.

Munca, iubirea pentru ce făcea, îi aducea în acelaşi timp bucurie şi alinare.

Şi ea avea aceeaşi relaţie cu munca ei.

După ce se îmbrăcă în echipament sportiv, se întoarse în noua ei sală. Deschise uşile de sticlă, astfel ca Sadie să poată să circule cum dorea sau cum avea nevoie. Dădu drumul la muzica ei obişnuiţi, care o ajuta să păstreze un ritm constant, pomi cronometru 1. Apoi. poziţionându-se cu faţa la peretele acoperit cu oglinzi, se apucă de treabă. în timp ce repeta şi rafina partea de încălzire, în minte ti apăru dintr-odată amintirea momentelor când o privea pe mama ei repetând, când era mică. Casa din Georgetown, încăperea elegantă cu pereţi acoperiţi de oglinzi şi imaginea reflectată a mamei ei. Cât de mult îşi dorise să i se dea atentie...

tVm. din nou singură, dansase în sala aceea. ii tiindu-şi că VT* Nvh-ruvă, o vedetă pe Broadway cui cc devenise.. S era atât de perceputǎ, atât sile excepţionala ca mama ei avea sapriveascǎ doraxfo-şt la tel sie mult sa i se dea atentic cum îşi slutise Adrian.

Apsu venise bărbatul acela, aducând cu el frica, sânge şi durere, bata ku – şi-o amintea până la ultimele detalii – eclipsa orice altce- s* fci mintea ei, a$a că lu nevoita să oprească imediat cronometru!. -N-are rost, n-are rost, n-are rost să te întorci la asta. irvchizând ochii, se concentra pe respiraţie până depăşi această •rare Nici măcar ziariştii nu mai aduceau în discuţie decât rareori povestea aceea veche şi oribilă. Era o poveste veche, foarte veche.

îşi reaminti cu un efort că rar avea asemenea momente, când traca o năpădea din nou, o făcea să se tăcească, apoi să se înfierbânte. apoi să i se taie respiraţia. Dar avea să treacă cu bine prin tot. O mai făcuse de atâtea ori.

-Sunt puternică, i se adresă imaginii din oglindă. Si nu mă defineşte o singură zi oribilă din toată viaţa asta.

Dădu să pornească din nou cronometru!, dar o răi pe Sadie în oghndă, întinsă într-o poziţie relaxată la nici doi metri în spatele ei. privind-o.

ţVmndu-şi şi ea atenţie, îşi dădu seama Adrian, în loc să pornească din nou cronometru!, se duse lângă ea, se aseă pe podea şi îmbrăţişă corpul masiv al căţeluşei, care scotea tot felul de scâncete afectuoase din gât. Sunete care pe Adrian mereu o făceau să râdă.

-Termin mai târziu. Hai să mergem amândouă afără, să ne mcăm cu mingea, să vedem dacă reuşeşti să o prinzi.

.Aşa era în viaţă, îţi făceai timp pentru cei dragi. îşi zise ieşind im casă, apoi luă mingea mare şi portocalie care mereu aprindea hcâriri de bucurie în ochii lui Sadie.

Dacă era să spună că învăţase ceva din felul cum îşi petrecuse copilăria, acel lucru era să-şi focă timp pentru pasiunea ei. pentru responsabilităţile pe care le avea. Si pentru cei pe care ii iubea.

În vara de după moartea soţiei lui, Raylan lucră aproape exdu. siv de acasă. Şi aproape mereu noaptea. De când murise Lorileţ, somnul nu-i mai fusese prieten, aşa că-şi transforma nopţile program de lucru şi abia reuşea să prindă câteva ore de somn spre dimineaţă. Ziua, mai trăgea câte un pui de somn când – dacs – dormeau şi copiii lui.

Nu putea suporta ideea de a angaja o bonă, nu suporta gândul de a declanşa încă o schimbare drastică în vieţile copiilor lui. Şi nu suporta gândul de a-i lăsa cu altcineva.

Şi, având în vedere că în primele săptămâni Bradley se treaz adesea plângând în toiul nopţii, somnul devenise mai mult un lux decât o prioritate. Nu avea să uite niciodată cât de mulţii ajutaseră, îi alinaseră şi avuseseră grijă de ei mama şi sora lui, da acestea nu aveau cum să rămână de tot la ei.

Avea responsabilităţi, în primul rând faţă de copiii lui, în al doilea faţă de muncă. Iar munca nu doar că asigura traiul familie lui, ci îi menţinea compania pe linia de plutire, ca şi pe angajam săi, care se bazau pe el ca să-şi poată plăti facturile.

Pentru perioade scurte de timp, se putea lăsa absorbit de mund sau de nevoile copiilor lui. Spălatul rufelor, mersul la supermarket prepararea meselor, atenţia pe care trebuia să le-o acorde, mers» în parc... Tot ce contribuia la încercările lui de a le oferi o senat» de siguranţă şi măcar o iluzie de normalitate.

Mereu se minunase cum se descurcau părinţii singuri. Iar acu» află că o mare parte din această „descurcare” se baza de dispera»

«tvwuart – şi ahtului nici un dram ic. onccntmre asupra proprie« persoane

începu să slâbcasc» – un kilogram săptămână »»ta, un kilogram cealaltă, până ce se transforma din ivelt În slăbănog. Abia ts recunoştea propria fiinţa ori de câte ori se zărea inrimplătO» într-o oglinda.

l>»r nu avea timp sa intervină cumva în privinţa asta.

Odată cu venirea toamnei, se ducea la birou du pil ce ducea ccţâri la grădiniţa, până trebuia s8 ii ia.

Puse la punct un program care implica angajarea unei menajere care venea săptămânal pentru a se ocupa de sarcinile de curâtenie de care el şi Lorilee reuşeau înainte să se achite împreună.

La Crăciun, când pur şi simplu nu-şi dorea decât să se închidă într-un cotlon întunecat şi să jelească în voie, se forţă să monteze bradul şi să îl împodobească cu luminiţe.

Si îşi pierdu controlul, slavă Domnului că atunci când era singur. când începu să atâme ciorapii de Crăciun de poliţa căminului şi dădu de cel al lui Lorilee. Durerea se revărsă pur şi simplu prin el, un val întunecat şi îngrozitor care îl doborî pe podea.

Cum putea să facă asta? Cum putea un om să mai reziste după

Cum stătea cu ciorapul lui Lorilee strâns la piept, Jasper veni la el, i se ghemui în poală şi îşi puse capul pe umărul lui.

Trase câinele la piept şi-l strânse tare-tare până ce trecu de partea cea mai gravă. Avea să reziste, avea să treacă cu bine prin asta. Pentru că la etaj dormeau copilaşii lui, care aveau nevoie de el.

Totuşi, în loc să petreacă dimineaţa de Crăciun acasă, iar apoi să plece cu maşina la mama lui pentru masa de sărbătoare şi a doua zi de Crăciun, sărbătoriră în familie în dimineaţa de Ajun, după care plecară spre casa mamei lui.

Moş Crăciun adusese cadourile şi umpluse ciorapii atârnaţi de şemineu mai devreme, aşa le spuse copiilor, pentru că ştia că aveau să plece la bunica. Asta pentru că Moş Crăciun ştia tot ce se petrecea pe lume.

Tradiţii noi, îşi tot spunea. Trebuia să creeze unele noi pentru ca tradiţiile vechi să nu-l facă ţăndări într-un asemenea hal că n-ar mai fi putut să se mai recompună vreodată.

A»« ci» rezist» pc tot parcursul verti, al toamnei şi al Iernii, |„ hz tiu* comemorării morţii lui Lorilce rilmaie singur pc întuneriţ, cu wţMti dormitul în camerele lor, şi-şi permise să viseze la e i

Se aşeza în poala lui, aţa cum făcuse deseori în momentele |,„ de linişte şi intimitate. îi simţea mirosul, parfumul acela u*,M, rtssra' pe care îl Wosca. îi umplea tot corpul, ca o gurii de oxiWn

-Te descurci bine, dragule.

-Nu vreau să mă descurc bine. Te vreau pe tine.

-Ştiu. Dar sunt aici. Sunt în copiii noştri. Sunt aici. îşi pun palma în dreptul inimii lui. Trebuie doar să mergi mai departe Ştiu că ziua de azi e grea, dar o să răzbaţi până mâine.

-Vreau să mă întorc în timp. Vreau să te împiedic să plecil, serviciu în ziua aia.

—Nu se poate. îl sărută uşor pe gât. Şi, dacă nu m-aş fi dus, băiatul acela ar fi mort acum. Nu spune că nu-ţi pasă, pentru ci ştiu că nu e adevărat. Cine ştie ce-o să ajungă în viaţă, ce lucrau minunate ar putea face?

-A venit la mine, murmură Raylan. Cu părinţii. Nu am vrui să vorbesc cu ei.

-Dar ai făcut-o.

-Voiau să-mi spună... voiau doar să-mi spună cât de rău le parc, cât de recunoscători sunt. Şi nu voiam să-mi pese.

-Dar ţi-a păsat.

-Au primit aprobare să planteze un copac în curtea şcolii. Un cireş pitic – un soi ornamental – care se vede de la fereastra clasei tale. Voiau să-mi spună că nu te vor uita niciodată.

-Nu avem cum să ştim ce alte lucruri bune şi generoase o şi facă în viaţa lui. Şi, dacă n-aş fi fost eu acolo, poate persoana care mi-ar fi ţinut locul nu ar fi dus elevii într-un loc sigur. Nu avem cum să ştim, dragule, put şi simplu nu avem cum să ştim.

-Nu avem cum să ştim nici ce-ai fi făcut tu în viaţa ta. Ce-am fi făcut noi cu viaţa noastră.

- Ah, Raylan, am făcut ce-a trebuit cu a mea şi cred că asta a fost menirea mea. Ştii asta. Iar tu îţi urmezi menirea ta acum. ît» aduci aminte ce-am discutat în noaptea de dinainte să se întâmpk asta, despre cum să le spunem copiilor despre Sophia?

-Urma să le spunem că se transformase într-un înger şi d avea să aibă grijă de ei şi de alţii cate aveau nevoie de

protecţia»

moştenirea unui nu
ţ 1147

-Pire« versiune« ce« m«i potrivită, pentrucăsuni atât «le mici. (>• pori »* te gândeşti şi 1« mine «sa. Pentru cil »uni mereu alflturi *M* '>•«. Raylan, dragule. Am grijă de tineşi «Ic copilaşii noştri. -Mi-a «cri» Adrian. Zicea că erai un înger.

-Ei, ca să veii! îl sărută incredibil de tandm şi de dulce. Te iubesc, Raylan. Iar acum trebuie să nu te mai «găti de durere, să o laşi să se dizolve. Asta nu înseamnă că mă ui(i pe mine, că uiti ammririle şi iubirea noastră. Lasă durerea să sc ducă şi transform-o În altceva. Pentru mine şi pentru copilaşi.

-Nu ştiu dacă pot să fac asta.

-Eu sunt convinsă că poţi. Foarte convinsă, îl sărută din nou, iar în secunda următoare Raylan se trezi că sărea singur în întuneric. Se ridică şi aprinse lumina în birou. Desi era aproape miezul nopţii, se aşeză la masa de lucru. începu sl o deseneze, pe Lorilee a lui. Mai întâi fata – şi atât de muite expresii. Fericită, tristă, furioasă, amuzată, seducătoare, surprinsă. Apoi corpul, din faţă, din profil, cu spatele. Umplu multe pagini din Wocid de desen înainte de a adăuga aripi la silueta ei.

O desenă cu aripile strânse, întinse, o desenă zburând cu ele, învârtindu-se în aer. Luptându-se cu ele. Iniţial o desenă într-o rochie lungă, albă, şi îşi dădu seama imediat că era o greşeală. Aripi albe, da, mari, frumoase, şi cumva sălbatice. Dar ţinuta ei ar trebui să fie mai îndrăzneaţă, mai puternică, mai feroce decât acel alb angelic.

încercă din nou, desenând-o într-o salopetă strâmtă, cu cizme elegante, luă în considerare ideea unei aureole, dar apoi o respinse ca fiind prea dişeică. Prelungi mânecile costumului peste mâini, în formă «le V, după care întoarse această formă, modificând marginea cizmelor. Linii simple, puternice, iar când întinse mâna după creioanele colorate, alese unul albastru. Ca ochii ei.

îşi dăduse viaţa pentru a o salva pe a altora, se gândi, dar prematur. O greşeală în ordinea lucrurilor. Aşa că... i se dăduse o viaţă de o sută de ani, ca om, dar numai dacă avea să continue să lupte pentru ceilalţi, să li salveze, să militeze pentru bine şi pentru nevinovaţii de pe lumea aceasta.

Lee, avea să se numească Lee Marley – o pane din prenumele ei şi o combinaţie a numelor copiilor lor – în formă umană,

alrer-cgoul ei. Artistă, lat când îşi întindea lacrimile, când crj chemată să apere nedreptăţiţii lumii, devenea îngerul 1 >rcptsţ„

Prinse schiţa de planşa lui.

înainte ca micuţii să se trezească, de dimineaţă, creionase den în linii mari povestea originii ei. Făcuse ce-i ceruse Lorilee, ţ,, dădu seama. Renunţase la un pic din durerea lui şi o transformase fn altceva.

îi îmbrăcă pe copii şi trebui să caute prin toată casa tenişi, roz cu sclipici cu care trebuia să se încalţe fiica lui la creşă. Din moment ce asta îi luă ceva timp, pregăti nişte goffe congelate pe post de mic-dejun – iar copiii îşi demonstrară zgomotos bucuria.

După ce îi urcă în maşină, împreună cu materialele la cart muncise peste noapte, îi lăsă la grădiniţă şi creşă şi se duse la birou. Şi, pentru prima oară de un an încoace, de data aceasta chiar era motivat, chiar era încântat.

Primul cu care se întâlni fu Jonah.

- Doamne, Raylan, arăţi ca dracu'! Ca dracu' după o supradoză de droguri.

-Am lucrat toată noaptea. Trebuie să facem o şedinţă, eu, tu şi Bick.

- Bick tocmai ce-a urcat. Uite ce e, trebuie să vorbesc cu Crystal pentru textul din...

-După.

Pentru a economisi timp, îl trase pe Jonah în ascensorul de marfă.

-Ştiu că ziua de ieri a fost una grea pentru tine, dar... serios acum, ai luat cumva droguri?

-Cafea, prea multă cafea.

în timp ce ascensorul se puse în mişcare scârţâind, ca în fiecare zi, Raylan îi trimise un mesaj lui Bick. „La mine în birou, imediat!"

-Dar tu rar bei cafea.

- Azi-noapte am băut. Am ceva aici. Bătu uşor cu palma în geanta de pe umăr. Trebuie să vedeţi şi voi, să-mi spuneţi sincer cum vi se pare.

-Bine, sigur. Dar gata cu cafeaua pentru tine. Oricum avem o şedinţă de consiliu după-amiaza asta. Ce-ar fi să tragi un pui de somn şi o să...

-Nu. Acum.

îl prinse din nou de braţ pe Jonah şi îl trase în biroul lui. Des- ,-hii*ndu-şi geanta, scoase schiţele şi începu sS le prindă de planşă. Ignorând schiţele ncterminate de pc biroul lui, adăugă prezentarea, capitol cu capitol, a originii personajului.

- E frumoasă. Jonah rosti aceste cuvinte încetişor. E leită Lorilee şi e foarte frumoasă.

Raylan dădu negativ din cap.

-E Lee Marley în forma ei omenească. E îngerul Dreptăţii, protectoarea nevinovaţilor.

-Ce arde aşa? întrebă impunător Bick intrând pe uşă. Am pnmit... Ooo. Se opri, studie desenele. Sunt grozave, ripule!

-Vreau să te uiţi la astea, trebuie să asculţi linia narativă. Apoi trebuie să-mi spui dacă e ceva ce putem duce mai departe. Nu pentru că mă compătimeşti. Nu pentru că şi tu ai iubit-o. Doar dacă e o idee bună. Nu, trebuie să fie mai mult decât bună dacă e să promovăm chestia asta. Dacă vezi puncte slabe, vreau să mi le spui- Dacă nu e un proiect bun, trebuie să-mi spui. Personajul are faţa ei. Are inima ei. Aşa că trebuie să ştiu.

Jonah deja se apropiase de planşă, începuse deja să citească prezentarea.

-Ştii deja cum merg lucrurile. Ştii deja că proiectul ăsta e mai mult decât bun. E un omagiu adus lui Lorilee, sigur, dar... Se întrerupse, căci glasul îi tremura. Continuă tu, îi murmură lui Bick.

-Citesc.

-Pot să-ţi spun eu ce urmează, începu Raylan. Deja mi-am trasat rezumatul în minte.

Bick se mulţumi să îl refuze mişcând din degetul arătător.

-Linişte! Mut-o din Brooklyn. Plaseaz-o în SoHo. într-o mansardă din SoHo. Lucrează în galeria de artă de la parter ca să-şi permită chiria.

- Bine. Raylan dădu aprobator din cap, rumegând aceste propuneri. Bine, şi aşa rămâne în Manhattan. E mai bine.

-Aici zici că salvează o femeie dintr-o magazin care e jefuit. Am putea schimba, să fie un copil? Un băieţel de zece ani, de exemplu? Un copil al străzii. Impactul e mai mare.

- Ar putea să fie mai bine aşa. Pot să încorporez chestia asta.

-Să-ţi mai zic ceva... Să o arăţi cum i se opreşte inima

în
ambulanţă, doctorii încearcă să o resusciteze în timp ce
sufletul

i se duce în ceea ce tu numeşti Spaţiul-Intermediar? Ar putea 6 grozav. Cum doctorii anunţă ora decesului tocmai când c trimiq înapoi şi reîncepe să respire. Da. ar putea fi grozav. Se uită la t| Cât de greu o să fie pentru tine. să scrii şi să ilustrezi toate aste,; Cum revine la viaţă?

-O să fie o alinare pentru mine. Deja era. Aşa, ar ieşi ceva pozitiv din pierderea ei. Dar numai dacă fac totul în aşa fel încât să aibă o semnificaţie concretă.

-O să aibă. Jonah?

Acesta reuşise să-şi recapete autocontrolul, iar acum zâmbea.

-Mă înclin în faţa îngerului Dreptăţii. Zbor lin şi îndelungat!

Lansară îngerul Dreptăţii la exact doi ani de la moartea lui Lorilee. Raylan îi crease şi un duşman, Groaznicul, un personaj jumătate om, jumătate demon care poseda oamenii până ce re- sentimentele şi frustrările lor fireşti se transformau în răbufniri de violenţă feroce.

Munca îl menţinea pe Raylan ocupat, conectat, iar succesul în rândul cititorilor pe care îl avu îngerul îi îmbunătăţi starea de spirit şi starea companiei.

Totuşi, până în vară şi la finalul anului şcolar, acceptă ideea că avea nevoie de o schimbare. Pentru copii, pentru el însuşi, pentru calitatea muncii lui.

îşi luă un concediu lung, cum nu mai avusese de mult, o săptămână la plajă doar cu copiii. Lăsând deoparte chiar şi gândurile despre munca sa, renunţă la regulile legate de ora de culcare şi de micul-dejun, aşa că lumea se reduse la castele de nisip, dat cu cremă cu factor de protecţie, prăjit crenvurşti pe grătar şi mâncat fructe de mare. Se trezea cu sunetul valurilor în urechi şi copiii sărindu-i în pac. Seara, dacă nu era doborât de coma dată de ziua petrecută la soare şi în mare, aşa cum se întâmpla cu copiii, stătea pe terasa mică şi privea stelele aprinzându-se deasupra mării întunecate.

Când îi apăru în vis, purta o rochie lungă, albă, presărată cu flori violet. îşi amintea rochia aceea, era una dintre ultimele pe care se îndurase să le împacheteze pentru donat.

Stătea lângă balustrada terasei, cu briza oceanică trecându-i prin păr şi scăldată în razele lunii.

-Mereu ne-a plăcut la nebunie să venim nici. Ba chiar am dncutat să cumpărăm o căsuţa sau un himgalow aici într-o hună zi. Zâmbi, cuprinzând totul cu privirea. N-am mai apucat să o şi facem.

-Sunt prea multe lucruri pe care n-am mai apucat să le facem.

-A, dar le-am făcut pe cele importante. Dorm acum, ghemuiţi, cu pielea sărutată de soare, cu Jasper de pază.

-Adoră plaja ta fel de mult ca şi ei. Acum aş putea să cumpăr o căsuţă de vacanţă. îngerul Dreptăţii are un succes serios. Aş putea să mă interesez de ceva în Cape May, e mai aproape de casă, dar...

-E greu, chiar şi pentru un tătic grozav, să te ocupi de tot.

-îmi fac griji că-mi scapă anumite lucruri. A trebuit să fac douăzeci şi patru de brioşe – fată gluten – pentru colegii lui Bradley, să am grijă că Mariah are panglica de păr exact culoarea potrivită ca să se asorteze cu hainele... Puştoaica asta e înnebunită după modă. Cum reuşeai să le faci pe toate?

-Dragule, te aveam pe tine, aşa că dacă nu puteam să fac brioşele, luai tu unele de la patiserie. Dacă nu găseam panglica de păr, găseai tu clama cu floare care reuşea să o mulţumească. Se aşeză lângă el, o alinare întrupată, şi luă paharul cu vin de care el abia se atinsese. Nu e nimic ruşinos în a avea nevoie de ajutor, Raylan.

-Nu e vorba de asta. De câte ori mă pregătesc să încep să caut o bonă, pur şi simplu mi se pare că e o greşeală. Pentru ei. Pentru noi. Nu ştiu de ce, dar simt că e o greşeală.

-Ba da, ştii de ce. îi mângâie uşor piciorul, sorbindu-i din pahar. Exact aşa cum ştii şi ce-ar trebui să faci, ce e cazul să faci şi ceea ce vrei să faci, în adâncul sufletului tău.

-Iar asta mi se pare c-ar fi ca şi cum te-am părăsi pe tine, ca şi cum am întoarce spatele întregii noastre vieţi, ca şi cum aş da uitării tot ce-am construit, tot ce ne-am dorit.

-Ah, Raylan, dragule, eu v-am părăsit pe voi. Nu am vrut, nu am intenţionat să fac asta, dar eu v-am părăsit pe voi. Acum tu trebuie să faci ce e mai bine pentru copilaşii noştri, pentru tine. După ce puse paharul jos, tl sărută pe obraz. Mă bazez pe tine c-o să faci exact asta.

Apoi se ridică, îşi întinse aripile albe şi îşi luă zborul în noapte.

Când se întoarse în Brooklyn, se ocupă de detaliile dureros de precise necesare pentru stabilirea unei întâlniri de joacă pentru

•măndoi copiii apoi ... cete mult mol simplu de ațanjat pentru ședință de consiliu de administrație.

Asta însemna să ocupe sala de conferinţe de la etajul al doilea **al** firmei şi sg comande mâncare chinezească pentru prânz.

jonah, perfect bărbierit după experimentul său din iarnă, dr a-şi lăsa barbă, luă o îmbucătură de pui în sos dulce-acrişor.

-Marta mi-a adus chiar acum situaţiile de vânzări pentru înger şi Corbul de Zăpadă – precomenzi pentru ediţia de iulie cu Regina. O să vi le trimit amândurora şi o să le expunem aici, ca să putem să mâncăm după pofta inimii. Pentru că ne merge grozav, prieteni.

-Bine de ştiut. Cu degete îndemânatice, Bick apucă tăieţei cu beţişoarele. Pentru că azi-dimineaţă am făcut un test. Eu şi Pats o să mai avem o gură de hrănit din primăvara care vine.

-Sfinte Sisoe! Jonah o arătă cu degetul în timp ce Raylan se ridică instantaneu pentru a ocoli masa şi a o cuprinde într-o îmbrăţişare. Eşti gravidă?

-Afirmativ. Ţineţi vestea doar pentru voi deocamdată şi să ştiţi că mergem la doctor pentru testul oficial, dar mă gândesc că voi ar trebui să ştiţi.

-Cum eşti? o întrebă Raylan. Cum te simţi?

-Sută-n sută până acum. Dea Domnul să fie aşa şi de-acum încolo. Şi sunt foarte fericită. O fericire prostească, nebunească. Uitaţi ce e, nu vreau să spun nimănui altcuiva până nu mă duc la doctor, să-mi spună că e totul în regulă, că totul se coace frumos în cuptotaş. Asta înseamnă să-ţi ţii fleanca, Jonah.

Acesta păru ofensat.

-Pot să-mi ţin fleanca.

-De obicei, trebuie să ţi-o sudăm ca să stea închisă, dar aici e vorba de ceva important. îţi ţii gura până-ţi spun eu că e-n reguli

- Da’ cum de nu te iei şi de Raylan?

-Pentru că el nu vorbeşte despre lucruri de care nu e cazul.

-Nu vorbeşte despre ce nu e cazul! Jonah pufni amuzat. Da, eu cam aşa fac.

Bick izbucni în râs şi îi dădu un pumn în umăr.

-Un mare înţelept care-şi cunoaşte defectele.

-E o veste grozavă, Bick. Mă bucur pentru tine şi Pats.

-Si «u m* bucur pcnîni noi, Rnylnn. Aşa... tu cjn cel care a vVAVOCM şedinţa asta. Ai făcut-o ca să ne povesteşti cum ţl-al petrecut vacanţa de varii ?

-Asta pot să va spun foarte uşor. A fost al naibii dc perfectă. Oţiilot le-a plăcut la nebunie. Trebuie să recunosc, Bradley insistă cu obsesia lui pentru Cavalerul Negru.

-Trebuie să faci ceva cu puştiul ăla, îl anunţă Jonah.

-O legendă e o legendă, dar eu a trebuit să iau decizia dureroasă de a-l ajuta să reproducă conacul Wayne din nisip.

-Poftim? De ce nu Aerie al Corbului de Zăpadă? E mai tare!

-N-are decât şapte ani, Jonah. Aproape opt, îşi dădu seama Raylan, cutremurându-se brusc. Lasă-I să mai crească. Acum, înainte să ne uităm pe situaţiile cu vânzările şi să ne ocupăm cu restul chestiunilor, trebuie să vă întreb – în calitate de asociaţi, nu de prieteni – dacă faptul că eu lucrez de acasă îngreunează în vreun fel compania, activitatea de producţie, de creaţie şi împărţirea sarcinilor.

-Lucrai de acasă când ţi-a venit ideea cu îngerul Dreptăţii, îi reaminti Bick. Asta e chiar opusul îngreunării activităţii companiei.

-Şi am făcut toate aranjamentele să lucrezi de acasă pe tot restul verii, sau cel puţin mare parte din ea, interveni Jonah. Avem tehnologia necesară, Ray-Man. Da, e grozav când putem să fim cu toţii în acelaşi spaţiu şi să jonglăm cu idei, să luăm decizii sau să ne certăm în legătură cu aceste decizii. Dar facem toate astea, când e nevoie, prin videoconferinţă.

-Ce părere aţi avea dacă n-aş face asta doar pe timpul verii, sau al vacanţelor copiilor sau când sunt bolnavi?

Bick se sprijini pe spătarul scaunului ei.

-E vreo problemă cu copiii?

-Nu. Dar simt că trebuie să fac ceva mai mult pentru ei. Faptul că mă au pe mine nu e de ajuns. Au nevoie de mai mult. Au nevoie de o familie întreagă şi de un stil de viaţă mai stabil decât le pot oferi eu singur. Am amânat decizia asta, pentru mine, şi nu mai pot să continui aşa. M-am decis să mă mut înapoi acasă, în T raveler’s Creek.

-Te muţi din Brooklyn la draeu’n praznic? întrebă Jonah, evident şocat.

-M-»m mai mutat **o** data, dc la dracu'n praznic În Brook|Vn Acolo c bunica lor şi nu petrec suficient timp împreuna ¡iclm, Acolo au o mAtuşă şi un unchi, un văr. Rude. Şi Ştiu că sunt înt, ocupat), dar ar fi acolo. Şi am fi şi noi în acelaşi loc. N-ar m„ trebui s*-i trimit mamei o filmare cu spectacolul dc dans al |ui Mo sau cu meciul de bascball pentru copii al lui Bradlcy. Ar putea a fie acolo, în public. Ştiu că, dacă ar fi nevoie, ar putt, să stea la o masă de la Rizzo's şi să-şi facă temele acolo, ca mint.

- Pare o decizie luată din senin, dar nu e, rosti Bick.

Nu, îşi dădu seama, nu era deloc o hotărâre luată din senin.

-M-am tot gândit la asta de ceva timp, dar am amânat să mă decid pentru că mi se părea o trădare să vând casa pe cart am cumpărat-o împreună, pe care am renovat-o împreună, în care am adus copiii de la maternitate.

-Nu e, murmură Jonah. Nu e.

-Mulţumesc de sprijin. Pot să vin cu trenul sau cu maşina, poate o dată pe lună sau cât de des e cazul. Şi nu mi-aş mai face griji pentru copii, pentru că ar fi cu mama sau cu soră-mea. Dacă nu o să meargă, dacă e să afecteze funcţionarea companiei, mă retrag. Pot să vă vând partea mea din firmă şi...

-Taci dracului din gută!

Bick întinse un deget spre el.

-La fel şi de la mine. Compania asta e copilaşul nostru, de la idee până în ultima zi. Ori suntem toţi trei, zise Jonah, ori nu mai suntem deloc. Tu eşti cel care a propus să ne facem dracului propriile benzi desenate.

-Eram un pic cam cherchelit în momentul ăla.

-Ei bine, ne-am făcut dracului propriile benzi desenate, chiar şi după ce ne-am trezit din beţie. Poate că tu te muţi la mama dracului, dar barca asta tot trei vâsle are.

-Doamne, Jonah! Bick îşi duse mâna la inimă. Eşti un adevărat poet. Copiii ce părere au despre mutare? Nu ne-ai fi spus nouă fără să fi discutat mai întâi cu ei.

-Vor să ne mutăm. Chiar m-a luat prin surprindere cât de repede au acceptat ideea. Au prieteni aici, colegi de şcoală, casa- Dar sunt încântaţi de idee. Mo vrea o casă cu un turn de prinţesă. Şi mă tem că Brad ar vrea ceva care să semene cu conacul Wayne-

Btck îşi puse imediat mâna peste gură, cu ochii mari din cauza

-Nu pot să ţin două case. Nu stau atât de bine cu banii.
-Nu, voiam să spun... Ce-ai zice dacă am cumpăra-o noi! Eu s Pats. O, Doamne, chiar am zis asta cu voce tare!
-Am auzit bine?
-E o idee nebunească, nu? Dar stăteam de vorbă după ce am (icul testul şi după ce am sărit în sus de bucurie, amândoi am zis că ar trebui să cumpărăm o casă. Ceva aproape de locul ei de muncă şi de al meu, dar să avem o casă cu curte, într-un cartier potrivit pentru copii. Să-mi trag una, ce-ar fi dacă am cumpăta noi casa ca? Ţi se pare îngrozitor? Ţi-ar fi greu, dacă cineva cunoscut ar locui acolo? Ar fi...
Inima lui Raylan parcă se deschise larg şi se umplu de toată această bunătate.
-Nici că-mi vine în minte ceva care să mă bucure mai mult. Să nu fie străini în ea. Ci membri ai familiei noastre de suflet.
-Zău? O, Doamne, o, vai de mine, trebuie să vorbesc cu Pats! Adică... îi place la nebunie casa ta, dar nu pot să spun eu de una singură că aşa o să facem.
- Aşa a fost să fie. Jonah mai culese o bucată de pui. Am fiori pe «ra spinării. Ştii că nu simt fiori pe spate decât dacă aşa a fost să fie.
-Mă duc să o sun. Eşti sigur că e-n regulă?
- Da. Sunt sigur. Mai mult, cred că şi eu simt ceva fiori pe spate.
- Asta cu fiorii e figura mea, frate. Nu poţi să copiezi fiorii

-Mă duc să o sun chiar acum! Bick se ridică fulgerător, după care se lăsă din nou pe scaun. Nu, mai întâi arată-ne vânzările. Trebuie să văd vânzările înainte să mă apuc să cumpăr o casă.
Jonah dădu pe gât nişte Mountain Dew, după care zâmbi larg, întorcându-se cu tot cu scaunul cu rotiţe spre computerul său.

-Daţi-mi voie şi încep prin a spune că putem toţi trei sa rif permitem sfl ne cumpârâm câte o casfl.

Pentru cS era o ti care parca cerea aşa ceva, Adrian îşi înregi»trs exerciţiile pentru blog pe terasă, alegând o şedinţă dc yoga rapidj şi eficientă şi încheie antrenamentul stând turceşte pe saltcluţş cu un brat petrecut pe după gâtul lui Sadie, care venise să se aşe» lângă ea.

-Nu uitati, flexibilitatea e unul dintre pilonii esenţiali ai coi>. ditiei fizice. Faceţi-vă timp să vi-o antrenaţi, faceţi-vă timp pen. mi voi. Până data viitoare, eu şi Sadie vă urăm să vă bucuraţi de momentul prezent. Apăsă butonul de pe telecomandă, dupj care îşi îngropă faţa în blana căţeluşei. Şi cu asta am încheiat pt săptămâna asta.

-Şi a ieşit bine, să ştii.

întoarse capul şi dădu cu ochii de Dom.

-Hei, nu mi-am dat seama că te-ai întors. Ar fi trebuit să vii şi tu. Ştii că oamenilor le place tare mult să te vadă pe blog.

-Vă las pe tine şi pe Sadie să faceţi „câinele răsturnat".

-Bine, atunci săptămâna viitoare, *tai du.* Te pricepi.

-Poate. Ce-ai zice să ne aşezăm la umbră, dacă n-ai treabă, şi să ne bucurăm de ziua asta de vată?

-N-am treabă. Ia loc, mă duc să aduc nişte limonadă.

-Nici c-o să m-auzi pe mine protestând la una ca asta.

-Cinci minute. Rămâi cu bunelul, Sadie.

Când Dom se aşeză la măsuţa de pe verandă, Sadie se duse la el şi îşi sprijini capul masiv pe coapsa lui.

Mângâind căţeluşa, Dom cuprinse cu privirea grădina, plină de vitalitatea verii. Roşiile se coceau, trandafirii în floare, tufa mart de rozmarin îşi împrăştia cu putere mirosul.

Auzea zumzetul albinelor, cântecele păsărilor.

Nu îi plăcea deloc că nu mai putea munci în grădină atât de mult ca pe vremuri, dar ştia că lui Adrian îi plăcea să preia ea sarcinile de care el nu se mai putea achita.

-Preia multe din treburile mele, Sadie.

O urmări cu privirea cum venea din bucătărie cu o tavă în mâini. Carafa şi paharele cu gheaţă, castronaşui cu fructe de pădure, farfuriile pentru fructe şi brânză.

IVlu# multe treburi, îşi zise «Jin mm.

-Cum merge trenbn în Rlzin'*?

-Un pic cam pren linişte în diipă-nminzn nun. lnlr-o zi aşa fru- nvvtsA ca a»m, namenli preferii «A InsA, »9 «e mişte. Ilar am noutăţi.

- Bârfit î Adrian mişcă rapid din umeri În timp ce turna limonada. care fileu gheata sfl pocnenacA. îmi plac la nebunie bârfele.

-Mat degrab# veşti decât bârfe, mA tem, dar veşti bune. Jan mt-a «rus că Raylan şi copiii se muta înapoi în Creck.

-Serios? Adrian îşi băgă o zmetirA în gură. Cred că e încântată la culme.

-Mai mult de-atât chiar.

-Şi cum rămâne cu munca lui, cu firma?

-O să lucreze de aici şi o să se ducă în Brooklyn când e nevoie. Vc* sta la ea până Raylan o să găsească o casă. Eu aş zice că pe Jan n-ar deranja-o dacă n-ar găsi nimic. Sorbi din limonadă. Fix cum făcea bunica ta.

-M-am uitat cum o făcea de nenumărate ori. Ceea ce tu tot nu mă laşi să fac, când prepari sosul tău special.

Dom schiţă un zâmbet.

-într-o bună zi...

-Am mai auzit eu asta.

îi aruncă o afină lui Sadie, amuzându-se amândoi când căţeluşa o prinse din zbor.

-Vreau să vorbesc ceva cu tine.

-Oh?

-Despre casă, despre restaurant. Mi-am schimbat testamentul acum multă vreme...

-Ei, bunelule...

Dom o întrerupse cu o mişcare din cap.

-Un bărbat – sau o femeie – care nu-şi face ordine în lucruri e fie egoist, fie naiv. îmi place să cred că nu-s aşa.

-Nu eşti.

-Mi-am dat seama că nu am discutat niciodată cu tine despre asta şi ce am făcut s-ar putea să fie mai degrabă să-ţi pun o povară pe umeri decât un dar în poală. Respectiv să-ţi las ţie casa şi restaurantul.

-Ah, bunelule.

-Nu c vorba doar de faptul ca mama ia n-arc nevoie nici), una. nici de altă, ci şi că nu le-ar vrea. Asta nu e casa ci dc vufl«., n-a mai fost dc multă vreme. Restaurantul n-a interesat -< > i u a,ţ. virat mciodati. Are afacerile ei. Dar, pe de altă parte, şi tu le ,, pe ale tale. Vreau şi fii sinceră cu mine. pentru că e vorba de m«, responsabilităţi, nişte responsabilităţi continue. S-ar putea vă v rt, să te muti înapoi la New York, poate că nu vrei să-ti încarci viat, cu încă o afacere.

-N-o şi mă mut nicăieri de-aici. Aici e acasă pentru mine. Şt, asta. Şi Rizzo’s nu e doar un restaurant oarecare, nu pentru tine R nici pentru mine. Şi nici pentru întregul oraş.

Se aşteptase ca ea să spună exact lucrurile acestea, dar, chiar şi aşa, tot i se luă o greutate de pe inimă.

-Bine, arunci. Ştiu că pot să am încredere în tine să ai gnjă 4 amândouă. Cât despre ce e în casă, te-aş ruga să o laşi pe mama ta să ia orice vrea. O parte din bijuteriile mamei ei. Sophia nu era pasionată de flecuşteţe, dar sunt câteva care au valoare sentimentală. Şi mobilele, restul lucrurilor... Lina trebuie să poată să ia orice are ceva însemnătate pentru ea.

-Fără probleme. Promit.

-Eşti o fată de treabă. O comoară pentru mine, dintotdeauna, dar în ultimii doi ani... N-aş fi rezistat fără tine. Şi nici fără tine O masă din nou pe creştet pe Sadie. Fetiţa mea mare.

—Te iubim, bunelule. Şi... casa asta? întinse mâinile. Să te am pe tine? Datorită ţie am rădăcini. Iar asta mi-a schimbat total viata.

-Şi să ştii că sunt foarte mândru când văd cum ai crescut din rădăcinile alea. Scoase un oftat. Acum, că am terminat cu asta, hai să facem ce ai zis pe filmare. Hai să ne bucurăm de ziua de azi.

Nu era deloc simplu; nu era ca şi cum ar fi fost de ajuns să încarce totul în maşină şi să pornească spre sud. Nu se reducea, descoperi Raylan, pur şi simplu la făcut bagaje. În primul rând, trebuia să aduni tot, să selectezi, să iei decizii şi să te organizezi. Si să ghidezi doi copilaşi să procedeze la fel cu toate lucrurile lor.

Cum şi când adunaseră atât de multe lucruri?

Apoi trebui să se ocupe de lucrurile de bebeluşi pe care el şi Lorilee le puseseră deoparte, în aşteptarea a încă unui sau chiar a încă doi bebeluşi.

Nu-i frânse inima atât de mult cât ar fi putut, căci putea să le dăruiască pe toate – pătuţul, scăunelul, masa de schimbat, leagănul, hamurile, totul – lui Bick.

Orice nu le trebuia ei şi lui Pats avea să fie donat. În plus, pentru că putea să recunoască faptul că, în afără de biroul lui, o lăsase pe soţia lui să aleagă mare parte din mobilier şi pentru că nu ştia de ce avea să aibă nevoie sau ce avea să-şi dorească să aibă în noua casă, îi oferise o parte şi din acesta.

Chiar şi aşa, îi luă ceva timp să sorteze şi să pună în cutii opt ani de căsnicie şi toate amintirile pe care le trezea o veioză, un set de oale, cadourile aniversare sau de Crăciun, chiar şi covorul din camera de zi – ros un pic într-un colţ de Jasper, pe când era doar un căţeluş.

inchirie o boxă de depozitare, discută cu o firmă de mutări, anulă toate abonamentele care trebuiau anulate, transferase tot

ce trebuia transferat şi se menţinu inuman dc ocupat timp -ţ, trei săptămâni.

în ioni zilei stabilite pentru mutare, se plimba prin casa aprosj, goală, ascultând ecourile vieţii pe care o dusese acolo. Riw,, o mulţime, dar şi lacrimi. Vaierele de la două noaptea ale ur^ bebeluş căruia îi dădeau dinţii, reprizele de somn pe canapea. [k câte ori se lovise cu piciorul de mobile, de câte ori vărsase lap,, pe jos, cafelele de dimineaţă, instalaţia de Crăciun încurcata primii paşi...

Speranţe şi visuri.

Cum să îşi ia râmas-bun de la toate astea?

Cu mâinile în buzunarele pantalonilor scurţi de trening pe cat, şi-i trăsese pe el, se întoarse în camera de zi. Şi îl zări pe Brad Ic, aşezat pe o treaptă a scării interioare.

Băieţelul lui avea o dungă de la pernă pe obrazul stâng, pârul deschis la culoare răvăşit, ochii mari şi albaştri încă îngreunau de somn. Şi se uita la eL

-Salut, amice.

-Nu fi trist.

Raylan parcurse distanţa până la scara interioară, se aşeză lângs fiul lui şi îşi trecu un braţ pe după umerii lui. îmbrăcat în pijamalele lui cu Barman – ce puteai să faci, când copilul avea o fixaţie!- Bradley încă mirosea a pădure.

-Nu sunt aşa trist.

-Mi-am luat la revedere de la prieteni, de la colegi şi de la doamna Howley de vizavi. Când m-am trezit, mi-am luat la revedere de la camera mea.

Raylan îl trase mai aproape de el şi îl sărută pe creştet.

-Fac alegerea cea bună, puştiule?

-Mo de-abia aşteaptă, dar orice ar spune, ea e doar un copil mic Eu îi iubesc pe bunica, pe mătuşa Maya şi pe unchiul Joe, iar Collin e deştul de amuzant. îmi place casa bunicii şi să mergem la pizzena unde lucrează. Şi Ollie, care stă în casa de lângă a bunicii, e de treabă. Dar o să fie diferit, pentru că nu ne ducem doar în viziri.

-Da, o să fie diferit.

—Când o să ne luăm casa noastră, o să vină şi ea să stea cu noi?

Raylan nu trebui să întrebe la cine anume se referea.

•6« v în tine ţi în Mo În fel de mult cum sunt şi cu. E oriunde i wtweti voi.

i Bradley ÎŞI sprijinl capul de pieptul tatălui său.

-Atunci e bine. Dar când ne luâîn casa noua, să nu fie roz, da?

! Indiferent ce zice ea.

¦ Rovlan înţelese că „ea” însemna acum Mariah.

│ -Fără toz. Facem un pact între bărbaţi acum. Ce-ai zice de un mtc-dejun de bărbaţi cu ştrudelc la prăjitor înainte să ne schimbăm şisăo pregătim pe Mariah? Să putem să pornim în aventura asta.

-Strudele! Putem să ne oprim la un mall cu McDonalds ţi să luăm Happy Meal la prânz?

-O să trec asta în programul nostru de călătorie.

Programul includea şi predarea ceremonială a cheilor în mâinile lut Bidc şi Pats, ca Jonah să vină să îşi ia la revedere şi să le dea două sacoşe cu gustări pentru drum, jocuri, benzi desenate care ar fi ţinut un autobuz întreg de copii ocupaţi cinci ore pe drum, claxoane, iicut cu mâna – şi o oprire de urgenţă în nici o jumătate de oră de la plecare, pentru că Mariah trebuia să facă pipi. Baletul acesta ! delicat – Raylan aşteptând la uşa toaletei femeilor, simţindu-se ca un pervers – avea să fie repetat la pauza de prânz, de care nimeni nu avea nevoie cu adevărat, având sacoşele cu gustări, şi care fu hiată cu cincisprezece minute mai devreme decât fusese planul, penîni că amândoi copiii aveau nevoie la baie.

Şi, bineînţeles, fiecare oprire necesita punerea lesei lui Jasper şi să facă vreo câţiva paşi cu el afără, ca să-şi facă şi el nevoile.

Ajunseră în Traveler’s Creek cu vezicile goale şi cu un exces de energie dat de prea multe jeleuri în formă de viermişori.

Jan ieşi în grabă din casa ordonată în care-şi ducea traiul de peste treizeci de ani, cu coada împletită săltându-i pe spate şi ochii lucind de lacrimi de fericire.

-Aţi ajuns! Bine aţi venit acasă! Am nevoie de câte o îmbrăţişare. Tare am nevoie!

Un pic detaşat de realitate din cauza drumului de cinci ore şi jumătate şi oarecum afectat şi el de consumul excesiv de zahăr, Raylan se desprinse cu greu de scaunul şoferului. Desfâcându-i deja centurile lui Mariah, Jan se răsuci să îl cuprindă într-o îmbrăţişare strânsă. Jasper sări din maşină şi începu să alerge în cerc prin curte, de ai fi crezut că fusese

ţinut în captivitate săptămâni la rând.

IM I NI>RA
RORRRTS

-Am o berc rece care ic aşteaptă, îi murmură Jan. S„* convinsă că o meriţi.

—Chiar că o merit şi de-abia aştept să ne întâlnim. Mulţit mese, mama!

— Lasă.

Copiii vorbeau întruna, aşa că mama lui avea pregătite excl». manile potrivite – de uimire, de incredulitate, de încântare – timp ce-i conducea în casă.

-Aveţi camerele pregătite. Cu surprize pentru fiecare.

-Ce surprize? întrebă Mariah. Ce?

-Duceţi-vă să vedeţi.

Strigând, ţipând, cei doi copii ţâşniră pe scări, cu Jasper lătrânj şi alergând în urma lor.

-Am primit o păpuşă American Girl! Bunicoo!

-Un Batmobile cu telecomandă! Uau, ce tare e!

-Batmobile! Nu mă ajuţi deloc să-l fac să-i placă mai mult personajele mele. O cuprinse în braţe pe mama lui, sprijinindu-şt obrazul pe creştetul ei. Mama...

-Ah, băiatul meu, copilaşul meu. O să fie totul bine. O să fit totul bine. Se întoarse, continuând să-şi ţină braţul pe după talia lui, conducându-l spre bucătărie. Hai să-ţi desfacem berea aia. Aşa... dacă eşti dispus, Maya şi ai ei o să vină să facem ceva de mâncare, să mâncăm cu toţii afără, dar putem să amânăm daci

-Nu, ar fi grozav.

Jan îi scoase berea din frigider şi o desfăcu. De cum i-o înmâni îşi trecu mâna peste părul lui.

-Eşti obosit. Ar fi cazul să te tunzi, să te bărbiereşti şi să te odihneşti ca lumea măcar o noapte.

-Ultimele două săptămâni au fost o adevărată nebunie.

-Acum eşti aici. După ce-ţi tragi un pic răsuflarea şi-ţi bei berea, putem să aducem bagajele în casă, ca să puteţi să vă instalaţi cum trebuie. Raylan, chiar vreau să stai tu în camera mare.

-în nici un caz n-o să dorm în patul tău. Mă descurc cu canapeaua extensibilă din living.

-Cu picioarele alea mari ale tale atârnând peste margine? Se sprijini de blatul de bucătărie alb ca zăpada. Dacă ar fi după mine şi dorinţele mele egoiste, aş renova subsolul şi v-aş convinge

«* rămărteri aici până copHI termin» făcultatea. Totuşi, sunt o «emete cu capul pc umeri 51 ştiu ol nveti nevoie de cam voastră.

-Dacă ar fi dup» copii, casa asta ar fi o încrucişare între un rsstel nu şi conacul Wayne.

Nu ştiu dac» pot s» tc ajut în privinţa asta, dar ştiu o cai» pe care cred c# ar trebui s8 o ici în calcul.

-Serios?

-Am obţinut ceva informaţii secrete – sau, mai precis, Dom. IVtuă niveluri, patru dormitoare, un birou la parter, o mie de metri pătraţi de teren. Proaspăt renovată. Cineva a cumpărat-o ca şi o renoveze şi apoi s-o pună la vânzare şi e aproape gata de scos pe piaţă.

-Aproape gata?

-Informaţii secrete, repetă ea. E pe Aleea Dafinului de munte.

-Serios? Spencer stătea pe Aleea Dafinului de munte.

-Să ştii că părinţii lui tot acolo stau, la câteva case mai încolo. E chiar lângă prietenii lui Adrian Rizzo, Teesha, Monroe şi hiietelul lor. Sunt de treabă, ar fi nişte vecini pe cinste.

Raylan îi zâmbi peste gâtul sticlei cu bere.

-Pare hotărâtă treaba,

-Mă aştept că o să vrei să vezi mai multe, dar pun pariu că asta are tot ce-ţi doreşti. Dom i-a spus proprietarului că avea pe cineva care ar vrea să arunce o privire imediat şi mi-a dat numele şi numărul de telefon, să îl suni.

-Bine, aşa o să fac. Ce mai face Dom?

-E bine. Parcă se mişcă mai încet, dar e bine. Faptul că o are pe nepoata lui cu el a schimbat situaţia. Ceea ce valabil şi pentru mine, să vă am pe tine şi pe copii aici.

Copiii intrară în fugă să îi îmbrăţişeze picioarele lui Jan, mor- înăindu-şi mulţumirile.

Aceasta îi zâmbi lui Raylan.

-O schimbă incredibil de mult.

Cărară bagajele înăuntru, precum şi jucăriile, instrumentele şi uneltele lui. Având în vedere că era evident că îi făcea plăcere, Jan o lăsă pe Mariah să-şi pună lucrurile în fosta cameră a Mayei, pe Bradley să se instaleze într-a lui, iar Raylan făcu tot posibilul să se instaleze în livingul de la parter.

Reuşi să-şi organizeze instrumentele de lucru într-un hm,, improvizat zi restul lucrurilor şi le aşeză în debaraua de pe h<,| pe care mama lui i-o golise în prealabil. La parter era o baie 4 serviciu, cu o cabină de duş mititică într-un colţ, şi avea şs „ descurce cu ea. Un timp.

«Aleea Dafinului de munte”, îşi repetă în gând şi se întinse canapeaua din living pentru câteva minute, nu mai mult. Alerg»* pe strada aceea, pe trotuarele şi prin curţile de acolo, în copilărie Aşa că... poate.

Se trezi buimac, dezorientat şi ţeapăn ca o scândură. Şi cu son lui în cadrul uşii, cu două pahare de vin şi un zâmbet pe buze.

-M-ai scutit de a te trezi.

Raylan se ridică în şezut, înasându-şi ceafa, de unde răzbătea o durere surdă.

-Doamne, Dumnezeule, cum am putut să uit ce incomodăe

Cal-fntinde-te şi-ţi trece, soldat. Mâncăm de seară într-o otă, iar copiii – ai tăi şi al meu – sunt afără, cu câinele. Joe şi mama se ciorovăiesc, care să se ocupe de grătar.

-Ce mâncăm?

Se ridică în picioare, îşi roti umerii şi încercă să-şi întindă I spatele.

-în cinstea întoarcerii tale acasă, avem friptură, cartofi copţi, porumb şi legume la grătar, roşii, mozzarella şi plăcintă cu cireşe.

-Asta-i un meniu pe cinste. Zâmbi. Salut!

-Salut! Maya se apropie şi se îmbrăţişară, după care îi oferi unul dintre pahare. Hai să facem un tur, din faţă în spate. Să-ţi pui sângele în mişcare şi să stăm de vorbă niţel, înainte să dăm ochii cu toţi ceilalţi.

-N-am vrut să cad lat aşa şi s-o las pe mama cu copiii pe cap.

-E-n al nouălea cer, ca şi copiii. Bravo, Raylan!

-Sper că am făcut o alegere bună. Ieşiră din casă pe uşa din faţă, iar el se opri să cerceteze rapid cartierul unde copilărise. Erau unele schimbări, da, dar nu multe, iar atmosfera era la fel, relaxată Mă simt bine c-am venit aici. Nu eram sigur că o să fie aşa. Cum merge treaba la magazin?

-Merge bine. îmi place la nebunie, şi nu eram sigură că asa avea să se întâmple. Nu-i aşa că suntem norocoşi?

-E meritul mumei, ne-a crescut bine.

Se plimbat* prin jurul tufelor de hortensii, încărcate de flori cresc şi nu.

-Am auzit că s-or putea să-ti slnhilcsti tabăra pc Aleea l »afinului dr munte.

-Nici măcar n-am văzut casa. N-am văzut nici una, de fapt.

-E o clădire frumoasă, cel puţin din exterior. Paul Wicker... > »os* coleg de clasă cu tine.

-îi plăceau motocicletele, un dur.

-Casa e a fratelui lui mai mare, Mark. Are o firmă de construcţii. A cumpărat-o ca să o renoveze şi să o vândă pentru profit. Paul, care nu mai e aşa un dur acum, lucrează pentru el. În fine, pot să-ţi spun una-alta despre cei mai apropiaţi vecini.

Se aplecară să treacă pe sub crengile unui arţar roşu, con- rinuându-şi înaintarea pe lângă laterala casei.

-Sunt grozavi. Monroe e compozitor, Teesha lucrează pentru Adrian Rizzo, e managerul ei de afaceri. Băieţelul lor, Phineas, e cel mai bun prieten al lui Collin, aşa că îi cunosc destul de bine.

- Poate că o să-l sun mâine pe fratele fostului dur Paul, patronul de firmă de construcţii.

Maya îşi atinse uşor paharul de al lui înainte de a lua o gură devin.

-De ce nu acum?

Raylan auzea cum copiii lui se jucau în curtea în care, odinioară, el înfruntase ticăloşi cu puteri supraomeneşti, aruncase la coş şi tunsese iarba. Poate că un apel telefonic avea să-i ofere următorul pas în a le oferi curtea lor.

-Pot să fac asta.

New Orleans, Louisiana

Din pietrele aleii ieşeau aburi, de parcă ar fi fost o supă de fh»cte de mare lăsată la foc mic, chiar şi după ora două noaptea. Dinspre ghenă răzbătea mirosul mâncării făcute peste zi. Dar ea mereu pleca ultima de la bar, mereu pe uşa care dădea spre alee.

O prostie, pur şi simplu o prostie, mai ales din partea unei femei cu o licenţă în managementul afacerilor şi o alta în turism.

IW ÎM închipuia ci. pentru că w menţinea într-o f<irm.1 fizir ş., celent*, pentm că avea asupra ei un aparat cu elcctrojocuri „ ‹ cutit. ceea ce era ilegal –, putea »8 facă Îaţ3 la ce avea sa urmei,

Nu avea sa facă fată la asta şi nici la altceva după noap,,. aceasta.

Altă târftl – divorţata dc două ori – atât de vanitoasă încât „ numise batul după ea. Stella's. Stclla Clancy, care deja turn«, ultimul ei pahar de tărie.

Acum mai rămânea doar să aştepte, transpirând în salopeta n<*. gră de unică folosinţă, ca ea să iasă pe uşă şi să o încuie înainte J, a pomi către apartamentul ei, aflat la jumătate de cvartal distann

N-avea să ajungă în el. Avea să-şi dea ultima suflare în dubea, rea de pe alee, după cum merita.

Aproape de trei, femeia ieşi, cu părul ei vopsit într-un roşcat de târfa şi tuns scurt pentru a pune în valoare tatuajul pe care 3 avea pe ceafa.

Ţeava o izbi acolo prima dată.

Se prăbuşi ca un copac, o femeie cu o constituţie solidă într-un maiou cu bretele subţiri şi pantaloni scurţi care abia îi acopereau părţile intime.

O târfa.

Nici măcar nu scoase vreun sunet.

Picături de sânge zburau în aer când ţeava o izbea peste ceată Lovea întruna şi întruna, zdrobind oasele şi după ce femeia nu

Prea multă distracţie! Da, prea multă distracţie.

Retrage-te, recapătă-ţi controlul. Misiunea era îndeplinită

la-i ceasul, inelul acela urât, de prost-gust, poşeta ieftină.

Zâmbeşte, căţea. Fă fotografia.

Pune în geantă suvenirele, leapădă salopeta murdară de sânge. Pune-o într-un sac, cu ţeava.

Şi-apoi sacul acela se aruncă în Mississippi.

Apoi găseşte un bar, comandă ceva de băut. Poate încearcă şt tu cocteilul Hurricane, ca un turist adevărat, înainte de a pomi din nou la drum.

Câinele îl trezi devreme. Raylan calculă că dormitul pe canapeaua asta extensibilă îl îmbătrânea cam cu treizeci de ani, căci

„ rtvlic* CU greu din ea, cu tonte încheieturile «cârţAindu-i. îşi chinuit pe el o pereche de pantaloni murţl «port, îl conduse p, Uspei, care sărea întruna, şi înşfăca o coca-cnla din frigider auiinte de a deschide uşa din spate.

tainele se Unsă ca o rachetă. Apoi, în căldura ceţoasă a .fimineţii, Raylan se sprijini de tocul uşii, în timp ce Jasper câinele adulmeca prin curte, pentru a se hotărî unde să-şi satisfacă nevoile fiziologice de dimineaţă.

Delicat şi ciudat de sfios când venea vorba de defecare, Jasper ¡muntă până la gardul din spate şi se ascunse în spatele unei tufe de mazărea fluturilor[1]. Obişnuit cu tabieturile lui, Raylan sşrepta în liniştea cartierului, atât de diferită fată de agitaţia matinală din Brooklyn.

Alesese opţiunea potrivită. Dacă mai avusese ceva urme de îndoială în legătură cu mutarea, acestea se dizolvaseră în seara anterioară, la masa de picnic veche – proaspăt vopsită într-un albastru viu – unde copiii lui se ospătau regeşte şi sporovăiau ca j nişte coţofene cu cocaină în vene, iar Joe – cu ochelarii lui stil John Lennon şi o şapcă cu Orioles – îl legăna pe Collin pe genunchi, în ciuda faptului că băiatul era plin de sos pe faţă şi pe mâini.
|Cu sora lui purtând o discuţie însufleţită despre modă cu | Mariah. Şi mama lui atât de fericită că ai fi crezut că Raylan îi dăruise lumea întreagă.

îi dădu mâncare căţelului, puse de cafea ca să o scutească pe mama lui de această sarcină, după care făcu un duş fierbinte, alinându-şi în mare parte muşchii dureroşi.

îşi aminti să se bărbierească şi, studiindu-şi înfăţişarea, luă în considerare ideea înspăimântătoare de a-şi asuma riscul de a se lăsa tuns de un frizer pe care nu-l cunoştea. Putea să mai amâne

Până se îmbrăcă el, Jan era aşezată la masa din bucătărie, sorbind din cafea cu Jasper întins la picioarele ei.

-Un adevărat răsfăţ, să te trezeşti şi să găseşti cafeaua făcută. Raylan ocoli masa şi o îmbrăţişă din spate.

-Copiii nu s-au trezit încă?

-I-am epuizat ieri. Vrei ceva de mâncare?

' Cfytoria *tematea*

-Aseară am mâncat atât dc mult că nu cred c« mi se mat f*f tos mc vreo două sile.

-Ti-ar prinde bine să te mai Ingraţi un pic, Scândurică.

Probabil că da, recunoscu Raylan în sinea lui. Mai rece. perasc din kilogramele pe care Ic pierduse în primul an dup} moartea lui Lorilee. dat tot nu se reîncadrase în categoria lui * greutate obişnuită.

-La cât de bine găteşti tu, dacă nu sunt atent, o să mă în gr* mai mult decât „un pic". Poate c-ai putea să-ţi afişezi progr». mul de lucru, cum făceai pe vremuri. Putem să gătim cu rândul mesele de seară. Să ştii că mă pricep mult mai bine să pregătesc o masă decât mă ştii tu.

-Mai rău cu greu s-ar fi putut.

-Vai!

—Grămăjoare de pâine cu ou. Sendviş cu caşcaval flambat...

-Luctări experimentale timpurii.

-Copiii sunt evident sănătoşi şi bine hrăniţi, aşa că te cred pe cuvânt că ai evoluat către o perioadă de maturitate mai productivi

-Să ştii că o să te surprind. O sărută pe creştet. O să fie nevoie să-i trezesc pe leneşi, să îi pun în mişcare dacă e să ajungem la timp ca să vedem casa.

-Lasă-i să mai doarmă. Pot să vină cu mine, la serviciu.

-Vrei să îi iei la serviciu?

-Vă luam şi pe tine şi pe Maya când nu aveam de ales. Ştii cum procedam.

Raylan se aşeză lângă ea pentru câteva clipe.

-Ne puneai să aşezăm mesele, să ne asigurăm că cei care se ocupau de închidere nu dădeau rasol cu ştergerea meselor şi a scaunelor ca să câştigăm monede pentru aparatele de jocuri video.

-Dacă munceşti, primeşti.

-Eşti sigură?

-Mi-ar plăcea la nebunie, iar tu ar trebui să arunci o privire la casa aia fără ei. Dacă îţi pică cu tronc, poţi să vii să îi iei să o vadă şi ei, să vezi cum reacţionează.

-Eşti o femeie înţeleaptă, Jan Mărie.

-Să ştii. Se ridică să îşi reumple cana cu cafea şi să adauge I nişte frişcă în ea. Şi cine ştie mai bine decât mine ce înseam- | nă să fii părinte singur, cu doi copii şi un serviciu solicitant?

(ᵥ^, Kt»' «" •*>, *t»<«' enorm. nici înir-n mir .Ir mi n
«t *vm ^ 4 MI ÎMI ti

^ wvşnn. IniTWuw comunitate Anim rsn ti tir parte .Im

ᵣ H.vn cm rândul nu doar În gătit. ti exact asa.. «S11 pmcedâm. MV nm(\ In trebuie să te ocupi do altele, nu doar de căutat o vd Tlebwie it gâwsti un pediatru potrivit, un dentist, ta ii interii ... ᵥ«*dmrr*. s* re interescii de un veterinar... Si să te tunzi. Kavlan t» trecu degetele prin păr. iV>v*nvJată, asta nu e o prioritate. Trebuie să mă pregătesc natwdâpc. De restul voiam să mă apuc azi, să inccp să caut.

-Pot să-ti spun că acum avem un dentist aici, în oraş. Eu la el MC de un an st ceva, deci e clar că sunt mulţumită. Are cabinetul stan de statia de pompieri, aşa că găseşti şi loc de parcare.

-Deci mergem la el. Apoi îşi trecu limba peste dinţi.

Cred... -C& despre tunsoare... poţi să mergi la Bill's.

-.Acolo mereu te tund prea scurt. O înghionti. Ştii bine că ■eseu te tund prea scurt. Când eram mic, nu mă puneai niciodată «ai duc acolo.

-Asta pentru că te adoram cu cărlionţii ăia aurii ai tăi.

Ravlan îşi dădu ochii peste cap.

- Arunci o să-mi adori şi codiţa din creştet, când o să am părul nieaiuns de lung.

Jan izbucni în râs, dând negativ din cap.

-Mă duc sus să mă îmbrac. Mă ocup eu de copii, o să le pun serva de mâncare în faţă.

Raylan uitase cum era să aibă pe cineva care să se ocupe de seva atât de simplu.

-Dacă eşti sigură, îl iau pe Jasper cu mine. Să ne mai mişcăm ■> pic amândoi. O să văd mai bine cartierul dacă mă duc pe jos decât dacă iau maşina.

-Aşa să faci. Ar trebui să-ţi spun că mai ştiu de o altă casă, ¿ja scoasă pe piaţă. E în cealaltă parte a oraşului, mai aproape de ttoală, aşa că poate ţi s-ar potrivi mai bine. Curtea este mai mică, iar există. N-a fost renovată, aşa că probabil o să fie mai ieftină. E o clădire solidă, din cărămidă roşiatică, are o verandă destul de ■nare în faţă, e pe Strada Şcolii.

-Bine de ştiu».

-S* nu te grăbeşti, risc ea, rtdicându-sc. Ne vedem lu rest»,,, omt. când o »a vii.

Ravlan tăcu lucrurile în tihnă, chemă câinele În el şi ii p„,r lesa. L»iă lopătica de plastic şi ruin dc pungi pentru fecale şi le în hurunat. îşi luă ochelarii dc soare, luă în considerare să-şi punj şapca cu Mets, dar apoi îşi dădu seama că pe aici toţi ţineau cu Oriolcs, aşa că o lăsă acasă.

Capul lui Jasper se tot învârtea, când la dreapta, când la stânga, arătând clar fascinaţia iscată de noul mediu. Având în vedere cj nu era cazul să se grăbească, Raylan toleră numeroasele opriri alt câinelui pentru a adulmeca avid totul, ocazionalele ridicări ale piciorului pentru a marca teritoriul respectiv şi a-şi arăta bărbăţia.

Se opri la colţul unei străzi care se întâlnea cu Strada Principală, unde o femeie cu o pălărie din paie tăia florile ofilite ale unui trandafir căţărător imens. Era îmbrăcată cu o pereche de pantaloni roz, până la genunchi, care lăsau la vedere picioarele slabe, de un alb spectral plin de vene vineţii, ca o pânză de păianjen.

Doamna Pinsky, îşi aminti. îi tunsese peluza săptămânal, timp de trei veri. Cu banii obţinuţi din asemenea sarcini şi din ce mai făcea pe la Rizzo’s, strânsese suficienţi bani cât să-şi cumpere prima sa maşină, o adevărată rablă.

Când avea cincisprezece ani, fusese sigur că doamna Pinsky avea o mie de ani. Şi iat-o acum, încă suficient de în formă încât să-şi decapiteze trandafirii.

-Bună ziua, doamnă Pinsky!

Femeia se uită spre el, îngustând din pleoape dincolo de lentilele ochelarilor, ducând o mână la ureche – şi la aparatul auditiv.

-Poftim?

-Sunt Raylan Wells, doamnă Pinsky. Băiatul lui Jan Wells.

-Eşti băiatul lui Jan? îşi propti o palmă în şold. Ai venit în vizită la mami?

-Mă mut înapoi în Creek.

-Zău aşa? Te-ai mutat într-o blestemăţie de-aia de oraş mare.

-Da, doamnă.

-Mama ta e o femeie grozavă.

-Cea mai.

-E bine ci ştii «sta. Pe vremuri îmi tundeal pelma. Acum cauţi „•»v* vie munc» Î

-A. nu, doamnă. Am serviciu.

-În ultim* vreme, nu găsesc pe nimeni să-mi tundă iarba fără ¿cearioavere.

Mereu ti urmărise orice mişcare când era în curtea ei, îşi aminti Ravtav dar mereu fusese corectă cu plăţile. Şi de obicei adăuga şi câteva fursecuri şi un pahar cu ceva rece pe post de bacşiş.

- V-o tund eu, se auri spunând, chiar înainte de a simţi impulsul *ie* **a** şi da singur un şut în fund.

bătrâna îl măsură sever.

-CSt «Tei?

-Fără bani.

-Când faci o treabă, trebuie să primeşti bani pe ea.

-S-ar putea să cumpăr o casă pe Aleea Dafinului de munte. Dacă aşa o să fie, o să fim vecini. Vecinii se ajută între ei.

Asta îi smulse un zâmbet.

-Jan te-a educat cum trebuie. Maşina de tuns iarba e în spate,

-Da, doamnă. Trebuie să mă duc să văd casa aia acum. Am stabilit o oră. Mă ocup de iarbă la întoarcere, dacă nu vă supăraţi.

-E bine. Mulţumesc frumos!

Raylan îşi continuă drumul, avertizându-se în sinea lui să nu se mai ofere să facă nimic dacă mai dădea de cine-ştie-ce alţi cunoscuţi de odinioară.

Acum trebuia să-şi facă timp în fiecare săptămână să-i tundă nrba şi deja se angajase – în sinea lui – să preia această sarcină şi pentru mama lui.

Trebuia să cumpere o casă, să se mute în ea şi să tundă peluza şi acolo.

-De ce nu mi-ai spus să-mi ţin gura? îl întrebă pe câine. Eventual înainte de a mă relansa în domeniul tunderii peluzelor?

Ajunse la următoarea intersecţie, cu Aleea Dafinului de munte, Şi se opri imediat.

Nu casa avusese acest efect – evident, nu era cea pe care venise şi o vadă, căci o femeie evident însărcinată stătea în cadrul uşii deschise. Nu se oprise nici pentru că văzuse femeia din cadrul uşii, ci pe cea care era cu spatele la el.

Ave* o mirrolfl dc plt ncgm ca noapte* < iir<‘ 1 M (
***rli*,tlf| ta «ptralr pAtvA mai (ou de umefi. Stătea dreaptă. înaltă ,i . ţmhrVAt» m o pereche decolam! mulaţi – albaştri, cu nistr -bin® mirii care re şerpuiau ca nişte flăcări. O bluză albastră un u,.,,,,, cumva? – strămtă, care îi lăsa la vedere braţele lungi. brun;;»,. Pantofi albaştri, cu flăcări aurii pe laterale. Nu-i putea vedea fata şi nici nu avea nevoie s-o vadă, nu încă.**

Flacăra Cobalt, îşi zise, jumătate om, jumătate demon l’rin*} în plasa Groaznicului, chinuită de el. înfruntarea ci cu îngerul lui avea să fie de proporţii epopeice. Şi. până la urmă, aveau ii devină aliate. Desfăşurarea evenimentelor pur şi simplu îi curgea în minte – ca lava dintr-un vulcan.

Pentru că de acolo provenea ea, acolo îşi dobândise puterile. Muza lui, stând în continuare cu spatele la el, făcu un pas, coborând de pe verandă. Iar un munte de blană neagră veni din colţul opus al verandei spre ea.

La picioarele lui, Jasper scoase un sunet. Nu un mârâit, nu un lătrat de avertizare, ci, dacă aşa ceva era cu putinţă, versiunea canină a unui suspin surprins. Apoi începu să tremure. Când Raylan se uită în jos spre el, dând să îl linişească, Jasper ţâşni înainte.

Tras de lesă, Raylan fu nevoit să înainteze şi el, oarecum dezechilibrat.

-Hei!

Strigătul, înaintarea bruscă a bărbatului şi a câinelui o făcură pe femeie să se întoarcă. îşi trase în jos ochelarii de soare şi izbucni în râs.

-Raylan? Raylan Wells!

Adrian Rizzo, o recunoscu el în timp ce se lupta să-şi ţină câinele sub control. Da, faţa ei s-ar potrivi. Dintotdeauna fusese o frumuseţe.

-Adrian, bună... îmi cer scuze! Nu ştiu ce l-a apucat. Nu muşcă.

Jasper se lăsă pe burtă la baza verandei, după care începu să se târască spre muntele negru.

-Nici ea. îndinându-şi capul, Adrian se uită cum Jasper se prosternă la picioarele lui Sadie. Ce face?

-Cred că o cere de nevastă.

Cealaltă femele ieşi pe verandă. Avea mai multe codite împletite şi prinse la ceafă şi un băieţel de vreo patru ani care statea cu o mână pe după piciorul ei şi un ciocan de plastic în cealaltă.

Sadic puse o labă imensă pe capul lui Jaspcr şi îi adresă o privire pierişă lui Adrian.

-Eu cred că îi spune să se calmeze. Nici măcar nu li s-a făcut cunoştinţă. Ea e Sadic.

-Jaspcr! Termină! Te faci de râs, amice.

-Sunt aproape sigură că se văd steluţe în ochii lui. Bine ai venit acasă, Raylan!

-Mulţumesc. îmi pare rău că v-am întrerupt.

-Nu e cazul. Tocmai ce plecam la alergat şi am trecut pe-aici un minut. Ţi-i prezint pe Teesha Kirk şi pe Phineas Granr. Teesha, Phineas, Raylan Wells.

-încântată de cunoştinţă. Teesha îi adresă un zâmbet. Ştiu că Maya şi Jan sunt tare fericite că te-ai întors.

-Ca şi noi. De fapt, am venit să arunc o privire la casa de alături.

-Ah, e o frumuseţe!

Teesha se uită la Phineas, care se aşeză pe jos şi începu să bată nişte cuie invizibile.

Băiatul spuse teatral:

-Trebuie să termin treaba asta!

-M-am uitat pe-acolo de multe ori, continuă Teesha. Mark face treabă bună. Ai doi copilaşi, nu-i aşa?

-Da, de şapte şi cinci ani. Ei, au aproape opt şi şase ani.

-Ar fi grozav să avem copii în vecini.

Phineas se opri din ciocănit. Spuse scurt:

-Fac caca! şi intră hotărât în casă.

-Scuze, trebuie să facă caca.

Teesha pomi grăbită pe urmele lui.

-Ei, asta-i viaţa. Râzând, Adrian coborî scara verandei. Trebuie să mă întorc acasă, dar bunicului meu i-ar plăcea foarte tare să te vadă, ca şi pe copii şi pe câinele vostru răpus de dragoste.

-N-a mai făcut niciodată aşa ceva. Dar căţeluşa ta este foarte impresionantă.

-S»dic ccn «exy. Tceslia are dreptate cu casa am văzui .. „ cu la interior E frumoasă, St vecinii! Arăt» către casa ireshci u unde răzbătea muzică – de pian. Sunt cel mai grozav!

Am mi-« spus $| Maya Arăţi bine. Adrian Adică mă bun» să re văd.

-Asemenea. Se aplecă şi tl mângâie pe Jasper înainte Ir , pnndc lesa de zgarda căţeluşei cât un munte '■'mu

> -

o să ne mai întâlnim, Jasper. Dragostea găseşte mereu < > cale l-fa să mergem, Sadic!

Sadic păşi pur şi simplu peste Jasper, care era încă năucit, « opri o clipă să se regrupeze, după care începu să meargă în sincrrm cu paşii lungi şi eficienţi ai lui Adrian.

- Impresionante... Se uită din nou la câinele lui, care acum era trist. Poate c-o fi prea mult pentru tine, amice, dar inima ştie ta ce vrea. Hai să mergem să ne uităm la o casă.

După ce fileu un tur al casei şi după ce depănă nişte amintiri dcsml de ciudate cu fostul dur, după ce discută cu fratele lui, patro- nul de Armă de construcţii în timp ce el şi câţiva alţi muncitori se ocupau cu ceea ce ei numeau „ultimele retuşuri”, Raylan îşi dădu seanţa că avea nevoie de ceva timp de gândire.

Stabili să se întoarcă în circa o oră cu copiii, idee cu care Mark Wicker fu de acord.

3

Se opri la doamna Pinsky şi se căzni cu maşina ei străveche de rum iarba pentru a-i aranja peluza. Trebuia să recunoască, peluza aceea îi păruse de o mie de ori mai mare pe când avea cincisprezece ani, aşa că nu îi luă mult timp.

Şi totuşi, se umplu de transpiraţie, aşa că acceptă recunoscător paharul mare cu ceai cu gheaţă în care doamna Pinsky pusese suficient zahăr cât să-i dea un uşor de fior de durere în dinţi.

Ea îi spuse că era un băiat de treabă, că făcuse treabă bună şi o complimentă din nou pe mama lui pentru cât de bine îl educase.

Duse câinele acasă şi îl lăşă pe Jasper în curte, în voia inimii lui plină de dragoste şi dor, iar el se urcă la volan şi parcurse distanţa scurtă până la Rizzo’s.

Clienţii veniţi să ia prânzul mai devreme erau răspândiţi la mesele şi în separeurile din sală, în timp ce mama lui trebăluia la plită, iar Dom modela aluatul.

Părea mai slab, mai bătrân decât atunci când îl văzuse Raylan, în treacăt, în zilele libere de sărbători, dar nu-şi pierduse îndemânarea în ceea ce privea frământarea aluatului.

Mariah, cu o carte de colorat şi creioane în toate culorile , cubcului, stătea la bar şi îl privea absolut fascinată.

-Mai fa o dată, bunclulc! încă o dată!

întinzând coca într-un cerc perfect pe Hlar, acesta ii fjţ, cu ochiul.

-întâi trebuie să o băgăm pe asta la cuptor. Oamenii vor şi-* primească mâncarea.

-îmi faci şi mie una! Bunica a zis că putem să mâncăm pia, când Bradley o să-şi termine jocul la aparatul din spate.

-îţi fac una foarte-foarte specială, potrivită la fix pentru $_{0}$ prinţesă aşa ca tine.

Mariah suspină, cam cum făcuse Jasper când o văzuse prima oară pe Sadie, după care îl văzu pe tatăl ei.

—Tati! Ai auzit? Domnul Rizzo o să-mi facă o pizza de printesl

-Extraordinar! Ce mai faci, Dom?

-Nu pot să mă plâng, aşa că nici n-o s-o fac. Bine ai venit acasi!

-Mulţumesc! Te-aş ruga să amâni pizza de prinţesă un pic. Mo, ia-l şi pe Bradley şi haideţi să vedem o casă. Ne ocupăm de asta şi apoi ne întoarcem şi mâncăm cu toţii pizza.

-Bine, dar eu primesc pizza specială, de prinţesă.

-Absolut. Am stat de vorbă câteva clipe cu nepoata ta şi-am văzut-o pe căţeaua aia uriaşă a ei.

-Mi-a spus. Dom adăugă ardei, ciuperci şi măsline negre pe blat. E o casă bună, solidă, cu vecini de treabă. Mă bucur că te duci s-o vezi.

-Ce părere ţi-ai făcut? întrebă Jan.

-E fix aşa cum a zis Dom, dar vreau s-o vadă şi copiii. Şi iată-l şi pe jucătorul nostru!

Vedea clar pe faţa lui Bradley că nu obţinuse cel mai mare scor pe aparatul de jocuri.

-Trebuie să mai câştig monede.

-Ne ocupăm şi de asta. Acum mergem să vedem o casă.

-Dar urmează să mâncăm pizza! Aşa a zis bunica.

-Ne întoarcem şi mâncăm pizza cu toţii, dar proprietarul casei ăsteia ne aşteaptă.

-Dar aş putea să mor de foame!

hvimte c« Raylan să apuce să deschidă gura, I >im luă o mână tr trltut» de salam, una de brânză yi umplu un mic casrroncl de rŞssrK, cu capac

-Uite aici, să-ti ajungă până la masă. Când te întorci, i(i fac opt» spcciul*-

Un băietei câmia li plăcea să aibă lucrurile clare, Bradley îl măsură suspicios.

-Specială cum!

-Eu primesc una de prinţesă.

-Eu pot să primesc una de Barman!

- Du-te cu taică-tău, fii cuminte şi aşa o să **fie, de** Batman.

-Ce tare! Mulţumesc, bunelule! Putem **să** plecăm acum, ca **să**
ne întoarcem mai repede?

-Da, mergem.

- Lasă, mă ocup eu de astea.

Jan îi dădu mâna încolo, căci Raylan începuse să strângă creioanele colorate.

-Noi am făcut totul, îi spuse Mariah când o ridică în braţe. Aşa că eu am primit o carte de colorat, iar Bradley monede pentru aparat. Bunelul a zis că ne pricepem să facem treabă.

-Mă bucur să aud.

îi duse la maşină şi îi puse în scaunele lor.

-Unde e Jasper?

Bradley devora feliile de salam ca şi cum ar fi fost caramele.

-E la bunica acasă. El a văzut deja casa.

-O să locuim acolo? vru să afle Mariah.

-Trebuie să ne uităm la ea.

-Mie îmi place să stăm la bunica.

„Ia să dormi pe canapeaua aia extensibilă şi-apoi să te aud”, îşi zise el, „şi să faci duş într-o cabină cât un degetar”.

-E aproape de casa bunicii.

-Cât de aproape?

Raylan întâlni privirea suspicioasă a fiului lui în oglinda retrovizoare.

-O să vedeţi. Uite casa bunicii, zise când trecură pe lângă ea. Viră la stânga, intrând pe Strada Principală, merse mai departe, trecu pe lângă peluza proaspăt tunsă a doamnei Pinsky şi o luă la dreapta, pe Aleea Dafinului de munte.

Apoi făcu stânga, intrând pe aleea casei.

-Atât de aproape.

-Nu seamănă deloc cu casa pe care am avut-o până acum.

Cuvintele lui Bradlcy îl loviră direct în inimă, mai ales că ,j el se gândise la acelaşi lucru.

-Nu, nu seamănă.

Faţada nu era din cărămida aceea frumoasă şi decolorată, ci dm panouri orizontale, proaspăt vopsite într-un gri-fumuriu, în contrast cu obloanele indigo şi dungi de un alb imaculat în jurul lor.

O stradă liniştită – ceea ce conta – şi în faţă o curte scurtă u verde, care dădea în trotuarul lat. Şi trotuarele contau. Şi se uitase la suficiente emisiuni de amenajări cât să ştie că tufişurile de lângă casă şi copacul despre care Mark spusese că era un corn cu flori alb-roz dădeau casei un farmec aparte.

Uşa de la intrare avea aplice lungi de-o parte şi de alta, iar uşa laterală, foarte utilă – cea care dădea către vecina pe care o cunoscuse – dădea într-o cameră de serviciu/spălătorie. Şi asta avea să conteze.

Casa întrunea toate condiţiile, îşi zise în timp ce dădea copiii jos din maşină. Era conştient de asta. Tocmai cum ştia, din propria sa experienţă cu lucrările de renovare, calitatea lucrărilor făcute în interior şi pe exterior era deosebită.

Totuşi...

Nu semăna deloc cu casa lor din Brooklyn.

Cum o studia, cu copiii alături, vecina te făcu cu mâna. Ieşi din casă şi pomi spre ei, cu băieţelul ei utmând-o cu paşi hotărâţi.

-Cheile sunt la mine. Mark a zis că ei aproape au terminat, aşa că a trimis echipa la altă lucrare. El a trebuit să îi ducă acolo, să ia ceva şi o să se întoarcă. Dar nu voia să fiţi nevoiţi să aşteptaţi dacă era să ajungeţi înaintea lui.

-Mulţumesc. Copii, dumneaei e doamna Kirk.

Bradley făcu ochii mari.

-Te cheamă Kirk? Ca pe căpitanul James Tiberius?

-Exact. Mereu m-am gândit că aş putea fi stră-stră-stră-stră- bunica lui, cam aşa.

Ochii băieţelului se făcură şi mai mari.

Aşa-mi place să cred. El e Phineas. îşi mângâie abdomenul. I„ aici e — o să vedem ce-o să fie. Dacă vă hotărâţi să vă mutaţi >K.,,ns*fim vecini.

fag să pun mâna pe bebeluş?

irosita se uită în jos la Mariah.

IVbebeluşul meu? Sigur.

<\i fimrte mare atenţie, Mariah puse mâna pe burta ci.

-Şi învăţătoarea mea avea un bebe în burtă. Avea o burtă m*w. Zicea că o să iasă la vară.

-A mea trebuie să mai crească până o să iasă, în noiembrie.

Phineas, mai interesat de cineva mai asemănător cu el, îi arătă lut Bradley dinozaurul lui din plastic.

-Ăsta e un T-Rex. Ar fi mâncat oameni, doar că au dispărut Înainte să existe oameni. Dar mâncau alţi dinozauri, să ştii. E preferatul meu.

-Ce tare! Mie îmi plac velociraptorii, pentru că vânează , în haite.

-Am şi d-ăia! Probabil au evoluat din păsări. Vrei să-i vezi?

-Poate, dar acum trebuie să ne uităm la casa asta.

-Tot bocănesc şi taie cu fierăstrăul acolo. Am şi eu un ciocan şi un fierăstrău.

-Tot timpul turuie, îi avertiză Teesha, aplecându-se să-şi ia băieţelul de mână. Zi „la revedere”, Phin.

-Bine, la revedere!

-Mark a zis să lăsaţi pur şi simplu cheile înăuntru, pe blatul din mijlocul bucătăriei, dacă nu ajunge el până vreţi voi să plecaţi, strigă peste umăr, mergând spre casa ei. El are alt set.

-Mulţumim! Ei bine, gaşcă, haideţi să intrăm!

-îmi place doamna cu bebeluş în burtă. Aure păr frumos.

-Da, aşa e.

Alese să intre pe uşa din faţă, ca un oaspete, căci asta erau în momentul de faţă.

Podelele luceau, nu putea să conteste asta, iar luciul acesta se | 'întindea tocmai până în spate, prin bucătărie şi până la uşile late | care dădeau spre terasă şi o curte foarte frumoasă.

-Pare foarte mare, se decise Bradley.

-Ei bine, e un spaţiu deschis şi e gol.

-Are şemmcii. Şt noi aveam şemincu unisil.
Mm ,1 direct spre el. Ca *# poată sil vină Moşii' pe el,

Dar nu era din cărămidă. Era acoperit cu plâ< i di ,. r ,r cu un model discret allvpc-alh. Cu gaz, nu cu lemn (.. . t. i netedă, nu neregulată.

-Are ecou!

Btadlcy îşi strigă numele pentm propriul amuzament. I hr r,. acela nu era încărcat de amintiri.

Fiul lut aleargă până în spate, iar Mariah îl urmă. Nu %pr<-1 •
tărie-cu dulapuri albe, aparatură din otel inoxidabil, hiat gr dezic, o chiuvetă adâncă şi lată – ci pentru a vedea mal de apr a. ce era dincolo de uşile acelea late.

-Uau, ce mare e curtea din spate! Lui Jasper i-ar plăcea *t* alerge în ea.

-Nu sunt şi leagăne? Vocea lui Mariah vibră sub presiune, şocului. De ce?

-Nu stă nimeni aici deocamdată, ffaiero. Bradley o înghii <m Tata o să ne pună leagăne şi toate cele.

-Tu eşti fraier. îl înghionti şi ea. Şi camera asta ce e? Alerz înapoi până la o uşă dublă, cu sticlă încastrată, care dădea cârr ceea ce ar fi putut fi camera în care să ia masa. E camera noastz de joacă?

-Avem o cameră bonus – un fel de zonă de joacă – la etaj.

în spatele acelor uşi era ceea ce, nu putea să recunoască, ar putut fi biroul de acasă perfect. Avea lumină bună, se vedea toat curtea de la fereastră, era loc pentru tot ce avea el nevoie...

-Vreau să văd. Putem să urcăm?

-De-asta am venit, să vedem. Şi camerele de locuit sunt

Rămase câteva clipe pe loc, lăsând copiii să se întreacă pe scat interioară, cu bocănit de paşi mititei.

O baie de serviciu sub scara interioară, o cameră de familie de zi lângă bucătărie, camera de serviciu/spălătoria în cealalt parte a bucătăriei. Cuptor nou şi un spaţiu de depozitare genere» într-o pivniţă perfect izolată, gata de finisat şi transformat în spân de locuit.

O casă bună, îşi reaminti cu un efort conştient, cu un pret p care şi l-ar putea permite fâră probleme.

S* du» U etaj, unde reverberau paşii grăbii ti vocile cnpii- l» ha

li» ocKii aclipindu-t, Marlah veni în *l*ugă în iniftmf marea lui.

. Cu» *m* H camera mea. tatl? IV.i cA-mi aleg'

-6» b»ne, casa are ceea ce «c numeşte .. baie pentru rl u ea. i'xnt» aura. Cu mâna strânsă de a el, o «lu«- într-unui .lin <rle farru ,imrmto»rc Şi baia respectivă are o uşă «I «pir camera din cealaltă parte. Au cam aceeaşi mflrimc, aşa cA

Nu » poate să impari bala cu un bAi.it' IVăictii miri« urât:

Miându-i fetişoara cuprinsă de atâta scandalizare, lui Raylan *I* veni .<4 o mânânce toată, de parcă ar li fmt 11 prăjiturică *un*

-Mat e un dormitor de cealaltă parte a holului, dar ăsta e mai •arc. **aşa** că..

Se opri, căci fetiţa o luase la fugă, să vadă cu ochii ei.

- Are baia lui! Uite, uite! Şi e interzisă băieţilor! Cu cadă numai pentru mine şi toate! Pot să iau eu camera asta, te rog.'

Bradley se întoarse şi el în fugă.

-Camera de joacă e uriaşă! Şi să ştiţi că eu iau camera mare, cu semineu şi baie mare, eu am văzut-o primul!

-Nu se pune că ai văzut-o tu. Ăla e dormitorul principal. Trebuie să plăteşti toate facturile ca să poţi să stai în el.

-Păi eu nu pot să plătesc facturile...

-Ceea ce înseamnă că poţi să-ţi alegi una dintre camerele astea două, dacă e să cumpărăm casa asta. Cu o baie destul de mare care să fie numai şi numai a ta, având în vedere că Mo vrea

Bradley începu să inspecteze camera, cu buzele strânse, dând dm când în când aprobator din cap.

-E-n regulă... cred. O vreau pe-aia de-acolo, că e mai departe de a ei.

Rânjind larg, se întoarse, dar apoi zâmbetul i se şterse de pe chip când se uită la tatăl lui.

-Nu-ţi place casa?

-Poftim? Nu... adică, da, sigur că-mi place.

-Faţa ta zice că nu-i aşa.

Mariah se întoarse la ei în paşi de dans.

-Putem să vopsim cada mea în roz? Ce s-a întâmplat?

-Lui tari nu-i place casa.

-l>cc nu? E inimoasă. Miroase bine

Şi-o doreau, işi dădu seama Raylan. î»i doreau casa asta. i„ doreau să o ia dc la capăt aici. Iar cl trebuia doar să o transform. Într-un cămin. Să se mpă dc trecut – de tot – şi să transfrirme < a«, asta într-un cămin.

-Voi, fiinţe naive ce sunteti, aţi fost păcăliţi de autoconrro. **lui** meu ieşit din comun, le spuse Raylan. Voiam să vă las să vj exprimaţi părerile şi să nu-mi folosesc puterile extraordinare ale mintii mele superioare ca să vă influenţez creierele mici şi slabe

-Tari... Tensiunea se disipă, iar Bradley pufni zgomotos. Hai, fii serios!

-Putem să o luăm? Mariah îi îmbrâţişă piciorul, cu faţa ridicată spre a lui. Putem să vopsim în roz cada din baia mea şi numai a mea?

-Da... şi nu. Poţi să ai o perdea de duş roz, prosoape roz, dar fără vopsit de căzi.

-Dar Bradley n-are voie niciodată, niciodată să facă caca în

-Am baia mea – mai mare decât a ta – şi tu nu ai voie să faci caca în ea niciodată.

începută să se atace cu tot felul de insulte legate de caca. Raylan decise că deja începuseră să se simtă ca acasă.

După ce se înţelese cu proprietarul, semnară hârtiile şi făcură toate formalităţile necesare, Raylan începu numărătoarea inversă a zilelor de dormit pe canapeaua extensibilă şi de lucru într-un colţ sau la masa din bucătărie.

în curând trebuia să se ocupe de cumpărăturile pentru începutul anului şcolar, ceea ce i se părea o sarcină absolut imposibilă. Dar era hotărât să amâne acest coşmar până în absolut ultimul moment.

Ceea ce avea totuşi, în ciuda condiţiilor în care era nevoit să lucreze în momentul de faţă, era un fir narativ solid, cu un personaj nou fascinant, care avea să fie mai întâi inamicul, apoi prietenul îngerului lui, dar tot timpul ca un fel de oglindă. Trebuia să le mulţumească – ceea ce şi făcea – mamei şi surorii lui pentru că-l ajutau să le dea copiilor diverse ocupaţii şi distracţii pe tot parcursul verii. Şi că-i ţinură pe copii peste noapte când trebui

4 к duc* 1« »edlu pentru n pune l» punct scenariul aresta. pcr«i- nsinl acesta, cu asociaţii lui.

(Vtltcuae noaptea aceea în apartamentul Je hurlac al lui Jonah. care era vraişte, pentru că nu îl lăsa inima, nu incil, să arca la Biele n Bara, în fiwta lui casă.

Totuşi, înainte sil se apuce de munca propriu-zisS de a crea ■omanul, trebuia s* lămurească lucrurile cu sursa lui de inspiraţie. IV* ea nu avea să fie de acord, avea să schimbe înfăţişarea personajului, dar nu voia să fie cazul. Totul se potrivea. Avea ceva gerante, pentru că-şi amintea fetiţa care odinioară îl recunoscuse pe Imn Man în desenul de pe peretele camerei lui.

Având în vedere că amânase această discuţie destul de mult şi dl Bradley şi Mariah îşi petreceau după-amiaza cu Maya şi Collin, îs luă blocul de schiţe, câinele şi pomi cu maşina spre casa ceea mare de pe deal.

Iubise dintotdeauna casa asta, cum se înălţa, solidă şi atemporală, îmbrăţişată din toate părţile de verandă, cu copaci în spate şi pe laterale. Cu frontoanele acelea ascuţite care-i dădeau o uşoară notă de mister.

-Doamne, Jasper, chiar că sunt idiot! Pot s-o folosesc. E suficient să o fac un pic mai gotică şi fac din ea bârlogul Flăcării. Fac faţada de piatră mai închisă, aduc copacii mai aproape, adaug un turn... Da, ar merge.

Desenându-l în minte, se apropie de uşa din faţă şi bătu la uşă folosind dispozitivul masiv de bronz de pe ea. îi schimbă forma, dintr-o stea într-un gargui. Un gargui cu un rictus ameninţător.

Când văzu că nu răspunse nimeni, procedă aşa cum îl sfătuise sora lui şi ocoli casa – adăugând detalii în schiţa tui mentală în tot acest timp – până la poarta terasei de la parter.

Având în vedere că era deschisă, dădu să bată în cadrul de lemn, dar apoi rămase nemişcat, cu mâna ridicată. îşi simţi efectiv gura deschizându-se şi nu reuşea să o închidă la loc. Stătea în mijlocul spaţiului, cu faţa la un perete acoperit cu oglinzi. Purta o pereche de pantaloni scurţi negri, minusculi, o bustieră sport cu bretele subţiri care i se încrucişau pe spate. Ca să nu o incomodeze, părul şi-l strânsese într-un coc în creştet din care se revărsau câţiva cârlionţi.

Susţlnânduşl Kreuintra pe un singur picior <!<■« nlr. |. lall II rkl Îi a până ajunse sA fie îndreptat direct c ătr r r iv ,n corpul el reprezenta o linie verricalA. O asemenea manevră „, trebuit sA fie Imposibila din punct dc vedere anatomii

Apoi ¡51 lAsA pic ionii în jos. Însă doar pentru a-l împing, . spate şi, menţinându-şl în continuare echilibrul, îşi prinse • Irgn^, de la picior în palmă, işi întinse celălalt braţ În faţă şi se apterii, faţ». ridicând piciorul pânA formă un arc dc ccrc aproape perfa»

Până ce câteva celule dc sânge i se întoarseră în creier 11 dădu seama că intrase pe teritoriul voyeurismului, dădu să un pas înapoi.

Dar ea îşi întoarse capul, doar doi-trei centimetri, şi il vfc. În loc să ţipe şi să-şi cheme câinele acela monstruos în ajun. Adrian zâmbi şi se folosi de braţul întins înainte pentru a-i fac, semn să intre.

Raylan înaintă puţin pe poartă.

-Scuze. Eu doar... nu voiam să te întrerup.

-Aproape am terminat. Pur şi simplu aveam nevoie să-mi în- tind muşchii bine.

-Tu...

Se întrerupse căci Jasper simţi un miros, dădu buzna pe poartă şi pomi în goană spre dragostea lui, care stătea întinsă ia | faţa şemineului.

-Jasper, ce Dumnezeu... îmi pare rău.

-Nici o problemă.

Mai ales pentru că Jasper se prăbuşi pur şi simplu în fata la Sadie, care nu-l băga în seamă.

-Trebuie doar să mă ocup şi de cealaltă parte. Ai venit la bunelul?

- Aăă... de fapt, nu. Nu-şi putea lua ochii de la ea. Cum taci asta? Cum de poate cineva să facă aşa ceva? Nu ai articulaţii?

- Ba da. Doar că sunt bine unse. Flexibilitatea e esenţială pentru forma fizică.

-Dar asta e dincolo de simpla flexibilitate. Nici măcar Gurabt nu poate să facă aşa ceva.

-Balet, moştenirea genetică, gimnastică, exerciţii constante Tu cum stai cu flexibilitatea?

-foniciun C1<1 Dar «• »unt de pe Pământ, ceca ce, evident, Kn romul pentru tine. Ceea cc mă aduce la.

- Atinge-Il degetele de la picioare.

-Poftim?

-Poti să-ţi atingi degetele de la picioare fără să îndoi genunchii' Hai să vedem.

Raylan se simţea ridicol, dar şi vinovăţie pentru că o privise, aşa că se aplecă ş) îşi atinse degetele de la picioare.

-Bun. Ai potenţial. Faci exerciţii fizice?

-Ce să zic...

-Aha, răspunse ea, punându-şi ambele picioare pe pardoseală.

-Doi copii, munca, am cumpărat o casă, mă ocup de câine, jorm pe o canapea extensibilă...

-Eşti ocupat. Zâmbi spunând asta. Nu suntem cu toţii ocupaţi? Toată lumea e încântată că ai cumpărat casa de pe Aleea Dafinului Je munte. De cum o să te instalezi acolo, o să-ţi pun la punct câteva şedinţe de exerciţii. Treizeci de minute pe zi. Ai gantere?

-Nu, am...

-O să-ţi cumperi. Ai nevoie să-ţi mai tonifici muşchii.

Iritat, Raylan se uită lung la ea.

-Bine.

-Nu e o insultă. E o observaţie, dintr-un punct de vedere profesionist. Exerciţii cardio, pentru tonifierea trunchiului, pentru mărirea puterii şi rezistenţei, pentru flexibilitate... Toată lumea are nevoie de ele. Copiii tăi sunt foarte frumoşi.

Iritarea se mai diminuă.

-Da, aşa sunt, mulţumesc.

-Sunt un amestec între trăsăturile tale şi ale lui Lorilee, de care-mi plăcea foarte mult. E clar, din cele câteva dăţi în care i-am văzut, că eşti un tată destul de grozav.

-E mai uşor decât pare, cu ei. E o chestiune de supravieţuire.

-Parte din sarcinile tale de tată e să te menţii sănătos pentru ei.

Raylan nu putu să nu râdă.

-Cred că joci murdar.

-Aşa e, dar asta nu înseamnă că nu e şi adevărat. în fine, o să pun la punct câteva serii de exerciţii pentru tine. Aşa, acum cu ce te pot ajuta?

-Aşa faci cu toţi? Le ţii predici despre sănătate şi formă fizică?

-Nu cu toţi, pentru că nu toţi Mint dispui» '¡I ««>»l" M .,, un« dintre cele mai bune prietene de-alc mele. IV lan •. i.,».ᵥ pur »i simplu. îşi fac griji pentru tine, iar tu »tii asta, aţa <r..,, ca şi cum ţi-aş dezvălui vreun secret.

-Nu, nu c cazul.

Trebuia să se îndepărteze de acest subiect, u»a cS începu sj.„ plimbe ochii prin studio.

-Ti-ai amenajat locul ăsta în aşa fel încât s,1 fie un studio «tir« dar să nu intimideze. Aş fi crezut... Ia uite!

Adrian se uită în direcţia respectivă şi dădu de Jasper ghemuit şi lipit de Sadie, cu ochii închişi.

-Cred că ce vedem noi pe faţa lui e un zâmbet extaziat, ii *Ja* o şansă. Acelaşi lucru e valabil şi pentru tine, îi spuse lui Raylan. Dacă nu i-ar fi plăcut de tine, ar sta chiar aici, cu ochii pe rine.

-Sper să fie cazul şi pe viitor. Trebuie să-ţi cer permisiunea să fac ceva.

-Ah... E cazul să luăm loc?

-Poate.

-Te rog. îi făcu semn spre canapea, înainte de a se apuca şi umple două sticle de apă inscripţionate cu marca Noua Generaţie îi oferi una lui Raylan, aşezându-se lângă el. Asta o să-ţi rămâni ţie. O să fie utilă, să te menţii hidracat când faci exerciţii fizice.

-Da. în fine... Lucrez de ceva timp la un roman nou, cu un personaj nou.

-Mi-a plăcut la nebunie lansarea îngerului Dreptăţii.

îl luă total prin surprindere – din nou.

-L-ai citit?

-Sigur că da. Nu numai că eşti fratele prietenei mele bune, a îmi şi plac romanele grafice.

Iar asta ar putea – ar trebui – să fie în favoarea lui.

-Acest personaj va fi ca un fel de oglindă pentru înger – întâi duşmanul ei, apoi aliat. E jumătate om, jumătate demon.

-Ca Groaznicul.

-Iniţial, e legată de el, obligată să acţioneze după poruncile lui. E solitară, chinuită, într-o continuă luptă cu impulsurile ei tenebroase şi, ca să ajung mai departe, îngerul va contribui într-un final la eliberarea ei. Are înfăţişare de om, locuieşte singură. Scrie

***** Af «"«!* – *"«• mul degrabă, iţi transpun*- experienţele ^ .V. pe**« MOŞTENI.• ^înci^ **»* dc ani de viată |h- paginile cărţilor cl IV abla aştept sii-l citesc, dar nu înţeleg dc te al nevoie de

** IV. cum să »pun... îşi deschise blocul dc sthue şi i-l în- ***

Ast»*s eu! Asta-s eu îmbrăcată în colecţia Fierbinte.

-l*. Ară rai destul de fierbinte.

Axa i iscă încă o privire amuzată.

-Mulţumesc, dar ăsta e numele colecţiei, dc la modelul ,re liciri.

-Du, păi, ce să zic... Erai îmbrăcată aşa când am venit să văd ,*a pentru prima oară. Erai cu spatele la mine, iar în minte mi-a sStsJnt efectiv personajul ăsta. Flacăra Cobalt.

Fascinată, Adrian îşi ridică ochii de la schiţă.

-Aşa se întâmplă?

-Uneori. Nu e ceva obişnuit. De fapt, nu se întâmplă aşa

-Mai ai şi alte desene? Chiar în timp ce întreba asta. Adrian &iu pagina. O, Doamne, călăreşte un dragon! Un dragon!

-Da Flăcările suflate de dragon. Asta e specialitatea ei, focul.

I ¡Vagonul e Vesta – după zeiţa romană a focului.

I -Un dragon femelă. Chiar şi mai bine. Arăt bine. Puternică, henculoasă. Tot dădea paginile. Oooo, rea şi violentă. Ooo, plină *ie* dileme şi lupte interioare! îmi place la nebunie!

-Zău? Eşti de acord cu chestia asta?

-Glumeşti? Sunt supereroină, jumătate demon, jumătate om, ce aaiba! Ei, mai întâi personaj negativ, apoi supereroină. îmi place a aşa, şi aşa. Şi călăresc un dragon. Plus că are o suliţă.

-Dacă e să păstrez suliţa, din ea o să iasă flăcări.

-O suliţă din care ies flăcări. Din ce în ce mai bine. Şi unde locuieşte?

-Aici. Adică într-o casă mare şi veche ca asta, doar că mai în- Tăimântătoare, mai întunecată, dar m-am gândit să bazez schitele pe casa asta.

-Ei, bunelul o să fie în culmea fericirii! Casa lui, imortalizată, « sub forma casei şi bârlogului unui personaj pe jumătate demon, pe jumătate om.

-Deci creţi că n-o »8-l deranjeze?
-Sa-l dcrah|cre? Are şi acum desenul pe care l-ai lâ< ut fu, r., el modelând aluat de pitta, înrămai în biroul lui.
-Da?
-Ui admira foarte mult talentul. De ce »9 nu?
În timp ce Adrian continua »8 se uite prin schiţele lui, Kayl^, i»i dadu scama, surprins, cât de mult însemna asta pentru el.
-Ar putea avea o încăpere secretă, chiar dacă n-are nevoie dt a$a ceva. Şi un turn, poate mai multe turnuleţe. Ah, de parcă avea nevoie să-ţi spun eu ce-ar merge şi ce nu. Cum o cheamă, în versiunea ci umană?
- Adrianna Dark, şi deja m-am hotărât să adaug un turn.
-Perfect! Raylan, sunt al naibii de flatată!
-E o mare uşurare, pentru că deja sunt pregătit să încep sj lucrez la roman şi nu voiam să îi schimb înfăţişarea,
-Şi acum nu mai poţi, altfel mi-at zdrobi orgoliul fragil.
-Nu cred că e foarte fragil, dar nu-i schimb înfăţişarea.
-Pot să văd şi eu din când în când ce iese? în timp ce lucrezi, adică. Sau eşti temperamental când vine vorba de arta ta?
-în Brooklyn, lucram într-un depozit renovat. Toată lumea vedea tot ce lucram. Trebuie să plec, zise, uitându-se la ceas. Trebuie să iau copiii de la Maya.
Când luă blocul de schiţe şi se ridică, Adrian se ridică şi ea.
-Mai vii, te rog, şi când o să fie şi bunelul acasă? Adu şi copiii îi e dor să aibă copii prin casă.
-Aşa o să fac. Hai să mergem, Jasper!
Jasper deschise ochii şi întoarse capul, în aşa fel încât să nu se mai uite la Raylan.
-Hai să mergem, Romeo, altfel, data viitoare când vin, te

Adrian rosti:
-Sadie! iar căţeluşa masivă se ridică şi veni lângă ea. Cu Jasper urmând-o îndeaproape. Ce-ar fi să vă conducem?
-M-ar scuti de a-l târî de-aici.
Nu-l scuti de la a fi nevoit să-l ia în braţe voiniceşte pe Jasper pentru a-l urca în maşină, unde acesta începu să urle ca şi cum ar fi fost grav rănit.
-Fetelor nu le plac tipii care se vaită, amice. Fii bărbat!

fi Acu cu m*na lui Adrian şi porni la drum Anine* o privire în oglinda retrovizoare, vazAnd-n pe Adrian în itflurao neagr* şi minuicul«, cu o mAnă pe c apul < Aînrlui enorm * umn un fior undeva jos, ceva ce nu mal simţise de foarte mulr rînr RecunoscAndu-l ca fiind de dorinţa fizica, ¡1 ignora. Nu era («s*ni pentru asta, îşi spuse. Şi nu cu una dintre cele mai vechi prietene ale surorii lui, daca era să fie vreodată pregătir pentru ie» ceva.

3

O poezie nouă veni într-o zi clocotitoare de august cu ce. tul de culoarea ghipsului vechi. Aceasta avea o ştampilă poştali din Wichita.

O citi, a treia anul acesta, în maşină, în parcarea supermar- ketului din oraş.

> Când eşti *furia* minţii *mele, când* eşti *furtună* în inima mea
> De ce-am întârziat atât şi m-am ţinut *departe de a ta?*
> *Deliciu e aşteptarea să pun capăt zilelor tale.*
> *Doar eu pot hotărî când vor veni momentele fatale.*

O răscolea; mereu se întâmpla aşa. Rămase aşa alte câteva minute, aşteptând să-şi recapete un oarecare calm, ascultând o voce ostenită spunându-i unui copilaş plângăreţ că aveau să ia îngheţată mai târziu.

Urmă paşii propriului protocol, punând poezia în plicul în care venise, iar plicul în poşetă. Avea să facă copii la întoarcerea acasă, să le trimită, ca de obicei, la poliţie, la agentul FBI, lui Harry. [1]

Nu avea să iasă nimic din asta, bineînţeles. Niciodată nu se afla nimic.

Iar acum numărul poeziilor crescuse din nou. De la una pe an atât timp, la două şi acum trei.

Ştia că cei de la FBI aveau să pună poezia la dosar, aşa cum ştiau că, în general, erau de părere că nu era vreun pericol real. Poezii cu ameninţări vagi, câteva versuri şi niciodată vreo ameninţare

,^Trrt »u vreo actiune. O obsesie, d», insă una de om laş, care '.«ti traume psihologice şi emoţionale, dar nu .-r.i inv.tită de ^vinccrcure de a-i face râu fizic.

Era conştienta de ce era în mintea lor, a agenţilor FBI, a po- leilor. Ea era o persoana publica, alesese smgur.1 acest drum ţceasră alegere venea cu un preţ.

Era conştienta de ce ar fi spus mama ei – de ce spusese în alrc .varii, indosariază mesajul şi uită de el.

Adrian luă un cărucior şi îl împinse în atmosfera excesiv de rece jm supermarket. Deschise aplicaţia cu liste de cumpărături de pe trfcfon şi se apucă de treabă. Şi îşi aduse aminte să mulţumească lu Dumnezeu că bunicul ei nu insistase să vină cu ea. Când o ticea, cumpărăturile durau de două ori mai mult.

fn fond, mâncarea era pasiunea lui. Şi oamenii erau pe locul doi, aproape-aproape la egalitate. Aşa că stătea de vorbă cu toată lumea, examina fiecare piersică cu mare atenţie, vedea cine-stie-ce legumă care-i inspira un alt fel de mâncare, ceea ce însemna să mai adauge şi alte ingrediente la listă, ca să poată să îl pregătească.

Când mergeau la piaţă, care se ţinea o dată pe săptămână, cumpărăturile se transformau, inevitabil, într-un maraton de studiere a alimentelor, discuţii despre mâncare şi socializare.

în timp ce aduna alimente – cu grijă, dar fără o atenţie exagerată –, Adrian nu se putu abţine să nu zâmbească uşor. Dura mult , mai mult să facă cumpărăturile cu el, dar era mereu distractiv.

Luă toate alimentele de pe listă de la lactate şi trecu mai departe.

I Până ajunse la raionul de cereale – bunicului ei îi plăceau la nebunie Wheaties –, deja îşi intrase în mână. Şi auzi o voce bărbătească scandalizată.

-Hai, amice, am picat de acord să luăm Cheerios.

-Dar astea sunt magice şi delicioase! îl văzu pe Bradley strângând la piept o cutie cu cereale în timp ce sora lui făcea o piruetă extrem de reuşită în cealaltă parte a raionului, iar Raylan părea efectiv asediat.

-Şi magice, şi delicioase înseamnă că sunt bune, insistă Bradley. Nu vrei să avem cereale bune?

-O să se ţină tare pe poziţii sau o să cedeze? întrebă retoric Adrian, apropiindu-se de el, cu căruţul de cumpărături. Bună, adorabililor!

-Am ftcut o înţelegere. Evident sperând să aibă parte <Je susţinere, Raylan se uită la Adrian. Iar înţelegerea era luăm Cheerios.

-Am putea să le amestecăm pc astea magice şi delicii,,, se cu Cheerios. Mereu zici că trebuie să facem compromisuri. Bradley se întoarse către Adrian. Mereu spune că trebuie să facem compromisuri.

-Eşti tare deştept, nu-i aşa?

întinse mâna după el, să ia o cutie de Wheaties pentru Dom.

-Ai luat o groază de lucruri. Cred că mănânci o grămadă!

Raylan zâmbi ironic.

-Tare deştept, ziceai?

-Chiar aşa, şi am o groază de lucruri pentru că o să avem toaa casa plină timp de câteva zile.

-Şi noi am avut casa plină de oameni pentru că a fost ziua mea. Acum am opt ani. Am avut un tort cu Batman.

- Mereu am fost de părere că dragul nostru Cavaler întunecat , e magic şi delicios.

Obţinu un zâmbet larg cu aceste cuvinte, înainte ca Mariah să-şi solicite şi ea porţia de atenţie.

-Eu o să împlinesc şase ani luna viitoare şi o să am un ton cu balerine. Sau cu prinţese. Trebuie să mă hotărăsc.

-De ce nu şi una, şi alta? Cu prinţese balerine?

Ochii ei, verzi ca ai tatălui ei, sc luminară.

-Aşa vreau, tati. Vreau un ton cu prinţese balerine.

-S-a notat.

-!mi plac sandalele tale.

Adrian schiţă un zâmbet.

-Mulţumesc. Şi mie îmi plac ale tale, şi ador pedichiura ta. Ce roz frumos!

-Tati mi-a dat unghiile cu ojă. Tu ai pedichiură în stil franţuzesc. Arată foarte bine, cunuanţa ta de piele.

-Mulţumesc foarte mult. împlineşte şase ani? îl întreba Adrian pe Raylan.

-în ani normali, da. Din punct de vedere al modei? Cred că j treizeci şi cinci. Am auzit că aduci o echipă de producţie, pentru un DVD nou.

şt o groază din cel din echipă sunt prk- • I – care vor fi no»trişi vor mânca o grămada tic luci,în Bunicul e deja işextM-

fl vâtu pe Bradley strecurând silenţios, cu marc grijă cutia de f(rt»lc magice şi delicioase În cărucior. Aducându-şi aminre cum, *ft* vremuri, Mimi ti «dusese o dată fursecuri pe ascunc, zâmbi fără

-Cum vă place noua casă?

-Eu am prosoape roz în baia mea. Ale lui Bradley sunt roşii şi avem un loc de joacă în curte, dar nu o să avem piscină, aşa că putem să uităm cu totul de ea. Crezi că sunt suficient de mare să port mj?

-Adică nu eşti dată cu ruj ? rosti Adrian, ba chiar se aplecă un pic, să se uite mai de aproape. Aş fi putut să jur că eşti, pentru că buzele tale sunt atât de frumoase, de perfecte şi de roz.

-Chiar aşa?

-A, da. Eşti atât de norocoasă să ai o culoare naturală de buze atât de minunată.

-Impresionant, murmură Raylan, când Adrian îşi îndreptă

-Trebuie să mă pun în mişcare. Mă bucur că v-am văzut. Toate cele bune, din partea mea şi a lui Sadie, lui Jasper.

-Veniţi pe la noi, când puteţi, se auzi Raylan invitând-o. Jasper îi duce dorul.

-Şi poţi să-mi vezi camera. Am şi perdele noi şi tot.

-Mi-ar plăcea. Ne vedem mai încolo.

Când Adrian se îndepărtă, în timp ce Raylan o urmărea cu privirea, spuse:

-Am văzut manevra cu cerealele, Bradley. Dar, de dragul compromisului, o s-o lăsăm acolo.

-Cum de-ai văzut?

-Pentru că... Raylan se răsuci şi respiră în stilul lui Darth Vader. Bradley, sunt tatăl tău.

Ajunsă acasă, Adrian puse alimentele le locul lor, o lăsă pe Sadie să iasă în curte şi fotocopie poezia. Având în vedere că Harry şi familia lui aveau să ajungă a doua zi, după-amiază, avea să îi dea personal copia lui.

Luă în considerare ideea de a coborî în studio, să repere, |,lfţţ care se duse la etaj, pentm a verifica dormitoarele, deşi ştia < .1 „„

Mâine-dimineaţă avea să seducă rapid pflnă în nr.e O ia fl,(| d«r momentan totul arăta exact cum trebuia. < âimera în < aveau să stea Hnrry şi Marshall, cele pentru cei doi copii ai *],„t* camera lui Hcctor – care avea să vină singur, pentru iă femei, cu care locuia de un an şi jumătate nu putea să vină de data asr,. Şi cea a lui Lnren. Trecu în revistaşi băile – la fel dc inutil, ilara« avea o ocupaţie, ceva care să o ajute să-şi tină gândurile departe de poeziile acelea afurisite.

Ca şi bunicul ei, de-abia aştepta să aibă casa plină de oameni. Nimic nu-i putea deturna mintea de la griji ca prietenii şi munca.

Sau o şedinţă de antrenament bună, care să o umple de transpiraţie, îşi zise şi dădu să cotească spre camera ei, pentru a se schimba, când auzi uşa din faţă deschizându-se.

Se duse în capul scării interioare.

- Bunelule! Te-ai întors devreme.

-Se ocupă ei de tot. Şi voiam să stau de vorbă cu tine despre nişte lucruri.

-Am luat coastele, am luat puiul, spuse ea, începând să coboare treptele. Şi toate ingredientele pe care le-ai vrut pentru prăjitura

-Nu despre asta. Când ajunse la el, Dom îi întinse cheile de la maşină. Trebuie să-ţi predau astea. Aproape că am dărâmat semnul de stop de pe Woodbine şi nu e prima oară.

-Bunelule... Adrian luă cheile, după care îl cuprinse într-o îmbrăţişare. Ştiu că e greu. O să fiu eu şoferul tău. Oricând, oriunde. Promit solemn.

-Am mai mult de şase persoane dispuse să-mi transporte fundul străvechi încolo şi încoace. Poţi să fii şi tu printre ele. începând de acum.

Adrian îşi dădu capul pe spate.

-Unde vrei să mergi?

-Vreau să-ţi arăt ceva, să vorbesc cu tine despre ceva.

-Un mister!

-Unde-i fetiţa noastră?

-E în curtea din spate.

_H»I să o 5[1] Pe ea 88 -ş plimbam.

Se urcară în maşina lui Adrian, având în vedere că, de câţiva ^ ccfl „ lui Dom fusese o camionetă compactă pe care Adrian

că O iubea ca pe ochii din cap. Pentru că stia că nu ti plăcea „pnil condiţionat, deschise ferestrele. Cu un aer Încântat, Sadic *\»»e capul pe geamul din spate.

-Mergi în oraş şi faci dreapta pe Strada Principala.

-Sigur. M-am întâlnit cu Raylan şi cu copiii la supermarkct.

-Copiii ăia ai lui sunt tare drăguţi.

-Să ştii.

Pe drum, îl distră cu poveşti despre războiul cerealelor şi despre dezbateri despre ruj.

-Monroe l-a adus pe săgeata aia de băieţel al lui la o pizza chiar înainte să plec eu. Zicea că au o zi de bărbaţi – şi că îi dau ceva răgaz Teeshei. Aşa, fa stânga la semafor. Şi fix aici. Arătă cu mâna. Opreşte fix acolo.

-Vechea şcoală.

-Vechiul gimnaziu, atât de vechi încât am învăţat şi eu aici. Pe vremea mea, încă mai băteau elevii la fund.

-Au!

Cu un zâmbet jucăuş, Dom îşi împinse uşor ochelarii pe nas.

-Aşa am zis şi eu, de mai multe ori decât îmi place să-mi aduc aminte.

Clădirea veche, din cărămidă marcată puternic de trecerea timpului, forma un pătrat nu foarte înalt. Ceea ce odinioară fusese un loc de joacă se transformase într-o zonă cu asfalt şi buruieni, înconjurată de un gard vechi, din lanţuri prinse între stâlpi.

Câteva dintre ferestre, sparte de-a lungul timpului de vicisitudinile vremii sau de câte vreo piatră bine ţintită, erau blocate cu scânduri vechi de placaj. Din jgheaburi – ce mai rămăsese din ele – crescuseră alte bălării.

-De-a lungul anilor, s-a încercat să fie folosită în mai multe feluri. A fost un anticariat un timp, dar s-a transformat într-o prăvălie cu vechituri prăfuite. Mi-aduc aminte că un timp a fost service aici – de maşini de tuns iarba şi alte unelte asemănătoare. Dar toate s-au închis.

-E destul de uşor să-ţi dai seama şi de ce. E o dărăpănătură.

-N-«K« tmrcUmui, Jr iut.t Proprietarul aavui vwuri tmr<-t, metode cam îndoielnice, dar nu şt bnnt atiht lentt prntr., , Jr ţmne în practic» şt pe unele, şt pe celelalte Avr.r **.Ir** H,în.| ,ş devhtd.l un har «al Acum doar «citită antenrl pentru < t în paragin» şt e un pericol penttu trecători, ha < hiat umblă v. .rkn c* «r MM să tic demolată

-Păi ce «ă Mc...

-Nu ne poate una ca »ta. Adrian. Maxilarul **lui I >oîn ce între-** dă. în tunp ce acesta dădea negativ din cap. Nu se |mare. < .lâdirea asta «te o sută de ani. E o parte din istorie. Arc nevoie să aihă din nou un scop.

Adrian Înţelegea nostalgia, înţelegea cât de importantă era istoria locală. Şi totuşi...

-Vrei să o cumperi?

-Vreau să-mi dai părerea ta, pentru că ar însemna să iau dm moştenirea ca.

-Bunelule, nu fi naiv...

-Şi nu e vorba doar de asta, dar când o să mă duc după bunt- că-ca, ar fi responsabilitatea ta.

-Ce ar fi ? Ce te gândeşti să faci cu ea?

-Hai să aruncăm o privire. Am cheile la mine.

- Bineînţeles că le ai, mormăi ea.

Ar fi vrut să o lase pe Sadie în maşină, dar Dom deja îi deschidea portiera.

-Hai, fetiţo. Pornim într-o misiune de explorare.

-Dar nu e periculos? Nu prea pare să fie chiar sigur.

-Clădirea e destul de sigură pentru o privire rapidă.

îmbrăcat în pantaloni scurţi kaki şi un tricou polo bleumarin, pomi primul pe trotuar şi începu să urce treptele crăpate din beton care duceau până la uşa dublă din faţa clădirii.

-Trebuie să-ţi foloseşti imaginaţia, îi spuse el, scoţând cheile.

-Sunt convinsă.

Mirosea urât. Prima ei impresie fu că mirosea urât, a pânze Je păianjen, a praf, a mizerie, a închis şi a şoareci şi – probabil – a şobolanii care o folosiseră pe post de toaletă.

Dar faţa lui Dom radia.

-Simţi?

-Cred că simt ceva urcându-mi-se pe picior.

|V«m (st petrecu un braţ pe după umerii ei.

('.^tlnşl, tonte amintirile copilaşilor care au trecut pe aici ,> «a tic, n-n mai ramns mnre lucru din lemnăria originala ii e rt,re păcat. Dar ticălosul care deţine acum clădirea a smuls totul ,|m interior, fără să se gândească ce prostie face. Fundaţia e încă «AdS, conţinu» în timp ce mergea mai departe. Acoperişul, nu, dar l-am ridicaşi am mai construi înca un nivel.

-Aşa am face?

Adrian vedea nişte pereţi tencuiţi vechi, îngălbeniţi de timp, linoleum pe jos, ferfeniţit unde cineva încercase să-l desprindă.

Dom arătă în jos.

-Sub linoleum, podeaua e din lemn masiv şi pun pariu că poate fişiefuită şi lustruită, să arate bine. Instalaţia sanitară trebuie înlocuită cu totul, iar cea electrică adusă la zi, de la contor până U prize. Faţada de cărămidă trebuie curăţată şi recondiţionată. Atară, trebuie să eliberăm curtea, să curăţăm totul, să turnăm asfalt nou, plus că are nevoie de o rampă de acces pentru persoanele cu handicap. Se uită la ea, să vadă ce părere avea, dar Adrian nu vedea decât un spaţiu mare, urât, care mirosea dubios, cu ferestre sparte şi şubrede. L-am pus pe Mark Wicker – se ocupă de lucrări de construcţie şi e tare priceput – să arunce o privire. Din ce zice el, o să dureze aproape un an şi o să coste aproape un milion.

-De dolari? Un milion de dolari? Bunelule, cred că e cazul să te întinzi un pic. Şi cred că şi eu am nevoie de acelaşi lucru.

-Poate, dar mai întâi ascultă-mă până la capăt. Preţul de vânzare este – sau era – mult exagerat. Am făcut o contraofertă, el a mai lăsat. Eu m-am retras, pentru că el are nevoie să vândă şi ‘■ parcă trăieşte pe altă lume, unde lăcomia lui n-are limite. A mai revenit cu picioarele pe pământ azi, aşa că i-am zis că o să vorbesc cu partenera mea de afaceri şi că-l anunţ.

-Eu sunt partenera ta de afaceri?

-Tu eşti totul pentru mine.

Fir-ar să fie! Şi-o dorea – ce-o fi fost – atât de mult...

-Hai să ieşim, pentru că nici nu vreau să mă gândesc ce ne băgăm în plămâni acum. Şi poţi să-mi spui ce vrei să faci aici ca să merite un milion – Doamne, mi se taie respiraţia – un milion

Ic»» CUMII fmutc u»a În urma lor Apoi. apucând de m ,, . pomi den» lungul gardului dărăpănat

-Mlnmi pilit genunchii alei. **şi** nu doar o dară. Am pi. ar l*aţ^, fnthal »» v-»ti Ascunsclea Adrian se «pri|lni de el l’< vreme, K< nu erau atât de mulţi oameni în ora», »i nici at.ito • . .pn groază locuiau în fermele din jur. Acum e cu totul ,dtfr| i a crescut. E un ora» hun. Dar »tii ce nu are. Adrian

-Cel

-Un loc pentru copiii ăştia. Un loc unde ci se ducă dup» »coală, unde să stea peste zi vara. Un loc unde să hată minge, sau să joace ping-pong, jocurile alea video ale lor, poare chiar j înveţe sau să stea de vorbă şi să se relaxeze într-un loc sigur mulţime de părinţi au şi slujbe, iar o mulţime de copii cresc o, cheia la gât. Aşa e lumea azi.

-Vrei să construieşti un centru pentru tineret.

-Poate că am putea organiza nişte cursuri. Să înveţe despre muzică sau artă. Şi cu un program de activităţi, o anumită disci- plină. îi zâmbi. Gustări sănătoase.

-Acum chiar că-mi spui ce vreau să aud.

-Doar un pic. Activităţi după orele de şcoală, nişte ore de sport...

-în continuare, îmi serveşti ce vreau să aud, zise ea, dar ia ; trecu braţul pe după talia lui.

-Eu şi Sophia am discutat de mai multe ori despre locul ăsta , Dar nu puteam să punem mâna fie el... până acum. Poate că e în continuare greu de obţinut, dar...

-Nimic nu e greu de obţinut dacă perseverezi. E un proiect un pic înspăimântător, n-o să te mint. Dar, dacă mijesc ochii a trec dincolo de orice simţ practic, aproape-aproape că pot să vii tot ce zici tu acolo.

Şi bunicul ei şi-l dorea. Asta era tot ce conta.

Făcu un pas înapoi şi întinse o mână.

-Hai s-o facem şi pe-asta, partenere!

Dom îi cuprinse mâna şi i-o strânse.

-Gioia mia. Mă faci atât de mândru!

Pvuinc erau lucrurile care-i plăceau mai mult lui Dom dccâr să ho* de mâncare pentru un număr marc de oameni, printre care »număra să aibă zarvă şi forfotă de copii în casa lui.

Ol sosirea prietenilor lui Adrian, avea parte şi de una, şi de alta.

Marină mai multe kilograme de coaste de porc cu grăsime ¡nir-un sos acrişor pe care-l preparase chiar el, băgă la cuptor 't* (ciul de legume de vară din grădina proprie, făcu o salată de puste, la fel de colorată ca un carnaval, cu măsline durdulii, roşii de mărimea unor boabe de strugure şi feliute subţiri de zucchîni. O, puse la cuptor şi nişte focaccia.

Încheie acest festin cu un tort cu o cremă somptuoasă sjcâpşune.

Gemetele satisfăcute ale oaspeţilor bine hrăniţi, sporovăială copiilor, dezordinea totală generată de o masă complexă pregătită perfect – toate acestea îi dădeau o bucurie profundă.

fi plăcea la nebunie să o vadă pe Adrian înconjurată de prietenii pe care şi-i făcuse în liceu. Şi să-l vadă pe Hany – care fusese aproape ca un tată pentru fetiţa lui – cu familia pe care şi-o crease.

Generaţiile adunate în jurul mesei formau o mare familie şi făceau d într-o casă un adevărat cămin.

Cu o ceaşcă de cappuccino şi o felie de tort în faţă. îl abordă pe Hunter, băiatul cel mare al lui Harry.

-Spune-mi ce ţi-ai dori mai mult la un centru de tineret.

-O piscină. Hunter, cu ochii lui închişi la culoare, de nomad, înfuleca tort. Taţii mei zic...

Ridică degetul mare, după care îl întoarse în jos.

-Un grajd cu cai pentru călărie.

Sora mai mică a lui Hunter, Cybill, luă în linguriţă mai multă

-Tu ce zici, Phineas?

-Un planetariu.

Dom dădu aprobator din cap, cu un aer serios, după care se irită la Adrian.

-O să avem nevoie de o clădire mai mare.

-Clar. Dar jocuri? Jocuri de masă, jocuri video, un teren de baschet... Lecţii de artă şi meşteşuguri, de muzică – aici vorbesc

Hunter îşi agită furculiţa în direcţia lui.

-Ştii «* cânţi În chitară?
-Da. Ut plncc chitarei
-Da, aşa că dacă primesc una dc Crăciun, poţi 'S-mi arăţi una-alta când venim în vizita
-Sigur. Poate că poţi să vii un pic mâine pe la mine, să-ţi ars, câteva chestii.
-Pe hune .'Cetate!
-Tata Harry trebuie să lucreze aici mâine. Phineas se uită !., Harry de parcă ar ii fost un experiment ştiinţific. Aşa că poate <ă te ducă tata Marshall.
-Poţi să vii şi tu, îi spuse Phineas lui Cybill, plin de generoşi- tate. Eu o să primesc un telescop de Crăciun.
-Chiar aşa? întrebă Monroe privindu-I peste ceaşca lui cu cappucino.
-Da, pentru că o să mă fac astronom sau astronaut şi o să descopăr viaţă pe altă planetă. Pentru că sigur există.
-Nu de la mine a moştenit asta, îi spuse Monroe soţiei lui. Clar, nu de la mine.
-Ce să zic, din punct de vedere matematic şi logic, are dreptate. Există.
Acum, Monroe îşi agită furculiţa în direcţia Teeshei.
—Vedeţi? Dom, Adrian, a fost o masă incredibilă. Eu zic că noi, restul, trebuie să ne ocupăm de strâns şi spălat vasele.
-Eu mă bag. Sincer să fiu, dacă nu mă mişc acum, s-ar putea să prind rădăcini în scaunul ăsta. Hector, cu ochelarii săi cu ramă de baga şi o codiţă ţepoasă, se ridică. Mereu am impresia că eu şi Sylvie ne pricepem cât de cât la gătit până vin şi mănânc aici Nu suntem nici pe departe experţi.
-îmi pare rău că n-a putut veni şi ea. Loren se trase în sus, să ajute la strângerea farfuriilor. îşi ţinea sub control părul ca focul tunzându-l scurt şi – în opinia lui Adrian – reuşea să arate ca un avocat chiar şi în jeanşi şi tricou.
-Şi ei, dar e destul de ocupată cu f&cutul bagajelor, având în vedere că ne mutăm la New York.
în ciuda sarcinii avansate, Teesha se ridică rapid de pe scaun.
-Poftim?
-Da, am zis să vă fac o surpriză. Zâmbi larg şi ridică din umeri. A primit o ofertă grozavă, aşa că m-am interesat şi eu de ceva

I întorc > în New York, ceea ce e o mare bucurie
>*ın Mbl n,e* C® ııṃ ccru,ı⚬ Jc «H'e pe Sylvic.
|i dădu un pumn amical
în braţ. nouă nu ne-nl
«pus?
.V* *Tun ncum K^n'J'sonı> »S merg cu voi cu maşina, ca să ^cilrcva apartamente, după care «¡1 iau avionul înapoi spre casă.
,E*cun>iee!
\Jrian se ridică să îl îmbrăţişeze.
,0 veşti bune! Trebuie să scoatem şampania.
-Dar, clar, trebuie să spălăm vasele mai întâi.
Harry aşteptă până terminară vasele, timp în care copiii ter- „mată tortul, sub supravegherea lui Marshall.
0 luă de mână pe Adrian.
-Ce-ai zice să stăm un pic de vorbă?
-Sigur. Tocmai ce mă pregăteam să cobor, să verific aranjamentul pentru mâine.
-Se ocupă Hector de asta.
0 trase către partea din faţă a casei.
-S-a întâmplat ceva? H totul în regulă cu tine, cu mama?
-Sunt bine, şi la fel şi ea. În câteva zile se întoarce în New Yotk. Şi o să vrea să discute cu tine despre altă filmare mamă-fiică. Probabil peste iarnă.
-Va trebui să o facem aici. Nu vreau să plec de lângă bunelul, în plus, ar trebui să vină şi ea la el.
Harry ieşi cu ea pe veranda din faţă.
-Ce panoramă pe cinste! Chiar şi eu, un orăşean convins, pot să-i apreciez frumuseţea. Dom e foarte încântat în legătură cu proiectul ăsta cu centrul de tineret.
-O, da, şi încă cum! O să ne apucăm şi de el, de cum terminăm
cu filmarea asta. Am semnat contractul – după ce Teesha a pus-____
presiune pe vânzător să mai lase încă douăsprezece mii din preţ.
-E o minune fata asta.
-Să ştii.
Adrian îl cerceta în timp ce se plimbau, la fel de zvelt, îi chipeş ca întotdeauna. Poate cu un pic mai

multe fire aroir- prin păr.
-Despre ce voiai să discuţi cu mine, de fapt, Harry?

-Despre motivul pentru care nu le-ai spui lui Dom şi celorlalţi despre cea mai recentă pocrie.
-Cine spune că nu le-am tis!
-Eu. AAs pentru că te cunosc. Hai să ne plimbăm şi »ă savurăm ultima parte din uua asta lungă de vară cât îmi explici şi mie de M
-Mi s-a părut că n-are rost. Harry. şi în continuare sunt d, aceeaşi părere. Mai ales în cc-l priveşte pe bunelul. Asa cum ai ns şi tu. e tare încântat. De ce să-i spun ceva care să-l tulhu- re şi ceva ce nu poate influenta în nici un fel? Are nouăzeci i, patru Je ani, Harry.
-Şi cu ceilalţi?
Adrian răsuflă prelung şi şuierător, ajunsă la capătul răbdâni.
-Pe Hector şi Loren am noroc dacă-i văd faţă în faţă de doua ori pe an şi ce-ar putea să facă să mă ajute cu poezia? Teesha t însărcinată, deci... din nou, de ce? Durează de ani buni chestia asta
-Dar lucrurile se agravează. Amândoi ştim asta.
-Si îmi fac datoria, reclam de fiecare dată la poliţie şi la FBI. Da, lucrurile se agravează, iar asta mă îngrijorează. Mă supără s mă tulbură – ceea ce, probabil, exact asta urmăreşte respectivul. Dar n-am primit nici un apel ciudat, n-am avut parte de acte de vandalism sau de vreo încercare de intrare prin efracţie. Nimic mai personal decât nişte poezii pline de răutate.
-Deja trei pe anul ăsta. Ştiu că ai un sistem de alarmă aici şi un câine enorm, dar tot ai o poziţie destul de izolată aici, Adrian. Cred că ar fi timpul să iei în considerare ideea unor metode de protecţie personală.
Sincer uluită, Adrian se opri instantaneu.
-Vrei să-mi iau un pistol?
La fel de uluit, Harry se opri şi el în dreptul ei.
-Nu! Doamne, nu... Lucrurile pot evolua foarte, foarte rău cu o armă de foc. Dar ai putea să angajezi o gardă de corp.
Adrian izbucni în râs.
-Fii serios, Harry!
-Vorbesc serios. Lina are mereu gărzi de corp la evenimentele la care participă, iar ea nu se confruntă cu genul ăsta de ameninţân constante. E de bun-simţ.
-Eu nu particip la nici un fel de evenimente în afara casei, ii reaminti ea. pentru că, aşa cum ţi-am spus, Hjjlul |jţ nouăzeci

Şi, rtrtTnde «ni
luni dl când am
asta, mi-am decizia
seama v mi-am dat mult
îmi place să
lucrez de
acasă căi de
productivă pot
să

«, cât* oameni ajung să mă urmărească.

- înţeleg, dar ceva pază aici – oameni specializaţi, cu expertă – ar reptezenta încă un strat de protecţie.

-Si să-mi ştirbesc intimitatea, ca şi pe cea a bunelului. Politia ₍|s cinci minute de aici. Persoana care face asta. cine-o fi, a avut ,1,, ls dispoziţie ca să facă lucruri mult mai periculoase sau violente, f vorba de o intimidare psihologică.

-Iar cei cate fac aşa ceva de multe ori acţionează sub presiunea obsesiei de care suferă.

în nici un caz nu o făcea să se simtă mai bine, îşi dădu seama **rs.** Dar, pe de altă parte, nici nu voia una ca asta.

-Nu te contrazic deloc, nu am cum. Dar dacă e să ne gândim la cea mai gravă posibilitate – că cineva o să încerce să-mi facă tiu – trebuie să ţinem cont şi de faptul că sunt puternică, sunt agilă, sunt rapidă. Nu sunt neajutorată, Harry.

-Niciodată n-ai fost.

-Nu-mi place deloc că eşti atât de îngrijorat, dar faptul că eşti îmi întăreşte definitiv decizia de a nu-i spune nimic bunelului. 0 să mă înscriu la un curs de autoapărare.

Harry îşi dădu ochii peste cap.

-Unde asta?

-Pe internet. Poţi să înveţi orice de pe internet, dacă îţi dai silinţa. Iar eu o să-mi dau silinţa. Este un strat suplimentar de protecţie.

-Bine, bine. Ştiam că n-o să am şanse de reuşită, dar trebuia şi încerc.

-Mi-eşti tare drag că ai încercat, dar pe de altă pane... îmi eşti ure drag oricum. O să mă interesez de cursuri şi săptămâna viitoare o să-mi aleg unul. Şi, fiind atât de concentrată asupra obiectivului cum sunt mereu, o să-l termin prima din grupă.

-Nici că m-ar mira.

-Şi mai ştii ce? Când o să ajung să învăţ destule, o să fac şi un video reuşit pentru blog, sau poate chiar un DVD.

-Şi iată, zise el în timp ce porniră înapoi spre casă, cât de tare semeni cu Lina.

Deşi această remarcă o irita, Adrian ridică din umeri.

-ftiare. Un pic.

-E o femeie care s-a ridicat prin propriile puteri, Adrian, u l., fel eşti şi tu. Unul dintre motivele pentm care .s-a întâmplat .»ta e că, atunci când daţi de vreun obstacol, voi găsiţi modalitate;, prin care nu neapărat să-l înlăturaţi, ci să profitaţi de pe urma Un -Uneori mă întreb dacă nu cumva şi eu am fost aşa ceva. Un obstacol, adică.

-Nu. fşi petrecu un braţ pe după umerii ei. Niciodată n-ai fa* aşa ceva pentru ea, crede-mă. Ai fost o alegere.

Poate, îşi zise Adrian din nou. Dar niciodată nu înţelesese de ce mama ei făcuse această alegere.

Adrian chiar ti trimise un videoclip cu exerciţii personalizate, ftivlan descoperi că era vorba de un program scurt, surprinzător ş deloc uşor.

Îşi dădea seama că ar fi trebuit să se simtă… nici el nu ştia cum, că Adrian îşi făcuse timp să îi întocmească o serie pentru o lună? Să facă exerciţii fizice şapte zile pe săptămână – chiar aşa, du? – timp de patru săptămâni. Cu încălzire 3 prealabilă şi mişcări de relaxare după. în fiecare zi, fir-ar să fie!

Urmări prima suită de exerciţii pe laptop, stând în picioare în bucătărie în timp ce în cuptor se făceau nişte crochete de peşte şi unele de cartofi (fusese o zi aglomerată la serviciu; în plus, avea să facă şi nişte broccoli la abur, ca să mai compenseze), iar copiii alergau prin curtea din spate cu căţelul – nişte nebuni toţi trei.

în prima zi, exerciţii cardio. Adrian alerga pe loc, cu genunchii la piept, îndemnându-l să facă aceleaşi mişcări timp de treizeci de secunde înainte de a se lansa direct în sărituri pe loc, cu mişcarea picioarelor şi a braţelor în lateral, fandări în faţă, fandări în spate, genuflexiuni, abdomene şi aşa mai departe. Apoi, fără măcar să respire mai precipitat, îi spuse să repete de două ori această serie înainte de o pauză de treizeci de secunde pentru băut apă, după care trecu la marş forţat, cu tălpile lipite de parchet, ridicări ale genunchilor şi ale braţelor opuse şi alte metode de tortură. Asta preţ de treizeci de minute pline de transpiraţie.

Ar fi trebuit să repete această serie de exerciţii o dată pe săptămână, Adrian asigurându-l că avea să progreseze la reprize

dc dwi paînirect de secunde până la finalul celei de-.i p ur, r, asemenea, ave* opţiunea – recomandată cu căldură de .1 «1*. h o sene de zece minute de exerciţii penîni puterea trunchiul,„

- Sigur, de ce nu? Am timp berechet.

Lăsă imaginile să se deruleze cât scoase punga cu broccnli, „ Adnan trecu la exerciţii de forţă, pentru ziua doi. Era dc-a drepţi uimitor, îşi spuse el în timp ce tăia legumele, cât de linishrrew era vocea ei în timp ce forţa oamenii nevinovaţi să facă exerciţii pentru hieepşi, pentru antebraţe, combinate cu flotări, ridicăr de gantere. exerciţii care simulau trasul de vâsle şi ceva numit extensii cu gantere.

Poate că i se părea fascinant să-i vadă muşchii puşi în valoare – şi avea să folosească asta în romanul lui grafic – dar el nu avea deloc gantere.

Fusese ocupat în ultima vreme.

Ziua trei era dedicată consolidării puterii trunchiului, iar exerciţiile respective păreau întruchiparea durerii.

în ciuda vocii liniştitoare, a jocului fascinant al muşchilor, opri videoclipül.

Puse bucheţelele de broccoli la abur şi aşeză farfuriile pe masi Şi îşi aduse aminte, cu ceva întâiziere, de rufele pe care le băgase la maşina de spălat de dimineaţă, înainte de a se lansa în cea mai recentă etapă a maratonului reprezentat de cumpărăturile penau începerea anului şcolar.

Transferă rufele din maşina de spălat în uscător şi se întrebă de ce nu comandase pizza, pur şi simplu. Apoi îşi aduse aminte că făcuse asta chiar în seara anterioară, după etapa respectivă din maratonul cumpărăturilor.

Dar copiii aveau acum pantofi noi şi haine de toamnă, ghiozdane şi cutii de mâncare noi, mape, caiete, pixuri noi, precum şi gume de şters imaculate.

Aveau absolut-tot-ce-eta-necesar şi chiar mai multe.

Iar ei, cu entuziasmul noilor începuturi, îl ajutaseră să pună totul în ordine. Aşa că ghiozdanele acelea noi – fără cutiile de mâncare pe care Raylan avea să le umple dimineaţă – stăteau agătate pe cuierul din camera de serviciu.

în timp Util, îşi spuse, cad autobuzul mure şi galben de ^¡*1* sx-cd s« «)ung« la poarta lor mâine, la *7.20,* pentru prima EdeKx*'*'

ᵥ>»re era un dezastru ca tata, pentru ca simte» uşurare şi bucurie jindlndu-se la acel moment?

Nu, nu era, se linişti sigur. Era realist. Ideea de a avea parte de aieîntregi singur în casa, ore întregi de linişte fāra întreruperi'

Extaz. Extaz cu o lacrimă-scurgându-i-sc-pe-obraz.

Verifica mâncarea din cuptor, estimând că mai avea cam cinci minute până să fie gata, aşa că se duse la uşă, să cheme copiii.

Apoi rămase pur şi simplu acolo, privindu-i.

Mariah îşi schiţa mişcările de balet în timp ce Bradley o înfrunta ai manevre de luptător ninja, iar Jasper alerga de colo-colo, cu o minge galbenă, de tenis, în gură. Pantalonii roz-deschts ai lui Mariah erau plini de pete de la iarbă. Şireturile tenişilor vechi ai lui Bradley, Converse Chucks, se desfăcuseră din nou şi căpătaseră o nuanţă de gri.

fi iubea atât de mult că îl durea inima.

Deschise uşa, dând piept cu fierbinţeala şi umiditatea extremă care îi făceau pe ambii copii să aibă pielea lucioasă de la transpiraţie. Dădu să îi cheme în casă, la modul civilizat, dar apoi se lăsă purtat de un impuls. Luă furtunul din curte, îl dădu la maximum, şi îi udă până la piele. Cei doi începură să chităie, să danseze şi porniră să alerge încolo şi încoace.

|-Tata! schelălăi Mariah, încercând să alerge mai repede decât se mişca jetul furtunului, dar faţa – ca şi a lui Bradley – îi strălucea de încântare.

-Jos cu toţi invadatorii din curte! Furtunul meu puternic vă va doborî!

-Niciodată!

Bradley pomi în ofensivă, făcând mişcări exagerate de înot, cu jetul de apă izbindu-l în burtă.

Apreciind creativitatea şi faptul că Mariah i se alătură în atac, spiritul de echipă, Raylan îi lăsă să-l doboare.

Furtunul pică pe iarbă, Jasper plescăind încântat apa care ţâşnea din el, în timp ce el se lupta în joacă cu micuţii.

Chuw dacă erau uzi până la piele, §c lăsă pe »pan-. - i>. ,

copil pnns în hotare braţ. Pentru că lăsa« uşa din spate ilev aun soneria cuptorului.

- Mâncarea c gata.

A doua zi dimineaţă, le făcu fotografii cu fetele acelea urii,» cicoare, cu pantofi şi ghiozdane noi. Iar, când privi cum dnpăr»? în autobuzul mare şi galben, simţi o strângere de inimă Nu dură mult, dar o simţi clar şi se întoarse către câine -Am rămas doar noi doi, amice. Ce-ai zice să speli vasele Je * micul-dejun, cât eu mă apuc de lucru? Nu? Nu merg aşa lucrun* pe-aici?

Se ocupă de bucătărie şi ascultă liniştea din jur. Da, era o dos de extaz acolo, dar se gândea la amândoi. Copiii nou-transfene. la şcoala de aici. îşi făcuseră prieteni în oraş peste vară. dar tw aveau să fie copiii nou-transferaţi.

Când aveau să ajungă acasă, aveau să aibă tot felul de povesti ie spus – şi formulare pe care el să le completeze. Aşa că ar fi treriir să facă bine să profite de linişte cât încă o mai avea.

Intrând în biroul lui, se aşeză la planşă, în timp ce Jasper se strecură şmechereşte către ceea ce Raylan numea în sinea sa canapeaua lui de meditaţie.

îşi terminase scenariul, îl redactase, îl corectase, îl rafinase. E*a* posibil, ba chiar probabil, să îl mai schimbe ici-colo pe parcurv dar îl simţea că are greutate.

începuse serios lucrul la panourile brute, iar acum studie întreaga înşiruire – de două pagini – de pe planşă. îşi stabilise bulele 3e gânduri şi de dialog şi scrisese şi tot textul de pe margini. Acum. luând un creion albastru, coloră câteva detalii la personaje şi dm fundal. Folosind alte culori, se ocupă de alte detalii, adăugând umbre şi lumini.

Din când în când, se uita la schiţele prinse de planşă pentru a se asigura că respecta profilurile, trăsăturile faciale şi silueta fiecărui personaj.

Personajul lui negativ avea o conformaţie zveltă, aproape subţire, şi un chip de artist, romantic şi poetic, cu păr auriu care-i pica în bucle uşoare până la umeri. Toate reprezentând un strat subţire peste natura lui monstruoasă şi malefică.

RovUn îl desenă iKhll uşor migdnlatl aproape ca de rână. (<rMl st fie de un albastru cristalin, asta până se hrănea. Atunci f*««* «parii roşul-sfîngcriu caracteristic demonilor.

Mulnimtt, trecu la următoarea parte, la următoarele panouri, rtttodu-se pe scenariu şi pe modelul pc care voia să îl urmeze rţnft reuşi să măsoare şi să marcheze panourile, jasper se dădu gnr (os de pe canapea, dând din coadă în semn că voia să iasă.

Ravlan îi dădu drumul în curte, după care îşi luă o coca-cola.

inccpu, ca întotdeauna, cu bulele. Nu avea nici un rost să Asencze pe vreun spaţiu pe care aveau să se suprapună ele. Mai mult text decât dialog pe partea aceasta, îşi zise, întruchipând-o pe Adrisnna mergând prin casa ei, chinuindu-se să reziste chemânlor uKwaticului, apoi panoul de o pagină întreagă cu ea capitulând în fata lui pentru a deveni Flacăra Cobalt, cu suliţa în mână şi durere în ochi.

Da, trebuia să recunoască. Era sexy.

Pe măsură ce părţile cu albastru prindeau contur, îi trasă casa, omsultându-se cu schiţele şi cu panourile anterioare, pentru a menţine detaliile identice.

Tumul, cu ea în cadrul ferestrei sale înalte, uitându-se lung în noapte. Singuratică, îşi spuse. Plină de dileme. Bântuită de mume. Chinuită.

Cui nu-i plăcea la nebunie o eroină care întrunea aceste caracteristici? Pomeţi bine definiţi – nu atât de ascuţiţi încât să te ducă oi gândul la faţetele unei pietre preţioase, cum avea stăpânul ei, ci puternici şi frumos conturaţi. Avea să fie nevoie să facă vreo câteva experimente cu culorile pe care le avea, pentru a obţine nuanţa potrivită de căprui auriu-verzui. Dar deocamdată... formă, expresie, compoziţie.

Tocmai ce începuse un panou lung, transformarea ei, când îl «ci pe Jasper urlând ca un suflet damnat şi înnebunit de suferinţă. l-Ssând baltă totul, pomi în alergare către uşa din spate. Când nu il văzu nicăieri, inima îi tresări, dar urletele reîncepură să se audă. Pornind în direcţia acestora, îşi văzu câinele cu labele din faţă „cotate pe marginea gardului, cu coada agitându-i-se frenetic şi oi capul dat pe spate, într-un urlet nou-nouţ.

Nu auzise maşina oprind, dar o văzu acum, cu Adrian ᴡᴍ.V.ı din ea o geantă de sport şi una care semăna suspec t de rnulr „ una de yoga, în timp ce Sadie aştepta răbdătoare

Îşi trase barcta fiecărei genţi peste umeri înainte de a *h* cu ochii de Raylan.

-Scuze pentru hărmălaie. Pot să o las în curte cu el cărei, minute, dacă nu te deranjează.

-Da, e bine aşa. Jasper, eşti o ruşine pentru tot genul masculm Şi, să ştii, e...

Mişcă din degete, imitând o foarfecă.

-Dragostea nu se rezumă la sex, iar sexul nu e legat întotdeauna de dragoste. Spunând asta, se duse la poartă. Hai, Sadic, îndură-re de băiatul ăsta. Ţi-am adus câte ceva, Raylan.

Cu gândul la videoclipül cu exerciţii de tortură personalizaţi Raylan o măsură circumspect cum intra pe poartă cu Sadie.

-Mi-ai adus câte ceva?

-Mai am una-alta în maşină, dar am nevoie de ajutor cu ele.

Jasper gonea în jurul lui Sadie, se rostogolea pe iarbă, făcea salturi în aer. Iar Adrian schiţă un zâmbet, întinzându-i lui Raylan geanta de yoga, de culoare neagră.

-Cum merge prima zi de şcoală pe la voi?

-Bine, până acum, dar acum încep să-mi fac griji.

Adrian îi înmână geanta de sport şi se dovedi mai grea decât părea.

-Salteluţă de yoga, blocuri şi hamuri, benzi elastice, greutăţi care se prind de încheieturi şi glezne.

-Ah, n-ar fi trebuit să te deranjezi.

-Ei, asta fac prietenii unii pentru alţii, nu? Ai primit videoclipül cu instrucţiuni?

-Da. Da, dar unele...

Adrian îi adresă zâmbetul ei de o mie de waţi.

-Ocupat, mereu ocupat.

Efectiv radia un aer de înţelegere amuzată. Lui Raylan nici nu-i trecea prin minte că ar fi putut fi sincer.

-Ce-ar fi să ducem astea înăuntru, apoi putem să scoatem gan- terele din maşină. Pot să te ajut să le aşezi la paner – presupunând că acolo e cel mai potrivit spaţiu pentru tine. Apoi o să te las în pace, ca să te întorci la tot ce te menţine aşa ocupat.

<> »mtRmpla? apucă să se întrebe Raylan.

.<ţ*«ewî Ml-ni «du» gnntcre!

-Şt wn abonament gratuit de o lunii, ca să poţi urmări Antrenatele Momentului punct enm, când <> să te uînti pregătit.

Se strecură pe lângă el şt intril în bucătărie.

ă lunecoasă ca un şarpe.

AK, Raylan, casa ta arata foarte bine. Are o atmosferă de «rărite. Oc organizare şi fericire, adaugă. Calendarul cu programul, nbls cu desene dc-ale copiilor şi cu instantanee... Se răsuci spre el Pot sS fiu nesuferită şi să...

-Deja te încadrezi.

Adrian pur şi simplu izbucni în râs şi îşi dădu pe spate părul «cela bogat al ei.

-Nu pot să te contrazic. Dar ai zis că pot să trec cândva, să te vîd la luciu. Asta dacă ai făcut ceva cu noul personaj.

-Da, merge bine. Ca prins în capcană, puse genţile pe blatul din mijlocul bucătăriei. Biroul meu e pe-aici.

O conduse pe după blat, pe uşile deschise, cu geamuri.

Adrian se opri în cadrul uşii.

-Ah, ce minunat! Toate desenele astea... Şi ce lumină bună – aed că e important. Şi atât de bine organizat, din nou, cu toate creioanele şi pensulele astea şi o planşă de desen adevărată. Cred că-mi închipuiam că faci totul pe computer.

-Unii aşa lucrează. Uneori, şi eu procedez la fel. Dar îmi place metoda clasică.

-Asta e metoda clasică? Se apropie de planşă şi de desenele de pe ea Casa.. îmi place la nebunie. Arată ca a noastră, plus o doeă de atmosferă din *Beetlejuice.*

Asta nu doar că îl făcu să zâmbească larg, ci îi stimulă direct mândria personală.

-Da, cred că da.

-Şi ea arată atât de... de tristă, de singură. Asta face publicul să o îndrăgească, să o înţeleagă, chiar dacă – sau când – face lucruri îngrozitoare. Şi aici... o desenezi în întregime, în mişcare.

-Transformarea, da.

-Ai făcut studii de anatomie?

-Pil... di», fn colegiu. Trebuie sfl ştii cum se li-.igă diversele plri *W **coifului c* al le poţi** face sfl prindi! viaţii pe hârtie. Muv utatur», l **coloana. cult» toracici...**

-Uite **că avem** ceva în comun. Nu al cum sil dai lecţii de timccs nu în condiţii de siguranţă, nu hinc, decât daci ştii cum **se leagă** părţile corpului, cum reacţionează. Aşa că... îmi place la **nebunie** cum ai aranjat lucrurile aici şi casa ta cu aer fericit, iar Într-o bună **zi** mi-ar plăcea la nebunie şi să-mi explici tot procesul **ista al** tău **de** creaţie. Dar tu eşti în timpul programului de luciu, **iar** eu trebuie **să mă** întorc. Hai să aducem ganterele alea în casă.

-De unde ştii că n-am cumpărat deja gantere?

-Am întrebat-o pe Jan.

-Trădat de propria mamă!

Totul durã o jumătate de oră, după care Raylan consideră ci se achitase cu vârf şi îndesat de exerciţiile fizice pe ziua de azi. Până reuşi să care ultimul set – fiecare de aproape şaisprezece kilograme, uluitor! – Adrian asamblase suportul cu două rafturi şi îl şi umpluse, cu excepţia ultimelor două locuri.

Subsolul lui gata de amenajat pentru locuit arăta acum un pic înfricoşător.

-Ai mare nevoie de o bancă.

-Oprcşte-te.

-O să vezi. Adrian flutură dintr-o mână. E bine că ai deja podea din lemn masiv aici, iar lumina nu e nici ea slabă. Spaţiul ăsta e mai mult decât potrivit.

Stătea dreaptă, cu picioarele ei lungi, lungi acoperite parţial cu o pereche de pantaloni scurţi de alergare, negri, tiviţi cu un material albastiu-intens. Ca să se asorteze, ţinuta îi era completată de un maiou albastru-aprins, care îi lăsa la vedere braţele lungi şi tonifiate.

Şi pantofii de alergare erau în aceleaşi culori. Acelaşi albastra, cu un logo discret NG – Noua Generaţie – scris cu negru.

Lui Mariah i-ar fi plăcut, îşi dădu seama Raylan.

-Iniţial n-o să-ţi prea placă, rosti Adrian, plimbându-se prin încăpere. Până la finalul celei de-a doua săptămâni, deja o să vezi beneficiile. O să dormi mai bine, o să te simţi mai bine. Şi până într-a treia săptămână, exerciţiile fizice vor deveni un obicei.

ţi* reW «icr»*€E« Jf5 FIICE faci exact aşa cum te duci În baie «¡1 faci duş şi V^i r* clinti- O »ii dcvlnfl o parte a programului rau zilnic.

-0», «şa tic. Ţine minte un singur lucni: daci vreo mişcare prov-nnol durere, opreşte-te. Daca e vorba doar de disconfort, yr'c'frează. Dar durerea propriu-zisa e semn »3 te opreşti – [Yja mS doare.
-Fii bSrbat, Wells!
îl împunse cu un deget în piept, după care se răsuci să urce neptcle către parter. Raylan fu atent la toate detaliile, pentru că mea nevoie de o imagine din spate pentru schiţele lui.
-Aaa... ai un blender aici?
Raylan se temu un pic să răspundă.

-Grozav! în geantă o să găseşti o mostră din smoothie-ul nostru | cv superalimente şi alte sugestii pentru alte băuturi sănătoase de I acut acasă.
-Dispari din casa mea!
-Plec, plec şi o iau şi pe iubita câinelui tău cu mine.
Când ieşi, o văzu pe Sadie stând întinsă pe iarbă, cu multiplele danin depuse de Jasper în faţa ei. Beţe, două mingi, un os din piele pe jumătate ros, o jucărie din sfoară ferfeniţită şi un pisoi din pluş.
-Doamne, ce drăguţ... O să cedeze, să ştii, se aventură să prevadă Adrian. Cum să reziste la atâta iubire? Ştii ceva? Poţi să îl laş pe la mine când vrei. Să îi laşi să stea împreună cât lucrezi tu. -Şi tu lucrezi.
- Da, dar... curte mare, casă mare, plus că bunelului i-ar plăcea la nebunie.
- Bine atunci, aşa o să fac.
-Minunat. Hai, Sadie. Să îi saluţi pe copii din partea mea. -Sigur.
Adrian îl mângâie pe Jasper, acum trist, şi pomi spre poartă. -O să-ţi mulţumesc pentru tot ce mi-ai adus, dar să ştii că nu sunt chiar sincer.
Adrian îşi dădu din nou pe spate părul bogat.
-O să fii.

Pwmi • fVtt* nit A wpnrt ilr urlete, Huvlnn II ...ir... fe | cu «n bi«oiit ft> torm» deca. fl b«gA înapoi **În** i «A **şt** r.lm w Ung d. d»nd din cap.

-fnteteg pasiunea pe tare al (Scut-o pentru ifit.i **aia m.ir-** ., frumoasă [tar nu mi ne pate deloc potrivit, dcluc c luat.. i m * am. s* încep a» am astfel de gânduri despre frumoasa 51 Inalr, ropnă a frmcssului. Si nu «tiu ce dracu’ sA fac ca sA le npre«

Şt, din acest motiv, mâncA o cnichctA **de pui rece, rAmasA** prin frigider, pe post de masa de prânz. **dupA** care se **întoarse** la treabş

Vata se împotrivi cu lovituri caniculare împotriva toamnei pe tot parcursul lunii septembrie. Piscinele din curţi rAmaseri deschise, grădinile erau în floare, iar aparatele de aer condiţionat continuări să zumzăie. Pasionaţii de apă îşi aduceau saltelele, piu. rele şi caiacele în Traveler’s Creek, să se mai răcorească la plimbăn pe apele leneşe, sub bolta formată de copacii care se încăpăţânau să-şi păstreze verdele frunzelor.

În octombrie, ca bătând din palme, vara se stinse. Toamna ii luă locul cu brize răcoroase, zugrăvind copacii în culori vii, uluitoare care atraseră mulţimi de pasionaţi de plimbări în natură, 6e pe jos, 6e pe bicicletă şi le făcu pe gâştele canadiene să pornească cu mare zarvă în migratia lor spre nord.

Adrian intră în parcarea de la Rizzo's în ceea ce considera a ti o zi perfectă de toamnă, cu copaci în culori nebuneşti pe fundalul cerului de un albastru intens. Briza răcoroasă de toamnă punea în mişcare câteva din acele frunze frumos colorate, împin- gându-le să facă tumbe, să danseze şi să se învârtă ca nişte gimnaste În miniatură.

După ce ea şi Dom se dădură jos, de o parte şi de cealaltă a maşinii, Adrian deschise portiera din spate, pentru a prinde lesa de zgarda lui Sadie.

-Să nu munceşti prea mult, bunelule.

-Nici tu. Barry o să mă aducă cu maşina înainte de cină. Ce-a zice să aduc acasă nişte înantcom'î

-Cine-ar refuza o asemenea ofertă?

îl sărută pe obraz, apoi îşi făcu de lucru ceva timp pe lângă maşină, până ce bunicul ei ajunse la uşa din spate.

Avrn să (le prima :l completa la restauram Jupa o răceală Jc ^it Je varii care-l obligase «a rămână utu«a câteva zile. C :are II AiM** probabil pentru ca, îţi zise ca meritând cu Sadic către .ᵥ«t», alergase – alergaseră, se corecta, cflci fusese «I ca cu el – încolo ţf încoace, întâlnindu-sc cu arhitectul, cu inginerul de pnilcct, cu constructorul, cu specialistul în urbanism de la primărie.

Ilar meritase, acum că se însănătoşise, îşi dădu scama, iar dacă toate mergeau conform planului, în curând aveau să înceapă lucrările la centrul pentru tineret. Tocmai se aplecase să lege lesa lui Sadie de ras telul de biciclete din faţa poştei când auzi urletul «cela disperat.

-O-ooo, se pare că iubitul tău e prin zonă. Lasă-mă un pic şi iau corespondenţa, iar apoi putem să ne ducem să-i facem o bucurie preţ de câteva minute.

Sadie se aşeză, întotdeauna perfect ascultătoare, dar îşi aruncă ochii ei frumoşi în direcţia urletelor. Iar Adrian văzu dorinţă în ei. După cum îşi dăduse seama deja, cedă imediat.

-Cinci minute, promise şi intră în sală.

Dădu cu ochii de Raylan, care avea o cutie imensă aşezată pe tejghea şi stătea de vorbă cu funcţionara. îl măsură din cap până bt picioare şi dădu aprobator din cap. Aranjat, zvelt, dar nu mai era prea slab. Ochiul ei critic remarcă faptul că începuse să arate în formă, pe sub jeanşii şi hanoracul pe care le purta azi.

Soarele verii, remarcă ea, îi presărase şuviţe aurii prin păr. Simţi şi ea o parte din dorinţa pe care o văzuse la Sadie, şi-o I alungă din minte, după care băgă capul pe uşă.

-Bună ziua, domnişoară Grimes! Raylan, l-am auzit pe Jasper fecând serenade chiar înainte să o leg pe Sadie afără.

-Ar fi cazul să mă duc la el, până nu roade portiera, să ajungă la ea.

i – Dacă ai timp, am putea să îi plimbăm un pic prin parc, de-a lungul râului.

Unde avusese oricum de gând să alerge împreună cu Sadie. -Sigur. Da, am putea. Mulţumesc, domnişoară Grimes!

-A, nu vă faceţi griji. Vă trimitem coletul la New York fără probleme. Ah, şi ce bine arăţi azi. Adrian!

-Mulţumesc. Sunt în probe cu noul stil de colanţi pentru alergare.

-Nepoatei melc ii plac toate echipamentele talc. l.a poarM , de ti la antrenamente. Face cm», tl informă pe Raylan. în e< lup, făcultăţii. Anul ăsta o să câştigăm din nou aurul la naţional». Ţineţi minte ce vă spun.

-Ce mărime poartă.' întrebă Adrian.

-Zveltă ca o trestie, cu picioare lungi – ca tine. Poartă IZ. F.u nu încăpeam nici pe jumătate într-un 32, nici măcar la vârsta ei

-Culoatea preferată.'

-îi place violetul.

-O să-i aduc o pereche din noul model, să vedem cum i se par.

-A, vai. Adrian, dar nu e nevoie să faci aşa ceva!

-Dacă ea aleargă bine în ei înseamnă publicitate pentru nune.

-O să fie de-a dreptul încântată.

-Vreau să-mi spună sincer ce părere are. Am venit doar să-mi iau corespondenţa din căsuţă.

-Să aveţi o zi frumoasă, amândoi! Şi la fel şi căţeii ăia drăguţi ai voştri!

Raylan ieşi chiar când Adrian îşi scoase cheia de la cutia poştală dintr-unul dintre buzunarele mici ale colanţilor.

-Asta înseamnă că verdele e culoarea ta preferată'

-Da, cum de... a, colanţii. Am numit culoarea asta Verde Pădure, o avem la colanţi şi un hanorac, iar maioul e Explozie Verde. îi adresă un zâmbet uşor, băgând cheia în încuietoare. Facem colanţi de alergat şi pentru bărbaţi.

-Nu. Nici într-o mie de ani. Mai bine mort.

Adrian deschise căsuţa şi dădu să întindă mâna către teancul de plicuri. O văzu oprindu-se, iar palma se strânse în pumn. îi văzu faţa schimbându-se. Amuzamentul dispăru, transfor- mându-se în nelinişte. Şi, i se păru lui, teamă înainte de a lua plicurile şi le băgă în geanta pe care o purta cu bareta petrecută transversal peste trunchi.

-Păi... îmi pare bine că ne-am văzut. Trebuie să plec.

Raylan o cuprinse de braţ înainte ca Adrian să poată să se retragă în grabă.

-Ce s-a întâmplat? Ce e acolo?

-Nimic. Ar trebui...

-Spune-mi ce te-a tulburat aşa, termină el şi o ghidă afără din poştă. Bună, Sadie. înainte ca Adrian să apuce să facă ea asta.

«¡«vlmt «farfaR* fa*H ^ ra,tcl Nu-l treaba mea, creţi tu. Sadie îl (fiw- cât mai politicos cu putinţă, către schelălăiclilc lainice care *»<he*u dinspre geamul Iflsat al maşinii lui. Şi ai dreptate. Dar, M. Je altă parte, n-a fost nici treaha celei care a cărat o tonă de parele la mine în casă să facă asta.

laspct începu să latre acum – un lătrat plin de încântare, cu dh se apropiau de maşină. Cocoţat pe banchetă, sărea de parcă „ ti fost pe arcuri.

Raylan puse lesa lui Sadie înapoi în mâna lui Adrian şi ocoli capota până la locul din dreapta-faţă, să ia lesa de retervă din rorpedou. Se trezi cu braţele pline de masa corporală disperată t lui Jasper, până ce acesta sări să fugă către ţinta dorinţelor tui.

Cei doi câini se întâlniră de parcă ar fi fost amândoi plecaţi la lâdioi pe continente diferite. După ce Raylan reuşi, într-un final, să prindă lesa de zgarda lui Jasper, îşi îndreptă spatele şi îşi trecu o mână prin părul care i se răvăşise de tot.

-O să ne lăsăm câinii să se plimbe ca doi îndrăgostiţi şi îmi povesteşti tot.

-Şi lumea zice că eu sunt insistentă.

-Păi... eşti.

-Nici tu nu eşti prea relaxat, îi aruncă ea înapoi, dar îşi potrivi paşii cu ai lui, căci câinii nu prea le dădeau de ales.

-Nu cu lucrurile importante.

Punându-se de acord tacit, o luară pe o stradă laterală, nu pe Principală, iar Raylan îi acordă ceva timp să se liniştească. Avea nevoie de asta; vedea clar. Ştia să citească mimica oamenilor, expresiile lor, limbajul corporal. Erau lucruri importante în domeniul lui de activitate. Iar Adrian Rizzo, de obicei atât de sigură pe ea şi directă, era tulburată, speriată şi tăcută.

Aşteptă până trecură pe lângă casele de acolo, pe lângă uşile din spate ale prăvăliilor, până ajunseră la parcul verde şi pitoresc în care râul făcea un cot şi se avânta către primul pod din piatră. -Ai primit ceva prin poştă, o îmboldi.

-Da.

-De la?

-Nu ştiu cine, ceea ce e parte din problemă.

O luară pe o potecă de lângă râu, care pe porţiunea aceasta curgea lent şi liniştit. Adrian ştia că, dincolo de parc, râul se lăţea

să alb«
unde uşoare. La
şi începea
mai
ieşirea din oraş, unde colind deveneau
pronunţate, mai
abrupte,
mai înalte, tinde
sfânt
se avântau
spre cer. apă
îşi iuţea
curgerea.
Si mai încolo
dealuri, apa
printre
se învolbura,
toată o spumă
alb«.
să umfle
Putea
se
ţinutul de
ploilor
primăvară, după
bruşte, şi
furtunile
pi iu
vară, şi îşi
ipiruare
revărsa peste
maluri. Des,
mult prea
des, îşi zise
Adrian.
ceea ce părea
Inofensiv,
nevinovat, putea
deveni fatal.

-Trebuie să te rog ca tot ce o să-ţi spun acum să rămânş între **noi.**

-Bine.

-Ştiu că o să te ţii de cuvânt. în primul rând, **m-am întâlnit** eu tine de vreo trei ori de când Maya ţi-a spus că e **însărcina«** Ştiu că v-a spus ţie şi mamei tale înainte să-mi spună şi mie, **acu»** câteva zile. Dar tu n-ai scos nici o vorbă.

-Mi-a zis să nu, nu încă.

-Exact. Eu nu vreau să-l tulbur pe bunicul meu. Teesha e în ultimele săptămâni de sarcină şi nu are nevoie de altă sursă Jt stres. Oricum n-au cum să ajute cu nimic, decât să-şi facă griji.

-Ce ai găsit în căsuţa aia poştală, Adrian?

-îţi arăt acum.

Cu lesa petrecută pe după încheietură, cotrobăi prin poşetă şi găsi plicul cu pricina.

-Nu l-ai desfăcut.

-Dar ştiu ce e înăuntru, pentru că le primesc de când aveam şaptesprezece ani, acelaşi stil îngrijit de scriere a adresei la maşini fără vreo adresă la expeditor. Ştampila poştală de pe ăsta e... din Detroit. Rar se întâmplă să fie

de două ori din acelaşi loc. Presupun că nu ai un briceag la tine.

- Bineînţeles că am un briceag la mine. Cine nu are mereu un briceag asupra lui?

-Eu, şi prefer să le deschid cu grijă.

Raylan băgă mâna în buzunar şi îi întinse un mic cuţit pliabil, în ciuda situaţiei, Adrian nu putu să nu schiţeze un zâmbet.

-E un briceag cu Spider-Man.

- L-am câştigat la un bâlci când eram mic. îşi face treaba bine.

-Nu pierzi lucrurile, murmură ea, şi tăie cu grijă marginea plicului.

Alt anotimp *sau alt* motiv *ca* tu sd *muri,*
Vântul de toamnă (ie nu-ţi ş«/tteţte
decât orori Onundc te-ai ascunde, tot
te voi găti undeva,
Iar când ne-om Uudlm, degeaba milă vei implora.

-O, Doamne, ce idiot bolnav! Trebuie sa reclami la politie.

-Aşa am făcut, de când am primit prima poezie. Aveam şaptesprezece ani, primul meu DVD lansat de una singură ieşise pe ii pwţă cu o lună înainte. Prima a venit în februarie. Mereu apăreau în februarie, ca un fel de felicitare sadică de Sf. Valentin. Cu mare [1] ¡¡tijă. băgă foaia înapoi în plic, iar plicul înapoi în poşetă. Am o procedură – un fel de protocol. Fac copii. Originalul e predat la FBI. Am o agentă care se ocupă de cazul meu – de fapt, e a treia persoană care s-a ocupat, de la început până acum. Fac copii pentru detectivul din New York. Acolo a început, iar dosarul cazului e încă deschis. Fac o copie şi pentru poliţiştii de aici, una pentru Harry şi una pentru mine.

-Deci nu se găsesc amprente şi nici urme de ADN pe timbru şi nici piste, din moment ce nu au fost şi alte acte de agresiune.

-Nu suntem în februarie.

-înainte le primeam o dată pe an, asta până m-am mutat aici. Prima postare pe blog făcută după ce m-am stabilit în Traveler’s Creek a fost în mai, acum doi ani, şi la scurt timp am primit una. Anul următor, am primit una în februarie, una în iulie. Iar asta e a patra pe care am primit-o anul acesta.

-Ritmul accelerează.

-Aşa se pare. Dar în continuare e vorba doar de nişte poezii, nişte catrene, de fiecare dată.

-Hărţuirea e hărţuire. Raylan aruncă o privire prin parc, mâsu- rind copacii şi aleile frumoase. Abuzul emoţional e abuz emoţional. Cineva care călătoreşte, asta e logic.

-Asta e una dintre primele caracteristici pe listă, zise ea şi îşi dădu seama că se simţea mai liniştită pentru că stătea de vorbă

cu W Pite iefHn, ManJflixI. hârtie albA <l<- duzină, (frnr.,lA „r, P* * neagră. Pix obişnuit, as<i au tis >k la lab< irutor M-r-,,
Ittw* de tipar, niciodată de mână. niciodată »cri» la < > impurer
UtMsm*

-Scrisul cu pixul, de mână, c o chestiune înai personala M*

Adrian ac încrunta la el.

-Aşa mi-a spus şi psihologul criminalist care şi-a dar cu părerea Tu de ce crezi că e aşa?

Raylan ridica din umeri.

-în mare parte, eu scriu scenariile la computer, dar desenele, textul din panouri, contururile şi colorarea le fac de mâna pentru că...

-Pentru că e mai personal.

-Şi nu-ţi poţi da seama dacă ştii pe cineva care să aibă genul ista de duşmănie, de obsesie faţă de tine? Sunt convins că ai fost întrebată asta de toţi poliţiştii care s-au ocupat de cazul tău. Cred că te-ai gândit la asta de sute de ori. Deci, nu.

Da, îşi dădu seama ea, se simţea mai liniştită stând de vorbj

-Când a început chestia asta, nici nu cunoşteam pe mai nimeni. Eram proaspăt transferată într-o şcoală nouă, abia mă împrietenisem cu Teesha, cu Hector şi cu Loren.

-Dar oamenii te cunoşteau, din filmele pe care le făcuseşi cu mama ta, apoi din cel pe care l-ai făcut de una singură. Aşa că nu trebuie neapărat să fie cineva cunoscut ţie, cine-ştie-ce tip căruia să îi fi dat papucii, sau vreunul care ar fi vrut să-ţi fie iubit.

-Oricum nu aveam iubiţi când au început să sosească poeziile.

-Păcat. Oricum, e puţin probabil să fie vorba de un tip pe care să-l fi respins când aveai şaptesprezece ani, nu cred că ar rămâne fixat pe episodul respectiv atâţia ani. îi aruncă o privire. Nu că n-ai fi demnă de o asemenea fixaţie.

-Mulţumesc. Nu mi se pare atât de personală obsesia asta. Nu în genul „te-am iubit, dar tu m-ai respins”.

-Practic, nu te cunoaşte într-o măsură mai mare decât îl cunoşti tu pe el.

Auzind asta, Adrian se încruntă la el. Şi ea fusese de aceeaşi părere, dar nu putuse identifica motivul pentru care credea asta.

.Cineva care face aşa ceva! Bătu cu degetul în poşeta ei.

,ĸ unuia, mi sc pare că vrea ca şi tu să lii la fel de obseda- ai*»i ^*ta eMe .c<'l'ul .ui- Vrea – mai degrabă are nevoii mai probabil – să fie mereu prezent în mintea ta, să îţi ^rvigă viaţa. Dar n-o să reuşească. Eşti prea puternică pentru B*ceva

-Nu prea mă simt puternică în momentul de fată.

Pentru că ţi era la fel de firesc ca actul de a respira să ofere Jurate sau susţinere, Raylan îşi petrecu braţul pe după umerii ei, j^ntru o îmbrăţişare rapidă, din lateral.

-Te dă peste cap în momentul respectiv – şi ar fi o prostie să nu reacţionezi. Iar tu nu eşti proastă. Dar îţi vezi de procedura ta, jţpi te eliberezi de tot şi-ţi vezi de viaţa şi de cariera ta. Nu cred d el ştie, deci nu e prin preajmă, să te vadă făcând asta.

-Chiar sper dracului să nu fie.

-Nu. Nu e atât de multă furie în poezie, nu e atât de multă ftustrare. Are impresia că e inteligent, viclean. E suficient de deştept cât să-şi acopere urmele şi să pună pe hârtie patru versuri, respectând ritmul, dar nu are vreo inteligentă ieşită din comun. Si nu e cine-ştie-ce psiholog. Dacă ar fi fost, şi-ar fi dat seama uitându-se la filmele tale – şi pun pariu că le-a cumpărat pe toate – că eşti o forţă.

-Sunt o forţă.

Fără să se gândească, îşi trecu o mână peste părul ei, mângâind-o.

-Ştii că eşti, pentru că tu te pricepi la psihologie. De-asta ai succes în domeniul tău.

în timp ce ea îl privea fascinată, Raylan cerceta parcul şi îi masa absent spatele.

Un gest de alinare, de susţinere.

-De-asta te-ai mutat aici după ce a murit bunica ta. Mama mi-a spus că nu credea că Dom ar mai fi trăit şase luni dacă n-ai fi «mit tu să stai cu el. Ştiai asta. O să-i duci colanţii ăia – şi probabil toată ţinuta – domnişoarei Grimes pentru că ştii cât o să însemne asta pentru o atletă la început de drum şi pentru bunica ei. Drace, mie mi-ai adus ganterele alea pentru că ştiai că altfel nu m-aş fi sinchisit să fac nimic.

-D«r acum le foloseşti.' Ridicând din sprâncene. întinse mflna s» ti strâng» biccpşil. Le ridică şi mai mult, **sincer surprinsa. lin,** le foloseşti.

-Ce sfl tic, stau acolo... Se uită la ca, privind-o direti în ochi – ochii aceia, de nuanţa aceea neobişnuită pe care el trebuia să o colorcte în romanul lui. Individul ăsta nu tc cunoaşte. Nici măcar nu o cunoaşte pe Adrian Rizio cea din DVD-uri, nu cu adevărat.

-Nu ştiu dacă asta mă face să mă simt mai bine sau mai rău. Mai bine, tşi dădu seama imediat. Nu vreau ca ticălosul ăla să mj cunoască. Sau ticăloasa, pentru că ar putea fi vorba de o femeie Oricum... M-ai făcut să mă simt mai bine şi să ştii că-ţi sunt recunoscătoare. Altfel m-aş fi dus acasă şi mi-aş fi făcut griji mult mai mult timp decât aşa.

-Faptul că te-am făcut să te simţi mai bine nu înseamnă că n-ar trebui să ai grijă.

-Am, să ştii. Am căţeluşa asta mare care mă însoţeşte peste tot. în fiecare seară, mă asigur că toate uşile sunt încuiate şi că sistemul de securitate e activat. Şi am început un curs de apărare şi unul de *cae kwon do* pe internet de aproape două luni.

-Zău aşa... Ştii să te aperi?

-A, da, clar ştiu. Ce planuri ai pentru masa de seară? Raylan clipi, făcând-o să râdă. Asta n-a fost o manevră de cucerire! Hai la cină la noi, ia şi copiii şi pe Jasper. Bunelul aduce acasă *manicotd* şi o să-i spun să aducă pentru mai multe persoane. I-ar plăcea la nebunie. Copiilor tăi le plac *numicoiti?*

-Conţin paste, sos şi brânză. Deci nici nu se pune problema să nu.

-Haideţi la noi la masă!

-Am putea. Şi le-ar plăcea şi copiilor.

-La şase e prea târziu?

-La şase e numai bine.

-Grozav! Hai, Sadie! Chiar trebuie să mă întorc, spuse Adrian, când căţeluşa ei îşi înălţă capul de pe iarbă, unde stătuse alături de cel al lui Jasper. Ar trebui să scriu un articol pentru blog. Iar tu ar trebui să lucrezi.

—O să ne ocupăm şi de asta.

şj„ fii nevoit »# tl cheme pc Jaspcr, căci acesta mărşăluia ' Băniri de Sadie, cu aeml unul câine căruia i sc împliniseră <(f J,srinţele.

" p»c* «duc un bloc dc schite cu mine în scara asta, ai ti dispusă J (n, găti câteva scheme? Flacăra c o luptătoare foarte hună, ml-ar fi tare de folos dacă aş vedea cam aceleaşi mişcări la -yoripul el.

.în momentul de fată, mai degrabă ştiu să mă apăr decât *i* mă lup[1] propriu-zis. Dar pot să-ţi arăt una-alta.

gsylan nu era prea convins că Adrian nu era în stare să se lgtt deja, dar se hotărî că, dacă nu, în scurt timp avea să poată.

Lui Dom îi plScu atât de mult să ia cina cu familia lui Raylan, că Adrian institui un program săptămânal în care aveau pe cineva invitat la cină. Avea grijă să nu fie niciodată mulţi oaspeţi odată, iar cina să fie la o oră destul de devreme. Orice-ar fi crezut bunicul ei, ea ştia că obosea mai repede decât pe vremuri.

Având în vedere că mare parte din prietenii lui cam de aceeaşi vârstă fie muriseră, fie se mutaseră în zone cu climă mai caldă, media de vârstă a invitaţilor era destul de mică. Iar asta părea să-i dea mai multă energie.

Aşa că, o dată pe săptămână, planificau împreună meniul, găteau şi îşi făceau datoria de gazde, iar octombrie se transformă în noiembrie, cu focuri în vetre şi tocane săţioase. Cu focurile şi lumânările aprinse, cu muzică – melodiile preferate ale lui Dom, de odinioară – auzindu-se în surdină, Dom şi Phineas purtau o discuţie serioasă despre Oscar Morocănosul.

-Îi mulţumesc Domnului nu doar pentru masa asta grozavă, murmură Teesha, dar şi pentru răbdarea inepuizabilă a lui Dom. Ce copil de patru ani vrea să discute despre cum îşi gestionează furia un personaj din Sesame Street?

-Săptămâna trecută era obsedat de molecule, îi reaminti Monroe. Eu, unul, prefer să psihanalizeze personaje de la televizor.

-Mama ta vine în vizită, nu? Adrian dădu din mâna în care ţinea paharul cu vin. Să te ajute cu bebe din burtică? Măcar o să se prefacă interesată de personajele din Sesame Street.

.11», Teesha avea în pahar doar apă, iar acum M mângâie Mpcrionril a abdomenului. Doar că mama lui Monroe r-a M»rit*Svina»iea.

. Bătălia bunicuţelor. Dând din cap, Monroe iu puse în farfurie *,1 o porţie de tocană de vită, gătită În stil nord-iralian. O să fie „o adevărat spectacol.

-Mama arc de gând să vină luni, având în vedere că ar trebui 4 nasc într-o săptămână, să aibă grijă de Phineas cât noi o să ne Kitâm să-l aducem pe micuţ pe lume.

-Am stabilit cu mama să pornească spre noi când o să-i dau mesaj că Teesha a intrat în travaliu. Dar a auzit că deja concurenta a *t* aici, aşa că ne-a sunat că o să vină şi ea tot luni.

-Apoi află mama de schimbarea de planuri, aşa că vine h weekend.

-Iar acum iată că vin amândouă în weekend.

-Rugaţi-vă pentru noi, încheie Teesha. Dar planul nostru are o hibă. Continuă să-şi maseze abdomenul. Micuţul a hotărât să vină pe lume în seara asta. Sau până mâine, oricum.

Monroe şi Adrian reacţionară în cor:

-Poftim?

-Nu e cazul să vă panicaţi, travaliul e abia la început. Contracţiile sunt încă la şase minute.

Phineas se uită peste masă, la mama lui.

-Tati trebuie să le cronometreze. Asta e treaba lui. Iar tu trebuie să o suni pe tanti moaşa când ajung să fie la cinci minute.

-Ştiu procedura, omuleţule. Dar Teesha îi zâmbi. Să nu le dai mesaj mamei sau mamei tale încă, îi spuse imediat lui Monroe. Suntem bine aşa.

-Iubito, o să aibă nevoie de ceva timp să ajungă aici. Phineas îşi împreună braţele peste piept – poziţia lui de rebel. Ochii săi închişi la culoare erau plini de licăriri de sfidare. Maxilarul i se încordă, hotărât.

-Nu vreau să stau acasă cu buni şi cu bunica. Vreau să metg la centrul de naşteri. E şi bebeluşul meu.

-Am discutat despre asta, Phin. Mama are mult de muncă, iar eu trebuie să o ajut.

-Pot să vă fac o propunere?

Teesha dădu afirmativ din cap şi îşi mută privirea la Dom.

-Sigur. Porneşte cronometru!, Monnie. Eu o să mă ridic, pe-ast, vreau s» o duc în mers.

Adrian veni imediai lângă ea.

-Ce-ar fi ca noi – eu şi Adrian – să îl aducem pe I'hinea» U centrul de naşterii Sigur au o sala de aşteptare.

-Au.

-Am putea să mergem acasă la voi, ca Phineas să-şi ia tot ce-t trebuie şi apoi sa-l ducem acolo. Si să aşteptăm împreună.

-Ar putea dura ore întregi – de fapt, mai mult ca sigur.

-Când am ieşit eu, a durat rece orc şi treizeci şi cinci de minute, spuse Phineas, mândru. Şi aveam şi păr deja.

-Pentru noi, ar fi o onoare, îi spuse Dom Teeshei. Şi o plăcere

-Se duce... şi gata.

-A durat douăzeci şi opt de secunde. O să vedem cât de repede vine următoarea. Aş putea să amân să dau mesaje, zise gânditor Monroe. Adică... n-am vrea să le chemăm pe amândouă aici. e posibil să fie o alarmă falsă.

Teesha se uită în ochii lui şi zâmbi.

-Bineînţeles că nu. N-am vrea aşa ceva. O să aşteptăm, să fim noi siguri.

-Iar eu pot să vin şi să aştept cu bunelul şi cu Adrian, pentru că bebeluşii trebuie să creeze o legătură cu familia lor. Phineas ii adresă o privire sobră lui Dom. Să ştii că aşa am citit într-o carte.

-Putem să facem aşa, pentru început... mulţumim! Dar dacă se face foarte, foarte târziu şi toată lumea o să fie foarte, foarte obosită, n-ai voie să faci nazuri dacă bunelul şi Adrian ce aduc acasă, ca să dormi.

-Pot să dorm aici?

Adrian îşi trecu braţul peste ce mai rămăsese din talia Teeshei în timp ce se plimbau împreună prin încăpere.

Opt ore mai târziu, cu bunicile ajungând la limită. Adrian ieşi în sala de aşteptare, unde Phineas stătea ghemuit în poala lui Dom.

Amândoi dormeau atât de drăguţ, că îşi scoase telefonul să imortalizeze momentul înainte de a se duce la ei şi a-l atinge uşor pe umăr pe Dom.

-Bunelule...

(| mângâie pe brut cât ochii I se deschiseră, mit/al priviră în goi. dat apoi «e concentrară.

-Ce tace Teesha?

-Se descurcă grozav. E o femele uimitoare.

Ochii lui Phincas se deschiseră ¡medial.

-A lesit bebeluşul meu?

-Ai un frăţior şi e de-a dreptul perfect. Aşteaptă să faceţi cunoştinţă.

-Hai, bunelule! Ne aşteaptă.

-Nu cred că ar trebui...

-Teesha a întrebat de tine, îl anunţă Adrian. Dacă nu esti prea obosit...

-Prea obosit să dau ochii cu un nou-născut? Nu prea cred!

în sala de naşteri, cele două bunici încheiaseră un armistiţiu plin de lacrimi. Monroe îşi îndreptă spatele, căci tocmai ce sărutase copilaşul înfăşat din braţele Teeshei.

-Hai, bărbăţelul meu! Hai să-ţi cunoşti fratele!

îl ridică pe Phineas, să se poată aşeza pe marginea patului.

-Are căciuliţă. Are şi el păr, cum am avut eu?

-Da, exact cum ai avut tu.

-Pot să-l ţin în braţe? Trebuie să-mi dau jos bluza de pijama, că trebuie să fim piele pe piele.

Lacrimile se scurgeau pe obrajii Teeshei în timp ce dădea afir-

-Exact. Ajută-l tu, tati.

în timp ce bunicile înlăcrimate se poziţionară aproape, să lacă fotografii, Teesha puse cu grijă bebeluşul în braţele lui Phineas.

-Se uită la mine! Eu sunt fratele mai mare şi deja ştiu o groază de lucruri. O să te învăţ şi pe tine.

-Trebuie să-i alegem un nume, începu Monroe şi îi aruncă o privire de avertizare mamei lui, înainte ca aceasta să spună ce nume alesese ea. îţi aduci aminte cele trei din care ne-am hotărât că o să alegem dacă era să fie un frăţior?

Phineas dădu afirmativ din cap.

- Dar nu i se potrivesc celelalte două. I se potriveşte Thaddeus. Să ştii că te cheamă Thaddeus, iar eu o să-i ajut să aibă grijă

Monroe o apucă de mină pc Teesha, cu ochii timplândn-i-v de lacrimi.
-Şi-aşa am rezolvat şi cu asta.

Crăciunul acesta veni mai uşor pentru Raylan. Cu casa nouă, cu programul nou, cu rude aproape. Făcu un alt drum fulger în Brooklyn şi descoperi că şi acesta i se păru mai uşor.
Copiii lui se simţeau foarte bine aici, nu putea să zică nu, deci asta-l făcea să se simtă mai uşurat şi mai sigur că luase deci- zia potrivită.
Poate că simţi un fior la recitalul de balet al lui Mariah cu ocazia sărbătorilor. Dar era cu rudele lui, urmărindu-l şi ei în timp ce ea dansa în costumul ei roz sclipitor.
Şi, deşi nu îi plăcea să recunoască una ca alta, antrenamentele acelea zilnice de la subsol dădeau rezultate. Dormea bine, se simţea mai bine.
Fir-ar să fie!
Din punctul de vedere al socializării, din când în când mai bea câte o bere cu Joe, lua cina la casa Rizzo cu copiii şi mai ieşea cu vechii lui prieteni, când mai veneau în vizită prin oraş.
întorsătura drastică pe cate o luase viaţa lui îl făcuse să o ia în altă direcţie. Putea să se declare fericit că pornise în aceasta şi ajunsese în Traveler’s Creek.

De Anul Nou, cu copiii adormiţi pe canapea şi câinele sforăind sub măsuţa de cafea, Raylan îşi ridică sticla de bere, într-un toast.
-încă un an, Lorilee. Mi-e dor de tine. Dar suntem bine aici. Nu m-ar deranja dacă m-ai vizita din nou. A trecut ceva vreme... Dar aici sunt, oricând eşti tu pregătită.

în acelaşi timp, nu prea departe, Adrian sorbea dintr-un pahar de vin, singură, în timpul numărătorii inverse până la căderea bilei din Times New Square. Având în vedere lapoviţa îngheţată de afără, se scuzase şi nu se dusese la nici una dintre petrecerile la care fusese invitată. Nu voia ca bunicul ei să iasă şi să circule pe vremea asta, aşa că se folosise de propria neîncredere în abilităţile ei de şofat pentru a-l convinge să rămână acasă. Având în vedere

,1 *,)< urnire înainte dc ora unsprezece, re mnvlnrere că luase AMfi» corecta.

|V*»K cA l-ar fi plăcut să hc înconjuraţii de prieteni, ilar ii avi hplAcm. Cu focul înnnind, cu liipnviţo lovind În iereorr. cu un (Wiirde vin în mfînA.

Oricum, partlclpascrfl şi găzdulscră destule petreceri în peri- ,md« aceasta. Mama el venise în vizirii în weekendul de dinainte ,îcCrăciun şi rămăsese în oraş patru zile – un record, Ce-i drept. Lina petrecuse o groază dc timp cu I>om, ba chiar făcuse un tur la centrului de tineret, la care lucrările erau în toi. Dacă Lina prefera o vacantă tropicală vânturilor reci care măturau dealurile din zonă era treaba ei.

Abia discutaseră detaliile unui nou proiect comun, căci amândouă se puseră de acord să pună totul la punct la începutul noului an. Având în vedere că Adrian avea deja ideile ei, o viziune clară pentru acest proiect, considera că era o decizie înţeleaptă să tină totul în afara agitaţiei din perioada sărbătorilor.

Când mulţimea din Times New Square începu să ovaţioneze, ridică şi ea paharul, într-un toast. Sorbind din vin, îşi trecu piciorul peste spatele lat al lui Sadie.

-Anul care a trecut a fost destul de bun. Hai să avem unul şi mai şi, începând de acum.

Când închise televizorul şi se ridică, Sadie făcu şi ea la fel. pentru a o urma prin casa cufundată în linişte, verificând încuie- torile şi stingând luminile. Chiar şi când se opri o clipă, uitându-se lung pe fereastră.

-S-a transformat în ninsoare, Sadie. Zăpada ne place mai mult. Mâine o să ne înfofolim bine şi-o să facem o plimbare prin ea. Poţi să vezi luminile alea? Mulţi oameni sunt încă treji, sărbătoresc. La mulţi ani, Traveler’s Creek! Ştiu că suntem singure în seara asta, şi poate că nu doar la propriu. Dar suntem parte din ceva. Putem să ne bucurăm de asta. Hai să ne băgăm în pat!

Telefonul îi ciripi chiar când dădu să urce, anunţând-o că primise un mesaj. Nedumerită, îl scoase din buzunar.

L/n An Nou fericit, Adrian! Transmite-i şi bunelului urările mele de bine.

Mama

Impresionat», amuzat». Adrian îi răspunse:

Aşa o sd *fac.* Un An *Nou fericii* şi (ie! S<J le *bucuri de* soarele dm Araba

Adrian

-Anul »sta începe altfel, Sadie. O s» zicem c» e un semn bun. pozitiv.

Anul nou n»v»ti cu vânturi brutal de reci. Chiar şi când v opreau, aerul pocnea de la temperaturile negative care parcă ti se înfigeau până în măduva oaselor. Deşi nu credea în legenda respectivă, când Punxsutawney Phil îşi văzu umbra, Adrian luă în calcul să intre în hibernare.

Dar avea prea multe de făcut pentru a-şi permite una ca asta, îşi reaminti.

Pe lângă munca ei obişnuită, avea întâlniri şi întrebări de pus şi la care să răspundă în legătură cu progresele făcute la amenajarea centrului pentru tineret. Şi slavă Domnului că terminaseră lucrările din exterior înainte să dea îngheţul.

Avea un câine şi un bunic de care să se îngrijească şi mai multe detalii pe care trebuia să le pună la punct în ceea ce privea viziunea proprie pentru proiectul cu mama ei.

Şi avea de planificat o petrecere pentru împlinirea a nouăzeci şi cinci de ani

Avea o lună să finalizeze aceste planuri şi speranţa înfocată că, până la jumătatea lunii martie, vremea avea să se mai îmbuneze.

în timp ce se îmbrăca – pantaloni groşi din catifea reiată, tricou de corp pe sub un pulover de caşmir, cizme cu talpa groasă căptuşite cu lână – îşi ordona în minte comisioanele de care trebuia să se ocupe şi traseul pe care avea să-l aleagă.

Mai întâi la centrul pentru tineret, apoi la Rizzo's unde să parcheze înainte de a înfrunta urgia pentru a merge pe jos la florăria din oraş – pentru a discuta despre florile de care avea să aibă nevoie la petrecere. Apoi să meargă pe jos până la cofetărie, să discute despre tort şi celelalte deserturi, apoi să se ducă la poştă – ceea ce-i dădea fiori, căci se cam aştepta să primească poezia din februarie – apoi avea să termine prin a intra la Rizzo’s, pentru a stabili meniul de petrecere cu Jan.

l\su* ore bune, după calculele ei, dacii nu chiar aproape rrci. |VH qvi avea sil se întoarcă acasă, la căldură.

^e duse la parter, şi în bucătărie îl găsi pe Uan, carc făcea DflCWI.

-S* re înfofoleşti bine, fetiţo!

-Pop să Iii sigur. O să fac fotografii la şantier, să vezi progresul.

-IV-ahia aştept să le văd, mult mai mult decât mi-ar conveni *4* ies pe vremea asta. Oasele mele bătrâne s-ar frânge şi s-ar face -vidări. în loc de asta, o să-mi petrec ziua aşezat lângă şemineu, în tsNioMcă, sorbind ceai cu mirodenii şi citind romanul de Stephen tCmg pe care mi l-ai cumpărat săptămâna trecută.

-Singur acasă, într-o zi geroasă de iarnă, citind o carte înfricoşătoare? Eşti sigur că nu vrei să o las pe Sadie cu tine?

Dom izbucni în râs.

-Nu mi-e mie frică de o carte.

-Eşti mai curajos decât mine. Lasă-mă pe mine să duc asta.

-Ţi-o duc în bibliotecă, împreună cu farfuria cu fursecuri pe care aveai de gând să o pui pe tavă.

Dom îşi împinse uşor ochelarii pe nas.

-M-ai prins.

-Nu te cunosc eu pe tine? Hai, instalează-te confortabil. îţi • aduc eu ascea.

j Luă fursecurile, adăugă nişte felii de mere, curăţă o clementină | din fructieră, după care cără tava până în bibliotecă, unde focul deja ardea vesel.

Puse tava pe masa de lângă fotoliul lui şi turnă prima ceaşcă de ceai, înainte de a aşeza o pătură peste picioarele lui.

-Mă răsfeţi. Ar trebui să ne apucăm de făcut bagaje şi să ne urcăm în avion.

-Unde mergem?

-La Sorrento. Sophia adora Sorrento. Tocmai ce vorbeam despre asta.

îşi trecu degetele prin părul lui, mângâindu-l. Peste iarnă menţionase adesea că stătea de vorbă cu soţia lui.

-Mi-ar plăcea la nebunie să merg la Sorrento cu tine.

-O să-ţi găsim un italian drăguţ. Unul chipeş, bun la suflet, bogat şi care să te merite. O trase în jos, să o sărute pe obraz. Şi o să dansăm la nunta ta.

-în cazul Ssta, mă apuc de bagaje de cum mS întorc.

-Ce m-aş fece fără tine!

-Asta e valabil şi pentru mine. Bucur9-tc dc cartea ta înfricoşătoare, iar eu o să mă întorc curând.

-Ai grijă de fetiţa noastră scumpă, Sadie! strigă în urma Io, când ieşita din cameră.

Adrian se înfofoli – o vestă căptuşită, palton, fular, căciulă Jı lână, mănuşi. $i totuşi, primul contact cu aerul de afără fu ca>1 cum ar fi fost în Antarctica.

$i parcă întreaga lume era acoperită de zăpadă în drumul spre oraş. Alei înguste curăţate, oameni de zăpadă încremeniţi pe loc, cu zâmbete şocate – sau aşa îi păreau ei.

în oraş, putinii oameni care circulau pe stradă semănau cu nişte ghemotoace care se mişcau încet, cu capetele plecate şi umerii încovoiaţi. Zăpada de la ultima cursă a plugurilor de curăţare scânteia, în grămezi îngheţate, lângă trotuare, iar munţii străluceau, albi şi îngheţaţi.

Se duse cu maşina direct la şantierul centrului pentru tineret. Zidul vechi de piattă avea să aştepte până la primăvară să fie reum- plute orificiile dintre pietre şi să fie reparat. Dar acoperişul stătea acum pe etajul nou, pereţii tencuiţi ai acestuia aşteptând ceea ce sc prefigura a fi îndepărtata primăvară pentru a fi acoperiţi cu panouri de lemn pe care aveau să suprapună un model din scânduri dispuse vertical, pe care îl aleseseră – după deliberări interminabile. Iar ferestrele – toate noi-nouţe – păreau mari şi minunate.

Opri motorul maşinii, încovoindu-şi şi ea umerii când pomi cu paşi grăbiţi, împreună cu Sadie, către uşa dublă nouă.

înăuntru, temperatura ajungea la un nivel extaziant – aproape şaisprezece grade. Ceea ce înainte fusese un dezastru dărăpănat devenise un spaţiu deschis, curat – asta dacă nu lua în considerare prelatele, rumeguşul, scările şi uneltele de peste tot. Atmosfera răsuna de sunetele caracteristice muncii de construcţie – pistoale de cuie care bubuiau, fierăstraie care bâzâiau.

Remarcă faptul că cele două toalete de la parter fuseseră marcate şi se ţinu de cuvânt, făcând câteva fotografii. Apoi trecu aparatul pe filmare, ştiind că bunicului ei avea să-i placă să audS efectele sonore – mai ales când cineva de la etaj se lansă într-o serie de înjurături inventive. .

Imprewn cu Sndie, urc« pe o «arii temporară pâri« la rfa|, ^*4MM»* s* vad* cfl mal multe tone lusescrt marcare

ftm». Adrian! Mark Wicker plec» de lângă her»»tr»ul electric. Sadic! Ce fetiţa marc! Ce fetit» mare şi frumos*»'

Şl el un bărbat masiv, Mark se aplec» s» o mângâie şi s»-i .Mluieasc» blana căţeluşei care dădea din coad».

-Unde e şeful aii?

-în fata căminului, mă bucur să te anunţ. Este prea al dracului de Irig afără. O să ti arăt fotografii. îşi agită uşor telefonul. Od Re încântat la culme! Sunt atâtea progrese fată de ultima cad, de săptămâna trecută, Mark!

-Prinde contur. Cu satisfacţie pe chip, îşi băgă degetele man re sub marginea centurii sale cu unelte. E ceva să vezi locul ăsta irvcnind la viaţă. Dom clar are o viziune. Am stabilit cu instalatorul şi cu electricianul să vină în după-amiaza asta, să ne ocupăm gdepartea asta. Dacă inspectorul de la primărie ne dă undă verde h privinţa asta, suntem în grafic.

-Să ştii. Eu nu m-am mai ocupat de nici un proiect de genul ista, dar clar arată şi pare, ba chiar miroase, a fi o treabă bună. -Nici nu facem alt fel.

Adrian îl credea, iar când se întoarse în maşină cu telefonul plm de fotografii şi filmări pe care de-abia aştepta să i le arate (unicului ei, îşi notă în minte să mai treacă pe aici în câteva zile, d mai facă unele şi cu instalaţia sanitară şi electrică.

-Eu nu puteam să-mi închipui cum o să fie, Sadie, chiar şi după * am avut proiectele făcute. Bunelul putea, dar eu nu. Acum clar pot să-mi închipui.

Energizată, petrecu aproape o oră la florărie. Poate că juca un ml şi iama lungă şi rece, dar voia să umple casa cu flori la petre- wea de ziua lui Dom.

Tremură pe tot drumul până la cofetărie, după care încercă •»■»i menţină dispoziţia bună când intră în clădirea poştei.

-Poate a făcut pneumonie, sau are degerături şi anul ăsta sărim fste poezia asta.

.Carera «colo, amestecată printre plicurile roz, galbene şi crem, piscul acela ieftin cu o singură foaie de hârtie, cu scrisul acela «tipar.

N-#vea să o citească, nil incă. N-avea să <> lase «ăi irr„. dispoziţia de petrecere pe cate şi-o construise.

În Usc de asta, o îndesă în poşetă, împreună cu celelalte traversă strada către Risro's.

Când se închise cu Jan în blrouaşul dc la restaurant, reuşi a se înveselească din nou.

-fmi place la nebunie ideea de a avea un bufet mare în m. iragerie şi apoi bufetele astea mai mici împrăştiate – în camera mare. în salonul principal, în bibliotecă. Mă gândesc să avem tm baruri. Unul cu băuturi non-alcoolice, unul cu vin şi bere. unul cu cocteiluri. Si un bufet cu cafea.

-Ştii că putem să aducem chelneri şi barmani de aici.

-Nu. Nimeni de la Rizzo’s nu o să lucreze în seara aceea. Eu petrecerea lor. Teesha mă ajută să pregătesc totul.

-Ce mai face bebeluşul?

-E durduliu şi fericit, iar Phineas e în continuare îndrăgostit de el. Şi Maţa se apropie de termen. Arată grozav.

-Durduliu şi fericit, repetă Jan. Collin e un pic cam circumspect în privinţa unei surioare. Phineas a primit un frăţior, iar acum insistă că Maya trebuie să schimbe bebeluşul din fetiţă în băietei

-Mi se pare rezonabil.

-îmi aduce aminte de Raylan. Nici el nu putea să înţeleagă de ce să aibă el o soră. Dar apoi a prins drag de ea, asta până a început să-i umble prin lucruri. Au existat momente, crede-mă, când am crezut că vor fi la cuţite toată viaţa. Apoi, ca şi cum ai ii apăsat un buton, au devenit prieteni. îşi dădu jos ochelarii, lăsându-i să atârne de lănţişorul pe care-l avea petrecut pe după gât. Uneon mi-e dor de bătăliile lor, de feţişoarele lor furioase. Dar le întrevăd, din când în când, în Bradley şi Mariab.

-Copiii tăi fac copii grozavi.

-Da, aşa e. Aşadar, am pus totul la punct sau ai de gând să-l laşi pe Dom să-şi bage nasul?

-Nu, nasul lui n-are ce căuta în asta. Am aşteptat să-i spun dc petrecere abia după ce vom fi terminat totul, aşa că o să-i spun când ajung acasă. O să zică aşa, de faţadă, că e prea mare deranjul, dan' să savureze fiecare minuţel. Trebuie să plec. Şi aşa am stat în or» mai mult decât avusesem de gând. Mulţumesc pentru ajutor, Jan!

«(.ţi «pun cu mân» pe Inimă că r o plăcere .ibvduta. i(.¿»n irr marc pane din viaţa pe c are <> am acum lui Dom »1 ^(*♦0 Nouăzeci şi cinci de ani! E o vârstă importantă t Ir ahia ^ să sărbătoresc cu cl.

-Arede gând să vină pe aici mâine, asii că aşecaptă-te să încerce *4* ic tragă de limba în privinţa meniului.

Când se ridicară amândouă, Jan duse mâna la gură şi mimă închiderea acesteia cu un fermoar.

Ozi reuşită şi productivă, îşi spuse Adrian, urcându-se la volan <1 pornind spre casă. O dimineaţă plină de sarcini îndeplinite. [Vi bunicul ei nu încropise nimic pentru prânz – iar ea bănuia dl adormise cu canea în braţe avea să pregătească ea ceva rapid pentru amândoi.

Apoi avea să-i povestească ce pregătiri făcuse pentru petrecerea *ie* ziua lui.

-E ceea ce am putea numi un *fait accompli,* Sadie. Când parcă, întinse mâna după poşeta în care băgase corespondenţa şi îşi aduse aminte. Nu mă gândesc încă la asta. Nu, nu, nu. Ducă-se-n pustii nemernicul ăsta, nu-i aşa? Ea şi Sadie intrară în casă. Tastă codul de alarmă şi îşi puse în cuier echipamentul de protecţie împotriva frigului. M-am întors! Puse poşeta cu corespondenţa pe masa Je lângă scară, să se ocupe de ea mai târziu, şi îşi continuă înaintarea spre bibliotecă. După cum bănuiam, murmură când dădu cu ochii de Dom, cu cartea în poală, cu capul lăsat în jos, ochelarii care îi alunecaseră spre vârful nasului şi ochii închişi.

Dădu să se retragă. Avea să facă ceva de mâncare, după care... Dar Sadie se duse direct la el, îşi puse capul în poala tui şi începu să scâncească.

-Şşş! Lasă-l să doarmă. Venind cu paşi grăbiţi, vru să tragă căţeluşa de lângă el, iar mâna i se atinse în treacăt de cea a lui Dom. Eşti rece. Eşti prea rece.

Când începu să tragă pătura mai sus, braţul lui alunecă de pe braţul fotoliului. Şi rămase aşa, atârnat.

-Trezeşte-te! îi porunci. Nu, nu, nu... Bunelule, trezeşte-te! Îi cuprinse faţa în palme, să o ridice – rece, atât de rece... Te rog, t* rog, trezeşte-te! Te rog, nu mă lăsa! Nu mă lăsa singură! Dar asta făcuse, era conştientă că asta făcuse, iar toate celulele parcă

înocfur* «A ti
tremure Când
cincanitonil
îŞI
NORARĪMars
mure tir brom
du lrtvtr V?"u$*
Min < ō
MesAri st
rupse la fugăi
Stai cu el, îm
porunci Im
S»tlie

l»o«i spre uşă – i-ar h fost de marc ajutor sA iiihă pe r ine vi -■> e* – şi o deschise cu putere.

Zâmbetul de întâmpinare al lui Raylan se stinse imetltar. Inrr» în casă st o prinse de umeri.

-Ce e? Ce s-a întâmplat?

-Bunelul... Bunelul... în bibliotecă. Adrian se întoarse în lăsându-sc în genunchi lângă fotoliu. Nu pot să-l trezesc. Nu * trezeşte şi pace!

Deşi putea vedea clar că Dom trecuse pe lumea cealaltă. Ruvbn apăsă două degete de punctul de puls, dar nu simţi altceva decar pielea lui rece.

-Trebuie să se trezească! Poţi să-l trezeşti tu? Te rog, fă-l <

Fără să zică nimic, Raylan o ridică în picioare şi o trase la pieptul lui. Când Adrian se agăţă de el, dizolvându-se într-o sene de suspine jeluitoare, o ţinu strâns şi atât.

Când Adrian începu să vorbească, vocea îi era inegală st

-L-am lăsat singur. N-ar fi trebuit să îl las singur. Am lipstt prea mult. Ar fi trebuit...

-Opreşte-te. înţelegea durerea oarbă, sfâşietoare, aşa că avu grijă să fie cu totul blând, ca voce, ca atingere. Stă în faţa focului, acasă, cu o carte, cu o fotografie a soţiei lui pe post de semn de carte. Are o tavă cu ceai, fursecuri şi fructe pe care pun pariu că tu i le-ai adăugat. Are picioarele acoperite cu o pătură. Pun panu că tu te-ai ocupat şi de asta.

-Dar...

-Adrian. O trase uşor înapoi. S-a stins uşor, liniştit, uitându-se la fotografia cu soţia lui. A avut o viaţă lungă, frumoasă, generoasă, iar soarta i-a oferit un final plin de iubire.

-Nu ştiu ce să fac. Adrian îşi lipi faţa de umărul lui. Nu ştiu ce să fac...

-E-n regulă. Te ajut eu. Hai să plecăm de-aici.
-Nu vreau să-l las singur.
- Dar nu e singur. E cu Sophia.

¡n loc de o petrecere aniversară, Adrian organiză o ceremonie oxnemorativă. în loc să se lupte cu durerea, o folosi pentru a-i peniţe să ia decizii bazate nu pe spiritul practic sau pe logică, ci doar pe emoţii.

La fiecare pas, se întreba ce şi-ar fi dorit Dom, ce ar fi contat pentru el.

Iar inima ei ştia răspunsul la toate aceste întrebări.

În final, găzdui o ceremonie comemorativă în aer liber, în parcul din oraş, în ceea ce ar fi fost aniversarea lui de nouăzeci şi

3

Râul se învolbura pe sub podurile boltite din piatră, umflat de zăpada topită. Soarele se strecura printre crengile goale ale copacilor, scânteind pe peticele de zăpadă care încercau să se ascundă în umbre.

Monroe şi doi dintre prietenii lui instrumentişti se instalaseră în pavilionul pentru orchestră pentru a intona melodii dulci şi discrete în timp ce oamenii se adunau.

în ciuda palelor rapide de vânt de martie, se adunară sute de oameni, iar zeci dintre ei se succedară la estradă, pentru a împărtăşi cu ceilalţi o amintire sau un moment pe care îl trăiseră împreună cu Dom.

La sfârşit, Adrian se postă şi ea acolo, uitându-se peste marea de chipuri.

-Vreau să vă mulţumesc tuturor că aţi venit, că aţi participat la aducerea unui omagiu unei vieţi cu adevărat frumoase.

Ştiu cil mulţi dintre voi mi venit cale lungă i ¡1 «1 **Ini** preirnti ji. **tat** a»ta arată, cAi se poate de clar, câtc **vieţi** a **influenţat** I k«, Riasv Traveler's Creck nu era doar un **oraş** pentru bunicui m>.,

uraniul erau comunitatea, casa, inima lui. El şi iubita lui S,,ph„ s-au dedicat total comunităţii, casei şi inimilor lor. Iar ziua de arată ce treabă burtă au fiicut.

Trebui să se oprească o clipă, căci o văzu pe Jan inînrcându-* către Raylan şi lipindu-$i faţa de umărul lui.

-Bunelul era inima mea, continuă ea, rădăcinile mele, artpi|ₜ mele. $i, chiar dacă mi-e tare dor de el, mă consolează să »tiu câţi oameni l-au îndrăgit şi că e acum cu dragostea vieţii lut. Prind putere ştiind că se aşteaptă ca eu să continui ceea ce el tt bunica mea au clădit, ce au urmărit. Voi fi recunoscătoare zi de :t pentru moştenirea pe care mi-au pus-o în mâini. Bunelul a trăit bine, a trăit din plin şi a trăit aici. lat ce a început el continuă sa existe. Mulţumesc.

Când se retrase, Hector era acolo, chiar lângă ea, să o ia de mână şi să o ajute să-şi recapete cumpătul.

Prieteni, zeci de prieteni, veniră acasă. Spaţiul de locuit era plin de flori – aranjamente trimise cu mesaje de condoleanţe. Pe mese erau platouri cu mâncare, iar în privinţa asta Jan preluase frâiele, fără să-i respecte dorinţa. Totul fusese pregătit şi era servit de personalul de la Rizzo’s. Mâncarea alina în felul ei mulţimea de oameni, printre care se auzeau acum şi câteva note de râs, printre cele de plâns. Moruoe puse nişte muzică pe fundal, melodiile vechi care îi plăceau atât de mult bunicului ei.

O ajuta să vadă toate acele generaţii de oameni ale căror vieo fuseseră influenţate într-un fel sau altul de Dom.

Mama se apropie şi îşi puse o mână pe braţul ei.

-Te-ai descurcat minunat, Adrian. Totul a ieşit grozav, de la cap la coadă.

-M-ai ajutat şi tu.

Lina dădu negativ din cap.

- Importantă a fost viziunea ta a ceea ce şi-ar fi dorit el, iar eu n-am putut să văd atât de clar asta. Totul mi se părea prea exagerat, prea extins. Dar ai avut dreptate. Până şi cu fotografia ac«« mărită, cu el modelând aluat de pizza.

-Era vreun loc unde să li fost mai fericit decât în bucătăria ^isăde la Rizzo's, pregătind aluatul de pi!2a?

-Avea o mulţime de locuri în care era ferit ir. Bucătăria de la (¡iso[1]* e undeva printre primele poziţii.

Se opri când Raylan se apropie, împreună cu copiii. Fiecare ¿aptl ţinea în mână câte un boboc de trandafir alb.

-Condoleanţe pentru bunelul! Era bunicul tău. Şi era mereu rât drăguţ. Bradley îi întinse floarea lui Adrian. Mi-a zn că o să ml angajeze să fac pizza când o să mă fac destul de mare.

-Mulţumesc foarte mult. Se apleacă să îl îmbrăţişeze. Şi, când n să te faci destul de mare, te angajez eu, să ştii.

, -Tati a zis că e în rai acum, cu buni şi cu mama noastră. Mariah fer ridică feţişoara către Lina şi îi întinse floarea. Ia tu ăsta, a fost tăticul tău.

Lina avu nevoie de câteva momente pentru a putea să vorbească, înainte de a accepta floarea.

-Mulţumesc. E foarte frumos din partea ta. Vă rog să mă scuzaţi, mă duc să caut o vază.

-Cum te mai simţi? o întrebă Raylan pe Adrian.

-Mai bine. Ziua de azi chiar... Aruncă o privire în jur, la casa plină de atâţia oameni, cu atâtea glasuri, cu atâtea legături sufleteşti. Da, mai bine. Aş vrea să stau de vorbă cu tine – altă daiă, undeva mai liniştit.

-Sigur. între timp, dacă ai nevoie de ceva, orice...

-Ştiu că mă pot baza pe tine. Mi-ai dovedit deja asta.

Se apropie de el şi îl sărută pe obraz. Dădu să mai spună ceva, dar cineva o chemă şi trebui să plece.

Mulţimea se rări într-un final, iar liniştea începu să se reinstaleze. Monroe îi luă pe Phineas şi pe nou-născut acasă, iar Sylvie a lui Hector se duse cu el, să îl ajute. Maya, destul de obosită, fiind în ultimele săptămâni de sarcină, o îmbrăţişă lung şi strâns pe Adrian înainte de a pleca împreună cu soţul şi băieţelul.

Câteva momente, Adrian stătu în camera aceea mare, cu Teesha, Hector şi Loren.

-Nu ştiu pe nimeni care să fi avut parte de o ceremonie de tămas-bun mai reuşită. Hector se întinse şi o strânse uşor de mână pe Adrian. Bunelul ar fi mândru de tine.

-Eu nu ştiu pc nimeni, adăuga Loren, pe absolut nimeni ***t*.*** să tic un om obişnuit şi să aibă atAţia oameni care vrea « vinS să-şi ia adio de la el. Dar... eşti sigura ca o sa fii bine »a rin* în casa asta mare?

- Da. Şi nu c doar o casă mare. Pentru mine, e acasă

-Ştiu, dar... am crezut că Harry şi Marshall vor mai rămân* aici câteva zile.

-Au copiii la şcoala, îi reaminti Adrian. Şi, deocamdară., mama aici.

-Rămâne ea?

Adrian îi aruncă o privire Teeshei, ridicând din umeri.

—Sinceră să fiu, nu ştiu. Nu mi-a spus.

-Mai ai de gând să faci filmul programat pentru începutul lu mai? se interesă Hector.

-Aşa aş vrea. Trebuie... trebuie să stau de vorbă cu ea, <ă finalizez totul. Am pus deoparte proiectul ăsta, şi o groază de akt lucruri, în ultimele două săptămâni.

-Fii mai îngăduitoare cu tine.

-Chiar sunt, Teesh. Foarte îngăduitoare. Dar asta facem not. ăştia din familia Rizzo, ne întoarcem la treburile noastre. Şi munca o să mă ajute. Aşa cum m-a ajutat să vă am aici, în jurul meu.

-Şi noi l-am iubit. Aşa cum te iubim pe tine.

Loren se trase lângă ea să o sărute pe obraz.

-Ştii ceva, Ads? Ăştia doi şi-au găsit perechile. Ce-ai zice, dad nu găsim pe nimeni demn de noi, să facem un jurământ să ne căsătorim între noi. Să aşteptăm... cam până facem patruzeci de ani.

-Mie-mi convine.

-Ceea ce mie-mi arată clar că Rizz e extenuată, iar creierul u e deja adormit. Teesha se ridică. îi iau pe-ăştia doi acasă cu mine. Iar tu... odihneşte-te!

Adrian o mângâia pe cap pe Sadie.

-Aşa o să fac. Poate fac o plimbare cu prietena mea, aici de fată

O parte din ea şi-ar fi dorit să rămână cu ea, să stea cu toţii aici, aşa cum dormeau odinioară laolaltă în casa asta mare. Vou să amâne momentul în care avea să dea piept cu singurătatea, cu liniştea şi cu ideea că avea să se trezească a doua zi fără să aibă de rezolvat toate aspectele organizatorice, toate detaliile graţie cărora fusese atât de ocupată de la moartea bunicului ei încoace-

l>t oamenii aveau vieţile lor, la care trebuiau tă se întoarcă. ^ ¡a «• – oricât de greu îi era să conceapă asta.

Traversă bucătăria – mulţumindu-le lui Jan şi angajaţilor de **ŞI** Rîno's – şi luă o geacă din camera de serviciu.

v>sd dădu coltul casei, însoţită de Sadic, dădu de mama ei pe irmss din spate, aşezată pe un scaun, cu un pahar cu vin în mână, ti kmuns mal multor lumănări. Şi se simţi instantaneu vinovată ,-ii uitase cu totul de Lina.

-E prea rece să stai afără, aşa.

-Voiam să iau aer, să stau în linişte, dar ai dreptate. Am auzit I maşinile. Au plecat prietenii tăi !

I -Da.

-Sper că nu au avut impresia că nu pot sta aici din cauza mea.

-Nu, bineînţeles că nu. Cu toate că, pur şi simplu, li s-a părut d era mai logic să stea la Teesha şi la Monroe.

I -Să ştii că Harty ar fi rămas mai mult aici dacă ar fi putut. La fel şi Mimi.

-Ştiu. Oricum n-am fi putut să amânăm momentul ăsta la nesfârşit. Să ne întoarcem la... realitate, încheie Adrian.

I -Nu, n-am fi putut. Ştiu că probabil eşti obosită, dar aş vrea să stau de vorbă cu tine. înăuntru. Ai dreptate, e rece.

- Bine. Mă duc să fac o ultimă tură cu Sadie.

-Mă găseşti în bucătărie.

| - Despre ce crezi că vrea să vorbească? Adrian stinse lumână rile şi se puse în mişcare. Sper că nu e supărată pentru că mi-a lăsat mie casa şi restaurantul. Chiar nu vreau să mă confrunt cu | resentimente în seara asta.

Dar termină turul şi intră din nou prin camera de serviciu. Mama ei stătea la masa unde luau de obicei micul-dejun. Cu două pahare cu vin şi un platou cu brânzeturi şi fructe.

Părea epuizată, îşi dădu seama Adrian. în lumina puternică din bucătărie, oboseala se vedea cât se putea de clar.

-Ziua asta a fost lungă şi grea şi pentru tine. Putem să stăm de vorbă mâine-dimineaţă.

-Am tot amânat momentul ăsta. N-am vrut să aduc vorba până nu terminam cu ceremonia comemorativă. Până ce n-aveam să... ajungem în punctul ăsta.

Aşa că Adrian luă loc.

- I"W* r v*'Hm ilr ca«*, de **HlnoY**

- Poftim' O, I\wmnr, În n(cl un ca: Lina aproape < ,1 itburn. În râv Şria vfl nu Ic votam nici pe una. nici [X- alfa. Pentru mm» Tra vriei'« OrecL put şi simplu nu c Incul unde «ă mJ un» *tun* Adrian. Aici am copilănt. ceea ce e diferit Mi-a lâsar tahlcail pe care l-a pictat bunica lui, cu câmpul cu floarea-soarelot. penm, că mereu mi-a plăcui Nu c un tablou foarte reuşit, dar mie ha, transmite ceva. Mi-a lăsat ceasul de buzunar al tatălui Im penti», dl bunelul meu mă lăsa să mă joc cu el când eram mică. Mi-, lăsat lucruri de-astea, lucruri despre care ştia că au o semnificate deosebită pentru mine. Să ştii că l-am iubit. Adrian.

-Bineînţeles că l-ai iubit.

-Nu. nu. Lina dădu negativ din cap şi îşi ridică paharul de pe masă l-am iubit pe amândoi, dar ne duceam craiul în lumi foarte diferite. Eu am ales o viaţă diferită de a br. Iar ei nu au încercat niciodată să mă tină pe loc. Trase aer adânc în piept. Când a murit mama, totul s-a întâmplat atât de brusc, atât de rapid. Şi am fost incredibil de furioasă. N-ar fi trebuit să se înrâmple aşa, doar din cauza unui carosabil umed într-o noapte cu beznă completă. Dar acum... e altfel, cumva. Mi-am dat seama când am venit de sărbători. Părea mai bătrân, se mişca mai încet. Puteam să întrevăd un timp în care el nu avea să mai fie aici, iar asta m-a speriat. El a fost mereu invulnerabil. Era veşnic. Şi mereu urma să existe suficient timp în care să compensez pentru faptul că nu am star aici suficient. Când glasul i se frânse, se opri şi luă o gură dr vin. Urma să vin de ziua lui şi făceam planuri să rămân aici poate o săptămână. Apoi să încep să vin în vizită cam la două luni. o a două. Doar pentru a compensa cumva pentru tot timpul în care am fost absentă. Şi apoi... m-ai sunat tu şi nu mai era timp deloc

-Era mândru de tine. Amândoi erau mândri de toate realizările tale.

-Ştiu şi asta. Mereu m-am simţit ca închisă într-o cuşcă aici. sufocată. Aruncă o privire în jur. În casa asta mare şi veche de pe deal, în orăşelul din vale. Viata asta nu era pentru mine. Eu am nevoie de mulţimi, de mişcare. Şi aici nu e aşa. Oprindu-se o clipă. Lina îşi apăsă buricele degetelor peste ochi. Justificările astea suni praf în ochi. îşi lăsă antebraţele pe masă. Ca şi tărăgănarea, şi fa asta fac acum. Am fost o mamă tare nepricepută.

-tăun», Poftim?

-Chiar ercsi că nu ştiu cât dc Incompetentă am fost în privinţa „,«> Voiam ce voiam şi m-am dai peste cap 98 ohtin tor indi- yftttt de sacrificii, indiferent de ce rămânea în urma mea. Si am (Hat o groază de lucruri în urma mea. Adevărul gnl-gnlut e că nu m» pricep la copii.

-Bine. Neştiind ce să spună, Adrian îşi ridică antebraţele. Nu «n-s lipsit nimic niciodată.

Una scoase un hohot scurt.

-Ai un standard foarte scăzut. Nu ţi-a lipsit pentru că Mimi 9 Harry au contribuit în domeniile în care eu n-am făcut-o. Şt ditar mai mult pentru că bunicii ţi-au oferit un cămin. Eu mi-am pierdut părinţii, rosti lent Lina. l-am pierdut pe amândoi. Şi asta «i-a făcut să-mi dau seama ce părinte jalnic am fost eu.

-Mi-ai insuflat disciplină şi ambiţie, m-ai făcut să înţeleg cât dc importat e să muncesc pentru pasiunea mea. N-aş fi avut Noua Generaţie acum dacă tu n-ai fi pregătit drumul.

-Ai pornit pe drumul ăsta de una singură, cu prietenii de care tocmai te-ai despărţit. N-ai apelat la mine, pentru că... dr ce să o fi făcut? Am înţeles asta la momentul respectiv, am conştientizat asta, dar... ce să zic, eram... ştii tu, ocupată. îmi pare ioarte rău.

Pe Adrian o surprinse ce simţea, aşa că spuse cu voce tare. -Părerea mea e că eşti prea dură cu tine însăţi.

-Ba nu, nu e cazul. Ştiu că nu sunt, dar mă compătimeşti pitin în momentul de faţă. Iar eu o să profit de asta şi te rog să-mi dai ocazia de a mă purta mai bine de acum înainte. Eşti femeie în toată firea, sunt conştientă de asta, şi că am pierdut perioada u de formare. Dar aş vrea să mă străduiesc să fiu un părinte mai bun. O mamă mai bună. Te iubesc. Mi-e greu să o arăt. Dar asta nu înseamnă că nu o simt.

De când se ştia. Adrian nu-şi putea aminti vreo ocazie în care i Lina să o fi rugat ceva, orice. Da, îi impusese reguli, o comandase, o contrazisese. Dar nu o rugase propriu-zis niciodată.

I -Ai fi dispusă să-mi răspunzi la o întrebare?

Cu ceva între un rictus şi un zâmbet, Lina îşi mişcă paharul, făcând vinul să se agite înainte şi înapoi.

-în senin mi« «ni băut mnl mult vin ilcifti beau de obicei înrr „ sAptămtină întreagă, aşa că ă»ta chiar ar fi cel mal bun incimenr să îmi put o întrebare

Aifnan nu ac pripi, luă şt ca o gură dc vin.

- LV ce m-ai făcut! Ai avut dc ale».

-A, întrebarea asta! Lina trase aer în piept, expirând prelung. N-o să te mint, n-o să-ţi spun că nu am luat în calcul aceasta opţiune. Eram tânără, nu terminasem colegul. Descoperisem bărbatul pe care credeam că îl iubesc nu numai că se culca cu alte femei, dar avea şi o soţie de care n-avea nici un gând să divorţe».

-Ce îngrozitor...

După câteva momente de gândire, Lina se apleca spre ea.

-Între noi două există o mare diferenţă. Tu înţelegi, te pui în locul meu. Nu ai nevoie de mai mult de-atât ca să ai empatie Nivelul meu de empatie e mai mic decât al tău. Se pare că gena respectiva a sărit o generaţie. Se trase spre spătar. A fost îngrozitor. Mimi m-a ajutat enorm. Mereu a făcut-o. Ştiam că avea *şi* fie alături de mine orice alegere aş fi făcut, aşa că asta făcea totul să fie mai puţin îngrozitor. Am simţit că trebuia să îi spun lui Jon. Pusesem punct relaţiei cu el, bineînţeles. Ţi-am mai spus despre asta, dar am simţit că aveam obligaţia de a-i spune. M-am dus la biroul lui de la colegiu şi... lucrurile n-au mers deloc roz.

Cu sprâncenele împreunate, cu ochii plini de scântei, Lina se uita fix la blatul mesei.

-Avea mereu o sticlă de băutură în sertarul biroului, şi evident se servise din ea înainte să ajung eu la el. Iar asta ar fi trebuit să mă facă să mă opresc. Dar mă dusesem acolo să mă achit de misiunea mea. îşi ridică privirea. Mi-a zis că sunt o mincinoasă, apoi că sunt o târfă şi m-a acuzat că încerc să-i distrug viaţa, că încerc să-l ţin legat de mine şi aşa mai departe. I-am spus că nu voiam nimic de la el, că nu aveam nici cea mai mică intenţie de a spune nimănui, dar fără folos. Mi-a poruncit să fac avort, să mă ocup dc problemă, altfel avea să mă facă să-mi pară rău. M-am enervat într-atât încât să-i spun că eu aveam să hotărăsc ce-o să fac cu cor pul meu, iar el nu avea nici un cuvânt de spus. S-a repezit la mine Incredibil de rapid, m-a împins în perete. îmi aduc aminte că picau tot felul de lucruri de pe rafturile bibliotecii, atât de violent a fost. Şi m-a lovit, de două ori, cu pumnii. M-a lovit exact acolo unde

„ rare •* re formei*. spimAnilii mi răstii că cl era cel *<<n> ** decid#. CU avea sa se tlesc«tiiRMeam •' (le un* pe loc Irtetewm ce fel de om era, Adrian, când ms despăriisem .le *fi* dar apoi am vSnit fiinţa care a Intrar fn casa noastră din ,;<vifeetown acum atâta timp. Am vAmt un om capabil de n .■vdmrt criminala. Nu am idee ce ar h putut să se inrămple. far *• deschis uşa. Era studenta cu care se culca la momenrul respectiv sai reperit la ca, răstindu-se să iasă dracului, iar eu am reuşit să ev să mă îndepărtez de cl. Ridică din nou paharul hi or i m i tăcut s» mă decid. Poate că a fost o alegere arbitrară sau din ciudă, dar în mintea mea ne atacase pe amândouă. Pe noi. Asa că am «ks d hm noi două. Ar fi trebuit să reclam la politie, şi îmi pare **rău** că nu am făcut-o, dar nu voiam decât să pun distantă intre d şi noi. Iar, când am venit acasă, când m-am aşezat la masa din tucâtărie cu mami şi tati şi le-am spus, le-am spus totul, au fost alături de mine. De noi.

-Cred că erai atât de speriată...

-Nu şi după ce am venit acasă, nu şi după ce m-am apucat de muncă. Chiar mi-a plăcut perioada în care am fost însărcinată. A fast o provocare, iar eu aveam un obiectiv clar. în fond, ăsta e modul meu de funcţionate.

| -Modul de funcţionare al familiei Rizzo, o corectă Adnan. j – Într-o anumită măsură, da. Lina dădu din nou din cap, ca I » cum ar fi încercat să şi-l limpezească. Oricum, aşa a apărut I Bebeluşul Yoga, din experienţa noastră. Dar, după ce te-ai născut, nu a durat mult până mi-am dat seama că nu am un instinct matern ioane dezvoltat, că nu mă pricep prea bine la bebeluşi, la copii. Puteam să mă asigur că eşti sănătoasă, în siguranţă, într-un mediu nun, dar pentru asta trebuia să-mi dezvolt cariera şi afacerea. Aşa | vedeam eu lucrurile. Iar Mimi era aici pentru testul. Plus bunicii *1 la fel şi Hany. Ceea ce mi-a eliberat timpul, să pot să fac ce voiam. Îţi lăsă din nou privirea către blatul mesei. Am făcut ce voiam, murmură. Iar tu erai sănătoasă, bine îngrijită, bine educată. Ai avut parte de o educaţie bună, de călătorii, aveai talent – ah, «ai atât de talentată! Şi nu m-am asigurat că ai pe alţii care să „•nple golurile lăsat de mine? Avea să fie o groază de timp mai incolo, pentru tot restul. Nu aveam timpul necesar să te copleşesc

cu afectiune şi
să te căsătăi
şi nici firea
care să mă
prcqispimă î>
ceva fşi
ridică
antebratele.
Aşa că am
pierdut toată
copilăria ta.

înainte ca Lina să apuce să-şi lase mâinile din jos, Adrian *întinse şi o prinse de una.

-Ştii care este una dintre cele mai vii amintiri ale melc, una dintre amintirile mele cele mai puternice şi mai profunde legate de tine? De mama mea?

—Mi-e şi frică să aud.

- Bărbatul ăla a lovit-o pe Mimi. Eram extrem de şocată şi de speriată şi am fugit să te caut, am fugit, strigându-te cât puteam de tare. Şi m-a prins, mi-a provocat durere. Mă durea... Iar ru ai ieşit şi erai atât de calină, atât de puternică...

-Nu eram, nu eram deloc.

-Aşa erai. Ai încercat să-l convingi să îmi dea drumul. Ai continuat să vorbeşti, încercând să-l faci să mă lase. Pe asta te concentrai. Eu eram aceea pe care te concentrai. Iar când m-a aruncat, când a încercat să mă arunce pe scări, m-a durut tare. Eta o durere intensă, ca o flacără albă şi fierbinte, dar te-am văzut pe tine. Te-am văzut cum ai reacţionat, furia de pe faţa ta, mânia, modul în care te-ai repezit la el. Pentru mine. Ca să mă salvezi pe mine. Te-a lovit, ţi-a făcut rău, dar nu te-ai oprit. îţi curgea sânge, dar tot nu te-ai oprit. Ar fi fost în stare să te omoare, să ne omoare pe toate trei, dar tu nu aveai de gând să îl laşi nici în ruptul capului. Iat, când s-a prăbuşit, ai venit în fugă la mine. La mine. M-ai cuprins în braţe, cu sânge şi lacrimi pe obraji. Adrian întinse şi cealaltă mână, cuprinzând palma liberă a mamei ei, formând astfel o legătură concretă peste masă. Ştiu că m-ai iubit Doar că, în rutina de zi cu zi a vieţii, nu te pricepi deloc să o arăţi.

Hohotul surprins al Linei se încheie în ceva care semăna cu

—Chiar că nu.

-Totuşi, când vine vorba de lucrurile serioase, urâte, eşti alănin de mine. Mereu am ştiut asta. Şi nu am ştiut sau nu am înţeles la momentul respectiv că, lăsându-mă aici în vara de după, a fost ca totul să se răsfrângă doar asupra ta, toate urmările, toate reacţiile urâte, şi pe mine m-ai lăsat aici, unde puteam pur şi simplu să tiu

MOSrtTNmr-A | NKI
lll» »

În *m»rc* pprtc, «sa-a fost, ncccpt că în marc parte a fost *ivt tvthvHI** o dectztc cfllctilnlă. Aveam nevoie «S AiUwesc te «• r CT',ru 11 «fcivolta marca, nit nu Ins incidentul acela *<A terafH* ce începusem sil construiesc ('hînre* ai Mut mult vin în seara asta.

-lini pate atât de rflu, Adrian... As vrea să-ti pot spune că o ,■ mi port mat hinede-acum încolo. Vreau să încerc, asta mi-am »ptis. Sper că nu c primul obiectiv pe care mi l-am fixat pe care a mi îl realizez. Iar tu ai moştenit mult prea mult din firea lor wniru * nu-mi da o şansă. Mă folosesc şi de asta, recunosc.

Adrian îşi desprinse mâna de a mamei sale pentru a-şi *M* paharul.

-Să mai bei, rosti şi o făcu pe Lina să izbucnească din nou în râs. -Bine, ţi-o spun peşieau. îmi place viaţa mea. Sunt mândră *kce* am construit şi cred – ştiu, chiar – că am schimbat în bine i aiste vieţi cu activitatea mea. îmi place să Au în centrul atenţiei. Im plac avantajele financiare, călătoriile, tot. îmi place libertatea I jr care o am, iar ăsta e unul dintre motivele pentru care nu m-am măritat. Totuşi, la finalul zilei, ştiu că sunt suficient de inteligentă, de organizată şi de descurcăreaţă să-mi fi făcut mai mult timp patru tine, pentru părinţii mei. N-o să mai am cum să recuperez niciodată acest timp cu ei. între timp... îşi ridică şi ea paharul. Tu eşti mai bună decât am fost eu vreodată. Eşti mai abordabilă, mi simpatică, mai echilibrată. Ai un simţ de afaceristă bine dez- raltat – în privinţa asta, eu sunt mai bună, dar nici tu nu eşti de lepădat – şi te înconjori cu oameni talentaţi, oameni care-ţi plac şi arc te plac şi ei. Ai mai mult echilibru. Şi ai mai mult talent nativ fccât am avut eu vreodată. O să-mi asum din nou meritul de a-ţi t oferit o fundaţie, dar tu eşti cea care şi-a clădit propria afacere pe ea. Şi te respect pentru asta. Lina sorbi din vin, studiindu-şi «xa. Am crezut că te iroseşti întorcându-te aici. M-am înşelat, întoarcerea doar te-a ajutat să-ţi amplifici talentul şi farmecul, locul ăsta pe mine n-ar fi făcut decât să mă sufoce, dar pe tine pur Şt simplu te-a deschis. Sorbi din nou şi aruncă o privire în jur. Ce-o să faci în casa asta mare şi veche?

-Pentru început, o să-mi continui viaţa. O să muncesc. Fiecare decizie la momentul ei.

-A» vrea să mai rămân şi eu aici câteva zile, dată nu <*r* denmjcntâ

-Şt mie mi-ar plâcca. O aa-ti fac un tur al centrului pennti tineret la care lucrez. Poate al şi tu ccvn Idei.

-Ai li dispusă să le asculţi?

-Poate. Adrian zâmbi. DacS se potrivesc cu viziunea mea Şi aş vtea să te întorci în mai – în prima săptămână a lunii mat Calculă în gând. Poate să rămâi şi a doua săptămână din mat pentru proiectul nosîni comun. Am pus la punct aproape tot.

-Nici măcar n-am... Ce ai pus la punct? Am presupus că o *a* facem filmarea în New York.

-Am o abordare diferită. Lina Rizzo nu era singura care ştia cum să profite de un moment, îşi zise Adrian în sinea ei. Sala de sport a liceului Traveler's Creelc. Cu elevi, cu profesori – am deja aprobările necesare. Un set de două DVD-uri.

-într-o sală de sport de liceu – mai mult, un liceu dintr-un oraş mic? Cu copii?

-Elevi din ultimul an, cu aprobare de la părinţi şi de la medic. Şase elevi, şase profesori. îi trecem prin toate exerciţiile. Seni de câte treizeci, treizeci şi cinci de minute – cardio, exerciţii de forţă, pe saltea, yoga şi o combinaţie între toate. Noi oferim toc ce ţine de garderobă – poate echipament Bebeluşul Yoga pentru profesori, Noua Generaţie pentru elevi.

-O întrecere?

- Aaa, una amicală.

-Fimess pentru top'.

Adrian se încruntă.

-Fir-ar, e mai bun decât titlul meu provizoriu.

-Care e?

-Nu mai contează. Folosim oraşul în care eu locuiesc şi tu ai copilărit – şi adăugăm un substrat pitoresc. Folosim liceul pe care l-ai absolvit tu, asta adaugă o nuanţă dulce de nostalgie.

-Hai să nu precizăm şi anul în care am absolvit.

De data aceasta, un zâmbet ca de la femeie la femeie.

-Ca şi cum ar crede cineval

-Aveai de gând să faci asta cu sau fără mine.

ţ* D»r, AkA mul plan- să la proiet tul. u rine aşa. i.m ^*iu,* I» un moment dat. l'iit *1 simplu crt-il tfl iilrr» atfa ar grnrra „„li întew» »1 o jjtv>ară dc vânzări

Wnw «S văd seriile de exerciţii

-Nu am termina» lucrul la toate.

Pine. Am şi cu câteva idei. DacA ne punem de acord pe ele, »•ten. palma.

|.în» înrinsc mAna. Apoi o strânse pe cea a lui Adrian.

-Of# fiu o mam# mai bun#.

- Deja eşti o mam# mai bunA.

Adrian avea un sac întreg de scrisori de condoleanţe, pe care , nebuia să le citească. Voia să încerce să răspundă la câr mai ; multe posibil, cât mai repede posibil. Unii trimiseseră mesaje Je | condoleanţe la adresa de acasă, alţii la cea a restaurantului.

! Ieşise la alergat dimineaţa devreme, cu Sadie, pentru a o lăsa pe mama ei să-i folosească sala de sport. Cu un smoothie pe post de mic-dejun, se aşeză la masa de bucătărie, pentru a se apuca de sortat. Pe multe putea să le pună într-o cutie de amintiri, căci vorbise deja faţă în faţă cu persoana care o trimisese. Dar altele veniseră din diferite colţuri ale ţării, de la toţi oamenii ale căror vieţi se intersectaseră în vreun fel cu cea a bunicului ei.

De cum avea să le fi deschis şi să le fi sortat, avea să încerce să compună mesaje de mulţumire.

Un bărbat din Chicago îi transmitea condoleanţe, menţionând că Dom îi dăduse primul său loc de muncă. O femeie din Memphis spunea că se logodise la Rizzo’s, iar Dom le adusese personal o sticlă de vin spumant la masă.

Alţii povesteau că-şi organizaseră petrecerile aniversare la Rizzo’s, sau că veneau la restaurant cu coechipierii după un meci victorios sau pierdut.

Poveştile curgeau şi curgeau, fiecare emoţionând-o până în adâncul inimii.

Apoi inima i se opri pentru o clipită când dădu de literele de tipar bine-cunoscute. Nu era plicul obişnuit, îşi dădu seama, ceea ce explica faptul că nu îl remarcase mai înainte. Un plic mai gros, mai mare, cu o ştampilă poştală din Philadelphia.

Când îl deschise cu marc grija, dadu de o felicitare, om imagin* alb-ncgru a tmei pisici, cu ochii mari şi blana zburlirã.

IM LNt*A ROBRRT!

AI O ZI PROASTA .' NU UITA CA MEREU EXISTA CINEVA C-ARE TRECE PRIN MOMENTE MAI GRELE DECÂT TINE:

O deschise şi citi poezia.

Ţi-a murit bunelul, lacrimi fn batista,
Sărăcuţa de tine, totuşi, nu fi
tristă O să vă mai vedeţi, totul o
să fie bine.
O să te trimit după el. În iad cu tine!

-Naiba să-l ia! Până aici! înfuriată, dădu să rupă felicitarea Se opri, închise ochii şi reuşi să îşi adune o fărâmă de autocontrol Nu te las să te foloseşti de el, nu te las să te foloseşti aşa de el.

Se ridică de la masă şi începu să meargă prin cameră, penîni că simţea că începea să tremure. Prea furioasă ca să gândească, iar acum chiar trebuia să gândească.

Trase de uşa frigiderului, scoase o cutie de coca-cola. Luase prima duşcă când Lina intră în bucătărie.

-Pe bune? Ne-am înţeles să încercăm o apropiere întârziată, şi tu... Ce se întâmplă?

Adrian se mulţumi să arate către felicitare.

Lina o citi, după care luă un loc.

- Dacă nu bei tu smoothie-ul ăsta, îl beau eu.

-Aş vrea să-ţi spun că-s alte aiureli, dar nici mie nu mi se pare a fi aşa. Oricine ţi-a urmărit blogul, a citit vreunul dintre interviurile pe care le-ai dat ştie cât de apropiată erai de bunelul, aşa că asta e o cruzime premeditată.

-Sunt conştientă de asta. Ştiu că e trimisă ca să mă facă să mă simt exact cum mă simt acum.

-Nu, Adrian, a fost trimisă ca să te facă să te simţi tristă, să-tt sporească durerea şi să te sperie. Dar efectul e că te-a înfuriat- Individul ăsta – sau individa – nu te cunoaşte.

Adrian se opri, uitându-se peste umăr la Lina.

A*« « iri «I Ruylnn.
*,1*1 iţius* lut Raylan Wells?
A A»* ° >t'''l*' ciudata. M-a văzut luând una din căsuţa p^naiA cind era şi el acolo şi a văzut cum am reacţionat. Aşa că '^"fîne. Cu cât ştiu mai mulţi din cei care iţi sunt apropiaţi, ¿a atât mai bine. Aşa... acum ce vrei să faci?

Pentru o clipă, pe Adrian o luă total pe nepregătite că mama. rate ti nea toate chestiunile personale strict conAdenţiale, era Je acoid cu lărgirea cercului de persoane de încredere.

-Eu aş vrea să apelez la un detectiv. Poliţiştii, nici măcar cei Je U FBI, nu sunt la fel de implicaţi ca un profesionist plătit să se ocupe strict de chestiunea asta. Nu au timpul necesar.

-Nu ştiu ce ar putea să facă un detectiv particular.

-O să vedem. Poate nimic, dar o să vedem. Lasă-mă să fac asta pentru tine. Lasă-mă să găsesc persoana potrivită şi să o pun să investigheze chestiunea. Ar A trebuit să fac asta acum mulţi ani, dar mi s-a părut – dintotdeauna – că genul ăsta de lucruri sunt doar un efect secundar urât al unei vieţi ca persoană publică.

-Aşa cred toţi.

-Ei bine, cred că eu şi toţi ceilalţi ne-am înşelat. Hai să încercăm!

-Bine. Adrian dădu aprobator din cap. Bine. E oricum ceva mai mult decât să stăm cu mâinile în sân şi să aşteptăm să apară următoarea poezie.

Sau, completă în gând, să aştepte să apară autorul, sau autoarea. Cât avea să-i mai fie de ajuns să scrie câteva rânduri pe-o foaie de hârtie?

Raylan stătea în maşina lui, în faţa casei din Brooklyn. Arăta la fel – bineînţeles că arăta la fel – dar nu era la fel.

Trecuse aproape un an de când lăsase în urmă viaţa de aici. Nimic nu mai era la fel, de fapt.

Dar prietena lui, asociata lui, adusese pe lume o altă hintă în casa aceea. Era momentul să intre, îşi impuse. Era momentul să înfrunte totul.

Luă florile, balaurul enorm, în toate culorile curcubeului, şt pomi spre uşa din faţă.

3

Bizar, normal că i se părea bizar să bată la uşa care cândva fusese a lui. Dar câteva clipe mai târziu schiţă un zâmbet, un zâmbet sincer, când Pats deschise uşa.

Stătea în faţa lui, o femeie înaltă, cu umeri puternici, cu o coamă dezordonată de păr castaniu şi ochi albaştri plini de vioiciune. Fără să stea pe gânduri, întinse braţele şi îl trase într-o îmbrăţişare puternică şi lungă, dar plină de veselie.

-Ai ajuns! Ah, ce bine-mi pare să te văd, Raylan.

-Felicitări, mami!

- Parcă nu-mi revin din uimire. Aş putea să stau să mă uit lung la ea cât e ziua de mare. E atât de frumoasă! Intră, intră să o cunoşti pe Callie Rose a noastră. Un balaur! Un balaur-curcubeu! îmi place la nebunie!

-Ce să zic... voiai şi tu unul? Flori pentru mame, balaur pentru bebeluş. O să o vegheze mereu.

-Un balaur protector.

JVJ lıı# florile »1 îl prinse ile mân#. îl ţinu palma între a ci. Si <11 putere, cAt el îşi acord# un moment pentru a asimda «nflAwir.

7ugr#vrad# nou#, unele mohllc noi amcatecate eu ce le lisase el 0<rsoe de monitorizare a bebeluşului, un leagăn cu dantelute. un rana cu jucării care se învârteau deasupra lui. o cutie de Pampers s, un dispozitiv pentru depozitarea scutecelor murdare.

În aer plutea miros de flori – nu fusese singurul care venise cu un buchet în vizită – şi de nou-născut. Miros de viaţă nouă. delicat şi cremos.

Viaţă nouă, repetă în gând. Nu a lui. Şi se trezi că nu avea o problemă cu asta.

-Eşti bine, amice?

-Da. întoarse capul şi o sărută pe obraz. Bine.

-Hai în spate. Vrei o cola?

-O, da. Arată bine aici, Pats. Serios. E o atmosferă de fericire, iar asta face ca totul să fie bine.

-Ne place la nebunie casa. Are ceva mai mult decât o structură bună. Are o energie bună. Bick tocmai ce-a dus-o pe Callie sus, d o schimbe. Da, suntem nişte mame de-alea, se pare. Voiam să o îmbrăcăm într-una dintre rochiţele ei ridicol de adorabile când o să faceţi cunoştinţă. Ce mai fac copiii şi toţi ceilalţi?

-Se descurcă grozav. Sunt încântaţi să petreacă noaptea cu bunica... „Când ziceai că pleci, tatiT Maya e pe ultima sută de metri până o să avem o nouă nepoţică. Voi chiar aţi optat pentru naşterea acasă?

-Da, şi nu mi-e ruşine să recunosc că eram al dracului de speriată. Turnă coca-cola peste nişte cuburi de gheaţă. Dar a mers chiar bine. Bick e o luptătoare. îmi dau lacrimile, scuze.

-Nu ai de ce să te scuzi.

-A fost extrem de curajoasă, iar Sherri, moaşa noastră, e fost uluitoare. Şi a venit pe lume... cea mai frumoasă fiinţă de pe lume, ţipând, agitând din pumnişori de parcă ar fi întrebat: „Ce dracu' se întâmplă aici?"

Umplu încă un pahar, după care ciocniră.

-Şi iată-le că vin.

Bick cobora treptele ţinând în braţe fetiţa, îmbrăcată într-o rochiţă roz elegantă, cu un turban asortat.

-Am impresia că ar trebui să avem un reflector, rosti Btelc. muzică, poate o fanfără. Dă-mi voie să ti-o prezint pe cea mai nouă minune de pe lumea aceasta, Callic Rose.

Micuţa avea expresia obişnuită a nou-născuţilor, ca şi cum tocmai ce ar li venit de pe cine-ştie-ce altă lume misterioasă, cu ochi mari, migdalati, care dominau un chip de culoarea aumlui presărat peste ciocolată. O guriţă perfect modelată, ca de zână, ti un nas cât un năsturel.

-Bine, e superbă. Bună treabă, Bick!

-Nici c-am făcut ceva mai bun vreodată. Vrei să o iei în braţe!

-Cum să nu?

Puse paharul cu cola deoparte pentru a lua fetiţa. Şi inima

- Mereu o să am bomboane în buzunare pentru tine, indiferent ce vor zice mamele tale. Poţi să te bazezi pe mine.

Callie se uita fix la el, cu o expresie care te-ar fi făcut să crai că ar fi putut fi interesată de această propunere. Apoi, la nici o secundă, regurgită pe cămaşa lui.

-Ah, ce amintiri îmi trezeşte asta...

-îmi pare rău, îmi pare rău.

Râzând, Bick trase imediat prosopelul pe care îl avea pe umăr.

-Suntem bine. Suntem bine aici, nici o grijă.

- Putem să-ţi băgăm cămaşa la spălat, îi spuse Pats. Acum avem rufe la spălat aproape douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

-E-n regulă, le asigură el din nou. Şi să ştii că arăţi grozav. Şi nu doar aşa, pentru o persoană care a născut acum o săptămână.

-Dormim câte puţin, sfârcurile mele sunt încă în stare şoc şi am descoperit că un omuleţ de trei kilograme şi două sute de grame face caca jumătate de tonă pe zi. Nici că am fost mai fericite vreodată. Ne-ai adus un balaur!

-I-am adus un balaur lui Callie, să faceţi bine să nu uitaţi.

Se aşeză cu micuţa fii braţe, iar Bick se lăsă şi ea jos, ridicându-şi şi picioarele. îşi tunsese părul scurt, într-o coafură care semăna cu cea a lui Halle Berry, iar în ochii lui arăta aproape la fel de adorabilă ca fiica ei.

-Ce mai face mama ta? îl întrebă.

- E bine, îmi vine greu. Dom era ca un tată pentru ea. Faptul că are copiii la ea azi, în seara asta, e un câştig pentru toată lumea.

MI'STT.NIRRA UNH ll<»

tWosingur* noapte?

-t'fc.osAmA totorc mâine. Mo arc recitalul de balet .le prim« rtrtfct wrekendul ăsta. Maya poate sil nască oricând. Mai târziu ■ • A flec yi **pe** la sediu. În timp ce vorbea, mângâia ohraitil micuţei .«degetul marc. Să mai las ceva planşe terminate, să mai schimb (âtc o vorbi cu toţi cei de-acolo.

-Ştii că *Flacăra Cobalt. Transformarea* demonului e criminală. mm «ea? Mulţumesc, iubito, spuse când Pats îi aduse un pahar cu mc de portocale.

-Relaţia ci în continua evoluţie cu îngerul adaugă la factorul dt suspans, de emoţie. Plus, ştii tu... scenele de luptă. Şi m-a fkeut să mă gândesc mai în detaliu la ideea de a forma o echipă, | pr care am mai discutat-o.

| -Clubul nostru de supereroi.

| -Da, ceva mai mult decât tranziţiile de eroi pe care le-am | âcut Garda Binelui.

-Garda Binelui... Gândindu-se, Bick îşi rotea glezna. Sună războinic Oarecum politic. îmi place. Am avea nevoie de un scenariu came să ducă la formarea ei, care să aducă împreună personajele pe care vrem să le unim. Şi am avea nevoie de infrastructura echipei. Unde îşi are sediul, cum arată? Şi-o să ai nevoie de un antierou toate de tot, care să îi motiveze să unească în această echipă şi să rămână în ea.

-Da, m-am gândit şi eu la asta. Am ceva însemnări, câteva achite preliminare. Mă gândeam să le trec în revistă cu Jonah, după care am putea continua prin teleconferinţă.

- Bick, iubito? Ce-ai zice să te duci şi tu la birou cu Raylan ? Pats rrdică o palmă înainte ca Bick să obiecteze. Ştii bine că vrei. Avem destul lapte în congelator. Ai alăptat-o acum o oră, aşa că suntem ® rcgulă pe planul ăsta. Du-te câteva ore, să mai ieşi din casă.

-Chiar? Eşti sigură?

-Când am ocazia să o am doar pentru mine? Da, sunt sigură. Kaylan poate să te ia cu maşina şi să te şi aducă, e totuşi cam derute ca să te aventurezi să mergi pe jos dus-întors. Dar putem să o plimbare plăcută când te întorci. Să o scoatem pe Callie I» aer curat. Hai, du-te!

-Două ore. Ar fi bine. Două ore, repetă şi se uită la fiica ei. N-am fost despărţită de ea nici două minute. Nu-s deloc sigură

c* «trebui ***1...** Nu «=rr «ft hu, genul ala dc mama Su >, *n* (t„. Nu. Expira prelun«. Bine, hai *a mcr«em la balamuc ţi »a dururăm Jeapre Oarda Binelui.

Tina la urmă, Raylan ramase în New York doua nopţi <pr. încântarea copiilor «i a mamei lui – c8ci discuţiile despre notU •de» se prelungiră, fntr-una din seri mânca pizza de la acelaşi local de la care comandau pe vremuri el şi Lorilee, la masa veche dm sufragerie. în timp ce el şi asociaţii lui puneau la punct fire narativ» sau le respingeau.

-Uite ce e, îmi place imaginea unui sediu într-o peşteră mare Jonah luă încă o gură din felia de pizza cu mai multe tipuri de carne. Stalactite, stalagmite, tuneluri... Dar e ceva prea apropiat de origini pentru membrii pe jumătate demoni, pe jumătate oameni.

-Nu-mi place deloc când are dreptate. Bick luă una dintre schitele împrăştiate pe masă. Pentru că-mi place la nebunie masa asta imensă, care emite lumină.

-Important e să fie ceva izolat. Nimeni încă are toată armata pe urmele luL

-Am putea folosi o peşteră oricum, se aventură Jonah. Dar nu una care să fie adânc, sub pământ. Poate săpată într-un munte.

Continuată să dezbată problema, când de acord, când contra- zicându-se, cu Jonah ţinând într-o mână felia de pizza şi desenând cu cealaltă. Fetiţa se trezi cu un scâncet supărat.

-Asta e de foame, zise Bick înainte ca Pats să apuce să se ridice. Mă ocup eu. Ce-a(i zice de Himalaya? E un loc învăluit în mister.

O ridică pe Callie din pătuţ, după care se aşeză din nou să-s» desfacă bluza şi să o alăpteze.

-Nu ştiu de ce îi băgaţi în peşteri şi caverne săpate în munţi. Pats ridică din umeri. Adică... sunt locuri întunecate. Iar ei se luptă mereu cu forţe ale întunericului. Aţi putea să le daţi o insulă, o insulă tropicală îndepărtată. Cu soare din belşug şi plaje.

Preţ de zece secunde încheiate, nimeni nu spuse nimic.

-Scuze... Voi sunteţi experţii.

-Nu. Raylan dădu din cap. întrebarea din capetele noastre e următoarea: Dar nouă de ce dracu’ nu ne-a venit ideea asta! Insula Gărzii Binelui.

IVpurtT de orice ruta comerciala, conţinu» i oah.
MOyTFNIRFA **Luxurianta**
IINFI (
vftgîn*. Ar putea Nimeni *a fac# o insula «a *,‘vari* – •* nu ^ f» imaginile de satelit, să nu se vada din m.unatoc»«« ar **„«rvolatwna?**

-pot s# integrei asta în scenariu.

-A ieţit din mare, cflndva la începutul începuturilor. Bick -tmbt radios lui Pats. Chiar te iubesc în momentul ăsta. Vreau ^ „ha o cascada.

-$i un vulcan, contribui Raylan. Trebuie să avem şi un vulcan. Sediul ar putea fi din sticlă. Perfect transparentă. (Ja şi cum («reţii nici n-ar exista.

-Ei, drăcie, ador ideea asta – şi pe tine, Pats, rosti Jonah, începând o nouă schiţă.

O deplasare productivă, reuşită, conchise Raylan în timp ce intra pe podul acoperit de la intrarea în Traveler’s Creek. Cu romanul de debut al Flăcării intrat în producţie, cu fundaţia pentru Garda Binelui bine stabilită şi următoarea aventură a lui Nimeni în pregătire, munca lui iată că mergea foarte bine.

Pe plan personal, acum ştia că în sfârşit acceptase pe deplin că acea casă din Brooklyn le aparţinea prietenelor lui şi chiar putea să se bucure de viaţa pe care şi-o construiseră aici.

Avea să ia cina la mama lui – aşa cum aceasta îl anunţase deja – şi să asculte toate poveştile copiilor despre vacanţa lor la bunica.

De cum avea să ducă micuţii acasă şi avea să termine cu baia şi băgatul lor în pat, avea să se apuce imediat de lucru. Ideile pur şi simplu îi explodau şi îi sfârâiau în minte.

O secundă mai târziu, o văzu pe Adrian, alergând în ritm con- sant cu căţeluşa ei masivă, pe cealaltă parte a dramului. Pantalonii ei mulaţi, de culoarea violetelor sălbatice, se opreau la jumătatea gambei – chiar putea vedea conturul muşchilor ei. Maioul, fluid, era deschis la spate, fluturând ca şi părul, o masă de cârlionţi.

Simţi fiorul acela, acea contractare şi atracţie. De data aceasta nu se simţi la fel de vinovat, ci se crispă, stânjenit, când aproape că trecu de casa mamei lui.

Coti brusc pe alee, iar când se dădu jos din maşină, le văzu pe Adrian şi pe Sadie cotind spre casă.

Adrian intenţionase să alerge spre casa ei, după care v rᵣ». cA tăcea un ocol. Nu era chiar pregătită pentru liniştea dr ar, /, aşa că o luă către cea a Teeshcl. Observă că maşina Ini Ravî» nu eni încă parcată pe alee. Din bârfele care circulau prin '<■« atlase că se dusese în New York pentru o zi, două. Nti îl mai vî™* de la ceremonia mcmorială a bunicului ci.

Se întâmplaseră atâtea lucruri...

Pomi spre uşa casei Teeshei, după care auzi strigăte şi râv dinspre curtea din spate, aşa că mai făcu un ocol.

Phineas şi Collin se bucurau de locul de joacă din curtea J* spate, amândoi îmbujoraţi şi îmbrăcaţi cu hanorace în culon vi urcând rapid treptele de la tobogan.

Deschise poarta şi îi desfăcu lesa lui Sadie.

Căţeluşa pomi în salturi direct spre copilaşi, care începură ei să alerge săltat către ea.

-Bună, Sadie! Bună!

Mai-mai că se prăvăliră peste căţeluşă.

-Bună, Adrian! Bună!

-Bună şi vouă! Ce duminică frumoasă, nu-i aşa? Vreţi şi ri jucaţi cu Sadie un pic?

-Mama zice că Sadie e câinele meu surogat – asta înseamni înlocuitor – până ce Thaddeus o să aibă cel puţin un an. Şi apa poate o să ne luăm un căţeluş. Asta înseamnă că mai sunt doid sute optsprezece zile.

Doar Phineas ar fi putut să spună aşa ceva, îşi zise Adrian.

-Lui Sadie îi place la nebunie să fie câinele tău surogat O mai face mama ta, Collin?

-O să facă o fetiţă. Fetiţele nu au penis.

-Aşa am auzit şi eu. O să fii un frate mai mare foarte bun. ca şi Phin.

-Cred că da... Dar el are un băieţel, cu penis.

—Ei bine, eu n-am avut nici fetiţă, nici băieţel, aşa că n-an putut să fiu soră mai mare, aşa că amândoi sunteţi norocoşi. Mi duc să o salut pe mama ta, Phin.

-A zis să ne jucăm afără, pentru că ea voia să îi dea mâncare bebeluşului şi să-l culce. îi dă să mănânce lapte din sânii ei. Bâiecu nu pot să facă asta.

-Ei bine, am învăţat o groază de lucruri.

Seduse la uşa bucătăriei şi aruncă n privire înăuntru. Teesha, ι«e stătea la masă, Ii fileu semn să intre.

-Stau jos pentru prima nară în... prea multe ore ca să mai pot 4 le număr. Bebe doarme, băieţii se joacă afără, Monroe e în «udioul lui.

-Se aude.

-Şi comandăm dc la restaurant pentm masa dc seară, pentru di aşa am zis eu. Serveşte-te cu ce vrei.

-Am cu ce mă servi. Bătu cu degetul în sticla ei de apă. Pari obosită.

-Îi dau dinţişorii. Ce repede uităm! Mama ta a ajuns cu bine!

-Da, acum câteva ore. A fost... interesant.

-Şi... îmi vine să spun „armistiţiul”... rezistă? Adică... stiu că a fost şi în New York câteva zile, dar asta a fost cea mai lungă perioadă de timp pe care a petrecut-o aici, de când o ştiu eu.

-Un nou record. Şi n-aş zice că e un armistiţiu. Adrian luă loc. Mai degrabă o nouă direcţie. Şi se menţine. E sinceră, chiar se străduieşte. Şi voiam să te anunţ că e de acord să facem filmarea. Am tot făcut mici modificări, dar am bătut palma să o facem. O să-ţi trimit totul pe e-mail, dacă vrei să pui lucrurile în mişcare.

-E şi cazul, dacă ţii neapărat să faci totul până în a doua săptămână din mai.

-Vreau să filmăm înainte de absolvire, deci da.

-Mă apuc de treabă. Şi tu pari obosită.

-Poate un pic. M-am întâlnit cu dirigintele de şantier de dimineaţă, şi cu inspectorul de la primărie. O aduc pe Kayla să se ocupe de amenajarea interioară, aşa că am tot trecut în revistă idei, pe e-mail şi prin mesaje. Ştiu că tu şi jan vă ocupaţi de Rizzo’s, dar tot trebuie să mă implic. Bunelul nu s-ar aştepta la nimic altceva.

-Şi hai să vorbim şi despre subiectul pe care nu l-ai menţionat. Te-ai întâlnit cu detectiva particulară?

Adrian îşi desprinse clema sticlei de apă şi luă o duşcă sănătoasă.

-Da, şi pare serioasă şi inteligentă. Chiar crede că ar putea să localizeze acest ultim plic, cel cu felicitarea. Apar datele editurii care a publicat-o. Nu e ca restul.

-Şi iată un alt motiv de îngrijorare. Şi-a ieşit din nou din procedura standard.

-A vrut să mă lovească înrr-un moment în care eram vulner* hllă, aşn C# n trecut În fapte. Ilar detcctiva – Rachacl MeNee – apu* că aaîn a fost o greşeala din partea lui. Înainte... nici o *tmm* »le localizare. Acum avem una. Poate arc dreptate. În fine, mai» vrea s# fac# asta, iar cu vreau să îi permit. Se uita prin uşile mae din geam, şi zâmbi. Sadic e în ral.

-Ca şi băieţii. îmi place la nebunie că Phin are un prin» apropiat. Creiercle mari au mare nevoie dc prieteni, iar *eidrnţn* să fie nişte pacoste împreună.

-Collin e în continuare dezamăgit că bebeluşul care o să vi« pe lume n-o să aibă penis.

-Da, vorbeşte mereu despre asta.

-îmi pare rău că n-o să apuc să-l văd pe frăţionil-cu-penu * lui Phin, dar ar trebui să plec.

-Ai putea să rămâi, comandăm o porţie şi pentru tine.

-Aş vrea, dar trebuie să refac coregrafia la câteva secvenţe.

-O să fii bine, singură-singurică?

-Da, sunt la mine acasă. Şi o am pe Sadie.

-Dacă te răzgândeşti, vino pur şi simplu. Şi nu-ţi face gnu pentru restul. Mă ocup eu de demararea pregătirilor pentru filmare să stabilesc clar datele.

Adrian se ridică.

-Auzi... Raylan nu s-a întors încă?

-Maya mi-a zis că în seara asta ar trebui să ia cina cu toată familia. Teesha se trase un pic pe spate, schimbându-şi poziţia pe scaun. De ce nu încerci să flirtezi cu el un pic?

-Poftim? Adrian se smuci efectiv înapoi. Cu Raylan? Nu. At fi... ciudat.

-De ce? E foarte chipeş, în mod clar nu e un violator şi-un criminal psihopat şi dependent de droguri. Şi e singur.

-Sunt prietenă cu sora lui, iar acum sunt şi patroana pentru care lucrează mama lui. O cunoşteam pe soţia lui. încă mai poartă verigheta. Şi, pe lângă toate astea, a trecut ceva vreme A când am flirtat ultima oară. Sunt destul de convinsă că mi-am pierdut îndemânarea.

-Ai ieşit la câteva întâlniri cu tipul ăla... toamna trecută.

- Wayne? Două întâlniri, iar el a fost cel care a iniţiat toeid. eu m-am lăsat pur şi simplu purtată de val. Şi nu ne-am poînni

E nevoie de o conexiune, de **<*** potrivire. Se opri**,,** t lipit. Apoi expirii cu zgomot. Mi-o dor *1 fac sex, n-o sil re mint. ¿n» iWT-atât încât să-i fac avansuri unui prieten sau sit ies la finiri cu tipi cu care nu simt nici o conexiune. îţi prinse din „„ sricb de ap* la sold. Poate ai putea sil mi*l împrumuţi puţin **2 Monroe,** doar câteva ore.

-Sa ştii că **e** tare priceput. Dar, nu. Găseşte-ţi bărbatul tău. **-Poate** mai încolo. Să-l pupi pe bebe din partea mea. Eu iau ciinele surogat al lui Phin şi mă duc acasă.

Teesha izbucni în râs.

-Ţi-a spus de asta? A trebuit să inventez ceva, începuse să-mi «ivească statistici despre cât de mare e influenţa animalelor de companie asupra copiilor. N-am de gând să dresez un căţeluş să nu-şi facă nevoile în casă cu un copil de nici cinci ani şi un sugar cjmia îi dau dintişorii.

-Nu e nici o ruşine în asta. îţi trimit programul finalizat şi succesiunea de secvenţe.

Teesha se ridică să o conducă până la uşă, dar apoi îi strigă: -Ca să ştii, eu şi Monroe am fost prieteni mai întâi.

-Cât timp? răspunse Adrian, pe acelaşi ton. Cinci minute? -Opt. Am rezistat chiar opt minute. Gândeşte-te!

Adrian se mulţumi să-i facă cu mâna, prinse lesa de zgarda lui Sadie, după care pomi în pas alergător.

La finalul săptămânii următoare, cu aprilie chinuindu-se să înflorească în intervalele scurte între ploaie rece şi nopţi la limita îngheţului, Rachael McNee stătea împreună cu Adrian în camera de zi.

Rachael, o femeie trecută de patruzeci de ani cu constituţie »lidă, prefera cafeaua neagră şi purta un costum gri-ardezie cu o Mancă bleumarin.

Fosta poliţistă, cu părul ei scurt şi drept de aceeaşi culoare cu „»tumul, arăta mai degrabă ca o bibliotecară cumsecade decât ca un detectiv particular care avea propria agenţie.

Ceea ce poate că explica şi de ce Adrian se simţea în largul ci cu ea.

-Nu mă aşteptam să vii cu informaţii atât de curând.

-Ţi-am pregătit un mport scris. dar mn zis că o să vrei «9 (i ce progrese nm făcut înrr-o discuţie fată în iuta.

-Nu m-am aşteptai nici sa fie progrese atât de repede

-Te confrunţi cu chestia asta de mult timp, rosti Rachaei. ui Si înţelegere evidentă, şi n-au fost deloc progrese. I lar, pînă acitm individul care te urmăreşte a folosit hârtie albă ieftină, plicuri albe ieftine, şi timbre cu steagul american, care se pot cumpăra dr peste tot. E destul de inteligent încât să nu lingă banda adeziv? a plicurilor. Scrie cu majuscule de mână, aşa că fontul nu poate fi legat de nici un program informatic sau de vreo maşină de seni

-Iar scrierea poeziilor de mână e o tuşă mai personală.

Rachaei ridică imediat dintr-o sprânceană, dând din cap.

-Da. Mereu acelaşi tip de cerneală – pastă de pix ieftin. Cred că foloseşte aceeaşi marcă de pixuri. E un om al obiceiurilor. [> data aceasta, a ieşit din limitele obiceiului lui.

-Ai reuşit să afli mai multe despre felicitare?

-Da. Acelaşi lucru îl va face şi agentul FBI care se ocupă de cazul tău, când o să apuce să se ocupe de asta. în momentul de faţă, tu eşti singura mea clientă – mama ta a fost foarte clară că vrea neapărat asta.

-Are acest talent.

-într-adevăr. Ceea ce vreau să spun e că aş putea imediat să merg mai departe în investigarea acestei noi comunicări din partea lui. Şi să profit de greşeala lui. Ar fi putut să aleagă o felicitare care se distribuie pe scară largă, de o editură mare. În loc de asta, a făcut o alegere ieftină şi de nişă.

-De nişă?

-Clubul Felicitărilor cu Pisici. E afacerea unei femei din Silver Spring, Maryland, fără nici un alt angajat, o firmă care s-a lansat şi a început să vândă felicitări în optsprezece februarie, anul ăsta.
E o afacere de apartament, domnişoară Rizzo.

-Spune-mi Adrian.

-Adrian. Lucrează de acasă, face fotografii cu pisicile ei – are : şase. Soţul ei o mai ajută din când în când, din ce mi-a spus.

-Ea i-a vândut felicitarea?

-Nu. Nu vinde de acasă – sau nu vindea până ce nu şi-a făcut j site şi a început să vândă online. Dar chestia cu site-ul a lan- : sat-o abia săptămăna trecută. Sora ei e director la o papetărie din

■„«gen»*" »1 a preluat un st.* de f.liririlr, p,. |, ruarie. Si ¿.wmn* Lînncy – doninna cu felicitările tu ,„i,, , ,^t să-şi

plwese felicitările în trei alte magazine în următoarele ,|r*,£ «ffp- ¡¿nini. Una în centru În Stlver Sprint"-, un magazin tic „:„fc îşi „er cumpărăturile regulat, tar felicitările au intrat pc rair„n pe Avăzeci «i trei. Şi două magazine temporare – unul ir, fierbe*!:. MinlanJ şi unul în Northwest, IX.' unde -.iu intrat la vânzare pe doi martie.

-Deci felicitarea pe care mi-a trimis-o trebuie să ti fost dm- tr-unul dintre acele magazine.

-Da. Iar asta limitează clar zona. Felicitările au fost vândute individual sau într-o cutie cu un set de opt – un pachet cu diferite modele. Sora ei a luat şase cutii cu diferite modele şi douăzeci şi patiu de felicitări individuale, inclusiv cea pe care ai primit-o tu. A vândut două seturi şi zece felicitări individuale – inclusiv felicitarea cu „Ai o zi proastă!" – până la data de pe ştampila poştei de pe plicul primit de tine. în toate celelalte locaţii, avem o vânzare de opt seturi şi şase bucăţi din felicitarea care ne interesează pe noi. -Deci locuieşte în zona aia.

-Sau călătorea pe acolo. Nici unul dintre aceste magazine nu au camere de securitate care să fi stocat imagini atât de vechi cum ne interesează pe noi. Unele tranzacţii s-au făcut cu cârdul, altele cu bani gheaţă. Din discuţiile pe care le-am avut cu directorii de magazine şi cu vânzătorii, nimeni nu-şi amintea vreun client care «ă li se fi părut ciudat, care să le fi rămas în minte.

Rachael îşi lăsă ceaşca jos şi îşi puse o pereche de ochelari cu rama roşie pentru a-şi consulta notiţele.

-Desfăşurarea cronologică. Ultima poezie trimisă în modul obişnuit avea ştampila poştei din zece februarie, din Topeka, Kansas. Tu ai declarat că ţi-ai ridicat corespondenţa din căsuţa poştală pe treisprezece februarie, ai văzut plicul, dar nu l-ai deschis la momentul acela. îşi ridică privirea, cu mai multă empatie. Asta **a** fo6t exact în ziua în care a decedat bunicul tău.

-Da.

-Necrologul lui, şi un articol despre el, soţia şi întreaga ta familie, au apărut în ziarele din zonă pe şaptesprezece februarie şi linkul a fost postat pe site-ul

oraşului Traveler's Creek în aceeaşi dată.

- IV Adrian «c lăsă pc spătar. Şt a doua ZI felicitarea f,at pusă ftv vânzare în Georgetown. Câteva zile mai târziu, m Si|v$_M$ Spnrvgs, iar după alte câteva zile în magazinele temporare

-Corect. Ştampila de pe plicul cu felicitarea era din şanprezere martie, cu zece zile Înainte de ceremonia comemorativ», despre care s-a scris în ziare şi pe site-ul oraşului. Această felicitare, în Inc şi t»e trimisă către căsuţa ta poştală, a fost trimisă la restaurant. I» tu ai deschis-o a doua zi după ceremonia comemorativă.

CSnd Adrian se ridică, Sadic înălţă capul, atentă dacă era nevoie de ca. Nu-şi lua ochii de la Adrian, care se plimba de colo-colo.

-Au publicat un articol şi în ziarul din Kitty Hawk. Străbunica mei au deschis un Rizzo's acolo când s-au mutat – asta înainte *M* mă nasc eu. Bunicii l-au vândut când părinţii bunelului au murit. Nu puteau să se ocupe de amândouă. Ar fi putut citi despre moartea bunicului din multe surse.

-Ar fi putut, da. Eu cred că cercetează publicaţiile locale, căutând orice menţiune despre rine sau familia ta. în fond, aşa poate să te urmărească de la distanţă. Poate să intre pe blogut tău, să-ţi urmărească exerciţiile Online, să-ţi cumpere DVD-urile... Sigur le are pe toate. Şi sigur se uită des la ele.

Adrian trebui să facă un efort pentru a nu se cutremura.

-Toţi agenţii care s-au ocupat de caz au fost de părere că nu e o obsesie sexuală.

-Aşa aş zice şi eu. S-ar putea ca el să nu fie motivat sexual în general. De fapt, s-ar putea să avem de-a face cu o femeie hetero- sexuală, dar în poezii nu apare nici o nuanţă de obsesie sexuali. Exercită putere şi control asupra ta într-un mod diferit. Constanta cu care vin poeziile, plus cât de scurte sunt, ameninţarea că iţi va face rău... îi place prea mult să-ţi bulverseze viaţa pentru a-i pune capăt.

-Deocamdată?

Rachaei pur şi simplu îşi mişcă palmele în lateral.

-Accelerarea asta nu e un semn bun. Şi, deşi aceste ameninţări vagi nu au fost transformate niciodată în acţiune – fereasci Dumnezeu să se întâmple una ca asta! – ai putea lua în considerare să apelezi la un serviciu de pază personală. Ţi-aş putea recomanda câteva firme.

_0*m pe Sadie, piu» sistemul dc securitate de aca»ă. Am făcut cursuri Online. Autoapărare, arie marţiale. Nici nu concep *S m gărzi de corp. Cât timp să trăiesc aşaî (îhestia asta ar purea continua lejer încă zece sau doisprezece ani. Asta e parre din idee* lui de tortură, nu? Să nu ştii dacă o să se oprească vreodată. Şl, o. Doamne, să te tot întrebi ce-o să faci dacă se va opri... Ce «r însemna asta. Se aşeză din nou. Dă-mi voie să-ţi mulţumesc din nou pentru munca pe care ai depus-o. Sunt cele mai concrete mfbrmatii pe care le-am obţinut de când a început asta.

-A, şi nu am terminat. Mai am câteva sfori de care trebuie şi trag. Mama ta vrea o cercetare meticuloasă, Adrian. Meticulozitatea e specialitatea mea. Rachael scoase un plic mare, din hârtie maronie, din servietă. Un exemplar din raportul meu sens. l-am trimis unul şi mamei tale. Dacă ai orice fel de întrebări, dacă mai apare vreo altă poezie, te rog să iei legătura cu mine.

-Aşa o să fac. Se poate să te întreb de ce ai plecat din politie?

-După doi copii, am avut o discuţie serioasă cu soţul meu. E o meserie periculoasă. Anchetarea cazurilor nu e aşa cum se vede la televizor sau în filme. E vorba de cercetare, muncă de teren, scris rapoarte. Iar eu, spuse în timp ce se ridica, voiam afacerea mea. Voiam să fiu eu cea care ia toate deciziile.

-Te înţeleg perfect.

Rachael îi întinse mâna.

-Fii înţeleaptă! Ai grijă de tine! Ţinem legătura.

Adrian duse ceaşca şi farfurioara în bucătărie şi le spălă. Avea chestiuni de muncă de care ar fi putut să se ocupe – mereu era ceva de făcut.

Totuşi, dacă ar fi rămas acasă, ar fi citit raportul din plicul maroniu şi avea să treacă din nou prin toate informaţiile pe care le primise. Şi-ar fi zgândărit din nou totul.

-Uite că în sfârşit a ieşit soarele, Sadie. Ce-ai zice să m* schimb şi să ieşim un pic la alergat?

Sadie ştia să recunoască „să ieşim”, ca şi „la alergat" aşa că pomi în grabă spre camera de serviciu, unde era atârnată lesa ei. Şi scoase un singur lătrat, clar afirmativ.

-Lasă-mă cinci minute să-mi pun haine de alergat şi pornim.

O săptămână mai târziu, când ajunse pe şantierul de la centrul pentru tineret, se minună văzând pereţii – acum tencuiţi, gletuin şişiefuiţi.

Se uită la Kayla, care venise acasă în vacanţa de primăvară.

3

-Tare rău. Locul ăsta... Kayla – îmbrăcată cu o pereche de jeanşi cu rupturi şi un hanorac cu numele colegiului ei – se întoarse, formând un cerc complet. Când eram mici, spuneam că e bântuit.

-Tot ce se poate. Dar, şi dacă ar fi ceva fantome pe-aici, aş zice că sunt mai fericite acum. Şi vreau să-ţi spun cât de recunoscătoare îţi sunt că-ţi petreci vacanţa de primăvară pe un şantier.

-Nu mi-a venit să cred când am aflat că vrei să te ajut cu amenajarea noului centru pentru tineret. Când eram eu în liceu, am fi dat orice să avem un asemenea loc. Condoleanţe pentru pierderea bunicului tău, Adrian! Tuturor le era foarte drag. Şi să ştii că mă simt foarte onorată să particip la proiectul ăsta.

-Foarte bine, pentru că am nevoie de ajutor. îşi petrecu un braţ pe după talia Kaylei. Cred că sunt o femeie hotărâtă, am oarecum ochi pentru chestiile astea şi ceva bun-gust. Dar... când mă uit la spaţiul ăsta, nici nu ştiu de unde să încep.

-în regulă, păi ziceai că vrei o atmosferă primitoare, veselă, dar un decor uşor de întreţinut. Nimic exagerat, dar nici să fie plictisitor – şi vrei să respecţi caracterul istoric al clădirii.

-Şi crezi că te descurci cu aceste coordonate?

-Am mostre şi machete deja în maşină. Pot să le aduc?

-Machete, tău? **pat...** da. Sfat să re ajur.

înainte şi poara, Mark o stinga din capul noii «Sn inferioare

VH'STENIRf.A IINFI FIU F l *IM*

-Buna. Adriani Poţi să vii sus «8 te uiţi la ceva' Bună. Kayla i> mai face studenta noastră?

-Foarte bine, domnule Wicker. Ce mai fac Charlie st Rlch '

-Creac ca nişte buruieni. Kayla mal starea cu copiii mei din vând în când.

Mereu exista o legătură între oamenii din Traveler's Creek, ia dădu seama Adrian.

-Urc imediat. Kayla are nişte lucruri în maşină şi trebuie să le aducem aici.

-A, pot să le aduc singură.

-Auzi, Derrick? Du-te şi ajut-o pe Kayla să-şi aducă lucrunle, bine?

-Sigur.

Derrick, înalt şi slab, cu coate ascuţite, cobori treptele în fugă. făcând zgomot cu bocancii lui grei de lucru.

-Care mai e treaba, Kayla?

Adrian se duse la etaj şi cumpăni ideea de a face o schimbare – una inteligentă – în debara.

Când se întoarse, Kayla aranjase mai multe mostre pe o bucată de placaj fixată pe două capre şi trei machete cu elemente de design grupate.

-N-am cum să nu spun că şi astea sunt grozave.

-Ai nevoie de opţiuni. Toate fotografiile şi filmările pe care mi le-ai trimis mi-au fost de mare ajutor. M-am gândit că vrei ca toate culorile şi nuanţele pe care le alegem să curgă bine împreună. Să ne limităm la o gamă unică? Totuşi, eu cred că trebuie să ai zone diferite – clar definite, dar care să se potrivească. Ai nevoie de un pic de vechi, pentru elementul istoric, aşa că mă gândeam la pardoselile din toalete şi din zona de servit masa.

-Arată a cărămidă.

-Dar e o gresie uşor de spălat, şi pe care nu se alunecă. Sau ai putea alege linoleumul într-o nuanţă neutră, poate să laşi pe un perete modelul de cărămidă. Pentru dulapuri, ai putea opta pentru culoare – care să dea nota de veselie –, dar cu uşi fără mânere în relief, care să fie uşor de şters. Apoi, pe toată partea de elemente de metal, să alegi ceva cu aer rustic.

- IVi» mi nt luai ,xhti CM vrrdclc-închl* pentru dulapuri I». place mult \vt\ielr.

- Am ţinut minte. în le pui în contrast cu hiaturi albe !«•, făcut artizanal şt nu trebuie lăcuit. n-o să sc păteze. Ai putea op., pentru margini rotunjite. Arata hinc şi c mai sigur pentru copt,, mici. Poate cu mfînerc din bronz patinat.

Adnan cerceta diferitele detalii în timp ce Kayla rcarania rtxx. nete în grupuri.

-Continuă.

Până la final, Adnan se hotărî asupra celor mai multe dintre materialele pe care aveau să le folosească şi selectă câteva mostre pe cate să Ic ia acasă, pentru a se mai uita din nou pe ele.

Mărit seni la parter pentru a studia unele dintre opţiunile alese

-îmi place ce văd. Ia uită-te la tine... O înghionti în braţ pe Kayla. O adevărată profesionistă.

Fratele lui Mark, fostul dur, veni şi el să arunce o privire.

-Dulapuri verzi. Elegant. îi fileu cu ochiul Kaylei, după care îi adresă un zâmbet extrem de radios lui Adrian. Nu ştiam că o să vii până la finalul programului. Mi-aş fi pus şapca cea bună.

îl chema Paul, îşi aminti ea, şi îi zâmbi şi ea.

-Credeam că asta e şapca bună.

-Vechitura asta?

-Paul, ce-ar fi să le ajuţi pe doamne să ducă toate astea la

- Le duc bucuros. Chiar e o plăcere să dau o mână de ajutor să aducem la viaţă clădirea asta veche. Se clătină un pic când duse afără machetele. Chiar că de-abia aştept să avem ceva vreme de primăvară, dac-o mai veni vreodată. Te văd din când în când, cum alergi cu câinele. Voi două arătaţi într-un mare fel.

-Lui Sadie îi place la nebunie când ieşim la alergat. Şi mie. Deschise portiera, ca Sadie să poată sări pe banchetă. Doar macheta de sus în maşina asta, Paul, mulţumesc.

-Mason o să înceapă săptămâna viitoare să cureţe şi să re iaci mortarul dintre cărămizi, dacă ne lasă ploaia. Se sprijini de maşini pentru o clipă. O să se vadă o diferenţă clară de la asta. Apoi, de cum ne apucăm de faţada etajului... începu să-şi maseze bărbia. Dacă avem două săptămâni bune, o să fie lună aici.

-De-abia aştept. Mulţumesc din nou.
1 'NM
HK *f*

-Ortcând. cu plfl cere, Avcnm <lc gând intru dlseară pe la H«w>y i* beau o beresi să mănânc o pizza. Ml-ar plăcea <ă ri fac riMte *i ţae, orlcând vrei să Jtflm ile vorba despre cum merg lnc rările

-Mersi. Dacă c sil nu, ne vedem aici, În câteva zile

0 Îţi duse degetul la cozorocul şepcii.

-Ai grijă de tine.

Apoi se întoarse în clâdire, cu paşi legănaţi.

-Clar, flirta cu tine.

-Da, am priceput şi eu.

-E chiar drăguţ şi e bine clădit. Barry a fost prietenul surorii lui. Paul e băiat de treabă. Cândva era destul de rebel – din ce ace Barry –, dar e băiat de treabă.

-Da, ce să zic...

Adrian scoase un sunet care nu era nici negativ, nici pozitiv.

-Nu e nici o scânteie?

-Cred că nu. E bine clădit. Un subiect de gândire, clar. O să mă decid şi cu restul în seara asta. Sau mâine. Ştiu că trebuie să vorbim despre mobilier înainte de sfârşitul vacanţei tale.

-Am ceva idei.

-Pe asta mă şi bazez. Ne vedem curând!

Nici o scânteie, îşi repetă Adrian în gând, când plecă cu maşina. Nici o conexiune. Pe de altă parte, nici nu fusese deloc deschisă. Putea să încerce să iasă cu el la o bere la Rizzo's, Într-o atmosferă relaxată, şi să... vadă ce-o să fie.

- Pur şi simplu nu pot să-mi adun energia necesară pentru aşa ceva, Sadie. Poate după ce termin cu producţia şi o să fie finalizat şi centrul pentru tineret. Un subiect de gândire.

Făcu un ocol pe la Teesha, sperând să poată să îi arate opţiunile asupra cărora încă nu se hotărâse.

Maşina familiei nu era pe alee, ceea ce însemna că respectiva familie se dusese undeva, să facă cine-ştie-ce activitate de familie.

Dar văzu că maşina lui Raylan era pe aleea lui, aşa că parcă

De la ceremonia comemorativă încoace, nu găsise momentul sau ocazia de a sta de vorbă cu el. Avea să-i întrerupă programul silnic de lucru, îşi dădu seama când o lăsă pe Sadie să coboare din nou din maşină. Dar putea să nu se lungească.

Pornind înainte în salturi, Sadie începu să dea din coadă şi din tot corpul, care arăta clar cât era de

fericită.

1 'NM

HK *f*

-Nu ic-rtm mul «duş să-ţl veri iubitul de ceva vrem#' V r mea, recunosc.

Adrian batu 1» uşă, dup* care o mângâie pe c;ip pe Sadie

-Ar trebui să tu un pic mai reţinuta, ştii tu., sal faci * străduiască puţin înainte sa...

Raylan, cu telefonul la ureche, deschise uşa. Câinii, Jc ., pan, şi cealaltă a cadrului uşii, se repeziră unul la celălalt şi se trarwtV». mară într-o grămadă de delir amoros pe podeaua camerei de zi.

-... sau nu, murmură Adrian.

Raylan îi făcu semn să intre.

Purta o pereche de pantaloni de trening gri, un hanorac cu Nimeni, evident nu se bărbierise de o zi, două şi arăta bizar i adorabil, îşi dădu seama.

- Da, e iubita câinelui meu. Da, câinele meu are o iubită. Raylan fecu un pas în lateral, pentru a evita maldărul format de cei doi câini. Amuzant... Nu, ar fi grozav, serios. O să stea mama cu ei s o să ne petrecem seara împreună. Da, prea mult. Sigur, ne vedem peste două săptămâni.

Apăsă pe butonul de încheiere a apelului şi îşi băgă telefonul în buzunar.

-Bună!

-Bună! îmi cer scuze pentru întrerupere.

-Nu-ţi face probleme. Aruncă o privire la câinii care erau absorbiţi să se lingă pe faţă. l-am ţinut separaţi pe îndrăgostiţi.

-Clar, trebuie să ne descurcăm mai bine la capitolul ăsta.

-Ce-ai zice să-i scot în curtea din spate, să le dăm ceva intimitate?

-Sigur, dar nu vreau să te reţin. Probabil că lucrezi.

-Reiau mai târziu. Haideţi, porumbeilor!

îi conduse până la uşa din spate, pe care câinii ţâşniră, încântaţi să pornească la goană pe peluză.

-Vrei ceva băut? O cola, apă, un suc cu pai?

-Nimic, mulţumesc.

Bucătăria avea un aer de familie, îşi dădu seama. Calendanil de pe frigider cu programul de luna aceasta, panoul de plută p< care prinsese desene de-ale copiilor, nişte cărţi de vizită, fructiera aproape goală de pe blatul de bucătărie.

— Nu te-am mai văzut de la ceremonia comemorativă, începu ea, şi voiam să discut câteva lucruri cu tine.

-Om te mal simit?

-fcne. Chiar **bine.** Când a murii buni, nu sfâruwm u '• .•Wvât **dînd venisem în** vizirii. Mulre vizite prelungire. <bir vizite **liîn era dur de ea.** dar Imi făceam mai mulre griji penrru el Iar **qv* m-*m mutat** aici. **De** mai mult de doi ani Sunr dimineţi în **,«r mi trezesc *t încep** să mă gândesc dacă e rândul meu să-l duc **,-u mas)na la serviciu** sau, când intru în bucătărie, să simr mirosul **■alelei făcute de el.** Şi-apoi imi aduc aminte

-Eu încă mă mal aştept săd văd la barul de la Rizzo's mai tor timpul. Era o parte atât de importantă din atâtea vieţi...

-Asta aşa c. Voiam să-ţi spun... Ştiu că ti-am mulţumii pentru tot ajutorul acordat, că ai fost aici, că ai fost aproape. Dar voiam «l-q spun cât de mult a însemnat pentru mine ce ai spus. Ai zts că **a** dus o viaţă lungă, frumoasă şi generoasă. Şi că soarta a făcut să alunece spre lumea cealaltă înconjurat de iubire. în momentele acelea îngrozitoare, m-a ajutat să aud asta. Şi mai mult. imi repet în minte cuvintele astea când am nevoie de ele şi mă ajută să merg mai departe. Tot restul, că ai dat telefoane pentru mine. că m-ai tinut de mână când am sunat-o pe mama, toate asta au contat. Chr cuvintele acelea... le voi ţine minte pentru totdeauna.

-Iar acum, iată, că nu mai ştiu ce să spun.

-Nu mi-a trecut prinţ minte atunci, dar m-am gândit la asta intre timp. De ce veniseşi la noi? Chiar în momentul în care »vcam nevoie să vii?

-Venisem să-ţi las o machetă a romanului cu Flacăra.

-Egata?

-Da. Şi era şi la momentul respectiv, în mare. Realizasem o machetă şi, având în vedere că tu ai fost sursa de inspiraţie pentru •nfotişarea ei, ţi-o adusesem.

-O mai ai?

-Cum să nu?

-Pot să mă uit pe ea acum?

-Sigur, zise din nou. E la mine în birou.

Se duse cu el, iar cât el se duse la masa lui de lucru pentru a deschise un sertar cu hârtii, Adrian cercetă schiţele de pe peretele lu*, de pe planşă.

-Lucrezi la încă o carte cu Nimeni. Şi.... Se trase mai aproape. Si îl faci să se înfrunte cu Divina Vrăj itoarea. îmi place la nebunie!

Au energia aia intensă de tensiune sexuală, chiar dacă încearcă *a* se omoare reciproc. Eccva diferit. Continuă să înainteze, hărArvt cu degenil în alt desen. Ca o fortăreaţă de sticlă.' Nu ştie lă, se , rectă. Un fel de material transparent şi impenetrabil, nu? Foarte foarte tare. Asta-i o insulă? Arată ca o insulă. Da, o insulă r, un vulcan! Cui nu-i place un vulcan? Se răsuci către locul un<le eļ stătea şi se uita la ea, complet nedumerit. E un sediu, nu? Trehi» să (ie pentru eroii binelui, pentru că e transparent. Spune-mi *a,* în sfârşit, formaţi o echipă de supereroi! Practic, formaţi versiune, voastră a Răzbunătorilor, a Ligii Dreptăţii.

-Garda Binelui. Se numeşte Garda Binelui.

-Garda Binelui... Rosti cuvintele încet, cu o doză de respect, E perfect! îşi unesc punctele forte, îşi coordonează misiunile, îsi unesc puterile pentru a deveni o pavăză împotriva forţelor răului.

-S-ar putea să vrem să folosim formularea asta.

-Vor fi tensiuni, trebuie să apară şi aşa ceva. Şi Regina Violeta şi Corbul de Zăpadă s-au mai înfruntat în *Gambitul Reginei.*

-Doamne, Dumnezeule!

Uluit, Raylan nu putea decât să se uite lung la ea.

-Dar Corbul de Zăpadă şi Nimeni au colaborat bine în *Toad sau nimic* şi în continuare, *Până Ut capăt.* Flacăra Cobalt va fi şi ea în echipă? Vor avea destulă încredere în ea?

-Ne gândeam că îngerul Dreptăţii o să o susţină şi, după ceva dezbateri, va fi primită cu titlu de probă. Tu chiar citeşti romanele noastre grafice.

- îmi plac conflictul – conflictul emoţional – şi înfruntările fizice. Binele luptându-se cu răul, singurătatea pe care o presupune o viaţă dublă, asumarea unor riscuri imense. Şi mi-a plăcut ce i-a spus Unchiul Ben lui Peter: „Odată cu o putere imensă vine 51 o responsabilitate pe măsură”. Văzu cartea din mâna lui. Aia *e.*

Raylan i-o întinse şi nu putu să nu zâmbească văzând-o cum se legăna înainte şi înapoi, ca o copiliţă încântată.

-O, Doamne, cât de tare, cât de tare!

-E doar o machetă, cu hârtie mai ieftină, la fel şi îmbinările.

-E uimitoare! E minunată! Cu mare grijă, Adrian întorcea paginile. Pare atât de singură şi de chinuită când e singură, apoi e plină de viaţă şi de-a dreptul magnifică atunci când călăreşte dragonul. Şi uită-te la

contrastul dintre ea şi îngerul. E ceva care trece

¿wkvA'Jc «rectul ftitc. Ui rhlk» privire« l» el Simt r. ţileţir» le ,)mir*tte. Ravlnn, ilar creaţi« la e pur st «implti uluitoare -CI. n-ai vrea să tc mutl în biroul meu j! »3-mi repeţi a«ra lin «t**norS’

-Mol, ăştia care chiar ne pricepem la ce facem ne eunnaşrem ,*ioafca. A sa cil ne vedem de treaba în continuare. Cifrând. îi întinse cartea înapoi. Mulţumesc ca mi-ai arătar cartea.

-Poţi să o păstrezi.

-Pot... îl lovi cu pumnul în braţ, în joaca. Zău?

-Da. Cu grijă, Raylan îşi masă braţul. Eşti foarte puternică. -Ei, drăcie! Dă-mi autograf, dă-mi autograf, dă-mi autograf, —îţi dau, dar să nu mă mai loveşti.

-Având în vedere că ţi-am complimentat creaţia... şi sincer, zise Adrian, alegând o cariocă roşie, voiam să mai discut şt «ltceva cu tine. Lucrările la centrul pentru tineret se desfăşoară în grafic şi vrem să îl deschidem şi să fie operaţional până în septembrie. Printre lucrurile pe care vrem să le oferim sunt şi diferite demonstraţii şi lecţii practice. Meşteşuguri, sport, muzică – pe domeniul ăsta o să apelăm la Monroe – dans, arte. Sper să ce conving să-ţi dedici ceva timp unor demonstraţii şi să predai un curs de artă şi ilustraţii.

-Pot s-o fee.

-Ei, chiar că a fost uşor...

-Eu şi asociaţii mei am făcut asemenea activităti la şcolile din sonă, la târgurile organizate, de zilele carierei şi aşa mai departe. E distractiv – şi aşa l-am găsit pe unul dintre tinerii care au făcut practică la noi peste vară, anul trecut.

-în cazul ăsta, clar ai obţinut postul. Avem de gând să te plătim ai o grămadă de laude şi strângeri de mână pline de afecţiune. -Da, cam astea erau şi aşteptările mele salariate.

-Mulţumesc, Raylan. Luă cartea înapoi şi chiar o cuprinse la piept. Şi mulţumesc şi pentru asta. încă un lucru, după care scapi de mine. O să reîncep tradiţia cu cinele la casa Rizzo. E ca şi cum casa ar avea nevoie de oameni în ea, altfel e ciudat. Ce-ai zice ca tu Şt copiii să-mi testaţi calităţile culinare vineri?

-Sună... Am uitat. Sunt la mama vineri. Au negociat o noapte la bunica, cu un maraton de filme. Iar eu nu sunt

invitat.

-A. păi atunci... Vii doar tu? Asin dacă nu cumva vrei v.\ vurezi liniştea şi solitudinea, care, din ce-mi spune Tcesha, «mi mai bune decât şampania şi caviarul.

-Eu nu înţeleg fascinaţia cu caviarul, zise el meditativ. Sunt ca Tom Hanks în Vreau şi fiu mare în ce priveşte caviarul. !n line AM, da, sigur. O masă gratis, pe care să nu fie nevoie să o gătesc cu.'

-Grozav! O să fii prima mea victimă. Adică... primul meu oaspete. Fără caviar. E bine la şapte?

-Ne vedem atunci. O să ies prin spate, să o iau pe Sadie, şi-o să ocolim casa până la maşină. Pe Jasper îl las afără sau îl bag în casă!

-Trebuie să rămână afără până termină cu îmbufnarea. Stă îmbufnat după ce Sadie pleacă acasă la ea.

-Ai grijă să-l aduci şi pe el vineri.

Rămase pe loc, cât ea ieşi de una singură pe uşa din spate. Ieşea singură, îşi reaminti, aşa cum ar fi făcut o prietenă. Erau prieteni.

Nu stabiliseră o întâlnire. Ea îl invitase cu copiii şi cu câinele la cină. Doar pentru că Bradley şi Mo nu puteau să vină nu însemna că era o întâlnire. Iar partea cea mai tristă din toată chestia asta? Oricum nu era sigur că-şi mai amintea cum era să iasă la o întâlnire. Deci era bine că asta nu era o întâlnire.

Şi, având în vedere că nu era, se etichetă drept idiot când opri maşina în faţa casei ei, vineri seară. Chiar se gândise intens la hainele pe care avea să le poarte, ceea ce era pur şi simplu jenant. Până la urmă, se hotărâse să-şi pună jeanşi – mereu o alegere sigură – apoi, pentru că se trezi dezbătând cu sine însuşi dacă să-şi bage cămaşa în pantaloni sau nu, alesese în loc un pulover uşor, de primăvară.

Cumpărase o sticlă de vin bun, pentru că aşa se făcea, dar îşi înfrânase impulsul de a se opri la florărie, pentru a lua un buchet. Ar fi fost o exagerare.

Acum, cu Jasper aproape aruncându-se cu totul pe portiera din spate, îşi acordă un ultim moment de cumpănire.

-Nu e interesată de tine aşa, n-a fost niciodată, deci termină. Şi oricum n-ai şti ce să faci dacă at fi interesată de tine, aşa că las-o baltă.

Deschise portiera, îl lăsă pe Jasper să se avânte afără, după care să se ducă glonţ la uşa din faţă. Raylan îl urmă mai încet,

-Salut, omule, ai o clipă? Voiam să discut cu fine abordarea asra

- A**, sincer... te sun cu mai încolo. Mă pregăteam şi iau cina.

_A, sigur. Nu-i aud pc copii. Mereu ii aud pe copii când te prtgiieşti st iei cina.

-Sunt la mama.

-A, tare! Ei bine. poţi să mănânci cât îţi spun chestia asta. Cred că adaugă o nouă nuanţă de suspans, dar va trebui să ne ocupăm ce un anumit factor de domino.

-Nu sunt acasă. Iau cina cu o prietenă.

-Iei cina cu o prietenă? Ce prietenă? Stai niţel! Te-ai bărbierit. Ai o întâlnire!

-Nu. Nu e o întâlnire.

-Hei, îl văd pe Jasper. De ce scânceşte aşa? la stai puţin! Ai o întâlnire cu Flacăra! Tipa care are căţeluşa pe care i s-a pus pata lui Jasper. Să fiu al naibii!

-Nu e o întâlnire. Tacă-ţi fleanca!

-E regina fiînessului, sexy ca naiba, nu? A ajuns? Găteşti tu? Nu, ai zis că nu eşti acasă, dar eşti cu câinele. La ea! Şi găteşte ea! Ooo, la, la!

-Să-mi aduci aminte, când ne vedem, să-ţi dau un şut între

-Sigur, sigur. Hei, să-mi dai mesaj mai târziu. Vreau să-mi povesteşti tot despre...

Raylan închise. îşi dădu seama că discuţia lui ar fi putut foarte bine să fi fost purtată de doi adolescenţi plini de hormoni. Nici el ou ştia de ce, insă asta îl făcu să se mai liniştească.

Ridică dispozitivul de alamă şi îl lăsă să se lovească de uşă.

Adrian era îmbrăcată în jeanşi – deci fusese o decizie bună din partea lui să opteze pentru acelaşi tip de ţinută – şi o cămaşă galben-pal peste un maiou alb, cu bretele subţiri. îşi strânsese părul acela fabulos şi îl prinsese în creştet.

-Fix la timp, zise ea, în timp ce Jasper se duse glonţ la Sadie. Perfectă alegere! Luă sticla cu vin. O să meargă numai bine cu meniul din seara asta. Hai să mergem în sufragerie şi să ne servim cu câte un pahar.

Pusese muzica. Şl l\>m punea mereu muzică, inter, doar<m murmur pe (undai.

Şi ce i se păm absolut identic? Mirosurile.

-Orice-ar li în meniu, să «tii că miroase grozav.

- Aşae, şi sper că şi gustul e pe măsură. Bunelul mi-a lăsat j.r r testament reteta lui secretă de sos roşu. într-un plic sigilat. îi :âmh larg în timp ce desfăcea sticla de vin cu mişcări Îndemânatice Şi când spun sigilat, mă refer la un sigiliu de ceară. Trebiue «| memorez reteta, iar apoi să o pun din nou într-un plic sigilat, pe care să-l pun la păstrare într-un loc sigur. Şi să o dau mai depar- te copiilor mei, când şi dacă merită o asemenea onoare. Scoast paharele de vin. Ştiu că o are şi mama ta – ca să vezi nivelul de încredere dintre ei.

-încredere meritată. Nu a spus nimănui reţeta şi niciodată nu a pregătit sosul Rizzo acasă.

-În seara asta, l-am pregătit eu. O să mâncăm lasagna, ceea ce eu nu am gătit niciodată de una singură până acum. Dacă nu e atât de bună pe cum miroase... minte-mă. Umplu paharele. Mulţumesc că ai venit, adăugă. Pentru mine, asta e un fel de încercare. Să gătesc singură, să am pe cineva la masă cu mine, să-mi dau seama cum să îmi reiau viaţa în această nouă parte a ei.

Raylan luă paharul de vin oferit şi îl ciocni uşor de al ei.

-Să închinăm în cinste încercărilor de succes.

-*Salute!* la loc, te rog. Putem să mâncăm *antipasto* aici, apoi felul principal în sufragerie.

-Deci e o masă pe cinste.

-O masă în stil italienesc. Aduse platoul lung şi îngust, apoi puse nişte pepperoncini, roşii cherry, năut, măsline şi tot restul – marinate în vinegreta specială a bunicii ei – pe nişte farfurioare, începutul şi sfârşitul? Sunt convinsă că am făcut treabă bună. aşa cum m-a învăţat buni. Cred că şi tu găteşti destul de mult, cu Joi copii acasă.

-Nu putem trăi doar cu mâncare comandată de la Rizzo’s, dar să ştii că puiul la cuptor îmi iese destul de bun. în plus, n-aveai cum să creşti în casa mamei fără să înveţi să găteşti.

- Mi-am dat seama de asta.

-Dacă sunt încolţit... ţi-aş spune să nu mă judeci, dar fiind vorba de tine, o să o faci. Să ştii că mai scot la înaintare şi cro- chetele de pui şi de cartofi.

-Mfmi mal făcea şi ea, când era plecară mama din oraş. Era «creţul nostru. Şi să ştii că nu judec. I.uă o bucăţică de brânză provolone. Eu educ. Mama e cea care judecă, dar şi ea încearcă şi o lase mai moale.

-Chiar aşa?

-Suntem... Ai putea să spui că suntem într-o perioadă de încercare. Moartea bunelului chiar a afectat-o tare. Aşa că şi-a reevaluar viaţa- Chiar şi înainte de asta... Mi-a trimis un mesaj de Revelion, chiar după miezul nopţii, să-mi ureze la mulţi ani. N-a mai fâcur asta înainte. Şi acceptă, fără prea multă împotrivire, ideea mea cu liceul pentru noul DVD.

-Am tot auzit despre asta. Toată lumea din Crcek vorbeşte despre ce-ai de gând să faci.

-Şi eu sunt destul de încântată. îmi place ideea cu tema celor două generaţii. Două şi jumătate, se corectă, că a trecut mult timp de când am terminat eu liceul.

-Şi o să folosiţi sportivi? Ideea e grozavă, apropo.

-Mulţumesc. Avem o majoretă, un fundaş din echipa de fotbal american, un profesor de sport, antrenorul echipei de fotbal, aşa că sunt reprezentaţi şi sportivii. Dar avem şi pasionaţi de ştiinţe, de matematică, elevi din clubul de teatru, un elev care a primit o bursă integrală la Virginia Tech. Zâmbi peste buza paharului cu vin. E o distribuţie diversă din toate punctele de vedere. Sex, vâtstă, rasă, formă fizică... A fost destul de greu să pun la punct un program bun, care să se potrivească pe toată această gamă.

-Pun pariu că ţi-a plăcut la nebunie.

-Cum să nu? în câteva săptămâni se întoarce şi mama, ca să începem repetiţiile, să ne asigurăm că merge totul, să cronometrăm totul cu toată distribuţia. Apoi o să vină echipa de filmare, ne aranjăm totul şi filmăm pe parcursul unui weekend, două zile lungi, şi avem şi intervalul după ore din a treia, de rezervă, în caz că e nevoie. Eşti pregătit pentru marea încercare?

- Dacă mă mai ţiidoar să miros fără să-mi dai să şi mănânc aici, s-ar putea să

iasă urât.

-Ţine-mi pumnii. Ce-ai zice să scoţi câinii în curtea din spa«^ şi să aprinzi lumânările de pe masă? Mă ocup eu de restul.

Era mai uşor decât crezuse, recunoscu el când le dădu câinilor. Adrian era, mereu fusese, o companie plăcută -

»* 'iubească cu c», s* Mea cu ca. lat dată nu puteai a# te *rrltrn-,* În c»w asta. clar aveai pnibleine serios«:.

Adrian aduse tava cu lasagn», nişte batoane «roase <t moi V pâine – un preparat emblematic la Rizzo's – şt un vas cu roi" i heîn coapte În ulei cu ierburi.

-O să pun În farfurii, dacă nu te deranjează.

-Si nu te zgârceşti.

-Să dea Domnul să nu regreţi această solicitare.

Puse pe farfurii pătrate generoase de lasagna şi din garnituri în timp ce Raylan reumplu paharele cu vin.

Adrian se aşeză şi luă prima furculiţă.

Gustară prima înghiţitură împreună. Zâmbetul lui Adrian w întinse lent, la final fiind însoţit de un dans vesel din sprâncene

-Moştenirea familiei Rizzo rezistă, rosti Raylan, luând înci

-Pffu! N-o să gătesc niciodată cu pasiune şi tot timpul, aşa cum făceau bunicii, dar e bine să ştiu că nu i-am dezamăgit. Acum. ci am terminat cu anxietatea de performanţă, ar trebui să-ţi spun că ţi-am citit cartea. De două ori.

-Să ştii că eu sunt prea ocupat cu mâncatul ca să am anxietate de performanţă.

-Bine, pentru că ai avea-o degeaba, iar acum poţi să o păstrezi pentru un moment mai potrivit. Recunosc că, la prima lectură, am fost un pic cam împrăştiată. E ceva să mă văd pe pagină, în poveste... A fost ciudat şi minunat. La a doua lectură, nu mai eram eu, era ea, dar tot i-am simţit zbaterea. E atât de chinuită... Atracţia şi repulsia pe care le simte faţă de Groaznic. Admiraţia >1 invidia pe care le simte faţă de îngerul Dreptăţii. Luându-şi paharul cu vin, îl folosi pentru a gesticula. Şi, chiar dacă o mai citisem >i ştiam ce o să se întâmple, momentul acela în subteran, sub clubul acela de noapte, sub Styx, când îngerul e rănită, neajutorată, iar Groaznicul o îmboldeşte pe Flacără să îi curme viaţa îngerului, să aprindă scânteia care va duce la distrugerea oraşului, îţi tace inima să bată mai tare. Dacă o omora pe îngerul Dreptăţii şi li oferea sufletul Groaznicului, avea să se elibereze de sub influenta lui. E damnată să rămână în imperiul întunericului, dar înţelege lumea tenebrelor. Deci când îşi îndreaptă puterile, flăcările ei către

ttowmlcul. sfl o salveze pe îngerul Drept Jitii. |!i salveze oamenii ,#e se tem de ca «I o urăsc, e palpitam.

-încep mă întreh cum de mi-a supravieţuit vanitarea până ■cum. fără tine.

-Nu e ca şi cum te-aş ridica în slăvi Lucrurile ar ti purur evolua şi în cealaltă direcţie, pentru cii Flacăra e un pic nebună. ActioneazJI «ub impulsul emoţiilor, iar îngerul e rnr ce s-a convins singură că nu poate fi, aşa că o invidiază profund. împunse cu (urculiţa o roşie. Dacă ar fi distrus-o pe îngerul Dreptăţii, ar fi obţinut tot ce credea că-şi dorea – tot ce credea că merita.

-Separându-se de partea sa omenească, complet şi definitiv.

-Iar, în loc de asta, a ales partea ei omenească. Copiilor tăt le place meseria lui tari?

-în mare parte, pentru ei e o meserie ca oricare, iar Bradley insistă cu obsesia lui pentru Batman.

Amuzată, Adrian sorbi o gură de vin.

-Sunt convinsă că e doar o fază.

-Când am vopsit ouă pentru Paşte, a desenat emblema lui Batman pe unul. Un desen destul de reuşit. îl las în voia lui şi îl acopăr faţă de asociatul meu, Jonah, care ia lucrurile foarte personal.

-Ţi-e dor? întrebă ea. Să fii acolo, cu oamenii cu care lucrezi.'

-De anumite aspecte, da. E o anumită vibraţie, o anumită energie, şi se pierde ceva din ea când discuţi prin teleconferintă. Probabil că aşa pot lucra mai mult fără să fiu întrerupt, dar n-ai cum să nu simţi lipsa şedinţelor zilnice cu toţi colegii. Ţie? Ţi-e dor de New York?

-Am crezut că o să-mi fie, dar chiar nu e cazul. Oricum, mare parte din muncă mi-o fac de una singură. Acum, că îi am pe Teesha şi pe Monroe chiar aici, asta înseamnă enorm pentru mine, dar din punct de vedere profesional, activitatea mea nu se bazează pe colaborare, ca a ta, cel puţin nu până nu ajunge la ultimele etape.

-Monroe. Raylan înmuie ce mai rămăsese dintr-un baton în micul vas cu ulei. Când m-am mutat în casa de lângă ei, habar nu am avut că a compus cam zece la sută din cântecele din lista mea de preferate.

-E un tip discret.

-Da, aşa e. Uneori stă în curte şi cântă la chitară sau la orgă. Sau la saxofon. O dată l-am întrebat de ce nu-şi interpretează pe scenă propriile cântece.

-1« d a ri.v „¡ml place liniştea".

-Exact. Adrian, a fost o masă uluitoare Serim, uliiifrnr»

-Şi nu s-a terminat încă. Avem *zabagţiime* Pe partea asta am încredere (n mine, pentru că buni mi-a împărtăşit secretul ei ar,«, mulţi ani. O să strâng aici. Vrei un cappuccino?

-Sigur. Stai să te ajut.

Se ridicată amândoi şi adunară vasele de pe masă.

-Ah, am văzut-o pe Maya azi, începu Adrian în timp ce ducea, vasele în bucătărie. Tocmai se întorcea de la controlul săptâmâr* şi e totul bine.

-Am auzit. Mama a cam luat-o razna că o să aibă o fetită Joe e încântat. Collin nu atât de mult şi mi-a spus confidentul că e de părere că părinţii lui fac o mare greşeală, pentru că fetele sunt prostuţe.

- în primul rând, i-am spus că îl înţeleg, ca să stabilesc un fond de încredere. Apoi am trecut prin mai multe universuri, pentm a-i da exemple de fete care nu sunt deloc prostuţe. Pink Power Ranger, Wonder Woman, Prinţesa Leia, Furtuna, Regina Violet, mama lui, bunica... Nu am zis nimic de verişoara lui pentm ci. în momentul de faţă, Mariah e exact întruchiparea a ceea ce ei consideră a fi „prostuţă”.

-înţeleaptă decizie.

Se întoarse către aparatul de cafea, tocmai când el înaintă să pună vasele pe blat. Şi se ciocni de el.

îşi ridică privirea. Ochi veni. De ce trebuia să aibă ochii veni? Se apleca, se apleca spre el, spre acea dorinţă.

Apoi, dându-şi seama ce făcea, se smuci înapoi.

-îmi pare rău. O, Doamnei Raylan, îmi pare atât de râu... A fost...

El o prinse uşor de braţ, să o ţină pe loc.

-Chiar trebuie să-ţi pară rău?

Nu-şi putea pune gândurile într-o înşiruire coerentă. Nu putea ţă» unul suficient de bine legat pentru a începe discuţia.

- Pur şi simplu, nu am vrut să... nu am pregătit totul ca să – nu | tr-am chemat aici să... ei, ce să spun...

-Hai să vedem dacă ne pare rău amândurora... sau nu.

Avea să schimbe lu3crurile, momentele importante schimbau lunurile. Aşa că nu se grăbi când o trase mai aproape, o trase un pic mai aproape pe îndelete înainte de a se trage şi el înainte, după care îşi lăsă gura peste a ei. Lent, dulce, tandru. Doar o degustare, o încercare din care oricare dintre ei s-ar fi putut retrage fără să afecteze o prietenie lungă şi importantă.

Atrasă de atingerea lentă, dulce, tandră, Adrian se aplecă din nou spre el. Şi fii ca şi cum o cheie s-ar fi întors într-o încuietoare. Simţi conexiunea pe care o căutase zadarnic atâta timp şi se lăsă să se afunde în sărut, în moment.

Un sărut care schimba lucrurile. îşi puse o mână pe obrazul lui, după care îşi trase degetele în sus, prin părul lui, şi schimba cu tonii lucrurile.

Oare el intensifică sărutul sau ea? Nu ştia, ştia doar că toate celulele corpului ei voiau mai mult.

| Raylan se trase înapoi, cu ochii în continuare uniţi cu ai ei.

| -îţi pare rău?

-Nu. Nu, nici măcar un pic.

-Nici mie.

Dedata iuta, **|,i** petrecu braţul **pc după** gâtul **LUI. I U vibra ,** An corpul ei ti răzbătu cumva Jin gAt cAml cl îi **prin«-** vildur -

-Dac* am fi deştepţi, reuşi să articuleze înainte dc a-l •*- ruta din nou. Dacă am li deştepţi, am aştept» câteva zile

-Crezi tul Ui lăsă palmele sS urce dc o parte »1 de ccaUlri – trunchiului ei, dupA care din nou în jos. Chiar crezi ′▆

-Sau am putea să ne ducem la **etaj acum, sA facem economie** de timp.

-Gestionarea eficientă a timpului **să** ştii **că e** mai importantă decât se crede. Să ştii că eu votez pentru varianta asta.

Adrian îl apucă de mână şi trase aer adânc în piept. Ieşiră dm bucătărie împreună.

-Nu mă aşteptam ca seara asta să se termine **aşa,** începu ea.

-Nici eu. Dar în-am gândit la asta.

Adrian se opri la baza scării interioare.

-Zău!

-Tot înainte. Nu vreau să risc să te răzgândeşti.

înfiorarea de la baza pântecului ei urcă în piept.

-Nici o şansă.

-Uite ce e... N-am mai fost cu nimeni după Lorilee, aşa că -ni-am cam ieşit din mână.

-Şi eu vin după **o** lungă perioadă de secetă. **O să** ne reamintim

Intră în camera ei unde, ca întotdeauna, lăsase veioza frumoasă de lângă fereastră pe cea mai mică intensitate.

În secunda următoare, Adrian se răsuci spre el.

îşi dorea căldura aceea, palpitaţia aceea extremă, plînă de emoţie.

-îmi aduc aminte de partea asta, murmură el cu buzele aproape lipite de-ale ei, în timp ce mâinile începeau să i se aventureze.

Când începu să-i scoată agrafele din păr. Adrian îşi ridică instinctiv mâinile.

-A, o să fie...

-Uluitor. E atât de bogat. Trecându-şi degetele prin el, o întoarse către pat. Acum chiar îmi aduc aminte totul.

u inima să palpite, o ridică în

-Mulţumesc. îşi acord» un moment s«-i studieze fata, privind cum luminile şi umbrele jucau pe ea. O desenase de nenumSratr sn. ti cunoştea fiecare unghi. Şi totuşi... Cine ar fi crezut ci o s» «ungem aici?

Ist când tşi ISsă gura peste a ei, vremea gândurilor ajunse h sfârşit.

îşi înfrânase nevoile atât de mult, iar acum redescoperea plăcere* plină de surprindere de a le lăsa să se împrăştie şi să îl pârjolească prin tot corpul. Să dorească din nou, să fie dorit i se părea un miracol, dar şi superb de firesc. Adrian întindea mâinile către I el. Iar el nu ştia dacă avea să poată explica vreodată ce însemna | ca să întindă cineva din nou mâinile către el.

Ce însemna ca o femeie să retrezească acele nevoi şi să se ofere s» le satisfacă.

îi trase cămaşa peste umeri, îşi lăsă palmele să alunece peste muşchii aceia tari şi contrastul dintre acele braţe lungi ca de balerină şi pielea netedă ca satinul.

Când îi trase maioul în sus, desprinzându-l de piele, Adrian îşi arcui spatele, să îl ajute. Apoi îşi trecu uşor palmele peste sânii ei, uşor, uşor, înainte de a-şi aşeza pur şi simplu capul pe pieptul ei, cu inima ei bubuind sub el.

Adrian se simţea atât de... preţuită. Palmele lui pe pielea ei, aproape respectuoase, buzele lui rămânând lipite de ale ei, ca şi cum gustul ei ar fi fost la fel de vital ca oxigenul pentru el. Se întreba cum de puteau să se potrivească atât de bine unul cu altul, fără efort, după toţi anii de când se cunoşteau, în care porniseră pe dramuri diferite, apoi pe drumuri care îi aducea din nou împreună.

Gura lui îi trezea emoţii noi, emoţii aproape uitate care îi făceau corpul să scânteiere, iar inima să i se înfioare până la limita leşinului. Palmele lui iscau fierbinţeală, mici văpăi în sângele ei. Mai mult din el, tot ce ştia era că voia mai mult din fiinţa lui. îi trase puloverul, apoi cu o aprobare plină de vibraţie îi trecu palmele peste piept, peste umeri. Când ochii li se întâlniră în umbre, Adrian zâmbi.

-Lasă expresia aia încântată de tine.

-Tu ai fost cel care a muncit, sublinie ea. Eu ţi-am dat doar nişte îndrumări.

-Au fost zile în care te-am urât şi ţi-am blestemat nnmelf moduri foarte inventive.

-Ceea ce înseamnă că amândoi ne-am descurcat foarte hm,

Qclui lui, îşi zise ea, trecându-şi degetele peste obrazul 1« Dintotdeauna fusese un pic îndrăgostită de ochii lui.

-Raylan, murmură şi îi trase gura din nou spre a ei.

El simţi modificarea atmosferei, fiorul de dorinţă. Modul« care corpul ei vibra sub al lui, modul în care mâinile lui prindeau, mângâtau şi masau... Şi totuşi, se strădui să iasă din acest vâtttj. să încetinească ritmul.

Magia nu era făcută să fie înfulecată.

în timp ce se dezbrăcau reciproc, opri graba cu un sărut lung, luxuriant. Când Adrian se lipi de el, oferindu-se, deschizându-st, cerându-i, îşi folosi mâinile – descoperind-o incredibil de fierbinte, de udă, de catifelată – pentru a-i oferi primul orgasm care-i smulse un suspin surprins.

Când corpul ei, o întruchipare minunată a puterii feminine, se lăsă moale, Raylan se simţi ca un zeu.

Aşa că-şi savură victoria, gustându-i pielea, sărutându-i uşor punctele de puls care vibrau şi pulsau, lăsându-şi palmele să se aventureze peste tot, asimilând tot până ce aproape că i se tău respiraţia de dorinţă. Iar apoi, când alunecă în ea, încet, încet, încet, fu ca potrivirea unei chei într-o încuietoare. Pentru o clipi îşi lipi fruntea de a ei, încercând să se controleze din nou.

Dar, în momentul acela, ea îi cuprinse chipul în palme şi se uită în ochii lui, aşa că Raylan se pierdu şi el într-ai ei.

în ea.

Se lăsă în voia senzaţiilor, acum luând, purtat de val în timp ce ea se mişca în sincron cu el, în timp ce ea îl cuprindea complet Când, într-un final, ajunse pe culmea plăcerii, îşi lăsă faţa înpând ei, inspirându-i esenţa.

Adrian rămase nemişcată şi tăcută mult timp, cu răsuflarea tăiată şi complet năucită, ca şi cum ar fi alergat un maraton în deşertul fierbinte şi trecuse linia de final într-o oază scăldată de razele lunii. Iarîntr-o

piscină caldă fi

I

-dan neaun am... nie.

-Încerc să-mi dau scama dncfl să-ţi mulţumesc sau ».1 ne pur şi simplu... uau. tfccl... unu, mulţumesc.

Raylan se întoarse, astfel încât stăteau lipiţi. Adrian zâmbi penmi sine, pentru că era absolut convinsă că-i putea urmări rtectfv gândurile cum se formau.

-Trebuie să stabilim două lucruri, zise Raylnn. Vreau să-o spun dinu sunt genul o dată şi gata.

Zâmbetul ei deveni mai larg.

-Chiar aşa?

-Nu, eu..., se auzi Raylan răspunzând, după care râse scurt. Nu mă refeream la aia. Deşi... mă refeream la o noapte şi gata. Osă vreau să ne mai vedem.

Acum, Adrian se întoarse pentru a se uita la el.

-Sunt de acord cu asta, dar şi cu „deşi”-ui.

-Excelent. Probabil că ar trebui să ieşim în oraş... ca la o întâlnire adevărată.

-întâlnirile sunt supraestimate.

Ochii aceia veni şi fascinanţi se îngustară.

-Ei, acum încerci să mă ameţeşti.

-Ce să zic, ăsta nu-i un cuvânt pe care nu-l auzi în fiecare zi şi nu e cazul. Deşi... îşi lăsă capul în jos, pentru un sărut relaxat, în fine, da, să mergem la un film, să luăm masa în oraş şi toate ritualurile astea sociale... n-am nici o problemă cu ele. Ce mi se pare supraevaluată e ideea că e obligatoriu să ieşi undeva sâmbătă seara. Dacă doi oameni foarte ocupaţi vor să iasă în oraş, e-n reguli Dacă doi oameni foarte ocupaţi vor să stea acasă şi să facă o groază de sex, e bine şi aşa.

-Nici nu trebuie să încerci să mă abureşti. La tine cred că e un talent înnăscut.

-Pe care acum n-o să am de ales şi o să mi-l perfecţionez. Ai zis două lucruri.

-Da, cred că aşa am zis. Celălalt mi-a venit în minte după ce ne-am dovedit că avem memoria foarte bună. Am spus că nu m-aş fi gândit că o să ajungem aici, dar apoi, mi-am dat seama că poate, sincer să fiii, te observasem într-un mod care ducea la asta de vreo câteva ori.

-Z*u «ŞA? Adrian tşl dădu părol din ochi şi re uri A parţial . P**Tri>l Kai. Fii mal precis şi nu omllc nici un detaliu

-Nu sunt cinc-ştle-cc detalii, doar.. I'rima varA pe , ,r-pctROR-oînCreek. tar tu »i May« aii devenit atât .le ipr. pi *. E vorba doar de observat, ml de apropiat. F.rai prietena Mayei. <9 cS nu se punea problema să te observ. Asta până ce ai comenta» despre desenele mele. Ştiai cine erau Iron Man şi Spuier-Mae Aşa că ai devenit imediat mai interesantă. Pentru o clipă, dup care a trebuit să te ignor pentru că, după cum ştie şi Collin. fetei» sunt prostuţe.

-Acum trebuie să-ţi mărturisesc că eu am fost atât de impresionată că am încercat să desenez după aceea. Se încruntă o clipi amintindu-şi. Ce am încercat să desenez.... a, da Văduva Neagră Voiam să fiu Văduva Neagră, aşa că am încercat să o desenez Şi m-am enervat foarte tare că nu am putut.

Raylan îi învârtea o şuviţă de păr pe după deget.

-Natasha sau Yelena?

-Natasha.

-Aş putea să te învăţ să desenezi.

-Sincer, mă îndoiesc că s-ar lipi ceva de mine. îl sărută din nou. Şi apoi, când m-ai observat şi te-ai gândit să te apropii?

-în vara de după primul meu an de colegiu. îmi aduc aminte pentru că lucram cu jumătate de normă la Rizzo's şi tu ai venit cu Maya şi alte fete... cred că aveai vreo cincisprezece ani. Şi arătat bine. Arătai foarte bine. Aşa că am avut un moment de... hmmra. Dar apoi mi-am revenit imediat, amintindu-mi că erai nepoata domnului Rizzo, prietena Mayei şi practic un copil, iar eu eram un bărbat care mergea la colegiu.

-Eu în vara de dinainte.

-Tu ce?

-Te observasem şi-mi trecuse prin gând să mă apropii. Tundrat iarba la mama ta acasă şi îţi dăduseşi jos tricoul. Erai plin de transpiraţie şi slăbănog...

-Nu eram slăbănog.

-Mereu ai fost slăbănog – acum eşti zvelt şi înalt –, dar erai slăbănog, părul ţi se udase şi el de la transpiraţie şi se cârlionţa un pic şi avea şuviţe decolorate de soare, ca la tipii care fac suri Am simţit efectiv fiori în stomac. Mai ales că ştiam că ai ochii

«on««— . ,
_Se pune la dosar.
-(n fine, a trebuit să-mi reamintesc cu un conştient că ii credinţă, trup şi suflet, lui Daniel Kadcliffc.
-Lui Harry Potter? O apucă de umeri ;i se ridică un pic, tră- ptod-o şi pe ea cu el. Ai avut o relaţie cu Harry Potter?
-Nu, nu l-am întâlnit niciodată, dar îmi doream cu disperare, pentru că indubitabil s-ar fi îndrăgostit de mine şi am fi trâir renciţi până la adânci bătrâneţi. Şi se parc că am o slăbic.une pentru tocilari.
-La fel, se pune la dosar.
-în plus, şi Peter Parker e pe lista mea de pasiuni şi aş fi bucuroasă iubita şi sclava lui Tom Holland.
-Ah, câte lucruri afli când eşti gol...
-Corect. îl strânse uşor de bicepsul stâng. Cu ce gantere faci ridicări de greutăţi acum?
-Nu începe.
-Mi-a intrat în sânge. Trebuie să-ţi pun la punct un pro-

-Mi-am făcut abonament la programul online al tău şi al mai- că-tii. Am toate exerciţiile din lume.
-Ce să zic... mă bucur pentru tine.
-Probabil am ajuns în punctul ăsta pentru că te-am văzut cam în fiecare zi în ţinutele tale mulate şi minuscule.
-Te-am ameţit fără să-mi dau seama. Ridică din sprâncene. Cam în fiecare zi?
-Mai schimb exerciţiile. Am început să urmez exerciţiile de ridicat greutăţi ale lui Hugo, zis şi Ciocanul. Mă umple de groază.
-E cel mai dulce tip de pe planetă.
-Acum mai urmează să-mi spui şi că tipul celălalt – cum îl cheamă? – cu muşchii ăia abdominali de zici că sunt sculptaţi şi coc în vârful capului e un pisoiaş.
-Probabil te referi la Vince Harris, şi nu, e la fel de răutăcios ca un şarpe şi mai e şi foarte vanitos şi arogant pe deasupra. Dar Ştie meserie. încearcă să o urmăreşti şi pe Margo Mayfield, are c^; serie de programe numite *Douăzeci de* mmute cu mine. O să de-—. cu tine de pământ, dar într-un mod pozitiv. îi

sărută pectoral—^.

S« toate discuţiile »«tea despre H*** ro"" fiUl" h*' '
Ce hm ricc dc câte o porţie dc desert

-Bine

Se înrcwrac şi acum era peste c».

-Nu mă refeream la genul ala de desert! Râzând, tsi pem membrele pe după cotpul lui. Deşi...

Râmase peste noapte, ceea ce îi luă prin surprindere pe amân- doi $i (■ umplu dc încântare pe câini, care dormiră împreună, ir patul lui Sadic.

Si o surprinse mai ales pe Adrian, când văzu că Raylan se ridici din par exact odată cu ea.

-Mă duc să le dau drumul câinilor în curte, îi spuse. Poti *a* mai dormi.

-M-am trezit deja. Puterea obişnuinţei. Copiii. întinse înâro după perechea lui de pantaloni. La vârsta lor, conceptul de sfârsu de săptămână e total necunoscut pentru bioritmul lor.

—La ce oră îi iei?

-Am stabilit în jur de zece.

-Grozav! Deci avem timp berechet. Facem sport, după care o să luăm micul-dejun.

-N-am echipament de sport la mine.

Adrian luă cămaşa lui şi se îmbrăcă cu ea.

-Te rezolv eu. Haideţi, Sadie, Jasper...

-Stai puţin... nu. Asupra lui se pogorî o panică profunda H sinceră. Nu mă Îmbrac în pantaloni de-äia mulaţi şi scurţi de-ai tăi.

-Te rezolv eu, îi strigă ea peste umăr, continuându-şi înaintarea. Găseşti o periuţă de dinţi nouă în dulapul din baie.

-Doamne, de ce nu putem să mai facem sex o dată? mormăi el. Clar ne pune sângele în mişcare...

Dar intră în baia ei şi găsi periuţa de dinţi din dulap. Apoi se văzu în oglindă. Arăta ca un bărbat care tocmai ce făcuse sex. Care făcuse o groază de sex de calitate.

Mama lui avea să-şi dea seama. Exact aşa cum îşi dăduse seama prima oară când făcuse sex – cu Ella Sinclair, în clasa a unsprezecea. Nu îl întrebase decât dacă folosise prezervativul, îşi aminti acum – ceea ce... evident! –, dar tot fusese stânjenitor la culme.

Ar face bine să-şi schimbe expresia, altfel sigur avea să-l prindă

"Tiuia«!

rin» **i *ti* din •»**. Adrian l»i pine« ura din're r
im «muiat * l
murele »1 K«ti. mulaţi, o bust iert «pnn cu
IUTI F1K r
pAfrftele în »1* <• negru

IVsi arin **au** «naţional pe ca. el nu avea să pmrte pantalreu ««li negri ai mulaţi

Nsctodată-

-Ce-ai ace să fac un legământ «tis cu sângele mele că o «ă ac gwrt când ajung acasă?

FM să scoată un cuvânt. Adrian ii întinse o pereche de ceea *d considera a fi pantaloni scurţi normali de spoet – largi, cam Aă la genunchi – şi un tricou pe care scria Noua Generat«.

-Poeţi cam aceeaşi mărime ca bunelul. Nu i-am sortat încă xatr lucrurile. îmi tot propun...

Acian chiar că nu mai avea cum să se fofileze, îşt dădu el seama.

-O şi se potrivească. Pot să te ajut cu sortatul, dacă vrei. Snu

-Chiar e. Mulţumesc, dar lasă-mă să văd dacă pot să mă apuc «pai. În weekendui ăsta. îmi tot spun că ar trebui să mă mut to dormitorul principal. E o energic bună acolo, are şi terasa, panarama... O să mă apuc de asta.

Raylan îşi puse pantalonii scurţi şi încheie şiretul din talie.

că ar fi fost slăbănog, îşi aminti. înalt şi zvelt. Da, accepta că ea zvelt.

Resemnat, se duse jos cu ea.

-Ai ridicat greutăţi ieri? Ai făcut exerciţii pentru partea de *■ a corpului?

-Nu.

-Bine, nici eu. Azi ne ocupăm. Când ajunseră în studioul **. Adrian îşi puse mâinile în şolduri. Vrei un program sau să fiu «uxenoarea ta personală?

-O să scoţi toată vlaga din mine. Deja simt asta.

-Bine, tocmai te-ai făcut cu o antrenoare personală. Luă o telecomandă, puse nişte muzică şi zâmbi. Hai să ne facem încălzirea!

Raylan ştia că era extraordinară în poziţia de antrenoare – îi >*n»ărea programele de exerciţii pe internet de luni întregi deja –, dar lucrurile erau altfel când se concentra asupra lucrului unu ta unu.

fi tot aranja poliţia corpului şi, în modul ci voios, dar mrer« îl făcu sil se străduiască mai mult – Raylan putea sil recunoască asta -decât o făcea antrenându-se de unul singur

CSnd întinse mâna după ganterele lui obişnuite, de nouă kilograme, Adrian dădu negativ din cap. Şi i le întinse pe cele de unsprezece.

-Pmvoacă-ţi corpul. Dacă vezi că nu-ţi poţi menţine o poziţie corectă, atunci mergi pe ceva mai uşor. Aşa, acum genuflexiune, ridicarea ganrerci, genuflexiune, ridicare la nivelul umărului fi arătă. Aşa îţi activezi tot corpul. Ai înţeles?

-Da. da.

îl îndrumă pe tot parcursul exerciţiilor; nivelul ei de energie nu părea a scădea nici o clipă.

Strânge, respiră, pieptul sus, fundul în spate.

Când Raylan începu să transpire, nu voi să îi dea satisfacţie şi să îi spună că se simţea bine.

Aproape ca şi cum ar fi avut o superioritate morală. Mai ales când l-a alergat printr-o serie de exerciţii de cardio, apoi printr-o serie criminală de zece minute de exerciţii pentru puterea trunchiului.

-Grozav! Bine... Acum recompensa. Un pic de yoga pentru a ne întinde muşchii şi a ne răcori un pic.

Exerciţiile de yoga mereu îl făceau să se simtă stângaci şi neîndemânatic, dar Adrian îl ajută din nou cu poziţia corpului — îl stimulă să rămână în poziţiile respective mai mult decât ar fi făcut-o de unul singur.

-Ai ceva flexibilitate, Raylan.

Poate aşa era, dar având în vedere că ea stătea cu picioarele întinse direct de la nivelul şoldurilor – ceea ce ar fi trebuit să fie imposibil – şi partea de sus a corpului lipită de podea, Raylan nu credea că modul în care stătea, cu picioarele desfăcute şi cu trunchiul împins în faţă, era ceva fenomenal.

lncheiară stând faţă în faţă, stând turceşte pe salteluţe.

-*Namaste*. Ai lucrat bine. Hai să facem câteva rotiri de umeri – ai lucrat intens umerii – şi să ne lăsăm două minute de răcorire.

Raylan se mişcă rapid şi, în câteva secunde, o pusese pe spate pe salteluţa ei.

Ajunse cu o mica Întârziere »3 îşi ia copiii. Si Işi dădu rea- mu. dup* sprâncenele ridicate şi zâmbetul rapid al mamei lui, că nu reuşise să-şi şteargă dc pe chip expresia aceea de Hirbat-care-tocmai-făcuse-sc x

Două săptămâni mai târziu, sora lui o născu pe Quinn Mărie Abbott. Collin se uită lung şi intens la copilaşul din braţele mamei lui. Ridică din umeri şi îşi lăsă în jos capul, ca să ascundă zâmbetul care i se strecurase pe buze. Apoi declară:

-Poate că nu e aşa îngrozitoare.

Adrian veni cu un buchet de flori roz tocmai când Jan, înlăcrimată, îi dădea fetiţa în braţe lui Raylan. Apropiindu-se să o vadă rapid, îl auzi şoptindu-i:

-Bomboane. Poţi să te bazezi pe mine oricând.

Apoi, văzându-l cum îşi trecea unul dintre degetele lui lungi pe obrăjotul acela dulce şi pufos, se îngrijoră că se îndrăgostise un pic.

Kentucky

Excursii de primăvară. Ce putea să fie mai frumos de-atâtî Brize plăcute, flori peste tot. Cai pe păşuni, mestecând iarba de prerie.

Multe lucruri de văzut, multe de făcut.

Săltă o camionetă Honda, mică şi rablagită, din Indiana – *Hai, Hoosiers!* –, schimbă numerele de înmatriculare şi o luă în jos, spre Louisville. Adică Loo-a-ville pentru localnici, care lungeau

Cursa anuală de cai avea să aibă loc în curând şi avea să fie un aer de nebunie peste tot. Mirosea bine. Aşa era mereu cu nebunia.

Şi în suburbiile acelea frumoase, cu străzi mărginite de copaci, oâia ţinta lui. Târfa care se dădea drept mama devotată a doi copii, asistentă conştiincioasă şi soţie credincioasă.

O viaţă plină de minciuni care avea să se sfârşească.

Să o urmărească vreo câteva zile – o plăcere lejeră.

Să îi curme zilele – dulceşi simplu.

Ideea de a o omorf în bătaie trebuia calibrată de cum avea să apară cea mai bună ocazie. Nu era destul timp, locul nu era

suficient de căci această metodă oferea emoţii profunde, tenebroase şi intime.

i»lat Păcat 3t w

Totuşi, cu camioneta furată lăsată fn parcarea unui supermar. ket non-stop aflat la nici un kilometru distanţă, întâlnirea faţă în fată fn parcarea pentru angajaţi a spitalului se dovedi a fi banală O aşteptare scurtă, chiar, iar ea îşi făcu apariţia, mergând obosită cu pantofii ei cu talpă de cauciuc.

Apoi, totul se reduse la a îi sări în feţă – Bau! – şi a-i tăia gâtul

Vai, ce-a ţâşnit sângele!

Pleosc, pleosc, gâl, gâl.

Ia-i cheile, poşeta, rostogoleşte-te sub maşina de lângă.

Avea un Subaru frumos, model recent. Având în vedere că, cel mai probabil, nu avea să o găsească nimeni decât peste vreo două ore – cel puţin – şi că n-ar fi durat mult să schimbe numerele de înmatriculare, era perfectă pentru următoarea etapă a acestei excursii de primăvară.

Muzica dată tare, geamurile deschise. O pastilă pe limbă, ca să ţină trupul şi sufletul împreună pe drum. Maşina asta avea să le ducă cale de o sută şaizeci de kilometri, sau mai mult chiar, până cineva avea să îi simtă lipsa măcar.

Adrian era mereu încântată când avea prieteni în vizită. Hector şi Loren aveau să stea la ea o săptămână întreagă – ca şi mama ei, care nu era efectiv un musafir. Plus Harry şi Mimi, şi parcă era o mică reuniune de familie.

Logodnica lui Hector avea să vină cu trenul, să rămână cu ei peste weekend, ca şi soţul lui Harry, de cum aveau să reuşească să pună la punct programele copiilor.

Chiar dacă restul echipei de producţie avea să stea la un han din zonă, oricum avea să aibă casa plină.

Iar asta îi convenea de minune. Deşi considera că avea calităţi culinare peste medie – în fond, avea asta în sânge –, făcu aranjamentele necesare ca masa de bun-venit să fie livrată de la Rizzo’s – ca şi partea de catering

pentru filmare.

în săptămâna de dinainte de sosirea lor, se ocupă de dormitorul bunicilor ei. Descoperi că nu era atât de sfâşietor pe cât se aşteptase. Se trezi zâmbind când dădu de puloverele preferate ale lui Dom sau de papucii străvechi şi ferfeniţiţi la care refuza să renunţe-

Pertu hil de pâr. Se mândreaşi |>c hună dreptate, considera *tt* -deparul **lui** des şi lxtg.it. O puse deoparte, **să o tină** ca suvenir, **şi** IM **cnrdtganul** lui preferat, de culoare verde, În dulap. Când **(tmte* nevoia,** putea să se înfăşoare ca **în** cl.

lăturase o sticluţă din paifiimul pe care îl folosea bunica ei. asa di Adrian o puse deoparte, alături de lotiunea lui de după bărbierit. Lucruri mărunte, amintiri mărunte, alinări mărunte.

Puse Sn cutii şi recipiente de plastic lucrurile despre care credea că le-ar dori în mod special cineva, cără totul în maşină, după care duse nişte produse de curăţenie. Firma de curăţenie avea să st ocupe de restul casei, dar aici simţea nevoia să facă ea curat, ca semn de respect, afecţiune şi recunoştinţă faţă de cei doi oameni ; care îşi petrecuseră atâtea nopţi aici.

Deschise uşile către verandă, să lase aerul de primăvară să intre, or Sadic intră şi ea, doar pentru a se face ghem în bătaia soarelui.

Avea să mai amâne asta, îşi spuse meditativ în timp ce freca, lustruia, aspira, tot repetându-şi că era o cameră prea mare doar pentru ea. Dar adevărul era că îi plăcea la nebunie, mereu îi plăcuse 1« nebunie spaţiul acela mare, generos, tavanul casetat cu pătratele bej pe fundalul de alb imaculat, luciul podelei din lemn masiv, chiar şi nuanţa odihnitoare şi blândă de albastru-gri de pe pereţi.

Simţindu-se nostalgică, aşeză sticlele de parfum – al ei şi al lui – pe poliţa de deasupra căminului şi adăugă un set de trei sfeşnice din cupru care fusese al bunicii ei. Schimbă lenjeria de pe patul mare cu stâlpi înalţi şi groşi, întinse cuvertura ei albă, adăugă un munte de perne decorative şi o pătură la capăt.

Se apucă pe îndelete să-şi pună amprenta proprie asupra acestui loc – sticluţele ei frumoase şi coşuleţe pe rafturile expuse din baia proprie, prosoape curate şi pufoase şi alte lumânări. Îşi puse hainele în garderobă, plus o salteluţă de yoga, şi patul lui Sadie În camera propriu-zisă.

într-o bună zi, poate că avea să o cheme pe Kayla să arunce [0] privire, să se gândească dacă să schimbe paleta de culori, ca să ■mprospăteze totul Totuşi, deocamdată, uitându-se în jur, nu vedea decât o cantitate numai bună de amintiri care se amestecau cu o cantitate numai bună de elemente personale,

exact doza potrivită de nou cât să o facă să se simtă în largul ei.

Aşa ci icsi pc venind», de unde sc putea uiru peste deali*, şi copaci, peste «ridini, peste râul şerpuit şi pânit la munîn din depărtare. fi dimiser» locul acesta, aşa c» avea să-l preţuiască « şi sc îngrijească de el.

.Apoi sc aseză pe podeaua de pe verandă şi îşi îmbrătişă cătelu»

-Ne descurcăm bine, nu-i aşa, Sadieî $i o să fim bine.

A doua zi dimineaţă, lăsă casa pe mâna echipei de curăten* şi termină de plantat florile pe care le alesese pentru verandă n terasă. îşi încercase deja mâna – de una singură – la cultivat legume şi ierburi în grădina din spate, aşa cum făcuseră dintotdeaunj bunicii ei. Aştepta cu speranţă să vadă rezultatele.

Dar acum casa era pregătită – sau avea să fie în curând – pentru sosirea invitaţilor, iar ea încă mai avea destulă energie de consumat cumva. Intră în casă să se spele, se schimbă într-o pereche de colanţi şi un maiou cu cupe întărite, după care luă lesa.

-Hai să mergem ia alergat!

Pomi într-un ritm lejer, pentru a-şi încălzi muşchii, să savurea mişcarea corpului şi modul în care primăvara îşi întindea aripile cu sângeri sălbatici şi Arborele ludei, cu rondurile de flori proaspăt acoperite cu muici, cu mirosul de iarbă proaspăt tunsă.

Dar gândurile despre această zi – această dată – o apăsau. Si ştia că îl apăsau şi pe Raylan.

Coti spre casa lui, iar când trecu de cea a Teeshei, auzi muzica lui Monroe – note de pian, rapide şi vesele – care răzbătea pe ferestrele deschise pentru a-i permite aerului să intre. Şi auzi maşina de tuns iarba, pe care Raylan o împingea peste peluza din casei lui. Nu mai era la fel de slăbănog ca în amintirea ei cu el pe când era băiat, îşi dădu seama. Braţele acelea aveau acum muşchi puternici – după cum ea ştia prea bine. Tot nu-şi pusese şapcă peste părul acela decolorat de soare. Iar de data aceasta, spre deosebite de ziua aceea de demult, o văzu. Rămase pe loc şi opri maşina de tuns iarba. O secundă mai târziu, Jasper scoase un urlet plângăreţ din curtea din spate.

-O bag acolo câteva minute, bine?

-Te rog, înainte ca vecinii să sune la poliţie.

O băgă pe poartă pe Sadie, pentru o reîntâlnire plină de iu-

t>>J « întoarse, Raylnn stătea pe rreprele ver.indei. bând .xpiA* direct dîntr-o sticla de Oatorade. Se ascră lâna» el şi «i V^nse de la sold sticla CU apa.

-Treburi de sâmbătă într-o luni.'

- Nu mS puteam concentra la muncă, aşa că m-am gândit • ,î *c* carul să iac ceva efort fizic.

-Si eu. Şi ieri, şi azi. Două zile grele pentru noi.

-Da. îşi puse palma peste a ei. O înţelegere împărtăşită. Ieri. nei ani pentru tine, pentru mine azi. Am luat un arbust... Un datin de munte? O să-l plantez cu copiii, după şcoală.

-Mi se pare exact ce trebuie. Ce ciudat, şi eu am plantat flori sa, în ghivecele alea italieneşti şi grozave pe care le iubea atât bunica. Şi ieri... Expiră prelung. M-am mutat în dormitonil mare Si am avut o senzaţie bună.

-Trecerea timpului ajută, zise el în timp ce ea îşi întoarse palma sub a lui, pentru a-şi împleti degetele. Lui Lorilee îi plăcea la nebunie să vină în vizită în Creek, dar nu se simţea ca acasă aici. A avut o copilărie atât de grea, cu asistenţi matemali care s-au tot schimbat, n-a avut efectiv niciodată o casă a ei.

-Mi-a povestit ceva despre asta. în scrisorile pe care mi le-a j trimis, îi explică Adrian când Raylan se uită la ea. j-Nu prea vorbea despre asta, nu cu majoritatea.

1 -E altfel când scrii într-o scrisoare, când scrii efectiv de mână.

E o intimitate ciudată care se instalează. Mi-a spus că n-a simţit niciodată cu adevărat că avea o casă până nu aţi cumpărat-o pe »ceea din Brooklyn.

-S-a îndrăgostit. Casa noastră pentru totdeauna, aşa o nu-

Adrian lăsă tăcerea să îi acopere pentru o clipă.

-Dar o să plantezi dafinul de munte pentru ea, aici în Creek, fi asta contează.

-Aşa simt. îşi schimba poziţia să se uite la ea. Iar tu o să ai casa plină de oameni mai târziu şi o săptămână aglomerată.

-Sunt pregătită. Mare parte din grupul nostru va ajunge pe

la vreo trei şi o să facem o repetiţie la şcoală. Apoi ne întoarcem »casă, să luăm cina şi să stăm de vorbă.

-Da, eu şi Monroe am stabilit să petrecem o seară de bărbaţi ca copii, facem nişte burgeri pe grătar cât vă

vedeţi voi de treburi.

MOŞTENIREA IINEI
EIK f ' .">1

-Putem să vS facem loc, cu copii cu tot.

-Mulţumesc, dar mâine copiii au şcoala. Lua Înc8 o gurş V Gatoredc. Fiind adultul din casă, trebuie sa spun asta, ba chiw serios, ceea ce de multe ori e de toata jena. Cu ceva noroc, pine,, se vor baga în pat înainte ca voi să terminaţi felul principal.

-O să organizăm o cină într-o scară în care ci să nu aibă şcoata a doua zi. Sau o cină de duminică – mai specială – şi putem «3 mâncăm suficient de devreme încât să ne încadrăm în ora de cui- care din timpul săptămânii. Văzându-l că se uită lung la ea, ridici din umeri. Ce e? îmi plac copiii tăi. îmi plac copiii.

-Ştiu. Oamenii cred că poţi să te prefaci, că-ţi plac copiii în general sau anumiţi copii. Nu se poate.

-Am putea să stabilim pentru duminica viitoare, dacă e bine şi pentru voi. Weekendul ăsta...

-Filmaţi în sala de sport a liceului, încheie el propoziţia.

-Ce-ai zice ca noi să avem întâlnirea noastră de vineri seara, apoi duminică să luăm cina şi cu copiii?

-Cred că se potriveşte cu programul nostru monden actual.

Devenise un obicei să-şi petreacă serile de vineri cu Adrian Luau cina împreună, îşi petreceau noaptea împreună.

-Să nu găteşti vineri. Iau eu de mâncare.

-Mie-mi convine. Trebuie să mă întorc.

Când se ridică, Raylan făcu la fel, continuând să o ţină de mână. Apoi, luând-o şi de cealaltă, se aplecă să o sărute.

-Mulţumesc că ai venit, că ai uşurat un pic astea două zile grele.

-Şi tu ai făcut acelaşi lucru pentru mine.

îi strânse uşor mâinile, după care se duse la poarta din spate să o cheme pe Sadie.

Când Raylan se întoarse la maşina de tuns iarba, auzi schelălăie- lile jalnice ale lui Jasper şi promisiunea rostită râzând de Adrian că i-o va mai aduce curând pe iubita lui. O privi cum porneşte într-o alergare lejeră, cu părul fluturându-i, cu picioarele mişcându-se cu putere. Gândul i se duse la tufa de dafin de munte pe care avea să o planteze cu copiii, la amintirile care aveau să prindă rădăcini odată cu ea, la viaţa care avea să înflorească din ea. Şi se gândi, înconjurat de notele vesele ale muzicii lui Monroe, la amintirile şi la viaţa care aveau să urmeze.

Taxiul – o imagine rară în Traveler's Creek – se opri în faţa casei. Această imagine deloc familiară o făcu pe Sadie să latre o dată, de avertisment.

-E-n regulă. Adrian puse o mână pe capul căţeluşei, uitându-se pe fereastră. A, e mai mult decât doar în regulă! E Mimi! Fericire, adăugă Adrian, făcând-o pe Sadie să dea din coadă. Pomi în fugă pentru a o cuprinde într-o îmbrăţişare pe Mimi. Ai ajuns! Cu un taxi! Ah, ce mă bucur că ai venit. Mimi a mea!

-A intervenit o mică schimbare de planuri.

Mimi o sărută pe ambii obraji. Luă trollerul mic de la şofer şi îi mulţumi.

-Ăsta e tot bagajul tău? Pentru o săptămână! A, spune-mi că o să rămâi toată săptămâna!

-Da. Valiza mare e în maşina cu care vin mama ta şi Harry, având în vedere că eu m-arn hotărât să vin cu trenul pentru că ei au trebuit să se ocupe de un interviu în Washington. Vor ajunge şi o într-o oră maximum, dar eu n-am vrut să plec atât de devreme |i nici să fac aşa un ocol mare.

-Hai, hai în casă! O să-ţi tom un pahar cu vin.

-Nu e nici patru după-amiaza!

-Zilele în care călătoreşti au alt program. Lasă-ţi bagajul lângă scară, o să ne ocupăm mai târziu de el. Fericire, zise Jin nou Adrian, iar Sadie dădu din coadă şi se lipi de picioarele lui Mimi.

-A mai crescut? întrebă aceasta, acceptând laba pe care i-o întinse căţeluşa. Jur că a mai crescut!

-Poale un pic. Ah, arăţi aşa de bine! rosti Adrian, -tpucâtvl Jc mAnă »1 trăgând-o după ca până în bucătărie.

-Am dormit în tren. Nu am lucrat deloc. Am citit dintr n cane până am adormit şi a fost grozav.

Chiar arăta bine, îşi zise Adrian, cu un aer relaxat, îmbrăcată cu o pereche de jeanşi şi o cămaşă de un roşu îndrăzneţ, iar părul o masă minunată de cârlionţi.

-la loc, relaxează-te.

-Am tot stat jos, copilă. Fundul meu se resimte, crede-mă.

-Atunci ne luăm vinul şi facem o plimbare prin curte. Ce mai face lsaac, ce mai fac copiii?

-Toţi sunt bine. Ah, ce bun e vinul ăsta! Natalie a obţinut un stagiu peste vară. La Roma.

-Poftim? Când? Uau!

-Abia am aflat... ieri. E nebună de fericire. Doamne, o să-rai fie dor de ea, dar... Râzând, Mimi ridică paharul. E un lucru minunat pentru ea.

-E grozav. Şi o să se descurce grozav.

-Fiul meu e student la Medicină, iar acum fata mea... o să-şi petreacă vara la Roma, lucrând în finanţe la nivel internaţional. În ultima vreme nu înţeleg nici jumătate din ce le iese pe gută. dar sunt atât de mândră de amândoi!

-Nu se vede deloc.

Mimi îşi petrecu braţul pe după talia lui Adrian, trăgând-o lângă ea, pentru o îmbrăţişare din lateral.

-Copilaşii mei, toţi trei, cresc şi tot cresc. Uite ce-ai reuşit să faci în grădina asta! Ai flori superbe..., roşii?

-Roşii, ardei, castraveţi, morcovi, dovleci, zucchini şi tot felul de ierburi aromatice.

După ce-şi ridică ochelarii de soare pe cap, Mimi cercetă rândurile de plante.

-Practic, ai o fermă aici.

-Orăşeanco, asta e doar o grădină de legume.

-Pentru mine, e acelaşi lucru. Tu te-ai ocupat de ea, doar tu?

-Şi... până acum, toate bune şi frumoase. Am vrut să încerc. Buni şi bunelul semănau în grădină în fiecare an. O să încerc să menţin tradiţia asta. E o muncă relaxantă şi am o grămadă de

-Dt obiect suni libert juniflitatc din zi, atunci când nu mA ncup *ş«*, post şt de producţie

Cta o mândrie considerabila, studie plantele tinere.

-Mi-flm stabilit un ritm şi îmi place. Am renunţat la deplasări *el*nd m-am mutat aici pentru bunelul şi nu mi-a luat mult să-mi Jsu seama că tmi place să nu fiu tot timpul pe drumuri înţeleg prrtect ce spune Monroe când oamenii îl întreabă de ce doar scrie muncă şi nu o şi interpretează pe scenă. Şi mie tmi place liniştea.

-Nu ţi-a plăcut niciodată să călătoreşti, nu cu adevărat.

-Nu, recunoscu Adrian, nu cu adevărat.

-Lina parcă înfloreşte când călătoreşte. Si, înainte să ajungă a aici, o să te rog să-mi răspunzi sincer. Ştiu care e punctul ei de vedere, dar vreau să îl aflu şi pe al tău. Şi totul o să rămână între noi. Cum merg lucrurile între tine şi mama ta?

-Sper că punctul ei de vedere e că merg mai bine, pentru că aşa e. Ne înţelegem una pe alta mai bine, iar ea se descurcă mai bine în relaţiile cu adulţii. Tu ai fost mama mea din copilărie.

-Ah, draga mea... Să ştii că te-a iubit mereu, Adrian.

-Şi asta înţeleg mai bine acum. Adrian luă mingea pe care Sadie i-o lăsase la picioare şi o aruncă sus şi departe. Faptul că s fost de acord, fără prea mari modificări, să facem proiectul ista, folosind liceul? Asta e o concesie mare din partea ei şi îi

-Are emoţii cu filmarea asta.

-Poftim? Adrian începu să râdă, dar apoi văzu fiiţa lui Mimi. Vorbeşti serios? Lina Rizzo are emoţii?

-Da, Lina Rizzo are emoţii pentru că se întoarce la liceul unde [1] învăţat şi că doi dintre profesori o cunosc de pe vremea aceea. Cu unul dintre ei chiar şi-a dat vreo câteva Sntâlniri.

-Glumeşti! Cum de n-am ştiut?

-Cred că pur şi simplu n-a vorbit despre asta. N-a fost nimic Krios, din ce-mi spune ea, pentru că până la urmă a devenit iubita fotbalistului băiat de fermier.

-Un fotbalist băiat de fermier? Mama?

-Un băiat de fermier care juca fotbal american. Din câte se pare, relaţia aia a fost una serioasă... cât a ţinut.

Fascinant, îşi zise Adrian. Cate lucnirl aflai cânii figurile mutrr ne te considerau, în sfSrşit, a fi un adult. Pur şi simplu fa« inanr

-Niciodată nu vorbeşte despre trecutul îndepărtai cu mine

-Tu vorbeşti cu ca despre băieţii sau mai apoi bărbaţii cu cat» ai avut relaţii?

-în nici un caz.

Aruncă din nou mingea.

-I-ai zis „fericire” lui Sadie. Să ştii că pari fericită, Adrian.

-Chiar sunt. Am cariera, casa mea. Ara semănat o grădini Am nişte prieteni grozavi, o căţeluşă uimitoare... Asta e fericirea.

-Şi nu vreau să-ţi stric starea asta, dar ai mai primit ceva vest: de la detectivă?

-Investighează o pistă în Pittsburgh. Sau asta făcea acum câteva zile. Şi să ştii că nu-mi strici starea. Am impresia că încredinţându-i ei problema asta, parcă nu mă mai apasă pe mine.

Sadie se întoarse în fugă şi lătră din nou.

-Aude o maşină apropiindu-se. Trebuie să fie Harry şi mama – deşi mă aştept ca toţi să ajungă în curând. Şi uită-te la noi, bem

Cu un hohot de râs, Mimi îşi trecu un braţ pe după talia ei.

-Am face bine să aducem mai multe pahare.

Vineri seară, Adrian stătea în sala de sport a liceului cu mama ei, prietenii şi cei din echipă. Hector şi asistentul lui erau încovoiaţi peste camerele de luat vederi – discutând despre plasarea celor sratice şi potenţialele mişcări ale celor două camere portabile. Regizorul de lumini lucra cu asistenţii de lumini şi cei de scenografie pentru a plasa reflectoare, pentru a aranja cablurile şi a se decide ce pelicule şi filtre să folosească.

-E un spaţiu bun, îi spuse Adrian mamei ei.

-Da, cred că da.

-îţi trezeşte amintiri?

Lina ridică din umeri.

-Nu am jucat baschet şi nici nu mă interesa în mod deosebit.

-Dar, din ce am auzit, aici se organizau şi balurile.

-Da. Spectrul unui zâmbet trecu peste chipul Linei. Cu formaţii care cântau live. Foarte retro. Hai să trecem în revistă ţinutele.

-Noi ne schimbăm în vestiarul fetelor.

Când ae întoarseră, Lina aruncă o privire în jur.

-MAcar au renovat – un pic – în ultimele decenii. Si nu mi- a sudoare, a umezeală şi a Bahy Soft de la Love Un parfum foarte popular în anii optzeci, explică atunci când văzu privirea jgoală a lui Adrian.

-Pe care tu nu-l foloseai.

-Nu. De unde ştii?

-Pentru că niciodată n-ai fost dispusă să fii doar o figură într-o mulţime. Tu ieşeai în evidenţă, aveai grijă să fie aşa. Şi asta nu e o înţepătură, să ştii.

-Nici n-o interpretez aşa.

-Hainele tale. Adrian arătă către bara cu umeraşe pe care cei de U garderobă deja o instalaseră. Şi ale mele. După cum am discutat, o să ne asortăm sau o să fim în culori complementare în fiecare parte. Se vor ocupa şi de hainele celor din distribuţie – fetele se vor schimba aici, băieţii în celălalt vestiar. Fetele în colanţi lungi sau trei sferturi. Am notat mărimile tuturor. Dădu din mână, în timp ce mama ei studia hainele alese. Băieţii, pantaloni scurţi de sport sau lungi... şi când spun „băieţi” şi „fete” să ştii că mă refer şi la profesori. Fetele vor purta bustiere sport şi maiou sau tricou, la alegere; băieţii, maiou sau tricou. Pe maiouri şi tricouri vom avea logoul Bebeluşul Yoga sau Noua Generaţie. M-am gândit că am putea să le amestecăm, când unul, când altul. Avem şosete, pantofi sport, bentiţe, sticle de apă, mostre din băutura noastră, Energy Up. Toate cu logo. Cei din distribuţie vor putea păstra tot ce folosesc, iar în plus le vom oferi un hanorac cu numele lor de familie. Asta a fost ideea lui Harry.

-El mereu are idei. întâi partea introductivă şi exerciţiile cardio, Lina se gândea cu voce tare, şi-atunci ce-ar fi să mergem pe roşu? Maiou stacojiu, colanţi negri, cu flacăra pe margine pentru mine.

-Iar eu o să etichetez bustiera roşie, maioul negru şi colanţii trei sferturi roşu-cu-negru. Când termină, se uită la ea. Apoi exerciţiile de forţă.

-Alege tu.

Schimbări, îşi dădu seama Adrian în timp ce se gândea ce să aleagă. Schimbările erau posibile, iar micile rupturi din relaţii puteau fi cârpite.

Sâmbătă dimineaţă, dis-dc-dimincată, Adrian staica în tribun* trecând în revistă scenariul pentru o ultimă oară, cu Tet-sha stimî lângă ca, vorbind la telefon cu Monroc.

- Da, se pare că o să începem foarte aproape de ora stabilită în program. Adrian şi mama ei au terminai deja principala parte introductivă. Dacă îi aduci cam într-o oră, să zicem, îl alăptez pe Thad în pauză, iar Phin poate să le pună celor din echipă tece milioane de întrebări. Eşti un băiat tare de treabă, Monroe. Ne vedem cam într-o oră. Băgă telefonul în buzunar. Deci mama ra mai-mai că flirtează cu profesorul ăia.

Surprinsă, Adrian îşi ridică privirea şi dădu de mama ei, în cealaltă parte a sălii de sport cu un bărbat cu părul şaten vârstat cu fire albe şi ochelari cu rama de baga. Amândoi erau lângă umeraşele cu haine şi chiar părea că aproape cochetau.

-Ăsta e tipul cu care a ieşit de vreo câteva ori în liceu.

-Am înţeles. De ce vorbeşti în şoaptă?

-Nu ştiu. N-am mai văzut-o niciodată nici măcar mai-mai flirtând. E foarte ciudat.

- Poate că o să aibă o chestie cu el cât e în oraş.

- Vaaai. Zău? Şi e însurat, are copii – chiar şi nepoţi. Mi-a

-Probabil de-aia nu e un flirt propriu-zis. E un flirt din nostalgie. Pe de altă pane, Loren flirtează clar cu profesoara aia sexy tare.

Adrian îşi mută privirea către coşul de baschet din celălalt capăt al sălii, sub care Loren clar flina cu blonda cu părul prins în coadă.

-Nu e măritată, nu are copii. Allyson – sau Ally. Douăzeci şi şapte de ani, profesoară de biologie, face spon de cinci on pe săptămână şi adoră yoga.

-I-ai memorat pe toţi?

-Eu n-am mintea ta pentru cifre – sau informaţii ciudate dar când vine vorba de nume şi feţe? Sunt o parte esenţială a proiectului.

Văzu cum asistentul de producţie îi ghida pe băieţi şi pe restul profesorilor. Nivelul de zgomot crescu instantaneu.

-Ai dreptate. O să începem la timp.

O bătu uşor pe picior pe Teesha, după care îi dădu scenariul.

începu aă coboare treptele tribunei tocmai când Î51 făcură firida *• fetele, ducându-se iînediar la Hector, care verifica din camera de luat de vederi cocoţată pe trepied.

-Eşti pregătit de treaba? il întrebă.

-Sigur. Se uită în obiectivul camerei în timp ce asistenta ii aliniau pe membrii distribuţiei pe loturile devmnate penrm această ¡«Te. Arată bine.

Adrian studia monitorul.

-Şi e exact ce căutam. O să le adresăm un mic discurs de încurajare, ceva reamintiri, după care vom face partea introductivă » părţii acesteia şi ne vom apuca direct de treabă.

întâlni privirea mamei ei şi sc poziţionară împreună în centrul sălii de sport.

-A fost ideea ta, rosti Lina în şoaptă. Tu începi.

- Bine. Salutare tuturor! Adrian îşi ridică braţele şi le ţinu asa până ce vocile, chicotelile şi hohotele emoţionate de râs amuţiră. Eu şi Lina vrem să vă mulţumim, din nou, pentru că participaţi la acest proiect. O să vă muncim din greu în următoarele două zile. Zâmbi larg, auzind gemetele îndurerate. Şi o să vă distraţi în tot acest timp. Altfel... Primul lucru pe care vreau să vi-l reamintesc ecă...

-Atunci când zici stânga, te referi la dreapta, strigă unul dintre băieţi.

-Corect. Camera inversează imaginea. Dacă e să greşiţi, pur şi simplu continuaţi. Dacă simţiţi nevoia să o luaţi mai încet, feceţi-o – dar nu fiţi leneşi! Mandy e însărcinată cu modificările pentru prima parte, aşa că mereu puteţi să o urmaţi pe ea şi să modificaţi mişcările. Sticlele de apă sunt etichetate cu numele voastre. Folosiţi doar sticla proprie.

Se uită la mama ei, să termine.

-Hector şi Charlene se vor plimba în jur, cu camerele. Dacă vreţi să vă uitaţi direct în obiectiv, nu e nici o problemă, dar continuaţi să vă mişcaţi! Eu şi Adrian ne vom mişca şi noi încolo şi încoace din când în când, vă vom corecta poziţia, vă vom îndemna să trageţi un pic

act un

minut – la jumătate. După perioada de răcorire, facem o

mai tare sau vă vom sugera să o lăsaţi mai moale. Vom lua o pauză de băut apă de un minut – ex

ca sil vă puteţi şterge cu prosoapele puse la dispoziţie, şi vă schimbaţi şi să vă reveniţi. Aveţi întrebări

Când terminară şi întrebările, Adrian şi Lina se posrară la tocurile lor, cu faţa la camera de luat vederi.

-Nu uitaţi să respiraţi, oameni buni, rosti Adrian, aşteptând semnalul lui Hector.

-Bine aţi venit la Fimess pentru tofi, exerciţii cardio! începu Lina. F’regătiţi-vă să lucraţi şi să asudaţi.

-Iar aceştia sunt elevi şi profesori de la liceul unde a învăţat mama mea, liceul Traveler’s Creek. Sunt motivaţi. Aruncă o privire peste umăr. Sunteţi motivaţi?

De data aceasta, izbucniră în urale. Adrian se uită din nou spre cameră.

-Atunci haideţi să începem încălzirea.

Patruzeci de minute mai târziu, Lina îşi luă sticla de apă.

-A fost bine.

-Chiar că. Vreau să văd filmarea, dar...

-A fost al naibii de bine! Uite ce e, îmi făceam griji că puştii ar putea să înceapă să se prostească sau să certe între ei, să tâdă de cei pe care i-ai ales – puşti şi profesori – pentru a reprezenta oamenii care nu prea sunt în formă.

-N-am făcut decât o parte, dar nu cred că o să fie cazul.

-Nici eu nu mai cred, acum. Şi, dacă totul decurge fără man incidente, cu pauza de două ore pentru prânz şi revenirea după următoarea parte, s-ar putea să ne ţinem de program. Vreau să-ţi spun un lucru.

-Bine.

-Puştiul ăla, Kevin? Nu vreau să-l scoatem prea mult în evidenţă. Se vede că îl face să se simtă stânjenit, dar poţi să te interesezi dacă ar vrea să lucrezi tu un pic cu el, unu la unu. Parte din stânjeneala lui vine din faptul că e uşor supraponderal şi că nu prea e în formă. Şi e un act de curaj din partea lui să participe la proiectul ăsta.

-Mereu ai făcut aşa, murmură Adrian.

Instantaneu, Lina se crispă.
-Poftim?

\- Mereu te-al concentrat asupra tuiv.i care arc nevoie de ceva 4*nrşi tt vrea, dar nu poate să-l ceară. Mereu am admirat asta la ea. Asta te face să te pricepi atât de bine la meseria ta.

-Am... Ce să zic? Mulţumesc.

-Deja am vorbit cu el fix despre asta, pentru că, din câte se pare. gchia nu sare departe de trunchi. I-am pus la punct un program pe care să-l poată face acasă, de unul singur – părinţii il susţin. Şi ost vina sâptâmânal la studioul meu, ca să-i pot evalua progresele -Oi un plan de nutriţie inclus.

\- Bineînţeles. L-a început acum o săptămână sau aşa ceva. Deja văd ceva îmbunătăţiri. Ce-ai zice să te ţin la curent cum evoluează lucrurile?

-Mi-ar plăcea. Lina nu întinse mâna spre ea, nu era stilul ei, dar o întrebă: Relaţia noastră e mai bună?

-Da, mama. Pentru că aşa era stilul ei, Adrian se întinse să o sărute pe obraz. Relaţia noastră e mai bună.

Duminică seară, după două zile pline de agitaţie şi transpiraţie, dar productive. Adrian stătea pe salteluţa ei de yoga, turceşte, cu palmele sprijinite pe genunchi, cu ele în sus.

-Uniţi-vă palmele pentru rugăciune, aplecaţi-vă în faţă să acceptaţi exerciţiile pe care tocmai le-aţi făcut. Şi Namaste. Zâmbi, felicitări tuturor! Tocmai aţi absolvit cursul Fimess pentru toţi. Şi cu notă maximă.

Participanţii începură să se ridice cu greu, să bată palma între ei, ba chiar să se îmbrăţişeze.

-Mulţumesc că aţi fost alături de noi! rosti Lina, uitându-se în cameră. Nu uitaţi... aveţi grijă de voi, mereu să vă străduiţi să fiţi ®ai buni. îşi petrecu un braţ pe după umerii lui Adrian. Fiecare a e o şansă nouă. Numele meu e Lina Rizzo.

. -Iar eu sunt Adrian Rizzo. Reveniţi oricând vreţi să faceţi l sport cu noi.

Se întoaneră, iar în sală continuau felicitările exprimate bătând Palma şi prin îmbrăţişări.

-Tăiaţi! Gata! strigă Hector. Bună treabă, oameni buni!

Până demontară tot, adunară echipamentele de filmare şi hainele care rămăseseră nefolosite, amurgul se lăsă ca o şoaptă. Când ieşiră, Lina se opri imediat când cineva îi rosti numele.

Adrian văzu un om pe jumătate ascuns de umbre.

Mâna dreaptă i se strânse în pumn; se ridică pe vârful pici» orelor

Bărbatul doar tăcu un pas în faţă, cu o şapcă în mână şi un zâmbet uşor pe chip. Oarecum cunoscut, îşi dădu seama, punând o mână pe braţul mamei ei, preventiv.

în cai că...

Dar mama ei scoase un hohot surprins.

-Matt? Matt Weaver! Ei, ce să lic... Doamne! Matthew..

Apoi, pornind spre el, îl cuprinse în braţe şi îl îmbrâtişă.

Adrian îl văzu cum închise ochii o clipă şi expiră.

-Adrian, îţi prezint un vechi prieten. Matt, ea este fiica

-încântat de cunoştinţă. Semeni tare cu mama ta. Cum de-am ajuns să avem copii mari, Lina?

-Dumnezeu ştie.

-De la început, vreau să vă prezint condoleanţe pentru domnul Rizzo. Am venit şi la ceremonia comemorativă, dar erau atât de mulţi oameni şi n-am vrut să vă deranjez.

-Niciodată nu ţi-a plăcut aglomeraţia.

-Asta nu s-a schimbat. Şi... ăăă, băiatul vărului meu, Cliff, a fost aici, cu voi.

-Cliff, sigur, jucătorul de fotbal. Ca tine.

-Ah, ce vremuri! Când zâmbi scurt, o mică gropiţă apăru în colţul drept al gurii lui. Nu vreau să vă reţin. Mă întrebam dacă nu cumva ai vrea să luăm ceva de mâncare şi să mai stăm de vorbă, după atâţia ani.

-A, ce să zic... Am organizat o petrecere de încheiere a filmărilor la restaurant.

El dădu aprobator din cap, învârtind şapca în mâini.

-Altă dată, atunci. Altă dată.

-De fapt, cei din distribuţie şi din echipa de filmare se vor instala în spate, poate chiar se vor împrăştia un pic. Dar pot să aranjez să obţin o masă pentru noi. Ara ceva influentă asupra proprietarei.

Adrian zâmbi.

-Mă ocup eu să vă fac rost.

-Ne vedem acolo, Adrian. Tot o camionetă conduci, Matt!

_Am venit cu berlin», din efte-mi aduc aminte, nu-ti prea J».T* «* mergi cu camioneta.

(n timp ce mergea spre marina ei, Adrian cântărea întâlnire» .incest bărbat. Maxilar patrâd», pâr de culoarea paielor, albit la ¡Umple, bărbierit bine, ochi timizi şi blânzi. Momentul acela în ¿»re zâmbise ţi îi apăruse acea gropită... Interesant lar la sfârâitul serii, totul deveni ţi mai interesant, când Adrian »duse să regleze conturile.

-îi iau de aici, Jan. Scuze, ştiu că ne suprapunem cu închiderea
estaurantului.

-Nu-i nici o problemă pentru mine. La Rizzo's ne plac grupurile mari, vesele şi flămânde.

-Clar ne potrivim descrierii. Aruncă o privire în jur şi văzu *A* doar câteva mese mai erau ocupate în sala de mese principală. Nu îi văd nicăieri pe mama şi pe prietenul ei.

-A, da. Au plecat acum vreo jumătate de oră. M-a rugat să-ti spun că se ducea la el, să vadă ferma lui Matt. Jan îi întinse bonul tu tranzacţia pe card. în locul tău, n-aş sta trează să o aştept. -Mulţumesc, am... Poftim?

Cu ceva care semăna cu un hohot amuzat, Jan se aplecă

-Când lucrezi într-un restaurant cât am lucrat eu, înveţi să ateşti oamenii. Limbaj corporal, expresii, tonul vocii, gesturi şi «a mai departe. Ce-am văzut la ei... Aş zice că erau doi oameni care se îndreptau către un final romantic. Iubiri vechi, draga mea. j -Da, dar...

-îl cunosc pe Matt de mult. E un bărbat de treabă. Aş adăuga ci amândoi păreau fericiţi şi aveau o groază de lucruri de discutat.

-Ce să zic, e... e ceva. Nu sunt sigută ce anume. O să-i trimit acasă pe cei rămaşi în spate. Oricum, mare parte din ei trebuie să iină la mine acasă.

Se hotărî să nu spună nimic, nici măcar lui Hatry şi lui Mimi. fa pur şi simplu prea ciudat.

Când ajunseră acasă şi Harry comentă că se părea că Lina se ⁝ dusese la culcare, Adrian scoase un hohot strangulat şi răspunse: -Cred că da.

Dimineaţa următoare, se trezi devreme şi făcu un antrenament scurt în timp ce restul ocupanţilor casei dormeau. Intrând

iri bucătărie, fileu niste *frittata* pentru mic-dejunul de *rUmm-Wm* şi le băgă în cuptor, cu inima plina de speranţă.

Verifică aparatul de cafea, să se asigure că avea rezervorul plm adăugă nişte cafea boabe Tn compartimentul respectiv, după car» făcu un smoothie pentru ea.

Se aşeză la masa de bucătărie, cu smoothie-ul ci şi rahleta. «ă citească e-mailurile primite de la cei care îi urmăreau materialele Când auzi uşa din fată deschizându-se şi închizându-se, se gândi că vreunul din oaspeţii ei ieşise să ia ceva aer curat. Totuşi, când ridică privirea, dădu de mama ei, care venea către bucătărie.

Presupusese că Lina se întorsese târziu, nu anticipase că rămăsese peste noapte. După câteva clipe de gândire, se lăsă purtată de instinct.

-Sunt convinsă că ştii că eşti pedepsită.

-Amuzant, ce să zic

Când Lina întinse mâna după o cană şi programă maşinăria aceea complexă să îi facă o cafea, sprâncenele lui Adrian se înălţări

-Cafea? Tu?

-Din când în când. Totul se reduce la moderaţie şi alegen bune, nu privare de orice plăcere.

-Mi-aş dori să îi fi spus asta şi unei fete care iubea cu pasiune coca-cola.

Lina o privi.

-Şi eu.

-N-am vrut să fiu aspri Uită ce-am spus. Şi să ştii că o să beau o coca-cola. Se ridică şi scoase o sticlă din frigider. Aşadar.... tu şi Matt Weaver.

-Nu e nimic serios. Nici unul dintre noi nu-şi doreşte aşa ceva.

Cu cana ei de cafea neagră, Lina se aşeză la masă, cu Adrian.

-Deci nu e nici o scânteie între voi.

-Oho, ba o groază. Lina îşi trecu mâna prin părul drept şi aranjat. Şi atunci, şi acum. A fost drăguţ să-l văd din nou, să depănăm amintiri... Doamne, trei decenii. El şi băiatul lui mai mic administrează ferma. Băiatul cel mare a făcut Dreptul şi profesează în districtul vecin. Fiica lui e asistentă şi locuieşte la nici zece kilometri depărtare. E divorţat de vreo doisprezece ani şi are cinci nepoţi. Sorbi din cafea. Dar şi acum, ca şi atunci, el e legat de ferma lui, iar eu de cariera mea. Mereu a fost ceva între noi.

«»cum îmi dnu scama cS nsa vn li mereu. Dar vrem lucruri total g*nte fe viaţa. Am avut o partid» de sex plin» de nostalgie şi a ,-wr încflntStor. Apoi zâmbi. Şi am convenit ca, atunci când vin mono. atflta timp cât amândoi o s» rămânem liheri – ceea ce se pme că ne dorim amândoi – să mai facem sex nostalgic. -Aventuri de-o noapte. Mama mea...

-N-am trăit treizeci de ani f»ră să fee sex, Adrian. Pur şi simplu ¡Tiu să fiu selectivă şi discretă. Ceva miroase minunat.

-Fac nişte *firittata.*

-Frittaxa... Lina o studie pe Adrian peste marginea cânii cu .atea. Se pare că gena Rizzo se manifestă clar la tine.

-Şi încerc să o cultiv... şi uite că mi-am adus aminte. Mă întreb dacă ar trebui cumva să scoatem o carte de bucate. Reţete sănătoase – dar gustoase. Rizzo şi Rizzo. Găteşte *bine ca să te stmp bine.* Sau ceva de genul.

-Am putea să ne gândim. Ştim amândouă că eu nu calc prin bucătărie, dar... Lasă-mă să mă gândesc, o să mai discutăm data viitoare când o să vin în oraş. Acum îmi beau cafeaua şi apoi o să mă schimb. Se mai numeşte şi acum drumul ruşinii?

-Mai mult ca o glumă, între prieteni.

-Prefer să evit orice discuţie.

Amuzată, Adrian îşi trase tableta din nou în faţă. Văzu un e-mail nou, de la detectivă, pe adresa ei personală.

Adrian,

M -am fntors în Washington şi aş vrea să programăm o mtăl- nire săptămâna aceasta, dacă e posibil. Bineînţeles, voi pregăti un raport scris, dar aş vrea să vorbesc cu tine, personal. Te rog să mă anunţi în ce zi şi la ce oră ai fi disponibilă, iar eu o să-mi fac programul ftt consecinţă.

Toate cele bune!

Rachael

Adrian îşi verifică agenda, luând în considerare orele la care *abilise să se ducă la şantier, să se întâlnească cu Teesha, pentru : a discuta chestiuni de afaceri, şi cu tânărul ei elev, pentru evaluarea progreselor.

Răspunse U c-mail, enumerând datele şi orele respective ca (und ocupate, dar spunând că restul săptămânii îl avea liber. Îşi putea schimba activităţile curente în funcţie de întâlnirea cu detectiva. Asta era frumuseţea în a fi propria şefă, îşi zise. Apoi puse tableta deoparte şi îşi alungă aceste gânduri din minte. Mic-dejunurile de rămas-bun nu erau compatibile cu gândurile negre.

Adrian citi următoarea poezie la jumătatea săptămânii, cu câteva ore înainte de întâlnirea programată cu Rachael. Poetul se întorsese la o singură foaie de hârtie şi un plic alb, simplu.

Ştampilă poştală din Omaha.

O citi aşezată pe veranda din faţă, cu Sadie la picioarele ei, privind-o cu atenţie.

-Sunt bine. Nu-ţi face griji.

Vine vara fn sfârşit, pentru tme ultima.
Aşteptarea s-a-ncheiat, şi a mea, şi-a ta.
O să vină vremea, din nou ne-om întâlni
Şi cu moartea ta, viaţa *mea* se va împlini.

21

-Sunt bine, zise din nou. Dar cine face chestia asta nu e deloc bine, oricât de diferite ar fi definiţiile acestui cuvânt. A ta, a mea, a noastră. Ce Dumnezeu e chestia asta.'

Se ridică rapid pentru a începe să meargă încolo şi încoace pe verandă, în timp ce un colibri tot dădea târcoale ca un nestemat zburător unui dispozitiv de hrănite pe care Adrian îl atârnase de o creangă de copac.

-Şi ultimul vere... ce înseamnă! Mă omoară pe mine şi-şi atinge un ţel sau sugerează că o să fie ceva gen crimă-sinucidere? Mă omoară pe mine şi-şi ia şi el zilele? De ce încerc să înţeleg un nebun? îşi apăsă degetele peste ochi. Cineva trebuie să-i dea de cap...

Ui lăsă mâinile moi pe lângă corp şi «c ultă la tcifiliiniril» W lun lor, la versant» veni şi bogaţi, la copacii înfrunziţi, la dronul înalt dintr-o parte a casei, încărcai cu flori roz şi lurdui» -Un lucru l-a nimerit. Clar, vine vara. Şi ştii ceva.' Si eu m-w> săturat de aşteptat.

Poate era impulsivitate, poate era necugctarc, dar nici ca-i pa» în momentul acela, pur şi simplu nu îi păsa. Intră şi se duse la et* să se schimbe în echipament de sport. Se machie – cu mare griji După ceva dezbateri interioare, îşi dădu prin păr cu nişte fixa»., şi îl coafă într-o coadă aproape de creştet.

-Sexy, dar fără să mă străduiesc prea mult, nu-i aşa, Sadie? Cmc spune că n-ar trebui să arăţi cât mai bine când arunci mânuşa Hai să facem o declaraţie, ce dracu'!

Căţeluşa coborî cu ea în studio şi se instală lângă şemineu. în timp ce Adrian îşi pregătea echipamentele pentru înregistrat Avea să pună totul pe blog. Mai mult ca sigur, nemernicul u urmărea blogul. Apoi avea să pună totul şi pe conturile ei de p* reţelele de socializare, ca să fie tacâmul complet.

-Hai să vedem cum îţi place, ticălosule.

Apăsă pe butonul de înregistrare şi schiţă un zâmbet radios. -Bună, tuturor! Numele meu e Adrian Rizzo şi m-am gândit să facem o postare bonus săptămâna asta. Pur şi simplu, nişte exercit« rapide pentru energie şi eliberare de stress, când aveţi nevoie de aşa ceva. O să fie o postare dificilă. Dar vreau să o fac publică, mai ales pentru poet – ştii cine eşti! E uşor să amâni lucrurile, dar cu ce te alegi? Cu nimic şi n-ajungi nicăieri, nu-i aşa? Eşti nefericit, stretat, dacă amâni să iei măsuri concrete pentru a obţine ce vrei cu adevărat. Poţi să dai vina pe altcineva, poţi să spui că lumea întreagă îţi pune piedici, dar până la urmă, totul se reduce la propria persoană. Se bătu uşor cu pumnul în dreptul inimii. Când te simţi atât de rău, când eşti atât de trist, de

furios, ridică-te şi pune-te în mişcare. Sinceră să fiu, exerciţiile astea nu sunt pentru începători, dar poetul acesta mă urmăreşte de mult timp, deci această postare bonus e mai degrabă pentru cei cu experienţă. Trei serii de câte trei minute şi treizeci de secunde fiecare. O să facem fandări în faţă, cu genuflexiuni. Făcu un pas înapoi pentru a ilustra mişcările.

«Tipii r itir

jjn nou fntr-o fandate. Genunchiul în linie dreaptă cu glezna, jnutatca lăsată pe faţă, lăsaţi genunchiul din spate cât mai aproape x podea. Apoi schimbaţi piciorul. Aveţi grijă să vă lăsaţi încet Apoi genuflexiune. Apoi lăsaţi-vă în jos, sprijiniţi de mâini şi «duceţi picioarele alternativ în faţă – bine – apoi din nou sus pentru sărituri pe loc, cu picioarele înainte şi înapoi, în sincron *a* mişcări din braţe. Apoi repetăm totul, seria a doua. pornind cu piciorul stâng înainte, apoi a treia serie, schimbând picioarele, când dreptul, când stângul. Ilustră fiecare mişcare, după care îşi dădu pe spate coada. Aceste exerciţii necesită andurantă. forţă, solicitând abdomenul. Puteţi să le duceţi la sfârşit’ Nouă minute. Gândiţi-vă la obiectiv. Am setat cronometrai, şi iată că începem.

Pomi cu mişcări rapide, menţinând contact vizual cu camera, numărând mişcările.

-Dacă ajungeţi la punctul vostru maxim, opriţi-vă să vă reveniţi. Concentraţi-vă bine şi reluaţi. Nu-i nici o ruşine să ajungi la limită, ruşine e să nu încerci cu adevărat niciodată. Pieptul sus, capul sus. Mai jos la genuflexiuni, fundul înapoi! Jos! Sprijin în mâini, piciorul în faţă, sprijin în mâini, celălalt picior. Mişcaţi-vă! Mi s-a spus că vine vara, aşa că haideţi să ajungem în cea mai bună formă. Voi, eu, noi toţi. Suntem pregătiţi! Acum sărituri cu sincron de mâini şi picioare!

Nu se putea opri, nu voia să se oprească. Spusese ce avea de spus, în sfârşit.

-Seria doi. Dacă nu aveţi poziţia corectă, luaţi o pauză, apoi reîncepeţi. Vă provoc să treceţi la treabă!

Inima îi bubuia în acelaşi măsură de satisfacţie şi de efort. Sudoarea îi acoperea pielea, dar îşi tot ducea ochii la cameră, continuând să se mişte şi în a treia serie.

Pentru cel care o urmărea.

-Şi au trecut nouă minute. Răcoriţi-vă, faceţi ceva mişcări de întindere. Felicitări tuturor celor care au încercat. Acum intraţi în rutina voastră preferată de răcorire, coborâţi-vă pulsul, întindeţi muşchii ăia atât de solicitaţi. Şi nu uitaţi... Viaţa mea este doar a mea, să o trăiesc cu putere. Dacă ai impresia că mă poţi opri, te înşeli. Voi da departe îndoielile şi teama pentru că eu sunt la cârma propriului destin. Apoi izbucni în râs. Da, e

un pic cam

*11» I NOUA
ROI1H< I'

«reţv». dar »'« arată că toţi suntem poeţi. Până dtifa vuf.«r* Adrian Riîio vă salută! Rămâneţi ¡11 formal Rămâneţi putem»«

*LI» I NOUA ROIIH< I

Ltinân hlmarea o dată, după care o încărcă pc blug, şuh num»*» de Provocarea Bonus ţi o postă ţi pc conturile ci dr *vx* i.il moi«#

-Pun pariu că o să te enerveze. Bine.

Se hidrată, după care făcu vreo câteva miţtări de întindere

-Hai atară, Sadie, ţi o să lăsăm telefonul aici. Pentru *ci.* » momentul în care Teesha o să vadă asta – ţi probabil va fi prim» din mulţi la care o să ajungă –, o să se supere foarte tare. Hai <i mergem afără, să vedem dacă au mai crescut roşiile.

Teesha nu avu nevoie de nici douăzeci de minute pentru a da năvală. Veni cu paşi furioşi în spatele casei, unde Adrian îi anine» mingea lui Sadie, care era în extaz.

-Când nu răspunzi la telefon, e ca şi cum ţi-ai băga degetele în urechi şi ai începe să cânţi: La, la, laaaa.

-Poate, da, dar voiam să mă linişţesc un pic. Te mişti repede.

-Vreau să ştergi postarea – de tot. Ştii bine că pot să fac ţi eu asta, am autorizarea necesară, dar...

-Ştii bine că e alegerea mea. Şi să "las filmarea pe blog e alegerea mea.

-E alegerea greşită.

-Crezi? Şi să suport totul în tăcere atâţia ani a fost cea corectă? Să las alţi oameni să se ocupe de asta, deşi totul e îndreptai împotriva mea? Asta a fost alegerea corectă?

-Poliţia, Rizz, FBI-ul, acum şi detectiva aia particulară... Profesionişti. Aşa că da, asta e alegerea inteligentă.

-Şi chiar cu atâta ajutor, tot am primit altă poezie azi.

-Mi-am dat seama. Teesha îşi trecu palmele peste faţă. Şi îm* pare rău. Ştii că îmi pare rău, dar cum o să te ajute în vreun fel faptul că îl provoci?

- Pentru că e un laş ţi un tiran şi trebuia de mult să îi comunic cumva că ştiu asta.

-Ce zice-n poezia de azi?

wrm *11» I NOUA
ROI1H< I'

-Nne, vil cu mine acasă şt stai acolo până arunci. Ar pure» fi |t nici un kilomcini distanţă, Adrian.

-S*l at putea fi la dracu'n praznic, în Omaha un hi vreun al» îndepărtat. Şi tocmai de aceea a trebuit să fac ceva. Nu por d mai continui aşa. Şi-a atins parţial scopul. Se joacă cu mintea mea. Urăsc ideea de a deschide corespondenţa. Şi da. da. mi va sugerat să închid căsuţa poştală, dar concluzia a fost şi că sigur ar păsi altă modalitate de a lua legătura cu mine.

-Dar ar putea face o greşeală folosind această altă modalitate.

-Ar putea, poate. Şi oricum ar avea numele meu pe ele, deci ar ajunge la poştă oricum. Fără adresa expeditorului. Nu e o soluţie. Nu ştiu nici dacă asta este, dar mă simt mai bine. Simt că am făcut ceva să îl lovesc şi eu pe el.

Scoţând un şuierat, Teesha îşi scoase telefonul când începu

-E Harry. Bună, Hany. Da... stai puţin... da, ştiu. Sunt chiar lângă ea acum. Mhmm. Îi întinse telefonul. Vrea să vorbească cu tine.

-Fir-ar să fie!

îl lăsă să îşi verse nervii pe ea.

-Nu, nu şterg postarea şi ce rost ar avea, dacă deja are peste două sute de vizualizări? Una dintre ele e probabil a lui – ei – hai să zicem că e vorba de un el, e mai simplu. Nu-mi pare rău că am fScut-o pentru că, la naiba, simţeam nevoia să lovesc şi eu. Nu, stai un pic. Trase aer în piept. Vă spun asta, atât tie, cât şiTceshei: îmi pare rău că vă supără, că vă face să vă îngrijoraţi. îmi pare tău că o să îi supăr şi o să îi îngrijorez pe mama şi pe toţi ceilalţi. Totuşi... felicitarea pe care mi-a trimis-o după moartea bunelului m-a rupt to bucăţi. Iar poezia de azi a distrus ce mai rămăsese. Am terminat, Harry. Am terminat. Să ştii că îi dau telefonul Teeshei acum.

De cum o făcu, se duse la minge, o luă şi o aruncă din nou.

Câteva minute mai târziu, Teesha o îmbtăţişă din spate.

-Să ştii că te iubim, Adrian.

-Ştiu, tocmai de aceea îmi pare atât de rău că vă faceţi griji. Ştiu, crede-mă, că nu a fc»t o manevră

sigură şi înţeleaptă. Dar... Teesha, simţeam nevoia să lovesc şi eu, în sfârşit. Simţeam nevoia de a simţi măcar că am preluat măcar parţial controlul situaţiei.

- turelei! asta. Şl te înţeleg »1 pe line suntem prietene >î» p*_ mult timp pentru a nu te înţelege.

-Şi reciproca e valabili, aşa că îmi parc tare rău ci ti am *(,. $i mai multe griji. Ţine minte însă că am luat şi toate ce le Ui» măsuri înţelepte. Poliţişti, FBI, defectiva particulară, sisteme > securitate, cursuri de autoapărare, câine mare...

Sadie lăsă mingea la picioarele lui Adrian şi se uită adorat* la ea.

-Da, e o bestie. Bine. O mai îmbrăţişă o dată, după care« retrase un pas. Dacă stau să mă gândesc, eu nu ştiu dacă aş ti put» rezista cât ai făcut-o tu. Iar când contraataci, loveşti serios, nu glumă. Ticălosul ăla o să aibă nevoie de o trusă de prim, al doilea şi al neilea ajutor pentru lovitura pe care i-ai administrat-o. Iar acum trebuie să plec. Ne vedem mâine, când te voi tortura cu bugetul pentru mobilarea centrului pentru tineret.

-Centrul pentru tineret al familiei Rizzo.

-Bine, bine. Deci te-ai hotărât la nume.

-M-am gândit şi m-am tot răzgândit. Să-l numesc după bunici, după bunelul – având în vedere că a fost ideea lui pentru viitor.’ Dar ideea asta o împărtăşea cu buni. Şi totuşi, ei n-ar fi fost aici. n-ar fi avut mijloacele necesare să ia în calcul măcar această idee. fără părinţii lui. Iar eu n-aş fi fost aici şi n-aş fi putut să transform această idee în realitate fără ei toţi, inclusiv mama. Aşa că e .familia Rizzo” şi poţi să adaugi în buget şi placheta cate va fi pe faţada clădirii.

-Mai vorbim noi despre asta. Se uită în jos, la Sadie cea cu răbdare de fier. Măcar învaţă şi tu să mârâi!

După ce plecă Teesha, Adrian luă din nou mingea.

-Mârâitul nu e stilul tău, nu-i aşa, iubito?

Aruncă din nou mingea, apoi din nou şi din nou, încercând să-şi adune curajul necesar pentru a-i spune lui Rachael ce făcuse.

-Predici, Sadie. Cred că o să mi se servească încă o predică. De ce sunt predicile mai dureroase decât o palmă sănătoasă peste obraz?

Mim ii
înr”

IK I NI>RA
RORFRTS

„|nl. etegnnt,»• « potrivea«_1 cu clădirea Vot» ceva ce

Aiurit hunicii ei

MllSYf'NmfA'I fNfl f'l' f [1] >

Pomi (ncă un mesaj când ajunsese să aibă doar trei opţiuni

Adnm. suni *blocata* în *trafic.* Acum estime; cil *a/ung* pe *la*

sase. Putem *reprograma, dacă* c prea idrnu pentru ane

Adrian aruncă o privire la ceas şi îşi dădu seama că detectiv» Jeşa trecuse de jumătatea distantei până la ea.

Nu e *prea târziu* pentru mine. *N-am nici* un *plan* anume

pentru seara asta.

-Nu-i aşa, Sadie? Ne petrecem seara aici. doar noi

două.

Grozav, răspunse Rachael, ne vedem în vreo treizeci

Trecură aproape patruzeci până Adrian văzu maşina urcând dealuL Dar petrecuse acest timp cu folos, hotărându-se ce plachetă să comande şi aducând un platou cu brânzeturi şi o carafă cu vin.

Sadie aşteptă până ce Rachael se dădu jos din maşină şi o recunoscu, începând să dea din coadă, care se lovea cu bufnete ritmice de podeaua verandei.

-îmi pare tare rău, începu Rachael, dar Adrian flutură din mână, oprind-o.

-Nu e cazul. Mi-am făcut toate treburile pe care mi le propusesem. Şi mă pregăteam să beau un pahar cu vin. Ştiu că ai un drum lung de întoarcere, dar aş zice că meriţi şi tu unul, doar dacă n-ai prefera altceva.

Rachael se uită la carafă şi scoase un oftat.

-Mi-ar plăcea la nebunie un pahar. Mulţumesc. Două accidente uşoare, rosti când luă loc. Un carambol şi tot traficul s-a blocat total.

Luă paharul întins de Adrian şi rămase nemişcată pentru o clipă. Purta o pereche de ochelari de soare cu lentile de culoarea ambrei şi un sacou bleu peste un tricou alb.

-Ai un mic paradis aici.

-Si m* străduiesc cât pot să îl incn(în cât nwi hm» Anul tw» înccnc rutenlc de un» singură cu o grădină de légiit şi sunt în culmea fericirii că am deja nişte roşii şi nişte .miei s-au tormái. Şi sunt îngrozită că o să lac ceva să le distrug.

-Sare amară, diluată în apă.

-Da! Surprinsă, Adrian izbucni în râs. Bunica mea era convinsă ci ăsta e secretul. Şi tu te ocupi de grădină .'

-Locuiesc în oraş, deci am plante doar în ghivece şi în jardiniere. Nimic nu se compară cu o roşie culeasă cu mâna ta. Aşadar...

-înainte de a începe, trebuie să-ţi spun şi să-ţi arăt. Am primit altă poezie în dimineaţa asta. Luă dosarul pe care-l pusese pe scaunul alăturat şi îl aşeză pe masă. Ştampila poştei din Omaha. Am fotocopiat versurile şi plicul.

Rachael îşi înlocui ochelarii de soare cu unii de citit şi parcurse poezia.

-Mai direct ca de obicei, stabilind clar un interval de timp.

-Vara, care stă să înceapă. Trebuie să-ţi spun că am reacţionat.

Rachael o privi peste rama ochelarilor de citit.

-Cum?

Adrian pur şi simplu deblocă ecranul tabletei, accesă videoclipül şi, întorcând-o în aşa fel încât Rachael să poată să vadă bine, apăsă butonul de început.

Detectiva sorbi din paharul cu vin şi urmări totul fără nici un comentariu până la final.

-Si ai postat asta azi.

- Da, pe blog şi pe conturile mele de pe reţelele de socializare. . M-am uitat de câteva ori pe comentarii şi până acum nimic ieşit | din comun.

Rachael dădu aprobator din cap şi îşi lăsă ochelarii pe piept, susţinuţi de lănţişorul petrecut pe după gâtul ei, privind-o în ochi pe Adrian.

-Eşti o femeie inteligentă şi ai ştiut că emiterea unei asemenea provocări ar putea declanşa o accelerare, chiar o confruntare. De-asta ai făcut-o.

MOŞTENIREA I
INfel FIR

decât să-ţi dau
sfaturile
mm că roi-as

.Am nit aşteptat de când aveam şaptesprezece am în loc sâ

¡^hunătătească, situaţia a devenit mai gravă.

* .Asta aşa e. Având în vedere că nu ai aşteptat, vom evalua „malta a*a cum e' *-)aca acc,t vidcoclipîl determină să emită vreo ^^„înţare în comentarii sau pe reţelele de socializare, putem să ¡, localizăm adresa IP. Ceea ce ştiai deja.

-Da. Sunt convinsă că şi el ştie asta, dar ar putea posta la mânie, totuşi. Se mai întâmplă. Chiar şi celor care nu sunt bolnavi ,i obsedaţi.

-Corect, aşa că vom monitoriza totul cu mare atentie. Pot să mă consult cu agenta care se ocupă de cazul tău, să o ghidez în aşa fel încât să facă şi ea acelaşi luciu.

-Ţi-aş rămâne recunoscătoare.

-între timp, am un raport. Băgă mâna în poşetă. Ceva progrese

-Ai fost la Pittsburg.

-Da. Reporterul care a publicat articolul despre cine era tatăl tău s-a mutat acolo în urmă cu câţiva ani. Lucrează pentru un site de bârfe.

-Şi nu crezi că el e în spatele acestei tărăşenii?

-Nu, şi a fost interogat de autorităţi de când ai început să primeşti poeziile astea. Atacul din Georgetown, moartea lui Jonathan Bennett au generat foarte multă atenţie în presă. înainte de asta, mama ta – şi tu, prin legătura ta cu ea – a fost şi ea tinta unei asemenea atenţii, în principal pozitivă, dar au existat şi relatări negative, bineînţeles. Niciodată reacţiile nu sunt de o singură natură. Iar unii oameni au criticat-o că e nemăritată, sugerând că ar duce o viaţă promiscuă – ceea ce e mai degrabă un eufemism faţă de unele formulări – pentru că nu voia să spună cine era tatăl tău.

Adrian îşi blocă ecranul tabletei şi o lăsă jos.

-La momentul respectiv, nu ştiam nimic din toate acestea. După ce a apărut articolul acela, după ce s-a întâmplat în Georgetown, unii dintre aceşti indivizi au atacat-o mult mai puternic. Pe la colţuri s-au spus lucruri foarte urâte. N-am ştiut nici asta, pentru că m-a adus aici, m-a lăsat să stau aici până agitaţia asta s-a potolit sau a dispărut cu totul. Calmă şi stăpână pe

sine acum. Adrian luă o gură de vin. M-a protejat, în felul ei, şi contraatacat, a muncit mai mult şi şi-a dezvoltat cariera. Nu ave

oprit# de nimic. Cândva. i-am luat în nume «fa ,,, ambiţia asta. Acum pot să l-o admir.

-Dar au apărut din nou articole, din când în când. ReporT^j ista, Dennis Bruwite, a încercat să rcinvic subiectul. .1. r , '•eden- c# prima oară ti stimulase cariera, pentru – ev» timp *

- Ştiu, dar astea au (ost mai uşor de ignora[1]. Mama <■ •> ule--^ forţă şi pur şi simplu refuză să vorbească despre ai est subiecr în interviuri. Sau în orice situaţie, de fapt. Când Una Rizzo incu* o uşă, e aproape imposibil să o spargi.

-De acord cu tine, şi tocmai de asta în-ain dus la Pittsburgh încuiase uşa în ceea ce-l privea pe tatăl tău biologic, dar cineva o spărsese. Cum şi de ce? Mie nu-mi plac întrebările care nu au răspunsuri. E o chestiune veche, rezolvată, sau nu? Voiam *a* aflu sigur.

-Şi ai reuşit? Să afli?

-Au trecut mulţi ani de-atunci, mulţi ani în care să protejezi identitatea unei surse de informaţii, mai ales când sursa respectiva nu doar că nu mai are ce să-ţi ofere, dar nici nu mai are vreo valoare. Iar cu pot apela la metode pe care politia nu le poate aborda. Respectivul a divorţat de două ori, are trei pensii alimentare de plătit. Veniturile sale sunt... hai să spunem că sunt diminuate serios. Şi îi place bourbonul.

înţelegând, Adrian zâmbi uşor.

-L-ai mituit.

-într-adevăr, cu permisiunea mamei tale, având în vedere că banii ies din buzunarul ei. O mie de dolari – aveam permisiune să merg până la cinci, dar nu s-a ţinut deloc tare – şi a început să trăncăne. Sticla de Maker’s Mark pe care i-am cumpărat-o i-a dezlegat limba într-un mod remarcabil.

Având în vedere că era chiar sub nasul ei, Rachael întinse un pic de brânză pe un biscuit subţire ca o foaie de hârtie.

-Doamne, ce bună e! Ce e?

-*Rusdco* cu ardei roşu.

-Uimitoare. Aşa, după ce i-am dat banii şi a băut câteva pahare de bourbon, am aflat toată povestea. Sursa lui de informaţii a fost Catherine Bennett.

-Nu... nu înţeleg.

an«» şi *tr»u»tri«tc Se făcuse că nu vede, r ,i «a nu-v piardă „,ltil de viată, familia, statutul În universitare 51 în < "minutare *y,* «pes a aflat de existenta ta. Soţul ci făcuse un copil, iar asta, ₜ pare, • zguduit-st din temelii. Din ce am reuşit să-mi dau seama.

>, |<x să îl înfrunte şi să rişte să se ajungă la divorţ, a început să ia .««nlf – sau mai degrabă să ia mai multe pastile decât până arunci.

Vsliuiu, Xanax şi alte asemenea pentm a rezista, dar vă vedea ţeste tot, |ie rine şi pe mama la. Bebeluşul Yoga era în curs de ! deveni o marcă foarte cunoscută – poate chiar devenise deja. «tirea tolera aventurile soţului, dar nu şi reamintirea constantă 3 soţul ei făcuse un copil în afara bulei în care ca îşi menţinea omilia cu atâta grijă.

-Ea a dezvăluit totul presei, rosti meditativ Adrian. El a dat \ma pe mama, pe mine – niciodată pe el însuşi –, dar cea care l-a distrus a fost soţia lui.

-Iar ea ar fi fost victima în toată afacerea asta, la cum vedea iucmrile. Şi el avea să plătească pentm cât o umilise. Avea să piitească şi mama ta. Şi tu. Un impuls nebunesc sau o strategie îndelung calculată, nu pot să-ţi spun sigur. Dar l-a abordat pe Browne. Avea nume, date, i-a dat şi numele altor femei – iar el «vorbit cu ele, a pus cap la cap care era modul lui de operare. La momentul respectiv, Bennett avea o legătură amoroasă cu altă audentă. O fată de douăzeci de ani. Poate că asta a fost picătura care i-a umplut paharul lui Catherinc, nu pot să mă pronunţ. Dar tmtele ei eraţi tu şi mama ta, voi aţi fost subiectul principal. Un profesor de colegiu care se încurcă cu studente – nu e un subiect care să afecteze pe cineva, sincer, în afara celor implicaţi direct. Dar acelaşi bărbat care a făcut un copil cu o femeie care-şi lansase cariera împreună cu acel copil? Biletul lui către glorie, aşa a văzut Iucmrile Browne.

-Cu alte cuvinte, în loc să-l părăsească, s-a hotărât să ne distrugă pe noi, şi pe el.

- Iadul nu are nici o furie... mai ales când furia respectivă fier- soe în suc propriu mai mult de zece ani. Dar tu şi mama ta nu aţi fost distruse. Aţi supravieţuit, aţi înflorit. Iar Jonathan Bennett? Nu doar că a fost distrus, ci şi-a pierdut şi viaţa. Murise după ce atacase un copil, două femei şi un copil, copilul lui din punct

de vedere
biologic. bl loc
Astfel
să fie victima
iiiiliirrraia n
« ,,

C* «devenit soţia unui bărbat caic umblase din IWi 1|t) beţiv răutăcios şi violent, capabil sil tacă rău unui copil l.,r r,,.„, această atenţie negativă s-a reflectat asupra ei, putertiii , |,Mr

-Şi crezi că ea ar putea li în spatele chestiunii

ăsrela'fji e, trimite poeziile?

-Nu, pentru că a murit, s-a sinucis luând o supradoză de dicamente, acum aproape paisprezece ani. Dar ai doi fraţi vitregi

-O, Doamne.

Nu putu să nu se ridice în picioare, să fiică vreo câţiva paşi« să-şi cuprindă braţele ca într-o îmbrăţişare.

-Nikki, în vârstă de treizeci şi şapte de ani, şi Jonathan Junior, treizeci şi patru de ani. Ai nevoie să facem o pauză?

-Nu. Nu. Continuă.

-N-am putut să stau de vorbă cu nici unul dintre ei încă. Junior nu e de găsit nicăieri, de vreo zece ani trăieşte izolat, de când şi-a primit moştenirea – considerabilă, căci părinţii mamei lui erau bogaţi – a dispărut efectiv. O să mai încerc să dau de el. Nikki are un post de consultant. Călătoreşte la diverşii ei clienţi pentru a pune la punct planuri de afaceri, să revizuiască planurile deja întocmite, să limiteze cheltuielile şi să mărească profitabilitatea. Lucrează la Ardaro Consulanrs de cincisprezece ani. E foarte apreciată.

-Deci călătoreşte.

-Des şi prin toată ţara.

-Omaha. Ultima poezie a venit din Omaha.

-Ar trebui să ajungă în San Diego, Santa Fe şi Billings în delegaţia în care e plecată acum şi ar trebui să se întoarcă acasă, în Georgetown, spre finalul săptămânii viitoare. Am de gând să port o discuţie cu ea. Nu are cazier, nu e căsătorită, nu are copii. Locuieşte – singură, din câte se pare – în casa în care au copilănt

ea şi fratele ei. Casa cumpărată cu banii mamei ei. Mi-a fost descrisă ca fiind liniştită, muncitoare şi plăcută. N-am aflat să aibă prieteni apropiaţi, dar nici duşmani.

-îşi vede de viaţa ei. Nu aşa se spune?

-Chiar aşa. Fratele are câteva pete pe cazier. Tulburarea liniştii publice sub influenta băuturilor alcoolice, conducere în stare de ebrietate, câteva acuzaţii de acte de violenţă care au fost retrase.

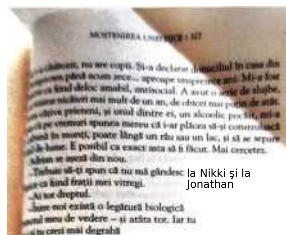

la Nikki şi la Jonathan

- nesemnificativa, din crezi că unul dintre că fiica, pentru că mereu călătoreşte – _ ^şa cum era cazul cu mama lor.

_£ foarte posibil ca ea să le fi insuflat aceste resentimente. -Da, văd cum ar fi posibil. Iar tatăl lor a murit acoperit de ne, a murit pentru că mama ne-a protejat pe mine, pe ea însăşi ii. Aşa că pot să dea vina pe noi şi pentru asta. Mama rs murit, şi cred că poate să dea vina pe noi şi pentru asta. Şi a _mi cu puţin timp înainte de sosirea primei poezii.

-Posibil ca această ultimă pierdere să fi declanşat o criză psi- L Peste care s-a suprapus lansarea primului tău DVD. Dar xsmnea temporală chiar se potriveşte cu teoria mea. Totuşi, aed cu tărie că unul dintre ei, sau chiar amândoi, trimite a mesaje, trebuie să mai vorbesc cu nişte oameni. Pentru mt convinsă că aici e vorba de ceva mai mult decât de nişte *H* Am plecat cu întârziere din Washington pentru că m-am ■d stau de vorbă cu încă una dintre femeile cu care Bennett a « o relaţie extraconjugală. Locuieşte în

Foggy Bottom. Pe axa ‘ă, relaţia ei cu el a avut loc cam cu un an înainte de a laţia cu mama ta. A fost foarte comunicativă şi, în timpul fimtiei, am întrebat-o dacă a primit vreodată ameninţări, vreo mie trimisă anonim. Dacă i se întâmplase să se simtă ameninţată 'da mai departe. N-a primit scrisori, n-a primit apeluri ciudate, • amnuă Rachael, luând încă un biscuit. Dar s-a mutat în urmă cu . di mulţi ani din cauza unei spargeri şi a unei tragedii personale.

iMwiiti |||»|>.I|I|'.' ce x divortat, 11 plinii dinnim ..iiv, impulsivă. .11 >11» lubii nou – pentru un wi-t-ltrnd | >r<>|>ii ıı|(ı(“” lami >> i*- "">» el **acasă** lu cu. Cu să nll»!l grijă de < a*.i, j(1 purte lymru n inul schimba atmosfera, căci fusese »orui-.luu,, '«'în lneVa " în,m* '»1 casă. Son» u foni Împuşcată dc tr„ı|(> n son,rı'- Au fbu turuie mul multe obiecte, lui ruri ile val,*,,- pare **că** a fost vorba de un jaf care u mers prost.

~ U»r tu nu eşti dc aceeaşi părere.

-Nu. Am fiicut deplasarea în Foggy Bottom pentru că ilucuu, •« raama unei alte femei al cărei nume se reKăsea pe luta Im ' ine – numele pe care i le dăduse reporterului. Cu minări absente, Rachael întinse brânză pe încă un biscuit. Dă-mi voica adaug că o să dureze ceva până o să dau de toate persoanele dc pe lista aia. Căsătorii, divorţuri, mutări în alte oraşe. în cazul acesta, mama locuieşte în Bethesda, aşa că a fost uşor de contactat, bria că fiica ei fusese încurcată cu un bărbat mai mare decât ca, în anii de colegiu. Un bărbat căsătorit. O aventură, nimic mai mult. Am vorbit cu mama pentru că femeia în cauză a fost omorâtă, înjunghiată, în urmă cu câţiva ani, în timp ce-şi făcea plimbarea de dimineaţă, ca în fiecare zi. A fost atacată pe o potecă din noidui Californiei, unde locuia cu soţul şi cei doi fii.

Cu mişcări foarte atente, Adrian luă carafa de vin şi îşi mai puse în pahar.

-Amândouă avuseseră aventuri cu Jon Bennett.

-Iar numele lor se regăseau pe lista care i-a fost dată reporterului. Aşa că, fie că aşa a fost sau nu, Catherine credea că fuseseră încurcate cu el. Poliţiştii sigur nu au avut lista respectivă şi nid vreun alt motiv să facă legătura între o moarte prin împuşcare dinn-un jaf în Washington cu una prin înjunghiere, în California. Singura legătură e că proprietara casei unde a fost împuşcată prima victimă era o femeie, ca şi a doua victimă, care a absolvit Universitatea Georgetown. în ani diferiţi. Am vrut să-ţi prezint aceste informaţii cât mai repede. O să mă apuc imediat să caut informaţii şi despre celelalte femei de pe listă.

Adrian luă încet o înghiţitură de vin.

-Şi mama e pe lista aia.

-Am luat legătura cu ea şi o să-şi ia măsuri de siguranţă.

Nu pot să spun că nu e în nici un pericol, dar este mai probabil

„ rf^ectivul – os« vorbesc ca şi „.m ari, „,. ide un bărbat, ca atK-nwl simplu – s» SC fl concentra! asupra i.. iiruf, e posibil să

^rionete sfl se ocupe st de ca mai târziu. Iar j.iile Îţi *unt **jarMrtf pe,** aşa a fost de la început. Omul .iua în , l.nmânte pir şi simplu pentru efl exişti. Faptul ci re-at n3u.it t-a ripif lui .n» t-a diminuat statutul. Şi te consideri vinovaţi de moarte; ntllui lui şi pentru sinuciderea ulierioari a mamei sale Daci c d mergem pe această teorie şi reciteşti poeziile. învînoviţtrea duşmănia sunt clar acolo.

-Da, confirmă Adrian. Da, sunt.

-Mai mult de atât? Ai succes în domeniul dc activitate ales, te bucuri de o anumită celebritate. Nu ai plătit cu nimic faptul d naşterea ta a fost o insultă pentru el. în plus, eşti o femeie tânără şi foarte atrăgătoare, cu resurse financiare considerabile şi o moştenire de familie admirabilă. Moştenirea lui e reprezentată 3c adulter, abuz, sinucidere, umilire publică.

-Să-mi facă mie rău n-o să schimbe cu nimic asta, dar înţeleg logica teoriei tale. Şi acum ce facem? O să le prezinţi informaţiile sstea celor de la FBI, de la poliţie?

-Da, însă aş vrea să le contactez şi pe celelalte femei, dacă I se poate, mai întâi. Sau pe cât de multe le pot găsi. Şi vreau să stau de vorbă cu Nikki Bennett. Dacă pot să-mi susţin mai bine | teoria, autorităţile vor fi cu atât mai dispuse să o interogheze, să | facă demersurile necesare pentru a-l găsi pe fratele ei. Şi dacă pot face legătura între unul dintre ei sau dintre amândoi şi crimele I acestea, să îi pună sub acuzare.

-Bine, bine, zise din nou Adrian, cu o mişcare hotărâtă din cap. Pentru că sunt de părere că ai dreptate. Lucrurile se leagă foarte bine. Deja ai descoperit mai multe în câteva săptămâni decât au făcut-o restul în atâţia ani.

-Mi-ar plăcea să-mi asum meritele, însă am intervenit în cazul ăsta târziu şi cu o perspectivă proaspătă. Şi fără un teanc de alte dosare pe birou, astfel că am putut să mă concentrez pe acesta, doar pe acesta. Plus că am avut noroc cu momentul în care am intervenit. Dennis Browne era deja pregătit să spună tot. De cum a făcut-o, mi-a oferit piste solide pe

care să pornesc.

-Nu-mi pasă. Adrian gesticula cu paharul. Tot ce ştiu e că, pentru prima oară, am un motiv pentru care se întâmplă toate astea

si por «a că cred
efectiv că i se
vor termina m
femeile
dl l. femeile
acelea: douri:
închise ochii:
Şie* s-ar putea
fie tuai
multe.

-O»« s-ar putea să hc mai multe.

-Câte nume sunt pe listai

Rachael fşi întârzie un pic răspunsul, luând ultima sura de vin.

-Treizeci şi patru de femei în ultimii paisprezece ani înainte de moartea lui. Despre care ştia ea. în medie, au tost mai mult de două pe an.

-Treizeci şi patru? Mi se pare un comportament mai degrabă de dependent de sex decât de afemeiat pur şi simplu. Şi sigur a ros-o pe ea, pe soţie. N-avea cum să nu, indiferent cât de mult a încercat să se convingă că eta ceva normal. Copiii îşi dau seama când e ceva în neregulă acasă. O simt.

- De acord. Psihopaţii sunt aşa din naştere sau se formează pe acest tipar? Circulă o mulţime de teorii în acest sens. în cazul de faţă, aş zice că ambele sunt valabile. Dacă nu mai ai nevoie de nimic de la mine, eu o să pornesc spre casă.

-Nu. Nu, dar mi-ai dat multe subiecte de gândire.

-în raportul scris o să găseşti mai multe detalii punctuale. Dacă ai întrebări de orice fel, contactează-mă. între timp, ai grijă de tine.

-Aşa o să fac. Sper că drumul de întoarcere o să fie mult mai liniştit decât cel până aici, adăugă Adrian în timp ce se ridicau amândouă.

-Aş zice că nu prea are cum să nu fie. Mulţumesc pentru vin – şi pentru brânza aia.

-Stai puţin, să-ţi pun restul la pachet.

-Nu trebuie să...

Dar Adrian deja fugise înăuntru. Ieşi la fel de repede, acoperi platoul cu brânzeturi cu folie de plastic, adăugă biscuiţi şi măslinele din care o văzuse pe Rachael servindu-se într-o casoletă cu capac şi adăugă o sticlă mică de S. Pellegrino.

-Mama e cea care te plăteşte. Dar astea sunt de la mine.

-Atunci le primesc cu plăcere, mulţumesc! Ţinem legătura,

O privi pe Rachael cum se îndepărta, apoi îşi lăsă o palmă pe capul lui Sadie.

-M-a luat greaţa. Greaţa, zău. Nici nu m-am mai gândit la copiii lui de... Nici nu ştiu dacă m-am gândit vreodată la ei. Penmi

ţţ*. «ilrt pktoorcir bizar de mol. bizar dr moi por şi «impln. . v «ni EI «• aplec# prntm « al petrece brntil< ţa- iliafrit gâriii Im c^ţte. o* »# * bucure dc alinarea dată ile corpul el, Simplul gând v.Ş<S»-*M (¡Andlt atât la mine, că s-au gândit la ininc Infr-un m<*l •r* >V dezaxai, mă umple dc i;rcaţA.

Rimase aşa pin« sc simţi mai sigură pe ca. A|«.i mai rimase «,p*c În aceeaşi poziţie, gândindu-sc la tot cc atlase

TreNiia să citească raportul, n-avea cum sA evite asta. Si. având I b vedere că nu putea să suporte nici mAcnr ideea de a mânca, avea i «a* tacă un smoothie – iar apoi avea să-şi impună să îl şi bea.

Oupicare...

Cănd Sadie intră în alenă, stomacul lui Adrian se crispă. dar du« când se ridică, recunoscu maşina lui Raylan. Şi torul se calmă mediat. Ba chiar reuşi să arboreze un zâmber când el sc dădu jos dc b \olan. Când Sadie ;i Jasper porniră în goană unul către celălalt.

-Ai fugit de copii?

-Pentru scurt timp. Nu pot să rămân mult. Monroe face o beţie de chitară cu Bradley, iar Mariah a catadicsit să se joace cu ţţun. Dar nu pot să rămân mult.

-Dacă ai venit să mă cerţi pentru comportamentul meu nesomn!, s-ar putea să am nevoie de încă un pahar cu vin şi deja am •Aut unul şi jumătate.

-Nu e cazul.

Urcă pe verandă, mirosind a iarbă şi a primăvară.

-Da, şi sunt un pic transpirat, dar... îi cuprinse chipul în palme a o sărută. Uşor, îşi spuse ea, aşa cum ar fi sărutat pe cineva uşor bolnav. Teesha mi-a spus ce s-a întâmplat, pe scurt.

-E încă supărată pe mine.

Raylan mişcă dintr-o mână înainte şi înapoi.

-Din câte am înţeles, ţi-a zis vreo două, şi la fel şi lui Harry. în i inc, m-am uitat şi eu la videoclip. într-o zi va trebui să-mi explici ; a mie cum să fac trecerea aceea din Hotare în săritură fără să-mi rup vreun os important. Şi, da, poare că a fost vorba de un impuls nesocotit, dar... strălucit...

-Poftim?

-Ai vrut să-i dai un genunchi între picioare şi ţi-ai atins orna, fără să-ţi ieşi vreun moment din rolul de antrenoare. Doar

II)-I NI.IHA
Horn'li I'

nişte txîn un honţu duc# i«ţi uh ■ 11
Ai Minţii nevoia sA i d»i un pumn. mu că ni fă< ut .. L
ID I Ni IHA
Horn li'l
(
în chestia asta.

-Ma susţii...

-Vrei sa »lii dacA-mi doresc sA nu ti fAcm .111,1 ’ lu rnr,, u, tele prin păr – ţi el un pic transpirat. SA nu h primit 1I1A *pnr„*, S8 nu o (i primit nici pe prima? Sigur că-mi d<iresc I *hr* purem a *[* frecăm o lampA cu toţii şi n-o sA iasA nici un duh din ea Inrs* t cu cărţile pe care le avem în mână.

Adrian se uita lung la el şi începu să plângă.

-Ei. hai acum... O trase într-o îmbrăţişare. Ai avut o zi de rah»

-Foarte de rahat. Ai venit... Ai venit şi mi-ai spus exact o aveam nevoie să aud.

Iar acum se putea lăsa în voia emoţiilor un pic. să lase lacrimii, • să se reverse, pentru că o făcuse.

-Ai avut pe cineva în vizită, murmură el. Două pahare de va , două farfurioare...

-Pe Rachael McNee. Defectiva particulară.

-Şi asta a făcut ziua să fie şi mai de rahat?

-O, Doamne, şi încă în ce fel...

-Lasă-mă să o întreb pe Teesha dacă poate să mai ţină ei cop» în frâu încă o jumătate de oră. Ca să poţi să-mi povesteşti.

Adrian îşi apăsă faţa mai tare de umărul tui.

-O, da, te rog.

Intră în casă şi se duse mai întâi să-şi dea cu nişte apă rece pe faţă, după care aduse pe verandă câte un pahar de limonajă pentru fiecare. Era o opţiune mai bună decât vinul, în momentul de faţă, îşi zise.

Apoi luă loc şi îi povesti tot.

-în primul rând, se pare că mama ta a găsit o detectivă particulară de prima mână.

-Da, aşa e. Rămâne atât de calmă şi... pare că o interesează cum mă simt. Faptele concrete contează mai mult, dar nu trece cu vederea cum mă simt. Şi asta mă ajută.

-Mereu ajută o asemenea atitudine. în al doilea rând, nu e nevoie să-ţi spun eu că, dacă teoria ei se adevereşte, motivul e pur şi simplu praf în ochi. Nu e nevoie să-ţi spun asta pentru că nu eşti vreo proastă sau genul căreia să-i placă să facă pe martira.

, -Deci... spune-mi mai degrabă ce am nevoie să aud. Sunt i conştientă de asta, Raylan, dar mă ajută, din nou, mă ajută să aud lucrurile astea spuse cu voce tare. M-am delimitat de mult, de foarte mult timp, de factorul biologic al naşterii mele. Bărbatul acela nu reprezintă şi nu a reprezentat nimic pentru mine şi, în afără de o legătură pur genetică, nu cred că e prezent în fiinţa mea. Deloc. Iar situaţia asta ar fi fost mai greu de acceptat dacă nu i-aş fi avut pe bunici şi, privind în retrospectivă, pe mama. Fără Mimi şi Harry, fără Teesha, Hector şi Loren. Fără Maya şi mama ta. Fără toate astea, rosti, arătând către oraşul din depărtare. Pentru că am

putut să fee asta, deoarece aveam toate aceste prraoane şi I, „ „t, . m-am gândit niciodată la copiii, la soţia lui, la uimii < > r,nr

-Pentru că nu fee parte din viaţa ta. Raylan rnir, cuvinte într-un mod neafectat – iar asta o ajura l >e c <• *f.„y* Dacă vreunul sau amândoi te-ar fi contactat, ar fi încercat ^ contează din ce motiv – să stabilească o legătură, pi rate că lucttiriV ar fi stat altfel. Dar n-au făcut-o. Sau poate au încercat, (|srni| într-un mod aşa, ca în emisiunea lui Oprah.

-Clar n-au făcut-o. Raylan, dacă vreunul dintre ei, sau amân. doi... femeile acelea două...

El îşi puse palma peste a ei.

-Acele două femei nu ştiau. Nu erau puse în gardă. Din nu stm ce motiv, se vrea ca tu să fii. Dar uite care e treaba...

îi ridică mâna la buzele lui, într-un gest care lui Adrian i s-a fi părut irezistibil de romantic în alte circumstanţe.

-Sunt criminali, îi luă ea vorba din gură. Sunt criminali nebuiu, obsedaţi, violenţi şi vor să termine ceea ce tatăl lor a început când a încercat să mă arunce în jos pe scară.

Raylan îi sărută mâinile din nou, cu ochii lui veni aţintiţi asupra alor ei.

- Dar nu vor termina nimic. Detecti va ta de primă mână o să adune suficiente probe ca să fie arestaţi amândoi. între timp, ai putea să faci o călătorie, să te duci în altă parte – într-un loc liniştit, sigur, departe de ochii lumii – până termină ea.24

-Unde? într-o cabană în munţi, într-o casă pe o plajă, într-un apartament din Paris sau în alt oraş? Raylan, aş fi singură. Ce se întâmplă mereu cu femeia aflată în pericol când pleacă să se ascundă de personajul negativ într-un loc izolat şi teoretic sigur şi secret?

-Asta-i în filme şi-n cărţi-

-Care, de cele mai multe ori, sunt bazate pe evenimente reale. Personajul negativ o găseşte pe femeie, iar ea e singură. Dacă vin, să vină să mă atace aici. Aici, unde poliţiştii pot ajunge în cinci minute, iar prietenii şi iubiţii de nădejde chiar mai repede de atât. Unde cunosc fiecare cotlon al acestei case. Nu sunt singură aici şi mă simt mai în siguranţă aici decât oriunde altundeva. Şi cred că Rachael o să facă exact ce-a spus. Să strângă suficiente do vai încât să fie arestaţi.

N-«i cum sS te aştepţi ce eu sa stau liniştit ştlindii-tr singu-

-Nu, dar alternativele sunt toate mal rele dc-atât.

-Poare. Iar acest „poate" ma face să nu te contrazic. C> zici de ,<*M>cuin iau copiii vacanta, mergem cu toţii undeva.

-IV

Raylan zâmbi, un zâmbet care conţinea şi o provocare.

-Nu-mi spune că ţi-e frica s8 pleci într-o vacanţa de varS, cu ii jai copii ţi tot atâţia câinii

-Nu mt-e frică de nimic. Nu am mai plecat într-o vacanţa ; ,jcvârata de foarte mult timp.

-Deci e cazul. Eu votez pentru un loc cu plajă, ţi la fel vor zice şi copiii, ceea ce înseamnă că votul tău nu prea contează. O să vid ce găsesc. Acum trebuie să mă întorc.

-Da, mâine e zi de şcoală.

-Da, aşa e. Dar o trase în picioare şi, de data aceasta, nu o inită ca şi cum ar fi fost uşor bolnavă. Să încui uşile, bine? Apoi mai faci un tur ca să te asiguri că sunt toate încuiate şi apoi să activezi sistemul de alarmă. Şi apoi să-mi dai un mesaj înainte şi te bagi în pat.

-Bine. Să ştii că m-ai făcut să mă simt mai bine decât smo- othie-ul cu leale pe care o să mi-l *fac* pe post de cină.

-Doamne, Dumnezeule, chiar sper că e cazul! O sărută din nou, rapid, după care începu să coboare treptele. Eu, unul, nici c-osă pun gura pe aşa ceva. Hai să mergem, Jasper!

-Sunt surprinzător de gustoase.

-Asta e o minciună oribilă, de-a dreptul oribilă. Fu nevoit să îl împingă în maşină pe Jasper, care nu avea nici un chef să plece. Eşti mai bună de atât, să ştii.

-Bine, e un gust pe care ajungi să-l apreciezi în timp.

Raylan dădu negativ din cap.

-Doar pentru asta, să ştii că o să mănânc o pungă de Cheetos după ce culc copiii. Să-mi dai mesaj.

Aşa avea să facă, îşi propuse ea, în timp ce se ducea să adune vasele de pe masa de pe verandă. Avea să încuie, să mai verifice o dată, după care să armeze alarma. Şi avea să doarmă mai liniştită, ştia, pentru că Raylan venise la ea şi îi spusese ce avea nevoie şi

audă.

lift I
NCIRARIWil r-

îşi umplu cu activităţi tul restul săptămânii ' " . mai-mal stătea să dea pe dinafără.

Pc lângă munca ci, printre care sc număra şi [1] ■>« .r„-r variantă tiimisă dc Hector pentru Firness pentru mc. i*w* yr,r şi o conversaţie lungă, pe FaceTittic. cu mama n

Aceasta indusese predica la care se aşr< pia şi < ■ . în contradictoriu -şi compromisuli <le ambele pâri, r«*, . privea editarea materialului filmai.

Apoi începu cumpărăturile serioase de plafontcre *ti* ari. ce, robinete şi baterii, vopsea şi sisteme de joc pentru cern*. Chiar şi cu ajutorul semnificativ oterit de Kayla, i.i jură în gir« să nu se mai ocupe niciodată, absolut niciodată, de un proiecz ir renovare majoră.

Toate acestea îi menţinută mintea ocupată cu chestiuni firea până ce Rachael luă legătura cu ea, vineri după-amiază. Reusue 4 dea de alte trei femei. Aparent, una decedase din cauze naturait după o bătălie îndelungată cu cancerul. Una fusese găsită, bături jefuită, pe o alee din New Orleans, unde administra un bar. Cea de-a treia fusese împuşcată în ceafă, în maşină, după ce pleca* dintr-o cameră de motel unde îl lăsase pe bărbatul cu care avea o relaţie extraconjugală.

Poliţiştii din Erie, Pennsylvania, îl cercetaseră îndelung a amănunţit pe soţ, dar alibiul acestuia fusese de neclintit. Deocamdată, rezumă ea, erau cel puţin patru.

Aruncă o privire la ceas. Raylan avea să ajungă în curând, ar asta era bine. Avea să-i umple el mintea şi să o lase să verse ax ce tocmai aflase. Nu ştia ce avea de gând să ia de mâncare, dar orice ar fi fost, puteau să mănânce pe verandă, la aer. Având în vedere că plouase toată dimineaţa, atmosfera mirosea a proaspăt şi a curat. Avea şă se hotărască ce vase să scoată când avea ai vadă ce urmau să mănânce. La fel şi cu vinul.

Neavând mare lucru de făcut, se schimbă – într-o rochie simplă, priraăvăratică, veselă şi feminină. îşi prinse părul la spate, într-o coadă pe ceafă, şi lăsă câţiva cârlionţi liberi. Lăsându-şi tălpile goale, făcu o piruetă rapidă în oglindă şi-şi decretă ţinut» de-a dreptul perfectă pentru o cină relaxată – şi romantică, spera ea – în aer liber, acasă.

Au:l lătratul lui Sadie înainte să distingă sunetul motorului, dat teşi pe veranda de În etaj, de unde văzu muşina lui Raylan ^pnipiindu-sc. Şi el o văzu pe el. CI imagine pe cinste, iu spuse, Irmela cu rochie vaporoasă lăngă balustrada verandei de la etaj, cti un câine uriaş lângă ea şi încadrată de jardiniere din care se revărsau (lori.

Avea să fie a lui toată seara, toată noaptea. 1 se părea o idee neverosimilă.

-Ce avem de mâncare?

-Hai jos şi'O să afli.

Adrian coborî în grabă, căci – urmând instrucţiunile primite – încuiase uşile.

Când deschise uşa din fată, jasper ţâşni înăuntru, ca el şi Sadie să-şi înceapă fără întârziere reunirea plină de bucurie şi salturi energice.

-Crezi că vor ajunge vreodată în stadiul: „Salut, mă bucur să te văd?” se întrebă Adrian cu voce tare.

-Nu.

-Mă iau şi eu după ei.

îl cuprinse în braţe pe Raylan şi îl sărută până aproape că-şi dădu ochii peste cap.

-Câinele e clar cel mai bun prieten al omului. Arăţi senzaţional.

-Am hotărât să sărbătoresc întoarcerea soarelui îmbrăcându-mă cu o rochie. Rar se-ntâmplă aşa ceva. Iar aia nu arată ca o sacoşă cu mâncare gata preparată.

-Asta pentru că nici nu e. O să aprind grătarul, să-ţi fac o friptură.

-O friptură?

-Orice persoană care bea smoothie-uri cu kale arc nevoie din când în când de o doză de came roşie.

-Ai idee cât de mult fier conţine kale?

-Nu, şi nici nu-mi prea pasă. Aşeză sacoşa pe blat, scoase fripturile, apoi doi cartofi enormi. Şi ce e friptura fără cartofi copţi?

-Fiecare dintre ăia ar putea hrăni o familie de patru persoane. Luă unul în mână, să vadă cât de greu era. Dar aş putea face un lucru interesant cu ăştia.

Ca şi cum s-ar fi apărat, Raylan îl luă pe al doilea.

-Lucrul ăsta interesant implică şi kale?

-Nu. Implică unt, ierburi, condimente şi gi u nul

-Atunci tute ocupi de cartofi. SroiiH<npiinK;îi u mi» i. .1 „,

Să nu re prind că mii judeci!

-Osă-mi suspend acest impuls dacă putem iii îmbog.înîn pun» ta de salată cu câteva chestii pe care le am la îndemână ţ

-Fie voia ta! Am experienţă în acest domeniu. P,,tii *r* 1 ,,„ 1 încrederea în mine. îi dădu şi al doilea cartof. O să las ăsria în mâinile tale capabile şi o să pornesc grătarul.

Când se întoarse în bucătărie, Adrian stătea lângă hiatul lr bucătărie, împacheta cartofii în folie de aluminiu.

-Curtea ta e grozavă. Am plantat şi noi una-alta. Florile arată bine, iar legumele se dezvoltă bine. Dar nu sunt grozave, ca ale tale

-Produci compost în gospodărie?

-Am tot vrut să mă apuc. <

-Nu mai pierde timpul cu intenţiile şi apucă-te. îsi sublime cuvintele bătându-l de două ori, ferm, în piept. Pune umărul la salvarea planetei, fă compost şi apoi foloseşre-l, iar grădina ta poate să fie şi ea grozavă. îi întinse cartofii. Ar trebui să-i pui pe grătar, căci o să fie nevoie de vreo săptămână, două să se pătrundă, la cât de mari sunt. O să deschid o sticlă de vin roşu bun. Şi-apoi putem să ne aşezăm pe veranda din spate, să admirăm grădina mea grozavă. Am primit un raport de la Rachael, cu progresele pe care le-a făcut. Aş vrea să-ţi povestesc, ca să epuizăm subiectul şi să nu mai fie nevoie să mai vorbim şi să ne mai gândim la asta

- Bine. Se aplecă şi o sărută pe frunte. O să facem să fie totul bine.

Aşa, îşi dădea ea seama, se manifesta părintele din el. Nevoia de a alina, de a oferi siguranţă. Adrian nu credea că avea traume legate de figura paternă – bunicul ei preluase acest rol în toate privinţele. Şi îl avusese şi pe Harry. Totuşi, această latură a lui Raylan i se părea foarte atrăgătoare.

Raylan se întoarse, puse fripturile şi mixul de salată în frigider, după care luă sticla cu vin.

-Hai să ne aşezăm.

Adrian aduse un castronel cu măsline şi unul cu

migdale. Dacă în el se manifesta gena de părinte, în ea era cea care o îndemna I să-i hrănească pe ceilalţi pentru a le alina problemele.

Mrtfîn înite «cr adAnc în piept În timp ce rl rum* vin Al dreptate în legătură cu grădina »1 curtea. Mereu mi-a plăcui 4 sfiit l* grădinărit, să »lau acolo cu bunicii, chiar»(când eram ₘKă. $1 acum, că fac totul singură, toi Imi place.

-înainte, mă văităm şi mă jeluiam că trebuie să plivesc ţi să | fee toate cele... Acum, că nu mai c ceva nou, eu o să fiu cel care «culte pe Bradley şi pe Mariah văitându-sc şi jclmndu-sc.

-$i cândva îşi vor aduce aminte cum lucrau în grădină cu tine şi îşi vor semăna şi ei grădinile lor.

-Aşa-mi place să cred. îşi schimbă poziţia pe scaun şi se uită în ochii ei. Spune-mi.

-Rachael a găsit alte trei femei de pe listă. Toate sunt moarte, lina foarte clar din cauze naturale. A murit din cauza cancerului («os. Dar celelalte două...

-Nu din cauze naturale.

Adrian dădu negativ din cap.

-Nu din cauze naturale. Una a fost omorâtă în bătaie pe aleea în spatele barului pe care-l deţinea, în New Orleans. Iar persoana care a omorât-o i-a luat ceasul şi poşeta.

-Ca să dea impresia că a fost vorba de un furt, de o tâlhărie.

-Da. Cealaltă era în Erie, Pennsylvania. Era în maşina ei, parcată. A fost împuşcată în ceafă de cineva aflat pe bancheta în spate. Asta a fost concluzia anchetei. Fusese la un motel, cu cineva care nu era soţul ei.

-L-au investigat pe soţ?

Adrian dădu afirmativ din cap, gândindu-se că stăteau şi vorbeau despre crime cât timp grătarul scotea fum, cât timp fluturii dansau în jurul florilor şi câinii alergau prin curte.

-Delegaţie în afara oraşului, avea un alibi solid. Au cercetat, să vadă dacă nu cumva a plătit pe cineva să comită crima. Concluzia poliţiştilor, după multe investigaţii? Nici măcar nu ştia de aventura soţiei. în fine, cele două crime s-au petrecut la ceva ani distantă, la . câteva mii de kilometri distanţă, prin metode diferite. Nu a existat | nici un motiv să se stabilească vreo legătură între ele.

-Până acum. Deci sunt patru din... câte erau?...

treizeci şi patru. : Opt virgulă cinci la sută.
Adrian lăsă să-i scape un hohot.

-Eşti din specia Tecshcl. Iubitor de marcm-ir« i

-Matematica c adevăr. Ilar asta înseamnă , i im înrr,. marja care indică un criminal în seric. I.tmif.i nu *t* În rr<- . ■

-Nu ştiu. Dar Radinei c dc părere că *e* probabil n .. şi altele. O, Doamne... Se cutremură odată, apoi mu lui , „ de vin. Cea mai veche crimă pe carc a descoperit . , , t *r peste doisprezece ani – la nici un an după prima poezie pe —. am primit-o.

-Deci a trecut de la trei ani la doi. Asta a descoperit detectr Si probabil că nu a stat cu mâinile în sân cinci ani de zile ¡mi râu. O apucă de mână. Sunt nişte constatări dure, dar...

—Nu, nu, exact asta vreau acum. O abordare directă, logic- iâtă să o dăm cotită. Nikki Bennett e în delegaţie, se întoarce Jc , cea mai recentă sarcină de serviciu, aşa că Rachael trebuie să mw aştepte ca să stea de vorbă cu ea. Câteva zile, oricum, căci Nikki de obicei trece şi pe la clienţii mai vechi, să verifice progresele înregistrate, să mai intervină o dată sau ce-o mai fi făcând. Face parte din modul ei de lucru. între timp, Rachael încearcă să mat găsească femei de pe listă.

-Eu, unul, nu suport când cineva încearcă să-mi spună cum să-mi fac meseria, dar n-ar trebui să prezinte toate datele astea celor de la FBI sau poliţiştilor din oraş?

-Aşa are de gând. Estimează că o să dureze cam o săptămână să pună cap la cap informaţiile pe care să le prezinte autontătilor. să construiască o pistă clară pe care ei să o investigheze. A îdenun- cat legătura – toate erau pe lista lui Catherine dar temeile acestea locuiau şi lucrau în zone diferite, nu se cunoşteau între ele şi au fost ucise în moduri diferite. Nici una dintre ele, din câte s-a aliat în anchete, nu primiseră vreun fel de ameninţări. Nici o poezie.

-Deci trebuie să îi convingă. înţeleg. Pe mine m-a convins.

Luând sticla, Adrian îi reumplu paharul lui Raylan, după care făcu acelaşi lucru cu al ei. Grătarul fumegând, lluturi, câini, vui. Câteva elemente de normalitate care să contrabalanseze toate informaţiile astea îngrozitoare.

-Ceea ce n-a zis, şi văd că nici tu n-o faci, e că nu au primit poezii pentru că nu erau adevărata ţintă. Femeile acestea nu sunt motivul pentru care tatăl lui sau al ei a

fost demascat, pentru care a murit, pentru care mama lui sau a ei s-a sinucis. Poate că reprezintă

lin mtxl oribil de a se antrena sau modalităţi dc eliberare <kr stres, va actul final să poată fi prelungit.

Un timp, Raylan nu spuse nimic, di «ir ii luă mâinile într-ale lut.

-Ştiu că nu simţi că ai avea vreo legătură cu ei şi... dc re -l nînţi aşa ceva? Dar eu cred că persoana care scrie poeziile alea * simte unită cu tine. Vă curge acelaşi sânge prin vene. sunteti fraţi- Tu eşti mai importantă. Voia sau simţea nevoia să-ţi atragă atenţia, să fii conştientă de existenţa lui sau a ei.

-Dar nu ştiam cine trimitea poeziile.

-Această informaţie e pentru marea Jemascare. Când te ocupi cu scrisul, mai ales despre forţele binelui luptând cu cele ale răului – şi tot ce e intermediar – trebuie să analizezi motivaţiile, acţiunile, reacţiile. De ce ar face personajul această alegere în momentul acesta? Da, sunt doar benzi desenare, dar...

-Nu spune asta. Tu scrii ficţiuni puternice, cu personaje multidimensionale, complexe.

-Ce să zic, mulţumesc că aşa vezi lucrurile. Asta nu mă face Freud, Jung sau cine-ştie-ce alt specialist în psihologie, dar înseamnă, sau ar trebui să însemne, că trebuie să te gândeşti nu doar la ce defineşte un erou, ci la ce defineşte un personaj negativ. Ce urmăresc, de ce au nevoie? în cazul acesta, din punccul meu de vedere, de vină e femeia. Femeile.

Adrian se încruntă, ridicându-şi paharul de vin în timp ce se gândea.

-Femeile ca întreg?

-Cred că da. Femeia de la motel, de exemplu. Individul o aşteaptă în maşină, o omoară. Dar nu se îndreaptă şi asupra tipului cu care ea îşi înşela soţul. Unde era respectivul?

-Din raportul lui Rachael reiese că era încă în camera unde fuseseră împreună. Le-a declarat poliţiştilor că a făcut un duş, s-a îmbrăcat şi a ieşit, moment în care a văzut că maşina ei era încă acolo. S-a apropiat, a dat cu ochii de ea. El a sunat la poliţie. Iar poliţiştii l-au investigat şi pe el ca suspect.

-Deci ucigaşul ar fi putut, dacă ar fi vrut, să se ducă la camera respectivă, să bată la uşă şi să-l împuşte pe tip. Dacă problema era adulterul, de ce să nu fi făcut asta? Dar totul se reduce la femei, femeile sunt vinovatele. Nu tatăl care înşela, încontinuu, ci femeile cu care înşela.

-Misoginie criminală. Crezi că fini c sie vină -Nu neapărat. O mulţime de femei urăsc femeile -Corect, recunoscu Adrian. Trist, dar ndevârar -lar fiica ceea cu un post care necesită să călănaew i i poate să anmce o poezioară în cutiile poştale din diverse Inom Oricare dintre ci, sau amândoi. Dar cred că defectiva ra parne.ilars e clar pe cale dc a pune totul cap la cap şi o să laşi asra în urmă Adrian stătea fără să spună nimic, sorbind din vin şi privire) fumul care se ridica din grătar.

-Uite ce cred eu, spuse Într-un final. Cred că faptul că am pr cineva dispus să discute cu mine toate astea în loc să încerce tă dea totul deoparte ca să mă protejeze mă ajută să împing toruf într-o parte. Şi cred că faptul că am pe cineva care crede că o să pot să las asta în urmă mă ajută să cred şi eu asta. Apoi ridici din umeri. Şi, ce dracu', femeile au fost considerate vinovate de la Eva încoace. Mă întreb dacă ştiu că mama lor a fost cea care a declanşat totul.

-Dacă ştiu, atunci n-a fost vorba de o sinucidere.

Adrian tresări, trăgându-se înapoi.

-Poftim?

-îmi pare rău, m-am aventurat prea departe.

-Nu, stai... Doamne! Se lăsă pe spătar, recăpătându-şi calmul într-un mod oribil, teoria ta e logică. Ea – mama, femeia – l-a trădat pe tată. Dacă rămânem la ideea că ea, el sau amândoi na îl învinovăţesc pe tată de înşelat, ci pe femeile cu care înşela... Ea l-a trădat. Dacă ar fi continuat să închidă ochii pur şi simplu, ar avea în continuare un tată, viaţa lor, totul ar fi bine. Şi cât de uşor ar fi să îi dai nişte pastile unei persoane deja dependente de ele! Să-i dai mai multe şi mai multe, până îi vin de hac. Şi adoarme pentru totdeauna. O moarte mai liniştită. Fără violenţă, e totuşi mama. E rudă de sânge. începe cu o legătură de sânge şi se încheie cu o alta. Cu mine. Nu schimbă nimic, dar, în mod ciudat, mă ajută să înţeleg cum e posibil să fi început, să se fi format totul. -Aş putea să mă înşel total.

-în momentul de faţă, teoria ta îmi dă un fundament solid. Când cineva intenţionează să te omoare, vrei să ştii de ce. O să stau de vorbă cu Rachael despre toate astea. Mâine. în momentul de faţă, ştiu că e mult ce-ţi cer, dar hai să dăm totul deoparte.

-Aşa ouă facem, pftiă cr-o»il vrei el redeschidem «ihierrnl. Nil ţvRi sA creşti copii, **»A** deţii o companie şi să găvşn locşi penrni o viaţii personală fîiră să înveţi să-ţi îinpnrţi viaţa în mmparrimenre «parate. Deci cc-ai zice sA-ţi povestesc despre o cas,1 pe o plajă, fe insula Buck, în Carolina de Nordî

Adrian avu nevoie de câteva secunde pentru a schimba rcgismil.

-Chiar ai găsit ceva, atât de târziu în sezon?

-Am relaţii. îl ţii minte pe prietenul meu, Spencer?

-O să mint şi o să-i spun că-ţi aduci aminte de el bine şi cu drag. în fine, Spencer locuieşte în Connecticut cu soţia. Au o casă de vacanţă foarte dichisită pe insula Buck şi, de obicei, petrec mare parte din vară acolo, dar întâmplător doamna Spencer urmează să nască primul copil în iulie. în momentul de faţă sunt acolo şi au de gând să se întoarcă în vreo două săptămâni. Sper să se întoarcă, dacă totul merge bine, în august, şi în casă să stea pe rând mai multe rude. Dar putem să o folosim noi timp de două săptămâni, începând cu cinci iulie. Şi putem aduce şi căţeii, apropo, şi ei au doi buldogi. Te bagi?

-Două săptămâni? Nu crezuse că ar fi putut să găsească nimic. Şi două săptămâni... Şi ce mă fac cu toate astea?

Raylan se uită la grădină, ca şi ea.

-Aş zice că amândoi cunoaştem destui oameni care ar avea grijă de grădină, mai ales dacă pot să ia roşiile sau ce mai vor.

-N-am lipsit două săptămâni legate... niciodată. Nu stând într-un singur loc, nu într-o deplasare care să nu fie legată de muncă.

-Poţi să lucrezi de acolo, şi eu pot, când e nevoie. Casa are o sală de sport.

-Ei, acum ce joci cu mine.

-Are şi piscină şi e chiar pe malul oceanului. E o zonă liniştită, aşa că oamenii se duc acolo pentru plajă, pentru peisaje. Dacă vrei mai multă agitaţie, trebuie să te cobori spre Nags Head sau Myrtle Beach.

-Nu am nevoie de agitaţie. Pare un loc grozav.

-E şi ceva care poate să ţi se pară un dezavantaj. E la ceva distanţă de mers cu maşina. Cu doi copii şi doi câini.

-îmi pine copiii şt cAinli.
-Am observat.
-Si copiii tai o «A fie de actird cu vacanta asia ’
-Te plac. Plus ca... e vorba de plaja.
-Mi-ar plicea la nebunie sS mergem.
Doua săptămâni de plaja şi... nimic altceva. Nici nu-şi pure» închipui aşa ceva.
-Dacă ei sunt de acord – chiar de acord –, atunci să srn i vin. Dacă nu sunt, trebuie să-i duci oricum. E prea frumos -a

-Bine, atunci. Mă duc să văd ce fac cartofii ăia.
-Iar eu mă ocup de salată. Ia spune, cum îţi place friptura’
-Dacă tot e să mănânc o bucăţoaie de came, vreau să fie în sânge.
-Ei, aşa-mi place!
Gătiră împreună pentru prima oară şi mâncară pe verandă în timp ce soarele aluneca spre munţii din vest. Discutară despre copiii lui, despre centrul pentru tineret, despre munca lui, despre a ei. Lui Adrian i se părea minunat să stea de vorbă despre lucrun care contau în viaţa de zi cu zi.
-De-acum încolo, numai tu te ocupi de cartofi.
Sătul, Raţlan se lăsă pe spătar, cu paharul de vin în mână.
-Să ştii că sunt impresionată de cât de bine te-ai descurcat cu salata şi cu grătarul. Şi, ca membră a familiei Rizzo, ştii că nu mă joc cu cuvintele.
-Stai să guşti din macaroanele cu brânză pe care le fac. Doar în situaţii-limită apelez la varianta instant, adăugă când Adrian îngustă din pleoape. Am reţeta de la mama.
-Jan face nişte macaroane cu brânză excepţionale, din câte îmi aduc aminte.
-Vezi? O să le trec pe meniul nostru pentru vacanţă. Fără să-şi ia ochii de la ea, turnă ultimele picături de vin. îmi place faţa ta.
Amuzată, Adrian îşi sprijini bărbia în palmă.
-Chiar aşa?
-Feţele şi siluetele prezintă interes pentru mine din motive evidente. Am desenat-o pe a ta – faţa ta – o dată, când eram mici.

-Da?

MtlSTENIKEA I
INÉI El

|

-Exersam. Am desenat-o ?i |a- Mav-i " gfi-l IA- ..
rikrffln nmnie de demon **>i** o limbă despic .11.1 Buna n '
«pin reuşite! Uneori stăteam la Rizzo's după orr, . ând mama mi l* lucru,şi încercam să desenez fetele oamenilor cam mrrau În restaurant. Era mai uşor să desenez personaje cu mior i «ai i u Dgunle ascunse parţial de glugi, aşa că voiam «;1 exersez (>nre făcusem o mică pasiune chiar şi pe atunci.'

-Pentru desen? Clar.

-Nu, pentru tine. Poate o pasiune mică-mică. Parcă am iese nat-o pe Cassie – o mai ţii minte pe Cassie! – sub formă de mutanr ntă-şarpe, pentru că era atât de vicleană... Nu că îi purtam pică sau ceva de genul – o admiram pentru asta. Dar pur şi simplu Jesenam tata ta. Aşa că e posibil să fi simţit ceva... în mcxl clar, acum am tăcut o pasiune pentru tine. îmi place să mă gândesc la tine când nu eşti lângă mine. Ce face acum? Poate o să mă uit pe fereastră şi o să dau de ea, în vizită la Teesha, alături. Sau poate o să mă duc cu maşina la cumpărături şi o s-o văd alergând. Nu credeam că o să mai simt vreodată aşa ceva. Şi că o să vreau să simt aşa ceva.

Inima ei pur şi simplu se poticni în piept. Se ridică şi îl trase uşor de mână, astfel că Raylan îi urmă exemplul.

-Cred că ar trebui să ducem vasele înăuntru şi să le punem în chiuvetă, ne ocupăm mai târziu de ele.

-Mie-mi convine mai târziu, j -Şi putem să le dăm căţeilor ăstora cuminţi câte un os de ros 'cât ne ducem noi sus.

-Merită amândoi.

-Şi... Se apropie de el, ridicându-şi faţa spre a lui. Apoi, mai farziu, putem să ne ocupăm de vase înainte de a bea câte un cappuccino pe veranda din faţă, admirând luminile din Traveler's Creek şi să ascultăm liniştea înainte de a ne retrage din nou la etaj.

-Mă înscriu pentru toate astea, murmură el, înainte de a o săruta. Am o geantă în maşină.

Adrian zâmbi.

-Poţi s-o iei şi pe aia mai târziu. Câinii şi vasele, după care vreau să fiu cu tine. Doar cu tine, Raylan.

A doua zi dimineaţă, când Adrian se trezi cuibărită lângă Raylan, în mijlocul patului, ploaia răpăia leneş afără. Murmuml ei molcom era aproape musical. Lumina, de un cenuşiu dulct, liniştit, părea să plutească, la fel ca o perdea de voal care scăpăn în vântul care fremăta prin ferestrele deschise.

în orice altă zi, i s-ar fi putut părea închis, pur şi simplu umed şi închis. Dar acum i se părea la fel de romantic ca regatul Camebtului.

Aşa că se lipi de el, corp la corp, piele pe piele, trecându-ţi uşor buzele peste contururile feţei lui, peste asprimea bărbii de dimineaţă. Şi îl simţi întărindu-se, lipit de ea, chiar când ochii, somnoroşi şi verzi, i se deschiseră.

-Bună dimineaţa, murmură Adrian.

-Deja e promiţătoare.

-Mai mult chiar, îl corectă ea şi îi cuprinse părul în pumni, pentru a-i trage gura către a ei.

Voia fierbinţeala pasiunii, aşa că i-o dărui la rândul ei, lăsând-o să se întindă, tăciuni aprinşi care deveneau incandescenţi, scăpă- rând. Scăpărări care aprindeau o văpaie mocnită, lentă. Se întoarse peste el pentru a prelua iniţiativa, pentru a prelua controlul; luându-şi plăcerea aşa cum ştia că îi oferea lui plăcere.

Palmele puternice care i se plimbau pe corp îi iuţeau pulsul, un ritm sincronizat cu muzica ploii. Buze care căutau să alunece, să alunece, să alunece cât mai profund îi accelerau pulsul, transformându-l într-un ecou al celui al inimii lui. Voia

pwtul – pe | porte a gâtului. |H' maxilar, pe. <
.r.t.irtil ferm ’am*r«M
ţjvt.dfn nou... gura lui, un nmcxtrc minunat de «crunţii. <" «hnwvând, cu dinţi trecuţi uşor peste carne. Cl muşcătură ,Ş,INV menită *8 provoace; un geamăt suspinat iscat de ea lar r. ,a- , «cele nuanţe ale gustului lui o umpleau până ce toate simţurile amr* fa plăcere pură.

eYhii ei se aţintiră asupra alor lui, fără nici un cuvânt, şi ea (schimbi poiitia. Când îşi lăsă coapsele peste şoldurile lui, il «Hm fa ea Încet, facet, adânc, adânc, pentru a extrage o plăcere ,netitoare. Şi privi cum aceasta îl cuceri şi pe el, în timp ce pe «oacoperi total, îl purtase dintr-un vis într-un altul, în care totul era dulce,
: ierbînte şi ameţitor de frumos. Pierdut în ea, pierdut total în . MIOI ei, se lăsă în voia ei, a prezentului, a ceea ce creau împreună.

în lumina incertă, corpul ei lung şi agil se ridica peste al lui,
| «şănându-se în propriul ritm leneş, în timp ce răpăitul ploii i ii înconjura, creând o lume a lor, departe de tot, de toţi, doar odoi-

Ochii ei priveau până în adâncul sufletului lui, prin el, au- j no-venui şi îngreunaţi.

Raylan vedea plăcere în ei, putere, cunoaştere şi tot ceea ce l acea o femeie să fie fermecătoare, periculoasă şi irezistibilă.
| Când se dezintegră, aruncându-se peste culmea acelui val în continuă înălţare, capul i se lăsă pe spate, corpul i se ar- aii, iar braţele i se ridicară şi palmele îi cuprindeau şi-i frământau frumuseţea sălbatică a părului. Gemea, suspina, o tmeie acceptându-şi total propria putere, savurându-şi propriul înumf. Şi nu se opri nici o clipită, păstrând acelaşi ritm lent «constant

Raylan simţi nevoia copleşitoare de a-i cuprinde şoldurile, de > se ţine de ea pentru a se împiedica să piardă controlul şi a-şi rwira propria eliberare când ea îşi dădu părut pe spate, zâmbindu-i. Fără cuvinte, în continuare fără cuvinte.

Privindu-l, respirând într-o serie de suspine mici şi rapide, îşi „rtti palmele peste propriul corp, lăsându-le să alunece peste sâni Până ce Raylan ajunse să le simtă efectiv gustul, ar fi putut jura că k simţea gustul, după

care palmele ei coborâră din nou. Şi porniră

în explorarea corpului lui. Îşi închina poziţia, abiceptîndu-se să-i pune stăpânirea pe gura. Raylan o simţi cutremurându-i suspinul rapid când ca se ridică pe culmea celui doilea ... sunetul acela discret îi rupse zăgazurile propriei stăpâniri de sine.

-Nu pot. Trebuie...

O întoarse pe spate, ridicândti-i şoldurile. Dezlănţuit, pur şj simplu dezlănţuit, se împlântă în ea, de-a dreptul înnebunit când picioarele ei lungi se petrecută pe după talia lui.

De data aceasta, forţa valului îi scufundă pe amândoi.

Adrian se lăsă pe spate, moale, uşor îngrijorată că inima avea să-i sară din piept, de la atâta agitaţie.

-Hai să mai rămânem aşa un pic, propuse. Sau o oră. Poate o zi întreagă, până semnele vitale ne vor reveni la cote normale.

-Poftim? Ai zis ceva? Nu pot să te aud, sângele îmi pulsează tare în urechi.

-Acum un minut, pulsa în cu totul altă parte.

Raylan izbucni în râs, se strâmbă la ea, după care hohoti din nou. Apoi îşi înălţă capul şi îi zâmbi larg.

-M-ai distrus.

-Ăsta era planul. De obicei, nu-mi plac sâmbetele ploioase, dar asta a început tare bine.

-Asta-mi convine, pentru că o să-mi petrec restul zilei cu doi copii şi un câine, Într-o sâmbătă ploioasă. îşi lăsă

din nou capul în jos, pentru a o săruta uşor pe gât. Asta ar trebui să-mi dea forţa necesară să rezist.

-Şi o să-i aduci mâine, la cină?

-De-abia aşteaptă amândoi. Mo şi-a ales şi ţinuta. Bineînţeles, ea îşi alege atent ţinuta şi când e să mănânce un sendviş.

-îmi place stilul ei.

-Da, are o groază de stil. Lorilee zicea că, pe când era în burtică, probabil studia şi critica paginile revistei Vbgue.

îşi dădu seama ce spusese, întrebându-se dacă acum, când stătea gol în pat cu Adrian, era cel mai bun moment să aducă vorba de soţia lui decedată.

-în fine... Pot să fac un duş?

-Sigur. Eu mă duc la paner, să le dau drumul câinilor afără şi trebuie să încropesc ceva pentru micul-dejun.

-Da, trebuie. După aşa şedinţă de cardio, sunt lihnită

C#t Aicea duş, Raylan se întrebă cc-ar trebui să facă Iri legătură cu ce se întâmpla cu el. Dacă ar trebui să intervină cumva. ŞI cum „ trebui să o facă, dacă era cazul.

Vorbise serios seara anterioară. Nu crezuse că avea să mai simtă «u ceva. Dar iată că se întâmpla.

Ridicându-şi mâna, îşi cercetă verigheta. O purta de atâta timp încât parcă era parte din corpul lui. Dar era corect, era moral, să o mai poarte, în condiţiile în care se culca cu altă femeie?

Când, în mod clar, era îndrăgostit de altă femeie?

Nu era vorba doar de sex. Poate că aproape se convinsese că ar li putut li vorba doar de sex, că aşa era, dar se cunoştea suficient de bine cât să-şi dea seama că nu era cazul.

Ce îi zisese în ziua aceea – când îi adusese ganterele acelea afurisite? Dragostea nu e legată mereu de sex, iar sexul nu era legat mereu de dragoste.

Adevărat, absolut adevărat. Totuşi, când era vorba şi de una, şi de alta era de-a dreptul miraculos. Iar el ştia asta, pentru că avusese parte de două miracole în viaţa lui.

Şi totuşi... nu ştia ce simţea ea. Ţinea la el, clar, îi plăcea mult de el, sigur. în plus, venea la pachet. Doi copii şi un câine, îşi

Şi nu multe femei erau dispuse să accepte întregul pachet. _

Ar fi putut să o întrebe ce simţea, cum vedea ea lucrurile. în general, prefera abordarea directă. Totuşi – încă un „totuşi” – era corect sau moral să pună accent pe asta când ea avea probleme adevărate şi serioase?

Un obsedat dezaxat o ameninţa.

. Nu avea nevoie ca şi el să pună presiune pe ea, când deja era supusă la mai multe presiuni decât ar fi putut suporta oricine.

Toate la rândul lor, îşi spuse în timp ce se ştergea cu prosopul.

Avea să o ajute să treacă cu bine de această problemă, cât avea să poată. Avea să petreacă timp cu ea când putea. Şi avea să-şi lase copiii să petreacă timp cu ea atât cât voia ea.

Şi-apoi avea să vadă ce-avea să fie.

Când coborî la parter, văzu că Adrian le dăduse

mâncare câinilor din castronaşe alăturate.

-Ai picat În fix. Ştii 5« foloseşti c»prc»«>rnl’ I n mi -.ir de astea.

-în primul rând... ec sum „astea”!

-O sil mănânci un ou po^nt cu un covrig illn făină integrala, tvişic şi spanac, plus nişte iaurt grecesc cu fructe de pădure şi mnsh Aşa, o să ai parte de toţi nutrienţii necesari.

-Bine. Nimic din ce mi-ai spus nu pare a fi înspăimânră- tor. Pot să-ţi fac cafea, dar aş prefera să beau una din sticlele de coca-cola pe care le-am văzut în frigider. Asta e doza mea obişnuită de cafeină de dimineaţă.

-Chiar aşa? Se opri din ce făcea să se uite lung la el. îi făcuse cafea dimineţile dintr-un anumit automatism, pentru că preiu- pusese că asta îşi dorea. Aşa-mi place şi mie. O coca-cola rece dimineaţa. îmi permit acest răsfăţ poate o dată pe săptămână.

-De ce o dată pe săptămână?

-Din multe motive, dar o să iau şi eu acelaşi mic-dejun ca tine.

Puse mâncarea pe farfurii.

-îi făceam asta bunicului – dacă ajungeam prima în bucătărie dimineaţa. El de obicei prefera cereale cu lapte rece în timpul săptămânii, dar în weekenduri intra în bucătărie şi făcea clătite, friganele, costiţă... multă costiţă.

-Costiţa e alfa şi omega când vine vorba de mâncare.

Se aşeză la masă cu ea şi luă o gută din alternativa sănătoasă de mic-dejun.

-Dar şi chestia asta e grozavă. Nu m-aş fi gândit să pun laolaltă toate astea. Pot să încerc meniul ăsta şi cu copiii – cu omletă.

-Nu ştii să faci ouă poşate?

-Habar n-am, dar să laşi un băieţel de opt ani să mănânce aşa ceva cu soră-sa mai mică? Ar zice: „la uite, Mo, e un ochi de om!" Şi-apoi ar înfige furculiţa în el de câteva ori. „Ooo, bleah, uite, curge sânge galben din el”. Şi uite aşa, Mariah n-ar mai mânca ouă toată viaţa ei.

-îmi dau seama că ştii asta pentru că şi tu ai o soră şi făceai lucruri la fel de dezgustătoare de faţă cu ea.

-Era sarcina mea, ca frate mai mare, şi să ştii că bărbaţii din familia Wells îşi iau sarcinile foarte în serios.

-Şi când te gândeşti că îmi doream un frate sau o soră când eram mică... Ceea ce, dacă stau să mă gândesc...

Rnţlnn îşi puse mâna pe braţul ci.

-Nu. Nu tc gândi la asta.

-Nu-ţi face grl)l- Am suficiente lucruri de făcut azi încât «ă-rm rin mintea ocupată cu ele. Trebuie să fac sport, după care să mjl ocup de sarcinile domestice de sfârţit de săptămână, apoi să mă uit facă o dată la versiunea brută pusă cap la cap de Hecror penrni filmul de la liceu. Apoi trebuie să mă apuc de treabă cu exerciţiile pentru următorul meu proiect solo.

Raylan ştia cum să-i ţină mintea ocupată cu alte gânduri acum.

-Cum te-ai gândit să fie? Materialul?

-Trebuie să ai diversitate. Oamenii se plictisesc făcând aceleaşi succesiuni de exerciţii- Poate că se întorc la nişte exerciţii vechi, preferatele lor, dar mereu vor să încerce lucruri un pic diferite. Trebuie să ţin pasul cu ce e nou, ce e sigur, ce e potrivit pentru începători, ce are succes printre cei mai experimentaţi. Şi trebuie să strecori şi un factor de distracţie. Plus o provocare. E ca un mic-dejun sănătos. Devine plictisitor dacă se reduce la muşii şi quinoa. Zâmbi când Raylan luă ultima îmbucătură din farfurie. Mai vrei o porţie?

-Nu, mulţumesc. Dar să ştii că a fost o surpriză plăcută. Ar trebui să scoţi o carte de bucate.

Adrian îl împunse cu degetul în umăr.

-Exact asta i-am spus şi eu mamei! De-abia ce încep să mă joc în minte cu ideea asta.

-Te-ai pricepe de minune. O sărută pe obraz. Mă ocup eu de vase. Mă gândesc să alung oarecum tristeţea provocată de o sâmbătă ploioasă spunându-le copiilor de vacanţa pe plajă. Voi isca strigăte bucuroase şi dansuri triumfale, spuse în timp ce se apucă să aşeze vasele în maşina de spălat. După care Mariah o să anunţe că are nevoie de haine noi pentru mers la plajă.

-Ce să zic... Nu e normal?

Raylan îi adresă o privire încruntată peste umăr.

-Nu e cazul să o încurajezi. Iar eu voi înfrunta vitejeşte ceea ce taţii din toată lumea urăsc, lucrul de care se tem cel mai mult: o ieşire la cumpărături.

-Aş putea să o duc eu.

Raylan se răsuci cu totul.

-Poftim?

-O să am nevoie şi eu dc hnlne noi dc plaja. < > du« <■«, *(,* farm cumpăraturi ca felele, «i să luăm masa ca felele,,, o «răm dc vorbă... O sa ne distram.

-Habar n-al fn ce tc-nl baga. Vorbe«' serios.

Adrian sorbi din sticla ei de coca-cola.

- Pluvocare acceptata. O sa stăm de vorba la cina, eu şi Mariah şi o sa alegem o zi după sfârşitul anului şcolar.

-Trebuie să-mi juri ceva, aici, acum.

-Pentru numele lui Dumnezeu, Raylan, n-o să o las să fugă în faţa unei maşini sau să se joace cu chibriturile.

-Nu asta. Vreau să-mi juri solemn că, după această experienţă, o să mai faci totuşi sex cu mine. Fie ce-o fi.

Adrian îşi trecu degetul peste inimă, în formă de cruce.

-Jur.

-Să ştii că plec înainte să-ţi vină mintea la cap. După care o să te încui în casă, pentru că atunci când o să aducă vorba de cumpărături – şi sigur o va face –, o să-i spun că o duci tu.

-Mie-mi convine. Se ridică şi-şi cuprinse talia cu braţele, ca într-o îmbrăţişare. Voi, bărbaţii, sunteţi nişte laşi când vine vorba de câteva cumpărături.

-Da, şi să ştii că nu-mi e ruşine să recunosc. Să nu te istoveşti prea tare, bine?

-Doar cât trebuie.

Raylan o sărută şi o ţinu aproape de el câteva clipe.

-Ne vedem mâine. Sărută-ţi iubita, Jasper, ia-ţi la revedere. Trebuie să plecăm.

Când ajunse acasă la mama lui, descoperi că Bunica Magică îi pusese pe copiii lui să se ocupe – în linişte şi pace – de un puzzle, la masa din sufragerie.

Iar mama se cocoţase pe o scară şi ştergea rafturile superioare ale mobilei de bucătărie.

-Dă-te jos de acolo! Ce-ţi veni, să te urci pe scară?

-Având în vedere că nu pot să levitez, doar aşa pot să ajung la rafturile astea. .

-Dă-te jos! repetă Raylan. Le şterg eu. Nu se poate să te cocoţi

|«în se uitfl în j<» În el, cu **flaconul** de **detergent** **Într-o** mână n oc*tţ>« în cealalţ«.

-Vrei să insinuezi că sunt o babuţă fragilă ’

-Nu, vreau s8 spun ca eşti înaîna mea.

-Bun răspuns. Am terminat, oricum.

Când coborî – susţinuta de el –, Raylan văzu diversele flecuşteţe pe care Jan le ţinea pe rafturi. Pe cel de jos avea cSrti de bucare. hind cel la care se ajungea uşor, îşi aduse aminte el.

-Tu să stai jos! îi ordonă. Pun eu totul la loc – poţi să mi le Jai la mână, dacă vrei. Dar nu te mai urca pe scară.

Auzind asta, Jan îşi propti mâinile în şolduri.

-Oricum trebuie să le şterg sau să lc spăl. Şi, ia zi, când ţi-a intrat în cap că poţi să-mi dai ordine aşa?

-Când te-am văzut sus pe scară. Aşteaptă un pic şi mă ocup eu.

Se duse în sufragerie, puse o palmă pe creştetul fiecărui copil şi cercetă puzzle-ul.

-O imagine cu dulciuri, foarte tare. Aproape aţi terminat.

-Plouă, tari. Mariah încercă să potrivească o piesă mare şi colorată în aproape toate poziţiile libere înainte să-i găsească locul. Bunica spune că mai are un puzzle, pe care să-l putem face dacă ploaia asta nu se potoleşte.

-Poţi să ne ajuţi la ăla, dar nu şi la ăsta.

Bradley, cu limba împinsă într-un obraz, găsi piesa care se potrivea chiar în centrul unei pungi gigantice de bomboane M&uM's.

-Atunci o să mă limitez la a vă urmări.

Iar, în timp ce făcea asta, iar ei se apropiau de final, văzu cum Bradley ascunse două piese sub palmă în timp ce se întinse după alta.

Când mai rămaseră doar două poziţii goale, Raylan dădu să-l înghiontească pe fiul lui, dar mama lui – care era în bucătărie, cu spatele – doar întoarse capul.

Lui Raylan nu îi trecuse deloc prin cap legenda cu ochii la spate. Demult, foarte demult, numişi drept Telepatia Mamei. Iar ac aceea ca un ordin.

Bradley cedă sub presiunea ei, aşa cum ar fi făcut-o orice vieţuitoare, de la mamifere, peşti şi păsări până la cele din diversele lumi ficţionale.

-Nu mul sunt piese! Unde sunt piesele?

în timp ce sora lui porni în căutarea lor, uit9ndu-sc chiar «ih masă, Bradlcy împinse una pe masă.

-Uită-le! Ultimele două! Cum a zis bunica, da?

îmbujorată de entuziasm – şi, slavă Domnului, fără <ă-şi dea scama de manevra ilicită pe care o încercase fratele ci Mariah înşfacă piesa.

-Hai să numărăm! Trei, doi, unu!

Şi puseră ultimele două piese în acelaşi timp.

-Ura! Uite, tati, l-am făcut singuri! Ce dulciuri delicioase!

-Bunica a zis că, dacă-l terminăm fără să ne certăm, putem să mâncăm o ciocolată Hershey. Bradley se uită în sus, la Raylan. Putem?

-Bunica decide. Dar mai întâi duceţi-vă sus, să vă adunaţi toate lucrurile. Eu o s-o ajut pe bunica să termine aici, după care trebuie să plecăm.

Porniră în pas alergător, cu Jasper în urma lor.

Raylan luă un prosop de vase pentru a începe să le şteargă.

-Copiii ăştia îmi înseninează viaţa, spuse Jan.

-Şi tu le înseninezi pe ale lor. Mi-am dat seama că, având su- petputeri, ştii deja că eu şi Adrian facem şi noi puzzle-uri împreună.

Jan schiţă un zâmbet şi îi întinse ceainicul vechi, marca Delft, care fusese al bunicii lui.

-Şi eu mi-am dat seama că puzzle-urile astea vă fac pe amândoi fericiţi.

-Aşa e. Suntem. Ştii cu ce rahaturi se confruntă.

-Ştiu îndeajuns ca să-mi fac griji pentru ea, da. Maya mi-a spus că Adrian – sau Lina – a angajat o defectivă particulară.

-Şi respectiva face progrese. Totuşi, între timp şi ca să îi dau un răgaz, ca să las lucrurile să evolueze de la sine, am închiriat casa de vacanţă a lui Spencer pentru două săptămâni, în iulie. Am invitat-o să vină cu mine şi cu copiii.

-Deci e vorba de mai mult decât puzzle-uri între voi doi. Hai, sus! Mai întâi ne ocupăm de raftul de sus. Nu te îndoi de sentimentele tale, îi spuse, întinzându-i ceainicul. Doar lasă-te purtat de ele. Ai o inimă bună,

puternică, şi e mult loc în ea.

TwMe »* vorbesc cu copiii despre nriii E neapSraf nevoie
fr * n de scord tUneînţeles. Educi nişte Inimi hune şi puternice, cu <• grrw- kv în ele îl întinse un reciplenr din sticlă pentru fursecuri. 4ţ.|S «Teme» Marii Depresiuni. Ai grijă. «a nu l spargi Apoi îsi >«r mărul pe piciorul lui. Am itihir-o pe mama lor de parei ar fi
«.npihii meu. Şi mic mf-a luminat viata.

-SWu.

Dragostea nu e ceva finit, Raylan. Mereu există dragoste , vflni't-

Ravlan medită la aceste cuvinte pe drumul spre casă, în timp |.r<qpin îl bombardau cu poveşti despre ce făcuseră la bunica.

Apoi construi un fort din cearceafuri, făcu sendvişuri din lecuiri cu ciocolată şi bezele topite şi se implică în Jocul Vieţii, ('«ho« şi Fata Bătrână.

În ceea ce priveşte puzzle-urile, Bradley şi Mariah îşi exprima- fsri dorinţa să înceapă unul nou de cum intraseră pe uşă. Aşa că ştvfesă piesele pe masă şi se aşeză şi el, să le aranjeze cot la cot, |b tzmp ce ploaia răpăia, iar Jasper se hotărâse că era un moment jsmai bun pentru un pui de somn.

-Câte zile mai sunt până luaţi vacanţă, Bradley?

-Treisprezece! Nu mai sunt decât treisprezece zile şi dup-aia jsniem liberi!

-Exact. M-am tot gândit să fac o listă de sarcini prin casă,

-Tata! Bradley se lăsă moale, teatral, pe spătar, în timp ce Manah îşi continua căutarea metodică a pieselor de margine.

-A, da, şi prima e să instalăm un coş de baschet. Am tot vrut să ¡aă ocup de asta de ceva vreme. Şi-apoi avem mă curatul verandei, (datul plantelor, curăţenie în cameră... Am o listă lungă.

-Vara e pentru distracţie.

-Mă ocup şi de asta. Coşul de baschet, concursul de citit pe ■stă, plimbări cu bicicleta, timp petrecut cu prietenii, mers în [¡arc, două săptămâni la mare, grătare în familie...

-La mare! chiţăi Mariah. Mergem la mare! Putem să

închiriem «eaşi casă ca data trecută?

-Păi... nu, începu Rnylnn, în timp ce Briidley f" u «m M începu să danseze nebuneşte, Je bucurie- I’cnlni < A n< ,1,,, rm în alt loc.

- IV’ de ce? viu să «tic Bradley. Eru frumos nc< »1« >!

-IV, dar aici e Inimos. Mergem în alt stat, în cure n-mi mai Kwt niciodată. în Carolina de Nord. Vă arăt |x-harţii. Prietenul meu, Spcnccr, ne dă cu împrumut casa lui de vacanţii, chiar pe malul oceanului, Şi are şi piscină.

-Piscina! Bradlcy începu să danseze din nou, Jar Manah nu se pronunţă încă.

-E o casă frumoasă, ca aia în care am stat?

- E foarte frumoasă.

-O să pot să am camera mea, să nu fiu nevoită să dorm cu un băiat urât mirositor?

-Da.

Raylan decise să nu ia în seamă zgomotele necuviincioase pe care le scotea de zor Bradley.

-E o casă mare, are o groază de camere. Aşa că am invitat-o şi pe Adrian să vină cu noi, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

Imediat, Bradley tăcu mâlc şi îl privi fix.

-Două fete, doi băieţi. Martah dădu aprobator din cap. îmi place de ea. O dată m-a ajutat să învăţ să fac roata.

-Nu ştiam de asta.

-A venit pe la Teesha când eram şi eu la Phin şi m-a ajutat să fac roata corect. Ea poate să facă multe la rând şi miroase frumos, îmi plac hainele ei. Phin a zis că te-a văzut cum ai pupat-o pe gură. E prietena ta?

Ei, drăcie, îşi spuse Raylan. Şi el, care crezuse că îi ia cu binişorul.

-E fată şi mi-e prietenă şi ne plăcem unul pe celălalt. Acum se uită la Bradley. Vouă vă place de ea, nu?

-Poate să meargă în mâini. E tare. Şi vorbeşte normal cu noi, nu cu: „Vai, ce mare te-ai făcut...”, zise subţiindu-şi vocea cântat înainte de a-şi da ochii peste cap. Şi ştie chestii, gen de ce e Joker duşmanul de moarte al lui Batman.

-Lucruri esenţiale, da.

-îmi place de ea. J

„Atunci e-n regulă dacă casi Sadic vin cu noi la mare .'

(1 mheşte la nebunie pe Sadic. Clar, Sadic e pnete- m («sper. Mariah saltă de pe scaun. Am nevoie de haine de ¿¡j, rati. Am nevoie de haine noi de plajă. Putem să mergem .cumpărături?

-Bine că ai întrebat... Adrian zicea că şi ea arc nevoie de pine de plajă noi, dacă e să meargă cu noi, şi a zis că i-ar plăcea *i* metgeti împreună.

Gura lui Mariah se deschise imediat; iar ochii i se făcură farfuriile.

-Pot să mă duc la cumpărături cu o fată? Doar cu o fată?

-Dacă vrei. Mâine o să luăm masa de seară la ea, aşa că putem j stabilim atunci.

- Vreau să mă duc la cumpărături cu Adrian. Trebuie să mă duc iar acum în camera mea, să văd de ce am nevoie. Clar, sandale, ipi şi trei costume de baie noi.

-la-o încetişor... Trei?

-Nu poţi să porţi acelaşi costum în fiecare zi. De data aceasta, s dădu ochii peste cap într-un stil specific feminin. Trebuie să le şdi de sarea apei de ocean şi de aia din piscină, aşa că ai nevoie i trei. Mă duc sus acum. Pot să fac o listă!

Impulsionată de ideea unei excursii la cumpărături, mica lui msionată de modă ieşi în fugă din cameră.

Bradley se aşeză din nou.

-Trebuie să stăm de vorbă. în particular.

-Bine.

-O să faci sex cu Adrian?

în capul lui Raylan, creierul aproape că-i explodă. Trebui să »treacă o mână prin păr, pentru a se asigura că flăcările pe care «simţea erau doar închipuite.

-Uau! Nu m-am aşteptat la aşa ceva.

-Ai săiutat-o pe gură.

-Da. Una nu o implică neapărat pe cealaltă. Totuşi, când Sndley continuă să îl fixeze, îşi dădu seama că trebuia să vorbească firi ocolişuri. Sexul e ceva complicat şi intim... Şi aşa ar trebui să l*. Totuşi, în situaţia de faţă... Am anumite sentimente pentru Mrian şi suntem amândoi adulţi. Aşa că... da.

-ŞI pe mama o sănirni pe gură. Foarte de». Şi ai făcur v» e„ ea, penmi dl trebuie »A faci sex ca s9 faci copii.

-D», am (ăcut. Nc-am dorit »9 v9 avem pe tine şi pe Mo. Aăă nu trebuie mereu să faci sex ca »9 ai copii, aşa c9...

Avea opt ani, îşi reaminti cu un efort conştient. Mai avea pic şi făcea nou9, da, şi totuşi... Cum s9 ştii unde »9 te opreşti cu oferitul informaţiilor?

-Am iubit-o pe mama ta, enorm am iubit-o.

-Dar acum nu o mai iubeşti?

fn secunda aceasta, inima lui Raylan se strânse dureros.

-Ah, Bradley, sigur că o iubesc. Asigurare, îşi dădu seama Raylan. Băiatul avea nevoie de o asigurare, nu de o lecţie de biologie. Mereu o să o iubesc. îl trase pe băiat de pe scaun în braţele sale. Şi tot ce trebuie să fac e să mă uit la tine şi la Mo ca să o văd pe ea. E în voi amândoi şi ador să o văd în voi.

-Mo nu ţine minte atât de mult, pentru că era doar un bebeluş, practic. Dar eu, da. Tot mai vorbesc cu ea, în minte, uneori.

-Şi eu.

Bradley îşi ridică ochii la el.

-Pe bune?

-Da. Mereu o să-mi fie dor de ea, dar tot ce trebuie să fac e să mă uit la cine şi la Mo ca să-mi dau seama că e aici, cu noi. O iu- besc. Şi iubesc faptul că împreună v-am făcut pe tine şi pe Mariah. îşi aminti cuvintele mamei lui, ca şi cum aceasta le-ar fi rostit exact pentru acest moment. Dragostea nu e ceva finit, Brad. Mereu există dragoste de dăruit.

După o zi lungă şi ploioasă, după-amiaza petrecută cu diverse jocuri şi un maraton de filme pe care îl acceptase pentru a-şi proteja sănătatea mintală, Raylan verifică pentru o ultimă dată ce făceau copiii lui. Dormeau, ca întotdeauna, Mariah ţinându-şi strâns animalul de pluş pe care îl alesese pentru săptămâna aceasta, iar Bradley cu membrele întinse, pe un pat plin de tot felul de figurine din filmele cu supere roi.

Se duse în camera lui, se aşeză pe marginea patului şi îşi cercetă verigheta.

Când ea se aşeză lângă el, Raylan doar îi suspină numele.

-lorilee.

„M-M întrista dacă nu m-ai păstra în Inima ta.

-Eşti mereu acolo.

-Ştiu, şi o ştii şi tu. Copiii noştri ştiu şi ci asia. Sunt convinsă ¿ştie şi Adrian. Chiar îmi place dc ca. Şi ştii şi tu asta.

-Nu am crezut că o să se întâmple aşa ceva. Că o să mal simt *gt* în legătură cu altcineva. Niciodată.

-Dar simţi- Şi mă bucur că e aşa.

Raylan se uită la ea, atâr de frumoasă şi dc reală pentru el.

-Te bucuri?

-De ce ai crede că vreau să fii singur? N-aş putea să te iubesc ţi d vreau una ca asta. A venit momentul să o dai jos, dragule. A «nit. Dacă o dai jos nu înseamnă că mă uiţi. îţi clădeşti o viaţă nouă, o viaţă pentru tine şi pentru copii. Asta e o casă bună,

• Raylan, e plină de fericire. Ştiai şi tu că a venit timpul să faci asm. Jtii că e timpul să faci asta.

-Pune-o în cutia cu amintiri din sertar, cea în care ai pus şuviţe : din părul copiilor noştri, imagini de la ecografii, toate suvenirele : acelea dulci... Păstreaz-o acolo.

Raylan dădu aprobator din cap, se ridică să deschidă senarul

• şi să scoată cutia respectivă.

începu să-şi dea jos verigheta şi se răsuci spre ea.

I -N-o să te mai văd după ce fac asta, nu-i aşa?

-Nu aşa. Dar ai zis-o şi tu... e suficient să te uiţi la copii. -Lorilee..., tu mi-ai schimbat lumea.

-Şi tu ai făcut acelaşi lucru pentru mine.

-îmi aduc aminte când te-am văzut prima oară, când ai intrat la cursul de ane frumoase. Mi-ai tăiat răsuflarea. îmi aduc aminte ultima oară când te-am văzut, când... când ai plecat cu maşina. Şi aâtea momente între acestea, Lorilee. Dar acum pot să-mi aduc aminte o grămadă dintre ele şi să zâmbesc sau să mă simt bine, să mă simt binecuvântat că le-am împărtăşit cu tine.

| Lorilee se bătu uşor cu palma în dreptul inimii.

-Păstrează-mi un loc aici. Nu mă deranjează că nu

sunt singura I din inima ta, dragule. Ba chiar mă bucur.

Rnylnn *c ult# în jo«, I« verigheta,şi închtsc ochii pentru clip». Dup« care o trase de pe deget.

-Se vede unde a fost, locul nu c deloc bronzai

-O sä se uniformizeze în timp. Lasă lumina să ating# locul *ela

Raylan puse verigheta în cutia de amintiri. Iar Lnriltc dispăru.

într-o după-amiază scăldată în razele soarelui, Adrian stătea în biroul de acasă al Teeshei, ţinând bebeluşul în braţe, în timp ce prietena ei trecea în revistă rapoartele financiare, chestiunile bugetare şi planurile de marketing pentru Rizzo's şi pentru centrul pentru tineret.

Durduliu de la laptele mamei sale, Thaddeus îşi agita mânuţă în care ţinea suzeta, în timp ce Phineas stătea pe podea, construind ceea ce părea a fi un oraş al viitorului din LEGO.

în tot acest timp, notele pianului lui Monroe pluteau suav de la etaj, în ceea ce Adrian presupunea că era o baladă despre suferinţa din dragoste.

-în final, încheie Teesha, Jan a susţinut foarte înfocat şi foarte bine argumentat ca Barry să fie promovat şi să primească o mărire de salariu. Având în vedere că Bob-Ray, adjunctul ei. practic în ultimul an sau aşa ceva iese la pensie, ar vrea să iei în calcul ideea de a-l numi pe Barry adjunctul ei oficial, cu mărirea de salariu şi beneficiile care vin odată cu această funcţie. Am aici scrisoarea ei de recomandare. Eu sunt total de acord cu ea.

-Şi o s-o citesc, dar o să o aprob de pe acum,

iubeşte Rizzo's. Nu-i aşa? îl întrebă pe Thaddeus, săltându-

-Grozav! O s-o anunţ pe Jan. între timp, când tu şi o să începeţi să faceţi iar cumpărături, aţi fac[illegible] taţi bugetul.

pentru că cunosc pe Barry, ştiu cum lucrează, cât de loial e şi cât di

-D», doamnă. Nu l-am depăşit atflt de mult cu plafomertle şi bateriile.

-Depăşeşti un pic aici, un pic acolo şi, până-ţi dai «ama, ai o depăşire marc per total. Şi aţi depăşit unu virgulă şase la sută |» plafoniere şi două procente la baterii.

Adrian săltă din nou bebeluşul.

-Mama ta c foarte strictă!

-Tati nu e. Cu grijă, Phineas alese altă piesă LEGO. Uneori, zice că trebuie să ne luptăm în joacă, deşi a venit ora de culcare.

-Cineva trebuie să fie şi arbitru pe-aici, omuleţule. Ce construieşti de data asta?

-Oraşul meu, Phinville. Când o să fiu mare, o să-mi fac oraşul meu de-adevăratelea şi o să fiu şeful tuturor.

-Şi cum o să fii şi astronaut, şi şef în Phinville?

Băieţelul îi adresă mamei lui cea mai răbdătoare privire din lume.

-O să construiesc Phinville în spaţiu.

-A, da, bineînţeles. Ce-o fi fost în capul meu?

-Nu merg la creşă toată vara, dar după aia încep grădiniţa. O să merg cu autobuzul, cu Bradley şi cu Mariah, şi o să-i păstrez un loc lui Collin, pentru că autobuzul trece mai întâi pe la noi.

-Cum ştii că trece mai întâi pe aici? întrebă Adrian.

-Pentru că prietena lui Mo, Cissy, urcă după Mo, iar Cissy locuieşte vizavi de Collin, aşa că o să-i păstrez un loc pentru că suntem cei mai buni prieteni. În Phinville n-o să fie nevoie de autobuze. Toţi se vor teleporta.

Adrian se uită la el, cu cărlionţii lui negri şi superbi, cu ochii aceia căprui mari şi frumoşi, şi se îndrăgosti din nou de el.

-O metodă foarte eficientă şi foarte rapidă.

-Autobuzele au nevoie de benzină, iar asta nu e bine pentru aer. Iar în Phinville trebuie să facem noi aerul, pentru că e în spaţiu. Bună, tati! Construiesc

Phinville, să ştii.

Monroe intră cu paşi relaxaţi, se lăsă pe vine şi cercetă serios oraşul care începea să prindă formă.

-Tu o să locuieşti acolo. Bătu cu degetul într-un turn. Pentru că e cel mai înalt. Poţi să te uiţi pe geam oricând, ca să te asiguri că totul e-n regulă cu oraşul. Apoi îi masă bine spatele lui Sadie,

■ **r»>în clădind Phlnville.** îmi place la

V/Sî venit. altfel a? *h* venit ma. devreme să iau copiii- avu« privilegiul de a-l ţine în braţe pe cel mic şt «ă-l v«

nebunie ce cântai mai ICitent*' Al ŞI versuri?

I -La asta lucrez. De data asta, muzica a apărut prima. Hal să-l

■ »•.«tem pe Th®d l" o plimbare, Phin. Sa luăm l* Mamir

| -No, duc

supere dacă-ţi părăseşti oraşul un pic, nu'i ‘vă

liniştiţi. Posibil ca Thad să aibă nevoie să (ie

-Mă ocup, nu-i aţa, Phin?

Monroe luă în braţe copilaşul, care acum sălta din proprie niţiativă. Iar Adrian întinse mâinile către Phineas.

-Hei, frumosule... Am nevoie de o îmbrăţişare.

Phineas o îmbrăţişa, legănându-se într-o parte şi alte, într-un nod care ei pur şi simplu îi topea inima.

-Poţi să locuieşti şi tu în Phinville.

-Mă bazez pe asta.

Când ieşi cu tatăl lui, vocea şoptită a lui Phineas se reverberă tăcerea din urma sa.

-Ne ducem să mâncăm îngheţată, tati?

-Băiete, mă bagi în belea. Mama ta are auzul tare ascuţit. Adrian dădu negativ din cap.

-Nu eşti aşa strictă încât să te superi dacă mănâncă îngheţată într-o după-amiază de iunie.

Le place jocul ăsta. Şi mie îmi place să le cânt în strună. Mai trebuie să trecem în revistă nişte situaţii financiare pentru Noua Generaţie, dar având în vedere că am rămas să nu ne audă neni, o să trec la lucruri personale. Mai întâi, chestiile dure. mai primit vreo veste de la detectivâ?

-Da, să ştii. A reuşit să dea de alte paisprezece femei – toate vii şi sănătoase. A discutat cu toate, mai puţin una, ţi e în drum •pre Richmond – probabil a şi ajuns până

acum – pentru a sta de vorbă cu aceasta din urmă.

-Bine. Teesha dădu încet din cap. Asta-i o veste bună, e ceva concret. Asta înseamnă mai mult de patruzeci şi nouă la sută vii ţi sănătoase.

- IV pot »a ti »pun iAşi pr mine m-n liUut «a iha «Imt mult mm «¡»ui A.

- Aş* >1 trebuie. Pe de ultA puric, dat A c «A Ic luliiugl |ic ir Ir p» care Ic-« gA»uşi nu «um viişi sănătoase În acestea paiapretec c, inul «re un pnvemaj Identic de locallint. Şl-o a-o Im A fi înrticuUmsi.

-Chiar că c. Nikkl IVnnctt nu »-a înti>r» IncA în Washington. A tăcut un ocol la un alt client, din cAtc sc parc. N-a avut noroc cu localizarea fratelui, nu Inc» oricum. A »tal de vorbă cu câţiva vecini. Nu l-a mai văzut nimeni de ani buni.

-Poate că soră-sa t-a omorâtşi l-a Îngropat în pivniţă.

-Ce încurajator...

-Am zis şi cu ce mi-a venit pe limbă. în fine, mă simt mai bine ştiind că nici unul dintre ei nu e prin zonă, iar detectiva ta caută informaţii. Vreau să se termine tot rahatul ăsta. Te-a apăsat prea mult timp. Caz închis. îşi împreună palmele cu zgomot. Şi-apoi poţi să pleci în vacanţă cu vecinul meu sexos şi să te bucuri de viaţă.

-Eşti sigură că poţi să te ocupi de grădină?

-E vorba de două săptămâni, Adrian, nu de doi ani. Ne descurcăm. Aşa, acum să trecem la partea distractivă. Cum merge treaba cu tine şi sexosul respectiv?

-E... Am luat masa cu copiii şi a fost foarte bine. Mariah deja şi-a făcut planuri pentru expediţia noastră la cumpărături. Ştii, mi-am zis: da, sigur, pot s-o duc la cumpărături, nu-i mare chestie. Dar n-am făcut niciodată aşa ceva. Poate ar trebui...

-Mhmmm.

Teesha dădu din degetul arătător într-o parte şi în cealaltă.

-în primul rând, ştii bine că mă duc la cumpărături doar când sunt încolţită, şi în al doilea, ea e încântată să meargă cu tine. E o ocazie să formaţi o legătură. Profită de ea. E o copiliţă tare drăguţă. Amândoi sunt aşa. Când locuieşti lângă cineva, ştii chestiile astea.

-Dar o las să se dezlănţuie sau o înfrânez... sau ce fac?

-Discuţi cu arbitrul de-aici, ai uitat? Aşa că-mi păstrez neutralitatea. Ascultă-ţi instinctele. Şl nu te mai concentra atât de mult pe obstacole.

-Nu mă concentrez pe obstacole! Bine. Doar că... Şi-a scos verigheta.

-Ah! Umflându-şi obrajii, Teesha se sprijini de spătar. Asta

' le-ai evitatmereu.

*** Nu, **nu** poate, recunoscu sub presiunea privirii fixe a ^ D», le-am evitat. Iar asta a apărut, pur ,i simplu. Cum **Amândoi** avem afacerile proprii, cariere solicitante line | s pachet cu doi copii. Iar la mine trebuie să punem **acum** şi centrul. Cum să poţi să te descurci cu toate ’ **vjuţdu** cum faceţi tu şi Monroe de vă descurcaţi cu tot ce faceţi.

focul se reduce la ritm şi la munca de echipă. Cauţi o cale ¡st?

% şi asta mă umple de îngrijorare. Nu-mi stă în fire să-mi fac gu prea. Din punctul meu de vedere, pur şi simplu te decizi *i* nevoie sau ce îţi doreşti, după care faci pur şi simplu lucrul *¡pv.* Mereu făcuse aşa. Crezuse că avea să poată mereu să facă ■iu ştiu de ce am nevoie sau ce vreau, exact, când vine vorba bţia asta. Niciodată n-a trebuit să mă confrunt cu aşa ceva. otabil că exagerez, ceea ce iarăşi nu cred că fac de obicei... teha îşi lăsă capul într-o parte şi se uită către tavan, ta aduc aminte când ai râs de mine când am venit acasă, ¿d că trebuia să mă mut în America de Sud prima oară când aoe în-a cerut de soţie.

-faina oară când ţi-a spus că te iubeşte, nu voiai să te muţi irpe Coasta de Vest.

Corect. Ambele reacţii arată că până şi oamenii cu capul pe sfii fac griji şi exagerează de multe ori, când se îndrăgostesc. Doamne! Nu voiam aşa ceva şi nici nu mă aşteptam să se în- *tk* una ca asta. Aşa ceva nu se poate include într-un program, r poate planifica şi nici nu poţi să hotărăşti cum evoluează de,casă tragi tare spre punctul final, ipeu pentru tine să laşi lucrurile să evolueze de la sine. Ai la cârma propriei corăbii mult timp, Adrian. Totuşi, adăugă ■id un deget, ştii şi când să schimbi direcţia când e nevoie.

A(schimbat direcţia citul neam cunoscut »1 ţl-al « birnimf vtau Şi pe a mea. Ai fecut-o din nou când te-al mutat att t IWr, camdată, ai putea să încerci să împărţi comanda i ti alte ineva u a tc bucuri de peisaj o vreme.

-Chiar nu mă agitam cu toate astea înainte.

-Pentru că el purta verigheta aia, Iar soţia lui era ca un fel de tampon de siguranţă.

-Doamne, Teesha, nu vreau să mă gândesc la ea în felul ăsta...

-Mă gândesc că şi el vedea lucrurile la fel, cel puţin într-o anumită măsură. Pur şi simplu şi-a dat seama înaintea ta că perioada aia s-a terminat. Relaxează-te, Rizz, şi bucură-te de peisaj.

-Cred că trebuie să încerc, pentru că nu pot veni aici şi nu pot să nu o duc pe Sadie să-şi viziteze iubitul. Hai, plictiseşte-mi cu cifre, îi spuse Teeshei. Bombardează-mi creierul cu ele, până

0 să se închidă.

-Cifiele sunt viaţă, lumină şi adevăr.

O oră mai târziu, cu creierul ameţit de toate numerele pe care

1 le servise Teesha, Adrian se duse la casa de alături. „Fă în aşa fel încât să pari relaxată, încrezătoare, calmă", îşi impuse. Era doar o vizită rapidă, ca Sadie şi jasper să se vadă puţin. Iar el, foarte probabil, era concentrat asupra muncii lui.

Totuşi, înainte să apuce să bată la uşă, auzi muzica şi văzu lumini scăpărând în ferestre. Din câte îl cunoştea ea, Raylan nu putea să lucreze cu asemenea gen de gălăgie, dar poate că încerca să pună în scenă un episod. Ar fi bătut la uşă, dar Jasper scoase un urlet, iar Sadie îi răspunse cu trei lătrături scurte şi rapide.

Când Raylan deschise uşa, muzica se revărsă ca un fluviu, iar fasciculele de lumini colorate continuară să se învârtă prin camera de zi, unde copiii lui, despre care ea presupusese că erau la şcoală, dansau ca nişte maniaci. Raylan purta nişte ochelari de soare cu lentilele în culorile curcubeului, o şapcă de baseball pusă cu faţa în spate şi o vestă mov cu paiete peste tricou.

-Ce să zic, reuşi ea să îngaime, nu mă aşteptam la aşa

ceva...

Gătită cu o pereche de aripi de zână, un tutu şi o diademă din plastic, Mariah veni în fugă.

-Facem o petrecere dansantă! Hai să dansezi!

-O petrecere dansantă?

O petrecere de sfârşit de nn »colar, o puse la curm! Raylan ' jj mutica **un** pic mal încet pentru câteva minute.

** ^ 'nu trebuie să faci una ca asta.

Ton**. Bradley. cu o peruefl verde, un tricou cu Batman »1 o ■Acu fante mlgdalate pentru ochi, o dădu foarte Încet, redu- fa un mormăit.

Tata a organizat-o! Am coborât din autobuz şi el pregătise Suntem în Clubul Vacanţa, împinsese toate mobilele lângă pereţi pentru a goli ceea ce pînise, ta mod clar, ringul de dans, iar un fel de glob în conti- j mişcare proiecta fascicule de lumină pe pereţi. De tavan erau ¿ţendate baloane şi panglici. Toate grijile ei de mai devreme se ¿cJvară tatr-un val de încântare.

-Nu se poate să organizezi o petrecere dansantă fără să te pbrsci special, adăugă Raylan.

-Poţi să dansezi. Mariah o trase de mână. Poţi!

-Mă tem că nu m-am îmbrăcat potrivit pentru o petrecere. -Avem tot felul de chestii! Aleargă până la un cufăr, deschise „ţacul dintr-o singură mişcare, după care se întoarse tot în fugă a altă diademă şi o eşarfă de pene, roz.

-Uau! Cum să refuzi o diademă? Nu vreau să mă bag peste petrecerea voastră de familie, începu.

-Oubul Vacanţa e deschis tuturor, îi spuse Raylan, în timp x Bradley o măsura pieziş.

Adrian dădu să invoce alt pretext, dar băiatul se apropie de ea. -Poţi să mergi în mâini. Dar poţi să şi dansezi aşa?

-Mă întrebi dacă pot să dansez în mâini?

-Poţi să faci şpagatul? o întrebă Mariah.

-Aha, înţeleg acum cum stau lucrurile... Dând din cap, îşi mise diadema pe cap şi îşi petrecu eşarfa de pene pe după gât. E o «obă, de fapt. Ei bine, Bradley, dă-i drumul!

-La ce să dau diurnul ?

-Adică să dai drumul tare la muzică.

Când o făcu, Adrian, bucuroasă acum că se gândise să-şi pună »pereche de colanţi, îşi dădu jos pantofii fără să se mai aplece.

Îţi legănă şoldurile de câteva ori, mişcă din umeri, apoi... se jpltcă uşor, îşi propti palmele pe podea şi îşi ridică picioarele. ®«pu să se mişte în ritmul muzicii, mergând înainte şi înapoi.

apoi îi> stânga şi-n dreapta. îşi desfăcu picioarele, mergând în *rrr* după caro re lăsă uşor în pod, îşi calcula Jat a avea lot sa sară i,^, care re lâsă în şpagat. La final, îşi desfăcu larg braţele, penîni rf«-,

în timp cc copiii aplaudau, îşi dădu capătul lung al eşarfei Im pene peste umăr.

-Am trecut proba?

-Ai fost super tare, zise Bradley.

-Laude la superlativ! Raylan îi întinse o mâna. Se pare cj trebuie să dansăm.

în timp ce Adrian dansa, Rachael stătea în camera de zi ordonată din casa elegantă a lui Ttacie Potter, în centrul oraşului Richmond. îşi făcuse munca de cercetare şi ştia că Tracte fusese cu un an în urma Linei la Georgetown, unde-şi luase licenţa în jurnalism şi comunicare. Lucrase din greu până ajunsese să ocupe postul de prezentatoare la filiala locală a NBC, unde în prezent se ocupa de transmisiunile de la orele şase şi unsprezece.

O vedetă locală se măritase înainte de treizeci de ani, făcuse doi copii şi divorţase pe la treizeci şi cinci de ani. Şi se recăsătorise la patruzeci de ani cu un dezvoltator imobiliar.

Avea trei nepoţi, unul din partea fiicei mai mari şi doi din cea a fiului ei vitreg.

Ea şi soţul ei erau membri la clubul local, le plăcea să joace golf şi aveau o casă de vacanţă în San Simeon.

Chiar şi de aproape, Rachael decretă că nu părea a avea mai mult de patruzeci de ani, ceea ce însemna că făcuse nişte intervenţii de calitatea întâi, chiar dacă avea o moştenire genetică bună. Părul ei, des şi de un blond mediu cu şuviţe făcute artistic, se revărsa în bucle lejere în jurul chipului cu piele deschisă la culoare, cu ochi albaştri vioi şi o gură rujată într-o nuanţă perfectă de roz-închis.

îşi încrucişă picioarele acoperite de o pereche de jeanşi strâmtt şi se lăsă pe spătarul scaunului, ţinând în mână ceaşca Wedgwood

- Pot să vă acord cam treizeci de minute, începu ea. Am vrut să discutăm aici, mai degrabă decât la birou. E o

chestiune veche, dar aş prefera să nu alimentez circuitul bârfelor.

-Mulţumesc că aţi acceptat să ne vedem.

0(Nĸ An curiozitate t > legătură «re reiau« mea «rr.Kei ^voritâw »cu«* cu Jon IVnncti cu m<•meniul pnvrnr

•tgdpolwml Bennctt sl-a pierdut viata în timpul aracul"' I I inei Rizzo,» fiicei minore şi *a* prietenei ei. în < ienrgerown. | >vm,trca douăzeci de ani.

Incidentul a fost prezentat în roată presa. Eu sunt jurnalistă

(sasrdaci nu m-aş li culcat cu el cu aproape zece ani în urmă. A-»m as li aliat. St iu şi că fetita era fiica lui biologica. St'" ca s agresat Stic atât pe femei, cât şi pe fetită. Am zis că relaţia «sn-u el a fost una nesocotită?

-0«. Pbt să vă întreb dacă aţi considerat-o astfel înainte de »«»incident?

-Am considerat-o nesocotită când l-am văzut pe Jon agresând-o ev pe Una Rizzo – deşi la momentul respectiv nu am ştiut cine *tu* – în biroul lui. Trebuia să ne întâlnim la el în birou pentru rurtiJă scurtă. Sorbi din cafea. M-a şocat – deşi n-ar fi trebuit, ramase – să-l văd cu mâna pe gâtul ei, cu ea tintuită de perete. » ost vorba doar de o secundă, dar am văzut furia şi violenţa aceea viata lui. Am ales să nu risc să mă trezesc cu asemenea reacţii sţotriva mea, aşa că am pus punct relaţiei. Care nu era, de fapt, •relaţie.

Tăcu o clipă; Rachael aşteptă pur şi simplu. Aveam no- ţ ¿sprezccc ani şi eram naivă, dar nu atât de naivă. Eram suficient ‚ ic naivă cât să mă culc cu un bărbat însurat – în toiul unui divorţ i oxnplicat, spunea el, deşi asta era o minciună –, dar nu într-atât inse să mă trezesc lovită pentru ceva partide de sex palpitante, «acte. De ce v-a dat Lina Rizzo numele meu, după atâta timp?

-N-a fâcut-o ea. Aş zice că nu ştie cum vă numiţi sau că nu-şi iiduce aminte. Sunteţi pe o listă, doamnă Potter.

-Ce fel de listă?

-O listă cu femei, ca şi dumneavoastră, care s-au culcat cu I onathan Bennett. Sunt treizeci şi patru de nume pe ea. Patru J intre ele sunt moarte – victime sau posibil

victime ale unor | crane. Patru pe care le-am găsit şi a căror soartă am descoperit-o.

Traeie îşi lăsă ceaşca jos. Rachael nu putu să nu o admire. Nu j tresări, nu suspină, surprinsă. Se uita fix, intens şi prelung.

-Vreau să verific informaţia asta. Neoficial. Tocmai ce mi-aţi j >pus că sunt pe o listă de posibile victime.

-O IR v# dau otice Informaţii pot. Aţi primit vreun fel de ameninţări?

-Nu. A, »o mai întâmplă »11 apară câţiva dc2axaţi care v.rhi tâmpenii pe internet dacii nu le place ce spui la televizor. Dar nimic de Renul Ssra, nu. Când s-a întâmplat asta?

-Morţile? De-a lungul ultimilor treisprezece ani.

-Treisprezece ani?Glumiţi? Aţi fost poliţistă – am făcut ţi eu ceva muncă de cercetare înainte de această întâlnire. Se întâmplă ca oamenii să moară, să fie ucişi. Patru persoane în această perioadă de timp...

- Patru persoane aflate pe aceeaşi listă. Şi încă mai am de găsit persoane de pe aceasta.

- Presupun că şi Lina Rizzo e pe lista asta. Şi presupun că ea e clienta dumneavoastră.

-Da, e pe listă. I-aţi întâlnit vreodată sau aţi avut vreun contact cu soţia lui Jonathan Bennett sau cu copiii lui?

-Nu, de ce să fi făcut aşa ceva? Am avut o aventură cu el, doamnă McNee, de câteva săptămâni. Privind în retrospectivă, ceea ce am făcut, ar fi trebuit să îl reclam la poliţie. Aşa cum ar fi trebuit să facă şi Lina Rizzo.

-De ce n-aţi făcut-o?

-M-am speriat, în momentul acela în care l-am văzut, în care l-am văzut cu adevărat. Iar asta era cu o groază de timp înainte de mişcarea Me Too. Cine crezi că ar fi îndurat urmările, dacă ar fi fost vreunele? Profesorul titular – şi alţi profesori care sigur ştiau ce făcea – sau tânăra studentă care se culcase cu el? De bunăvoie.

-înţeleg. Ştiu că acest subiect vă supără. Simt că am o obligaţie nu doar faţă de clienta mea, ci faţă de oricine de pe listă pe care reuşesc să o găsesc, ca să poată să-şi ia măsuri de precauţie.

-A murit acum mult timp. De unde a venit lista asta? Daţi-mi ceva! izbucni Tracie. Cum să-mi iau măsuri de precauţie dacă nu ştiu cu ce mă confrunt?

-Soţia lui a alcătuit lista. Ştia.

-Deci, adăugă Tracie, nu era atât de neştiutoare cum presupunea el. Şi credeţi că soţia lui, după atâta vreme, a început să omoare femeile care s-au culcat cu el?

-Soţia lui a murit, o supradoză de somnifere. Acum vreo treisprezece ani.

ţh* Acum îşi pu*t >?1 creşca pe mau». Se recăsători«:? Avea ₜ onlhite, o soră?

, 'ineva, evident, n luat lefţflttirn cu soţia lui, având în vedere -ivirea temporala. Aveau copiiî Câţi ani aveau! Si dacă am ¿vreodată, nu pot să-ml aduc aminte.
.Erau destul de mari. Doamna Pottcr, »unt convinsa ca aveţi *¿ic* considerabile, având în vedere profesia dumneavoastră,
, v »A v« previn din nou. Am de gând să stau de vorba atât pt, cât ţi cu băiatul lui cât mai curând posibil. Apoi am de J sS predau toate informaţiile pe care le voi avea la FBI 51 la ¡attamentele de poliţie potrivite.
-Mumele dumneavoastră e pe lista aia?
-Nu.
-Dtci pentru dumneavoastră e pur şi simplu o sarcină de scriu. Pentru mine e ceva mai mult de atât.
-Dacă e să le contactaţi pe persoanele acestea sau le anunţaţi de iheta mea, ar putea să fugă. N-aţi face decât să agravaţi lucrurile, jsă mă întâlnesc cu fiica, cel puţin, în câteva zile. O să fac tot drilul să-mi protejez clienta şi, prin asta, şi pe dumneavoastră «e toate celelalte femei de pe lista aceea.
-Sunt convinsă. Aveţi o reputaţie excelentă. Mulţumesc că îţi avertizat şi în mod clar o să-mi iau măsuri de precauţie, an trebuie să mă schimb şi să plec la serviciu.
0 avertizase inutil, îşi zise Rachael întorcându-se la maşină, pornească înapoi spre casă. Femeia clar avea să înceapă să-şi p nasul. Aşa era firea ei.
Nu putea decât să spere că încercările ei de a afla informaţii iveau să declanşeze nişte alarme.

Pentru un tată singur, vara deschidea o cu totul altă lume şi isita o reconsiderare severă a programului. Nu mai era nevoie zeiească micuţii, să-i îmbrace, să le dea de mâncare şi să-i urce utobuz – pentru a se putea întoarce la muncă, în linişte şi «uitate, pentru un număr concret de ore.
Nu putea să-şi fixeze ceasul intern pe ora întoarcerii lor, ca să «i măcar să încerce să-şi termine treaba şi să se pregătească tmi gustarea de după-amiază, discuţiile zilnice şi teme.

Zilele lungi de vară însemnau speranţa continuii ia Bradley Mariah sS se joace împreună fără vărsare de sânge pentru cş „ mai întâmpla şi asta, uneori. Sau să laci aranjamentele necesare ca să se joace acasă la prietenii tor. Ceea ce însemna conform legii părinţilor – că trebuia să găzduiască şi el asemenea Întâlniri.

însemnau că trebuia să se asigure că aveau un meniu acceptabil la prânz şi că nu-şi petreceau marc parte din zi uirându-se la un tip de ecran sau altul. Bineînţeles, mamei lui îi plăcea la nebunie să îi ia câteva ore, dacă avea dimineaţa sau după-amiaza libere. O dată pe săptămână, la insistenţele ci, îi lua cu ea la ser- viciu, pentru vreo două ore.

Le arăta cum mergea treaba, aşa spunea ea.

Şi o dată pe săptămână îi lua Maya la ea acasă.

Uneori curtea lui din spate se umplea cu copii, iar asta era numai bine, pentru că alteori copiii lui umpleau alte curţi.

Şi uneori îşi petrecea câte o oră jucând baschet cu ei, folosind coşul de baschet pe care îl lăsase mai jos, în aşa fel încât să fie potrivit pentru copii.

Sperând că nu făcea o greşeală imensă, montase un cort în curtea din spate, pentru Bradley şi cei doi băieţei care îi erau cei mai buni prieteni. Trei băieţi de aproape nouă ani, stând cu cortul în curtea lui. Ce grozăvii ar fi putut să se întâmple?

O mulţime.

Totuşi, aşa cum făcuse şi mama lui pentru el, instală cortul şi avea să-l utileze cu gustări, sucuri şi lanterne.

Mariah, care strâmbase din nas imediat la simpla idee de a dormi într-un cort, era plecată în expediţia ei la cumpărături pe care o aşteptase cu atâta nerăbdare.

Ce grozăvii se puteau întâmpla? Nu-i plăcea deloc să se gândească la asta.

-Phin îşi aduce telescopul, ca să putem să ne uităm la lună

Cu limba între dinţi, Bradley încerca să bată un ţăruş cu un ciocan. Ceea ce-l făcu pe Raylan să se îndoiască, din nou, că fusese chiar înţelept să se lase purtat de nostalgie şi folosise vechiul lui cort în loc să cumpere unul nou, care practic se desfăcea singur.

-Dacă am avea o vatră, am putea prăji crenvurşti şi

bezele.

-Nu avem aşa ceva şi nici nu ai voie să faci focul.

jluci am putea folosi aragazul de campanie al tatălui lui

^pin nou, nu. Poate mai încolo. Poate când o să ai zece ani. j vrep crenvurşti, îi fac cu în casă.

.Nu e acelaşi lucru. O să mâncăm pizza, cum am stabilit. -Bine.

Putem să luăm crenvursti când mergem la meci, sâmbătă seara. Altceva care îl umplea de amintiri. O scară caldă de vară, l^eball, stând atât de aproape de jucătorii din echipele de juniori ,ât aproape că aveai impresia că erai pe teren.

Se opri $i îi ciufuli părul fiului său.

.0 groază de crenvurşti.

-Şi *nachos*. Şi cartofi prăjiţi.

-Mă apucă foamea. Cred că am reuşit, pustiule. Hai să băgăm alteaua gonflabilă înăuntru.

-Cowboy-ii dormeau direct pe pământ.

-Vrei să dormi şi tu pe pământ?

-Nu. Eu nu sunt cowboy. Bradley se aruncă pe burtă în cort, pe altea. Dar putem să stăm treji toată noaptea, dacă vrem. Aşa ai zis. -Exact. Dar nu ieşiţi din curte.

•Ştiu, ştiu.

La fel ştiuse şi el, îşi aminti Raylan, şi totuşi el, Spencer, Mick S Nate ieşiseră pe furiş, pentru o plimbare în miez de noapte prin (ădure. Şi se speriaseră în ultimul hal, îşi aminti. Iar Spencer se împiedicase şi îşi julise bărbia, cate sângerase ca naiba ceva vreme. Ce vremuri frumoase!

-Stăm cu cortul în noaptea asta, cântă Monroe, peste gard. Da, avem un cort străvechi. Dacă fac gălăgie, doar deschide istra şi aruncă cu ceva în ei.

Tipic pentru relaţia de vecini şi prieteni care se legase între ei, Monroe sări gardul, după care se întinse să îl treacă şi pe Phineas peste el.

Rămaseră cu toţii nemişcaţi, studiind cortul.

-Noaptea apar liliecii, zise Phineas, foarte util. Dar nu vă vor deranja. Ei caută insecte.

-Lilieci? repetă Bradley.

-Ţie-ţi place Batman. Ai putea să te uiţi după lilieci. Pot să mc la coş?

-Sigur.
Ravlan st uită cum băiatul sc apropie, luă mingea, fil< u un pas înapoi, după care trase la coş.
Puf! Direct prin el. De fiecare dată.
Nu putu decât să dea din cap, uluit.
-Se pricepe băiatul meu. V-aţi pregătit poveştile cu fantome.' îl întrebă Monroe pe Bradley.
-Am una tare bună.
-Fantomele sunt – poate. – oameni care sunt prinşi pentru o vreme în continui spaţiu-timp... Cum se zice?
-Continuumul, îl ajută Monroe.
-În continuumul, se corectă Phineas.
Din nou, mingea se strecură prin coş.
-Ca în Star Trefe?
-îmi place Star Trelc. Phineas îi aruncă o privire peste umăr lui Bradley înainte de a arunca din nou mingea prin coş. Merg cu îndrăzneală acolo unde n-a mai mers nimeni. Asta o să fac şi eu. Preferatul meu e Spock.
-Ce mirare!
Raylan nu putu să nu râdă.
Iar Sadie scoase un lătrat.
-Cred că s-au întors fetele. Raylan se uită la ceas. Vrei o bere?
-Aş putea să beau o bere.
-O bere de ghimbir, Phin?
-îmi place berea de ghimbir, mulţumesc. Berea e de obicei cu alcool, dar berea de ghimbir nu are.
încă o aruncare spectaculoasă.
Raylan se mulţumi să dea din nou din cap.
-O să luăm nişte pizza mai târziu, dacă vreţi şi voi...
-Pizza e întotdeauna binevenită. O întreb pe şefa, dar mie-mi place ideea. Şi, întâmplător, am toate ingredientele pentru nişte îngheţate asortate.
-Cu frişcăî întrebă autoritar Bradley.
Monroe pufni.
-Nu e îngheţată asortată fără frişcă, băiete, noi nu suntem amatori aici.
-O secundă!

ţnvfi* Intrt ’* "ducii băuturile şi să vadă cum se de»curca-

^unsîn ca«#, dădu dc Adrian şi de Mariah, care tocmai adu' o mulţime de sacoşe.

U*ul Se pare că a fost un succes.

$1. remarcă el, Adrian nu părea să fie palidă, tulburată şi nici (ivea ochii sticloşi.

Uită-tc la sandalele mele noi, tati!

Mariah tşi ridică un picior pentru a-i arăta nişte sandale ,«-aprins, cu o baretă cu floricele albe şi roz.

-Şi mi-am luat şi o pereche pe alb şişiapi – albaştri, cu un rfuraş, şi unii mov cu flori – şi papuci normali şi am putut să-mi *ţţ o* pereche de adidaşi din ăia din care face Adrian şi o să mi-i fără bani!

-încă un uau... După calculele mele, astea înseamnă şase pe- ¿fii de încălţări.

Adrian puse jos sacoşele pe care le avea în mâini.

-Şi ce vrei să spui cu asta?

-Şi mi-am luat pantaloni scurţi, rochii, bluze şi fuste-pantalon... în timp ce fiica lui turuia în continuare, Raylan constată cu «mire că era un bărbat adult care ştia ce erau fustele-pantalon.

-Am probat tot, şi tot îmi vine perfect! Şi am mâncat de prânz t un bistro, unde am băut apă cu bule dintr-un pahar de vin. ţpii ne-am făcut manichiura şi pedichiura. Mi-am făcut unghiile ic la picioare cu mov, ca să mă asortez cu sandalele noi şi roz pe taliile de la mâini.

-Văd. Drăguţ.

-Mă duc sus, să-mi pun toate încălţările noi în dulap. Se în- aane pentru a o cuprinde într-o îmbrăţişare pe Adrian. Mi-a Tăcut la nebunie să fac cumpărături cu tine. M-am distrat maxim! -Şi eu!

Mariah pomi să urce scara interioară în fugă, cu două sacoşe windu-se cu zgomot de trepte.

-Mai sunt două sacoşe în maşină. Mă duc să le iau eu, din

-Stai puţin... încă două? E atâtica... Şi câte haine atâtica pot âîncapă în şase sacoşe?

m I NORAROHI-KIS

să o laţi să-şi facă Rituri în urechi.

-Poftim? Ăăăă? Poftiiim! ?

-îmi eşti dator, zise Adrian şi ieşi.

Raylan ieşi după ea.

-Are şase ani.

-O să împlinească şapte ani în doar câteva luni, după cum mi-a subliniat, foarte ferm, când ne-am întâlnit cu una dintre prietenele ei în salonul de frumuseţe, care tocmai ce-şi făcuse găuri în urechi. Adrian scoase cele două sacoşe şi i le întinse lui Raylan. Te aşteaptă o bătălie de proporţii.

Raylan nu voia să se gândească la asta. Totuşi, studie numărul de sacoşe de cumpărături aflate încă în maşină.

-Astea sunt ale tale.

-Toate, cu excepţia ăsteia. Scoase încă una. Care conţine, la insistenţele fiicei tale – exprimate foarte dulce – costume de baie noi, tricouri de baie şi papuci pentru tine şi pentru Bradley. Această iniţiativă a fost parţial altruistă, continuă ea. Cealaltă parte, cea mai mare, e ca să nu ne faceţi de ruşine pe noi, fetele, la plajă. închise portiera. Am fost avertizată că tu şi Bradley purtaţi ţinute care nu se asortează, mergând până la extrema de a purta bermude roşii cu tricouri de baie violet. Ne-a venit greu să ne savurăm mâncarea după o asemenea imagine mentală, dar ne-am alungat-o din minte din milă pentru voi.

-Ţi-a plăcut ieşirea asta.

-Cu Teesha am nevoie de un pistol cu electroşocuri ca să o fac să intre într-un magazin pentru altceva decât lucrurile absolut esenţiale. Mayei îi place să facă cumpărături. Dar Moî E o zeiţă a cumpărăturilor. Sunt copleşită de admiraţie.

-Dacă tot eşti aşa copleşită, vrei nişte vin?

-Ar trebui să urmez exemplul zeiţei şi să mă duc să-mi pun lucrurile în dulap. Dar aş putea bea un pahar cu vin mai întâi.

-Ba chiar mai multe. îşi mută sacoşele într-o singură parte, ca să o poată lua de mână. Bradley a invitat câţiva prieteni aici, vor dormi în cort, în curtea din spate.

-în cont, în curte? De ce?

-Nişte fetiţe, ştiu. Dând din cap, o conduse înapoi spre casă. Teesha, Monroe şi copiii vor veni la noi la cină. O să comandăm

Ci «m aurit un zvon despre nişte îngheţată asortată Rămâi
«IIC
ᵀ VW, p*J» »* îngheţată sau salata thailandrtă cu tăttei pe care Je gflnd să mi-o fac... Tu câştigi!
-Piaa Câştigă mereu. Se opri la uşă, cu mâna ei în continuare l,n. Atunci râmâi aici. Râmâi peste noapte, js dădu seama, clar, că Adrian nu se aşteptase la o asemenea -gatie. Nici el nu se aşteptase să o lansete. [>ar i se părea ceva ^ i sc părea ceva potrivit.
-Nu sunt sigură, cu copiii...
-în curând o să plecăm la mare împreună, sublinie el. Şi deja ^ ci te sărut pe gură. Phineas, care vede, aude şi ştie tot, ne-a «nat. Şi nu au o problemă cu asta. Aşa că... rămâi.
-Poate, dacă vrei pur şi simplu un ajutor cu excursioniştii din *ggta* din spate.
Raylan zâmbi şi o trase în braţele lui.
-Ar fi şi ăsta un lucru. Nu cel mai important, dar în mod clar
-Mă gândesc că trebuie să te ajut, având în vedere că primesc ¡ca şi îngheţată.
Conştient că făceau un pas mare înainte, pasul următor, Raylan ■sărată pe gură.

în curte, chiar în dreptul studioului ci, Adrian perfecţiona n exerciţii de yoga, folosind gantere uşoare. Voia ca seria respectu-ţ să dureze cincisprezece minute, aşa că-şi fixase cronometrul. Se hotărâse asupra conceptului central pentru următorul ei proiect, care avea să fie numai de yoga (intrând poate puţin pe domeniul mamei ei), fiecare parte de câte cincisprezece minute, cu patru obiective diferite.

Un adaos binevenit, i se părea, la programele pe care le încărca pe internet. Şi distractiv, dacă putea să facă totul în aer liber, considera ea, stând în poziţia copacului în timp ce ridica ganterele peste nivelul umerilor.

Lăsase uşile de sticlă deschise, ca Sadie să poată intra şi ieşi după bunul-plac.

Când cronometrul bipăi, era pe salteluţă, în poziţia podului, ridicând ganterele la piept.

-Ah, la naiba, m-am lungit prea tare.

Ridicându-se, puse ganterele jos pentru a-şi studia scenariul pe tabletă, făcând modificările necesare.

Setând cronometrul la alte cincisprezece minute, începu din nou. De data aceasta, când cronometrul bipăi, stătea turceşte pe salteluţă, cu mâinile proptite de o parte şi de cealaltă, cu palmele în sus. Le împreună într-un gest de rugăciune şi făcu o plecăciune.

-Bravo! Aşa e bine.

Pentru că putea, se întinse pe spate şi privi cum un nor pufos şi alb aluneca pe bolta albastră de vară.

ttt venişi« întinse şi zgalături
’•ulmcântecul păsărilor, şuieratul uşurai Hrizei. Simţea mi- I Je t»tW. rozmarinşi aroma heliotropului din ghiveciul de pe rLjt, «Hat lt> apropiere.
totul ar putea rămâne mereu aşa! tşi zise. Frumos, **caldşi** luminos. Sau ca în seara pe care o petrecuse la – totul un amalgam de zgomot şi bucurie, cu copii alergând,
de vorbă, Monroe ciupind coardele banjoului şi „¡„ie în toată lumea.
$r|» că Rachael mai găsise alte patru femei. Trei în viaţă, una , u» în parcarea spitalului unde lucra. Iar asta schimba din nou -gcentajele, era conştientă de asta. Nu avea de gând să încerce jfa* din nou calculele.
$i ştia că Rachael avea de gând să stea de vorbă cu Nikki nnett a doua zi. Având în vedere că aceasta trebuia să se întoar- bhsfSişit la birou, Rachael avea să se deplaseze acolo, să pună [1] pe tapet şi să pună presiune asupra ei, să obţină răspunsuri. Fşcă avea ce răspunsuri să obţină. Trebuiau să existe şi răspunsuri. IŢiebuia să existe şi o perioadă când lumea ei avea să (ie din nou Lină şi armonioasă. Asta pentru că voia să poată să se întindă câinele, sub bolta senină, şi să nu se gândească la jignii că o persoană pe care nu o cunoştea voia să îi facă tău. Şi motivul care o făcea să vrea asta.
-Şi, în plus? rosti, mângâind-o pe Sadie. Săptămâna viitoare şi mama. Nu mă deranjează, chiar nu mă deranjează. Doar lieceva în plus — aşa că trebuie să pun la punct seria asta înainte |4 pungă ea aici şi şă înceapă să sugereze schimbări. Apoi scoase un Pentru că probabil vor & nişte sugestii foarte bune. Şi sunt ipic tristă pentru că Raylan pleacă la New York mâine. Nu stă (kcât o noapte, dar tot sunt un pic tristă. La cum mă ştii tu, am «eu vreodată tristă că pleacă un bărbat? Nu, nu a fost niciodată wL Se întoarse şi o cuprinse în braţe pe căţeluşă. Aşa că o să mă krac şi o să mă ocup de partea dedicată muşchilor abdominali.
I Se ridică să pună ganterele la locul lot înainte de a se uita pe Netă, să-şi împrospăteze memoria. Totuşi, când dădu să seteze piometiul, Sadie scoase un lătrat – unul

prietenos – şi o pomi parte a casei.

WO I
NORA ROBKRT
S

UrmAndu-i exemplul, Adrian le văzu pe Teesha şi pe Maya dAndu-se jos din maşinile lor.

-Ei, cc surpriza!

Maya întinse braţele.

-Şi am venit fără copii!

-Văd.

-Mama i-a luat pe Collin şi pe Phineas – stabilisem cu ea în avans. Apoi a insistat să o păstreze la ea şi pe nepoată-sa. M-aîn muls şi am lăsat-o la ea.

-Eu deja aranjasem totul pentru Thad – e rândul lui Monroe să stea cu el, aşa că i-am dat mesaj şi l-am anunţat că azi face tură dublă.

-Şi am venit să te facem să chiuleşti de la muncă şi să stai cu noi, încheie Maţa tocmai când ajunseră în curtea din spatele casei.

-Pot să fac asta. Oricum am făcut mare parte din ce-mi propusesem pentru azi.

-Hai, strânge salteluţa aia, fată, îi spuse Teesha. Hai să bem

-Ce mi-aş dori să bem nişte mărgărită... Maya închise ochii şi scoase un suspin. Mi-aş dori să putem să ne petrecem ziua sorbind mărgărită cu fulgi de gheaţă şi spumă, din nişte cupe largi, cu sare pe margine şi feliuţe de lămâie verde. îţi aduci aminte cum era să bei mărgărită, Teesha?

-Da. Cu mare drag. Vara viitoare, o să fim din nou stăpânele sânilor noştri şi vom bea mărgărită cu spumă şi fulgi de gheaţă, ziua în amiaza mare.

-Am făcut limonadă de dimineaţă, rosti Adrian, cu amabilitate. Acum mi-aş dori să tom nişte tequila în porţia mea.

-Nu ne tachina! Limonadă... Ai şi nişte fursecuri? întrebă

-Nu, îmi pare rău. Am...

-Să nu spui humus! Maya ridică degetul arătător. Să nu spui legume crude! Nu vrem să-ţi facem rău, crede-mă.

-O să găsesc altceva... Stăm pe veranda din faţă sau în spate?

-Aici e numai bine. O să urcăm pe verandă. Maya o luă de braţ pe Teesha. Deci nu trebuie să cari gustările care-nu-sunt-humus prea departe.

WO I
NORA ROBERT
S

Ji.W I«« totul la loc, după care deschise usa dintre bucătărie
IU Teeshn luă paharele, Maya carafa, În timp ce Adrian
■ ■"‘"^„Arile care să se potrivească cu standardele stabilite şrnciimolc, chlpsuri, biscuiţi cu ierburi şi nişte gouda foarte a. Struguri şi fructe de pădure de la frigider r.Origut – Maya luă loc »¡-şl dădu pe spate coada de un blond *. Apoi scoase un „mmmm”. N-am mai petrecut o du- Între fete, doar cu voi două, de atât de mult... Trebuie K^bilim un program pentru întâlnirile astea. O dată pe lună. timpii, fără băieţi, doar noi trei.
1-UnClub al Fetelor, în loc de un club de lectură. Teesha luă e. îmi iubesc copiii... incredibil de mult, dar...
|-Te înţeleg perfect, soro. Maya îşi ciocni paharul de cel al hei. Câteva ceasuri în care să nu mă strige nimeni, în care re nevoie să fie ştets, schimbat, hrănit. Şi noi două nu rm chestia asta singure, cum a făcut-o mama. Doamne, cum

I Maya îi zâmbi lui Adrian.
-Şi am auzit că ai dus-o la cumpărături pe regina modei. Cum

-M-a convins să cumpăr – pentru mine – de două ori mai multe decât avusesem de gând şi decât aveam nevoie. Mă tot oricum sunt în echipament de sport sau în trening la sută din timp. Nu am nevoie de pantalonii ăia trei muri adorabili... Iar ea spunea ceva despre cum, când hainele bc să arăţi bine, ce fac să te simţi bine efectiv. Iar când te simţi eşti mai drăguţ cu cei din jur... Aşa că am luat pantalonii Ri sferturi pentru întreaga omenire.
-în calitate de mătuşă iubitoare, pot să spun că mă bucur că „pe cineva care îi poate aprecia calităţile înnăscute, la zi, cum lucrurile între tine şi Raylan?
Adrian îşi alese pe îndelete o mură perfectă şi rotundă.
-Merg bine.
-Un răspuns foarte vag. Maya dădu din cap, cu ochii la Teesha. roţi se pare că răspunsul ăsta e foarte vag?
-O lipsă de detalii jalnică şi plină de egoism, având în vedere *să de vorbă cu noi, două femei cu vieţi sexuale sever limitate

Je copii plini de energie, alăptat, treburi casnice, administrai afaceri şi schimbat de scutece.

-Răspuns la întrebări, reparat jucării, şters lacrimi, continuă Maţe. Când a fost ultima oară când ai avut ocazia şi energia necesare unei partide de sex neîntrerupte, cu preludiu inclus, poate şi cu un bis?

-Un bis? Ah, vai de mine şi de mine... Lăsându-se pe spate, Teesha îşi ridică ochii la cer. Cred că asta a fost tocmai când bunicile l-au dus pe Phineas în Hersheypark, pentru un weelcend prelungit. Şi aşa ne-am ales cu Thaddeus. Sunt destul de sigură că la bis.

-Mama a luat la ea ambii copii peste noapte, acum vreo două săptămâni, chiar dacă fetiţa tot vrea la sân sau biberon pe la vreo două dimineaţa. Eu şi Joe am reuşit o primă rundă, după care am dormit buştean zece ore. Trebuie să mai repetăm experienţa, îi zâmbi lui Adrian. Rândul tău... Apoi o arătă cu degetul când aceasta dădu negativ din cap. Nu-i corect. Când eu şi Joe ne-am început relaţia, ai primit detalii din belşug.

-La fel cu mine şi Monroe.

-Nici unul dintre ei nu mi-e frate, sublinie Adrian şi mâncă o boabă de strugure. Să vorbesc despre partidele de sex cu fratele prietenei mele cu prietena respectivă trece de limitele stânjenelii şi devine de-a dreptul bizar.

-Nu e şi fratele meu. Teesha gesticulă cu mâna în care avea paharul, în timp ce cu cealaltă îşi tăia nişte brânză. Maya poate să facă o plimbare, îmi spui mie, după care ei îi povestesc eu mai târziu.

-Ce-aţi zice dacă v-aş spune, având în vedere că Raylan are doi copii mai mari decât ai voştri, că există speranţă pentru voi amândouă în chestiunile astea intime?

-Tot termeni vagi, zise meditativ Maya, dar măcar cu o perspectivă înălţătoare.

-Deocamdată, Raylan n-are nici o problemă în ce priveşte înălţarea.

Teesha scoase un chiot.

-Ei, aşa mai zic! îşi întinse picioarele. Doamne, ce bine e... Te felicit că ţi-a venit ideea, Maya. Eu aveam de gând să mă duc acasă şi să mă apuc de lucru.

[illegible]
...ău. **Ador magazinul**. Îmi place la nebunie să lucrez cu
...uri și artiștii, să stau la tejghea, să vorbesc cu tot felul
...ți de zi. Dar în mod clar ajungi să fii prins într-o rutină
...oare, de ajungi să uiți cine ești, în afară de mună și indi-
...de soție și mamă. Își ridică paharul, într-un toast. Închin

jgu a nc aminti mereu cum e sa tu prietenă.

’ Amândouă sunteţi cele mai bune prietene pe care le-am avut r<i«a. Adrian îşi atinse paharul de al ei. Amândouă, aici de iKprerentaţi momente de mare cotitură din viaţa mea. Acea ^ vară aici. când tu mi-ai făcut loc în grupul tău, Maya. Chiar nevoie o prietenă.

.0să-ţi spun acum ceva ce nu ţi-am mai zis până acum. Când a aflat ce se întâmplase şi că aveai să rămâi aici peste vară, a luat deoparte. Mi-a explicat şi mi-a zis că o mulţime de Iju ar putea să te hărţuiască cu întrebări. Că unii ar putea să d haz de tine sau pur şi simplu să-ţi spună tot felul de răutăţi, a-a întrebat cum m-aş simţi dacă ceilalţi copii mi-ar face mie a I-am răspuns că m-aş simţi rău şi stânjenită. Mama mi-a zis t>şa era şi că ştia că eu n-aş fi în stare să fac aşa ceva. Şi că era gjă că ţi-ar fi prins bine o prietenă.

-0 ador pe mama ta, murmură Teesha.

-E cea mai bună mamă din lume. Bineînţeles, i-am spus... ¿¿că e rea, proastă sau pur şi simplu nu-mi place de ea? Iar ea tăspuns că ar trebui să aflu cum eşti. Exact asta am făcut. Şi pra aici.

-M-ai întrebat dacă voiam să vin în vizită la tine, să-ţi văd guşile Bărbie, şi ai schimbat ceea ce crezusem că avea să fie o «ti de tristeţe şi singurătate. Şi iată-ne aici. Iar tu... Se întoarse ct Teesha. Eram atât de furioasă pe mama, că mă transferase la ala aia unde nu ştiam pe nimeni, unde nu voiam să fiu. Venise mea să îi arăt de ce eram în stare, să înşfac ce mi se cuvenea, ta venit la masa ala din cantină în căutarea unei echipe de aare şi editare. Şi m-am ales cu mult mai mult.

-Ne-ai şocat teribil. Fata cea nouă, cea care ar fi trebuit să se ®>pie de puştii populari – sportivii sau snobii, clar

– vine glonţ •soil şi se aşază imediat. A fost o mişcare curajoasă. Mereu a5 «curajoasă.

-Furioasa şi hotărâtă. Şi batfi ne nici. Fcnîni că aşa Mmt»,e se cuvenea, îşi puse jos pahanil şi le lu» de mâini pe prietenei» ,, Data viitoare o sS am şi fursecuri.

Rachael intri în sediul Ardaro Consultant* din nor i v»,n,| Washingtonului cu un plan în minte, un plan pe care îl p,lf(ţ modifica în mai multe moduri, dacă era nevoie.

Cu două zile înainte, sunase la ei pretinzând că era în comitetul de organizare a reuniunii promoţiei lui Nikki Bennett, p»nmi aniversarea absolvirii liceului. începuse să sporovăiască, veselj nevoie-mare, şi deşi secretara lui Nikki fusese prea profesioniwj ca să-i spună exact unde se afla îi sugerase să revină cu un telefon peste două zile, când Nikki avea să fie din nou la birou.

Astăzi avea de gând să o încolţească pe Nikki în biroul ei prezentându-se ca fiind patroana plină de griji a unei libtării independente din Bethesda, Maryland, care avea nevoie de ajut« în a-şi restructura firma.

Asta cel puţin până ajungea în biroul ei, între patru ochi cu ea

Se îmbrăcase conform rolului – pantaloni gri cu cea mai elegantă pereche de pantofi cu toc pe care îi avea, o bluză asortată, cu decolteu rotund, şi un sacou albastru-pal. împrumutase cerceii mici, cu diamante, ai surorii ei, îşi pusese câteva lănţişoare sclipi- toare, îşi înlocuise verigheta simplă cu un inel bătător la ochi, cu zirconiu cubic despre care credea că putea fi convingător.

O femeie înstărită. O femeie care-şi putea permite să angajeze un expert cu reputaţie, un consultant cu experienţă de la o firmă respectată care să-i relanseze afacerea.

Pătrunse într-o anticameră decorată cu gust, arboră un aer amabil, dar uşor arogant, şi se duse direct către recepţioneră.

-Bună dimineaţa! Pot să vă ajut cu ceva?

-Sper că da. Aş dori să vorbesc cu... Ridică arătătorul, îşi scoase telefonul din poşeta Max Mara – de asemenea împrumutată. Da, cu Nikki Bennett.

-Aveţi programare?

Rachael o privi de sus.

-Mi-a fost recomandată cu căldură. Am altă întâlnire,

aici în clădire, şi voiam să discut cinci minute cu ea. Te rog, spune-i

V««vm* S»IM* Mninin» aşteaptă »Ű vorbcască cu ca. Poate ai ' ₤ fratele meu... senatorul Charles Mathia». îmi r*1* f'iutc rflu' domnişoară Malhia».

IVSMW'*'

g bitou, e plecata la o şedinţă de consultanta cu alt client.

' -***, cu mare drag, să vă pun în legătură cu unul dintre ceilalţi ^uhsnţi ai firmei noastre, sau ca secretara domnişoarei Bcnnett ,ş tacă o programare.

ţi bine, când ar trebui să se întoarcă la birou?

.Miine. După şedinţa de consultanţă, e programată să lucreze

'^Lucrează de acasă? Rachael lăsă să-i scape un hohot scurt, -rţuitor. în mod clar, mi-am irosit timpul.

Ieşi cu nasul pe sus.

ji se întrebă ce spunea despre ea faptul că îi plăcuse să joace j „^1 snoabe arogante despre care receptionéra avea să se în pauză, într-o discuţie cu o colegă.

(jtcând în maşină, îşi schimbă pantofii cu toc cu unii sport, după -ieşi din parcarea acoperită pentru a pomi spre Georgetown.

5e opri să-şi cumpere câte ceva de mâncare, să-şi golească jpca, după care parcă la vreo jumătate de stradă distanţă, pe Etă parte faţă de reşedinţa respectabilă a familiei Bennett. btad ţină casa sub supraveghere – ceea ce nu era nici pe delte la fel de distractiv ca a juca rolul unei nesuferite – până la *ţijxcaea* lui Niklci.

ţa un cartier drăguţ, constată, liniştit, aşezat. De oameni doni.

Ebcă cineva se hotăra să anunţe la poliţie că la ei pe stradă firae o maşină străină, avea să lămurească problema cu patrula pavea să vină să arunce o privire. în fond, fusese colega lor. îşi fdee făcuse în dimineaţa respectivă, cât durase fiecare lucru, *fi* care îşi băgă căştile în urechi şi dădu drumul la canea audio oaie o asculta acum.

Îşi petrecu următoarea oră în Scoţia, ronţăind Fritos – o ne slăbiciune.

Când căpetenia dură şi femeia focoasă pe care o iubea îşi termi- *i*aventura, îi dădu un telefon soţului ei, să îl anunţe unde era

Si s* vadă ce făcea, apoi sun» la birou, dup» care începu s» treacă în revistă ce alte opţiuni de c»rţi audio mai avea la dispoziţie.

Mercedesul negni discret opri în faţa reşedinţei respectabile.

Nikki Bennett, cu părul ei scurt fluturând uşor în vânt, voh.rî. Purta un costum de vară de un gri-pal, pantofi de o nuanţă mai închisă de gri, cu tocuri groase şi mici. îşi trecu peste umăr bareta unei serviete negre înainte de a scoate din spate o geantă de voiaj din pânză.

Rachael aşteptă până ajunse la uşă ca să se dea jos din maşină, să încuie şi apoi să traverseze strada.

Apoi sună la sonerie.

Câteva clipe mai târziu, Nikki deschise şi o cercetă pe Rachael cu ochi obosiţi şi suspicioşi.

-Da?

-Domnişoară Bennett, numele meu e Rachael McNee. îşi arătă legitimaţia. Aş vrea să stau de vorbă cu dumneavoastră câteva minute. Se poate să intru?

-Nu. Despre ce e vorba? Am fost plecată din oraş. Nu am auzit nimic de vreo problemă în cartier.

-Şi nici nu a existat vreuna, din câte ştiu eu. Numele dumneavoastră a apărut într-o chestiune pe care o investighez.

-Ce chestiune?

-Poezii.

Nikki se uită fix la ea, nedumerită.

-Nu ştiu despre ce vorbiţi. Am de lucru.

înainte să apuce să închidă uşa, Rachael înaintă suficient cât să o blocheze.

-Domnişoară Bennett, începu, după care înşiră câteva nume de pe listă, încheind cu cele ale celor cinci femei ucise.

-Nu cunosc persoanele astea. Dacă sunt cliente de-ale mele sau de-ale firmei unde lucrez, stabiliţi o programare la sediu. Asta e locuinţa mea personală.

-Adrian Rizzo.

Numele acesta obţinu o reacţie, doar o scăpărare de o clipită în ochii obosiţi.

-Dacă sunteti ziaristă şi vreţi să dezgropaţi toată chestiunea

IN* I NORA
OBKRTS

asta, să știți că nu...

MltSlFNIRM'INI-IFIk'F l

W)

Rachael îşi arăt legitimaţia de detectiv particular, ^oieric de mesaje de ameninţare şi » ,,,r ,|c <JecCesc, -xr prezintă o legătură cu tatiil dumneavoastră Turti meu e mort de mai mult de douăzeci dc am. Acum.

v* neîntgeţi. să ştiţi că sun la poliţie, stoc nici o problemă. Dacă nu sunteţi dispusă să staţi de vorbă jac. acelaşi lucru o să-l fac şi eu. O să apelez la autorităţi. Pot yn,şi să-mi răspundeţi la câteva întrebări. Şi lămurim totul.

00

¿xutaţi

'.»u vă las să intraţi la mine în casă. Totuşi, Nikki ieşi, şi i<ti în faţa uşii deschise, cu braţele încrucişate peste piept. ^ ai copil când a murit tata. Eu şi fratele meu nu eram decât yt copilaş»-

şi Adrian Rizzo. Mai mică, de fapt, decât oricare dintre voi. .Nici unul din aceste lucruri n-are nici o legătură cu mine. 9ga plătit preţul, cu vârf şi îndesat, totuşi. Ne-am pierdut £ Am trăit în umbra scandalului iscat, hărţuiţi de ziarişti, de -cerile care veneau din toate părţile. Am plătit. într-un final, 0 a cedat şi s-a sinucis din cauza asta. Am plătit preţul şi gata. -Cineva nu crede că e chiar aşa. Cinci dintre nuigele pe care f-am enumerat, cinci dintre femeile acelea, sunt moarte, în ţanstanţe care implică violenţă. Ucise. Toate femeile ale căror le-am enumerat, şi încă altele, au avut aventuri cu tatăl

Ijdiu lui Nikki se mişcară acum, uitându-se în stânga, în dreap- şb faţă, înapoi. Erau plini de tulburare, j –Asta n-are nici o legătură cu mine. |-Nu vi se pare suspect?

-Oamenii mor. Şi tata a murit. Şi mama.

-femeile acelea au fost ucise, Nikki, femei ale căror nume apar . listă pe care mama ta a alcătuit-o.

-Eşti o mincinoasă! Furia clocotea acum. Mama nu ştia nimic ţ*e asta. Nu ştia despre celelalte femei. Nu avea nici o listă.

I-adat această listă reporterului care a publicat articolul des— t subiectul ăsta, cu o zi înainte ca tatăl tău să le atace pe Lin«». Adrian Rizzo şi pe Mimi Krentz.

MltSlFNIRM'INI-IFIk'F l

-Asta-i o minciună!
Dar scăpărarea din ochi apăru din nou.

-Nu am nici uit motiv să mint. Cfllătotesri foarte mulr -ŞI ce dacă? Nu te priveşte pe dumneata. Votea îi Ir mal ascuţita. Asta e serviciul meu. Mi-am construit , viaţ*. N-o şi te las şi te înfiinţezi aici »1 sS încerci <ă .|i,r din cauza unor lucruri pe care le-a făcut tata pe când **o copilita.**

-Compui poezii. Nikki?

-Am ascultat destul şi ţi-am dat prea multa atenţie -în ultimii treisprezece ani, chiar după moartea mnm,

Adrian Rizzo a primit câte o poezie anonimă, plină de amer .. Ştampilele poştei sunt din diverse locuri, ceea ce s-ar potr. cineva care călătoreşte mult. Printre alte lucruri, tatăl duma*' preda şi cursuri de poezie.

-Nu compun poezii. Nu trimit ameninţări anonime respiraţia începu să-i devină precipitată şi greoaie. Tata a m,*, pentru că a crezut că poate să o înşele pe mama şi să scape neţ, depsit. A murit pentru că s-a îmbătat şi a devenit violent. A mir- pentru că a lăsat-o gravidă pe una dintre târfele lui, a concep* bastardă şi nu şi-a asumat responsabilitatea pentru ea, cum ar, trebuit să facă un bărbat adevărat.

-Şi asta te-a făcut să suferi. Te-a făcut să suferi, iar când nuc ta s-a sinucis, ai suferit din nou. Mai tare. Toate femeile acele i-au făcut rău mamei tale, atât de mult rău... Iar copila aia pe ca, o concepuse era o amintire vie a acelei dureri. Ai plătit, asa ai a Crezi că şi ele trebuie să plătească?

-Pot să putrezească toate în iad, din punctul meu de vedere Nici nu mă gândesc la ele. Nu înseamnă nimic pentru mine -Ultima poezie a fost trimisă din Omaha. Ai trecut prin Omaiu în delegaţia asta din care tocmai te-ai întors, Nikki?

-Nu. Dar nu e treaba ta. Pleacă de pe proprietatea mea. aldo te reclam pentru încălcarea unei proprietăţi particulare şi hărţuire -Unde e fratele tău, Nikki?

-Nu ştiu. Şi nici nu-mi pasă. Du-te dracului!

Se retrase în casă şi trânti uşa în urma ei.

Rachael îşi luă o carte de vizită din suport şi o

strecură pe sut , uşă. Nu se ştia niciodată.

Un lucru ştia, totuşi, se corectă în timp ce se întorcea la maşini Nikki Bennett era o mincinoasă, şi nu una prea pricepută.

rând, furie. (n mi i mi cn2 ml ivcn <jl ji-rinita < -
i v.ir.o purre ihfi

***cm* mi-, pfaa, Jjn |„p. |rp şi adiririer pr când «• cm adolescenta, pentru numele lut I>umnc2cu!**

Si nu credea nici o clipii ca mama ei ştime despre toate târfele acelea cu care-şi făcuse de cap tatăl ci. Doar ca ştiuse. Doar c.V ştiuse, recunoscu şi îşi acoperi fata cu palmele.

Toţi anii aia, minciuni şi alte minciuni.

Minciuni, trădări, alcool şi pastile. Toata viata ei fusese clâdita pe minciuni. Nu, nu, nu, nu viata ei. Ha îşi construise singură viata, fir-ar să fie! La dracu’ cu restul!

Când îşi lăsă mâinile pe lângă corp, ochii i se măriră de uimire când fratele ei coborî cu paşi lejeri pe scara interioară elegant curbată.

-Bună, surioară! Ai primit vreo veste proastă?

-]]... Abia îl recunoscu, cu barba aceea neîngrijită, părul aproape până la umeri. Cu cizmele acelea uzate de cowboy şi centura aceea cu toc de pistol, arăta ca un amestec între un cowboy şi un apostol, cu o umbră a figurii tatălui lor pe fundal. Ce cauţi aici?

-Ei, îţi spun acum, îi răspunse.

Şi îşi izbi pumnul de figura ei.

Rachael se opri la Sheetz să-şi umple rezervorul, să cumpere ceva rece de băut şi, din nou, să-şi golească vezica. Se urcă la volan ca să o sune pe Adrian.

-Rachael la telefon. Voiam să te anunţ că tocmai ce-am stat ¿vorbă cu Nikki Bennett.

-Şi ce-a zis?

-Pretinde că nu ştie despre ce vorbesc, că nu ştie de nici una intre femeile de pe listă pe ale căror nume i le-am spus. Neagă w. extrem de scandalizată. Si a presărat şi nişte minciuni pe ici, pe „fo- Indiferent dacă e sau nu direct responsabilă de ameninţările ^ adresa ta, de crime, clar ştie ceva.

-Şicare e următorul pas?

-Cc-aş vrea cu c să pot să fac rost de evidenţii călătoriilor ei dm ultimii câţiva ani. Să vedem dacă O pot plasa în apropiere m* ar de locurile unde au avut loc crimele. Asta ar avea ceva greutate

-Şi poţi să faci una ca asta?

-Lucrez în sectorul privat, astfel că nu pot să defilez acolo cu un mandat de percheziţie. Şi dacă aş mai fi lucrat în politie, tot nu cred că aş ii putut să obţin unul. Se uită la ceas. Acum trebuie să mă duc acasă. Am un eveniment în familie în câteva ore, dar, cu permisiunea ta, aş vrea să îi prezint tot ce am unchiului meu. El încă mai e cadru activ în poliţie.

-Orice crezi tu că ne poate fi de folos. Orice.

-Atunci o să mă consult cu el. Mai am şi acum prieteni şi cunoştinţe în poliţie. Iar unchiul meu are o groază. O să-i spun că intuiţia mea îmi spune că are o anumită legătură şi că e tulburată. O să-ţi fac un raport scris cu toate astea, inclusiv observaţiile şi impresiile mele.

-Am căutat-o pe site-ul firmei unde lucrează. Nu aveam de gând, dar pur şi simplu am simţit nevoia să o văd. Arată atât de...

-Banal? propuse Rachael.

-Da. Doar o profesionistă cu aspect plăcut. Nu am putut găsi nici o fotografie cu fratele ei, doar câteva din readuceri în actualitate a incidentului din Georgetown, iar alea erau de când era doar un puşti. Şi în ele arăta ca un copilaş gătit pentru ziua de fotografii de la şcoală.

-Nu mai este un copil acum. Lucru valabil pentru amândoi. Şi o să aflu dacă vreunul dintre ei sau amândoi sunt în spatele acestei chestiuni.

„Pentru că femeia aceea avea ceva care mi-a dat o senzaţie ciudată”, îşi dădu seama Rachael. Avea ceva care activase un semnal de alarmă pe radarul detectivei.

-Mă bucur că te am de partea mea.

-Poţi să te bazezi pe mine. Lasă-mă să fac un schimb de idei cu unchiul meu. Te sun mai încolo.

Ceva avea să se întâmple, îşi spuse Rachael când ieşea din parcare. Văzuse şi simţise valuri-valuri de furie, teamă şi vinovăţie

O durea tot. N„ . citate de durere i- 'ª '* «andcască din cau2a
P''lunM cxcr

. . împingă straturile tăioase şi grele de durere, 0*1 gust de sânge în gură. Puteai să simţi gusturi în vis? Dar era ^gust metalic şi neplăcut, care o făcea să-i vină să tuşească şi să ^ipe. Dar faţa, o, Doamne, faţa îi zvâcnea şi o durea. Capul îi 03şi el plin de durere, pe înăuntru şi pe afără, iar ea se străduia ¿deschidă ochii şi să se trezească.

Descoperi că era pe pardoseală, zăcea pe gresie, pe gresia rece, lumina era prea intensă. O dureau ochii şi îi lăcrimau, încercă să se ridice în şezut, să se desprindă de pe jos, dar avea iotul drept prins de ceva. Cu privirea încă înceţoşată, cu imaginile Jiblându-se, se uită lung la cătuşa din jurul încheieturii. Speriată, *i lanţul sudat de cătuşă, lanţul prins de un piron fixat groso- aa, ca într-un fel de rană, de peretele acoperit cu faianţă. Baia itierviciu de sub scara interioară, baia ei de serviciu frumoasă, ude ţinea prosoape de oaspeţi elegante, pentru oaspeţii pe care «H avea niciodată.

Panicată, trase braţul, încercând să se elibereze, dar cătuşa doar «apăsă dureros de încheietură, cauzându-i şi mai multă durere, tacă începu să ţipe, în ciuda exploziei pe care o determină î®«il în capul ei, şi continuă să ţipe. Auzi paşii şi încercă să "ragă înapoi. Pentru acum îşi aducea aminte, kamne, Dumnezeule, îşi aducea aminte...

Il t*i fiku apariţia în cadrul uşii Avea în mâini uri cutiileel cu dosare, pe Care o puse pe |i" **Se ghemui** <i rânji tf|ţ

-Vai. e posibil să-ţi *h* spart ritul ăla al tiu, Nik (Mar «Ht nişte vinii Si pe cinste.

-M-ai lovit! M-ai lovit!

-Nu atSt de tare pe cât as li putut. At trebui să-mi multuînesri.

-Ce faci! Ce faci.'

El fi zâmbi, exact aşa cum tşi amintea ca. Cu buzele intim, larg şi ochii reci ca o zi de iarnă.

-Nu re omor. Poţi să-mi mulţumeşti mai târziu. Dacă o lisat pe căţeaua aia băgăcioasă să intre, v-aş fi făcut felul la amânjoul Dar i-ai tinut piept, Nik, aşa că o să procedăm aşa.

-Ce-ai făcut, JJ?

El mişcă din degetul arătător, într-o parte şi în cealaltă.

-Ştii bine. Dacă nu ştiai înainte, acum clar ştii. Exact cum ştii şi că poţi să ţipi până-ţi scuipi plămânii şi tot n-o să re audl nimeni. Baia asta nu comunică cu exteriorul, surioară. Pereţi solo, izolaţi, fără fereastră... Aşa că... Căută în cutie, scoase un flacon de Advil şi o sticlă de apă. Apoi le împinse către ea. Dacă aş fi în locul tău, aş lua patru.

-Le-ai omorât pe femeile alea. Femeile alea de care a zu defectiva...

-Şi-au meritat soarta. Toate şi-o merită şi o să mă ocup de toate. M-am ocupat de ele în tihnă, dar văd că trebuie să mă mut mai repede. Drace, mare noroc am avut că eram aici când a venit căţeaua aia să re ia la întrebări. Voiam doar să te tapez de ceva bani, să fac un duş fierbinte, să mănânc şi eu câteva mese calde... Dar uite că am primit potul cel mare.

-De ce? De ce? De ce? Din ochii ei umflaţi începută din nou să se scurgă lacrimi. El a înşelat, el...

-Taci dracului, să nu te aud că vorbeşti despre el! Ele şi-au desfăcut picioarele, nu? Bătu cu pumnul în dulăpiorut din baie. De câte ori să-ţi mai spun că ele sunt de vină pentru tot? Bărbatul profită de ce i se oferă, e în firea lucrurilor. Din cauza lor a murit, din cauza lor am crescut acoperiţi de ruşine. Ele n-au ce căuta pe lumea asta şi tu ar trebui să ştii asta! Mai ales odrasla aia pe

cate târfa de maică-sa n-a stârpit-o din pântece când se putea. Ea l-a omorât pe tata. Ea e motivul pentru tot ce s-a întâmplat!

fee năzhăni", mere, zicea "

A»» era, tşi aminti „pu»c»e chiar şi când aflaseră câ jj luni.« ceva dinir-un magazin, »au seîncâierase cu cineva, »au «1« pe furi* din cnsfl noaptea.

-Mama doar înccrcu»« ie ferească de belele.

-Era slabă! „Hai, mai ia o pastilă, Catherine.” Aţa zicea tata. când începea cu cicăleala. Şi nu i-a oferit cc-avea nevoie, altfel *n-it* li căutat plăceri pe la târfe ţi la dezmăţate, nu!

-Ştiu că era slabă, zise Nikki, cu grijă. Lua pastile. Şi am avut cu grijă de tine, JJ. Am încercat să am grijă de tine, ştii asta. M-am uigurat mereu că aveai de mâncare, chiar şi când am rămas fără ervitori. Te-am ajutat cu temele, ţi-am spălat haincle...

-Dar te aşteptai să fac sluj. Te aşteptai să spăl podele şi vasele.

-Nu puteam să fac totul de una singură. încercă să îi zâmbească, dar, o, Doamne, durea atât de tare! Aveam nevoie de ajutorul tău.

-Dar ai plecat la colegiu, nu? Şi m-ai lăsat aici.

-Am locuit tot acasă, dar trebuia să obţin o diplomă. Trebuia *i* fac rost de un post bun.

-Mincinoaso! Aveam o groază de bani.

-Aveam o moştenire de familie. De la capăt, îşi impuse, ia totul de la capăt, păstrează-ţi calmul. Dar mama nu era deloc stabilă, JJ- Ştii că nu era, iar ea era cea care avea

banii.

»Şi nici tu nu erai deloc stabil”, continuă în gând. „Ştiam asta. Mereu am ştiut. Am fceut tot ce-am putut! Nu e vina mea...”

Trebui să respire cu atenţie, căci cuvintele i se înălţau în piept, *°fausă i se verse pe buze.

-Am locuit acasă pc toată perioada (acuităţii- Am rămas aici şi după ce m-am angajat. Voiam să te duci şi tu la făcultate, JJ. Să scapi din mediul ăsta, să-ţi începi viaţa, dar...

-Şcoala e pentru fraieri. Tu ai început să pleci mereu, în costumele tale de afaceristă.

-Te-am luat cu mine ori de câte ori s-a putut. Mai ales după

-Dar înainte m-ai lăsat de o groază de ori cu ea, m-ai lăsat să curăţ după ea, să-i ascund pastilele, să o ascult plângându-se. Nu erai aici să o asculţi cum se plângea de toţi şi de toate, să o asculţi cum vorbea de tata când o apucau pandaliile. Nu erai aici când râdea întruna şi zicea că se bucura că murise. Că se bucura că ajutase ca toată lumea să afle ce ticălos trădător era. Cum râdea întruna, cum plângea întruna.

Nu avusese relaţii, îşi aminti Nikki. Nu ieşise în cluburi de noapte, nu se dusese nici la filme. Mereu şcoală şi acasă, apoi serviciu şi acasă. Iar călătoriile? De multe ori îşi dăduse seama că faptul că postul pe care îl avea necesita să călătorească o făcuse să nu-şi piardă minţile.

Dar acum trebuia să aibă grijă ca barele ei să nu se enerveze, trebuia să îl convingă să îi dea drumul.

-îmi pare foarte rău, JJ. îmi pare rău că nu am fost aici tot timpul, dar...

-Nu erai aici când mi-a spus că a ştiut de la început, că avea o listă întreagă de femei cu care-şi făcuse de cap. Că ar trebui să nu-i mai venerez figura neînsufleţită dacă voiam să fiu un bărbat adevărat. A păstrat şi lista aia. A scos-o şi mi-a aruncat-o în faţă. Mi-a zis că, dacă m-ar fi iubit atât de mult, şi-ar fi respectat jurământul rostit la nuntă. A zis tot felul de lucruri îngrozitoare, le tot repeta... Aş li fost în stare să o strâng de gât pe loc. Dar n-am făcut-o.

Nikki simţi fiorul acela rece, adânc în măruntaie. Acum era ceva mai mult decât simplă frică.

-Dar ce-ai făcut?

-l-am dat ce-şi dorea. Pastile. Multe pastile. Am ajutat-o să urce la etaj, să se bage în pat şi i-am mai dat nişte pastile. Apoi m-am uitat cum şi-a dat ultima suflare, după cate am ieşit în oraş şi am băut câteva beri.

ilr iw.ll.-,. Mir I '■*' V ' 1 •'

|„ |h t i J » » »,,. '.ir 'ii f-1 ' ^1,1

ca,i'.... m i M i . „ În niiinliriil -Ir nr«-nţit. riupă i.irr m-ai

Tm'lv •»« •|tU',,,m *",Hri,r „|M "JET

ca muri»,. 1 1|(. ((n•lir fi(<».unjug pegâturile noastre ' K ' " ' " ' s.' ....,,r|m|r hunii. nu.' băga mânu ¡u cutie. cereiilc MiniWhrHt, „

sli ^-.HilkvAm'vcnÎra.'tlnc în delegaţii pentru c* voiam sH "'VI ducă o să găreac vreun Inc -re să mi re par» potrivit cu hlriţn mea. ţii tu-ml împuiai capul şi mă înscriu la colegiu, a „ ,coa|a profeslonnl» sau *¡»'««1 găsesc un post hun... Eram îndemânatic, mă pricepeam la munca manuală, aşa ziceai, şi ">s<:ar în asta aveai dreptate. M-am folosit de îndemânarea ca să intru şi sg jcs din case, să iau ce vreau, dacă era să u ceva. Dar mă tot gândeam la lista aia. îşi umplu gura cu cereale. Da, furatul era distractiv, dar nu avea un ţel concret. Iar omul trebuie să aibă un ţel concret în viaţă. Şi m-am gândit cum ar fi să le omor pe târfele alea care mi-au omorât tatăl. Şi ce văd într-o zi la televizor, când eram plictisit de moarte, iar tu erai plecată, încercând să faci oamenii să-ţi respecte indicaţiile? Ovăd pe căţeaua aia mică la o mizerie de emisiune, ridicându-se în slăvi. Vorbind despre o generaţie nouă şi tot felul de aiureli. Aşa că m-am aşezat la masă şi i-am scris o poezie. „Du-te dracului, ar trebui să fii moartă. Şi eu o să-ţi fac de petrecanie într-o bună zi.” Dar spus frumos, aşa... poetic.

Asta i se păru amuzant, aşa că izbucni într-un râs care parcă se alimenta din el însuşi.

Semăna prea mult cu mama lor, îşi dădu seama Nikki.

-Voiam să o omor imediat, dar ştiam că o asemenea plăcere trebuie amânată. Răzbunarea nu e doar o delicatesă care e mai asă rece, ci una pe care să poţi să o reîncălzeşti tocmai când osă fie şi mai gustoasă. Şi îmi plăcea să scriu poeziile. Iniţial, câte una pe an. Mă gândeam că o să ajungă să se aştepte să le primească, » asta o să o facă să fie mereu speriată.

-J], te rog, ascultă-mă...

Dar el nu o asculta, nici măcar nu o auzea. Nu-şi auzea decât Propriile gânduri.

-I"far ea continua pur şi simplu să-şi facă DVD-urilc alea afurisite, continua să facă tot ce poftea. în fine. închise din nou cutia cu cereale. Nu pentru mult timp acum...

-JJ, trebuie să-mi dai drumul.

El ti adresă din nou zâmbetul acela, care-i îngheţa sângele în vene.

-După cât m-am chinuit să bat pironul ăla în perete?Şi aveam de gând să folosesc lanţul ăsta pentru ea, când aveam să fiu pregătit. Mă gândeam să avem o discuţie lungă şi plăcută înainte să o omor în bătaie. Aşa vreau să îi pun capăt zilelor.

-JJ, ştii bine că n-o să spun nimănui nimic din ce-mi spui tu acum. Mereu am avut grijă de tine.

-Ai avut grijă de mine când ţi-a convenit ţie.

-Nu e adevărat, zău, ştii şi tu că nu e. Mă tem pentru tine. Trebuie să te opreşti, altfel o să fii prins. Nu e vina ta, dar trebuie să te opreşti. Nu ştiu unde eşti, aşa că poţi să te întorci şi să te mulţumeşti cu tot ce ai făcut. Nu le-aş spune nici într-o mie de ani unde să te găsească. Eşti singura rudă care mi-a mai rămas.

-Rudă, pe dtacu'! Rânji rostind acest cuvânt, iar ochii îi scăpă- rară. Prea tare, parcă. Pe de altă parte, dacă nu mi-ai fi rudă, te-aş fi omorât pur şi simplu. în loc, te-am adus aici. Ai toaleta lângă tine, chiuvetă, deci ai de unde să iei apă. Şi ţi-am pus mâncare în cutia asta. Bătu uşor în marginea ei, după care o împinse către ea. A, şi nu-ţi face griji pentru ce-o să zică cei de la muncă. Le-am dat mesaj de pe telefonul tău. Le-am zis că ai o urgenţă de familie şi că trebuie să pleci din oraş, să-ţi iei două săptămâni de concediu. A, da, şi am dat mesaj şi la firma care se ocupă de curăţenie aici. N-o să vină nimeni câteva săptămâni de-acum încolo.

Respiraţia ei începu să se precipite, răsuflări sacadate şi rapide.

-Te rog, te rog, te rog, nu mă lăsa încătuşată aşa aici. Am vederea înceţoşată, JJ, şi mi-e greaţă. Posibil să am o contuzie.

-O să-ţi revii Se ridică. Acum mă duc să fac duşul ăla fierbinte despre care vorbeam. Am tot fost pe drumuri de ceva timp. Apoi o să iau tot ce vreau, căci ce e în casa asta îmi aparţine în aceeaşi măsură mie ca şi ţie. Având în vedere că am lăsat camioneta pe care am furat-o în

MOSTiNmSMJNKIFM i HW

Kansas într-un cartier dubios, mă gândesc că a fost vandalizat şi prădat până acum. Aşa că o să iau maşina ta.

-Nu face asta... Nu... Sunt sora ta!

Vungi P*"* I» chiuveta, până la toaleta... O să mi întorc ^ tmi termin treburile prin partea asta de lume.
twg— Nu mă lăsa aşa! *fifi* nici un cuvânt, acesta închise uşa în urma lui.

Nildet trebui să-şi apese palma peste gură pentru a-şi înăbuşi ¿erele. Ar fi putut să se intoarcă şi să o lovească din nou. yi chiar mai rău. Şi avea să facă lucruri mai rele, până la ^mă. acum ştia asta sigur. Pentru că văzuse, acceptase ceea ce 00c dintotdeauna.

Nici unul dintre părinţii ei nu fusese stabil din punct de vedere antal- lar fratele ei era nebun de-a dreptul.

Un timp, se lăsă în voia lacrimilor şi încercă să ignore vocile jn capul ei care-i spuneau că ştiuse, că ştiuse mereu că fratele ei suera întreg la minte. Nu ştiuse că o omorâse pe mama lor – nu OM! Dar îşi pusese întrebări în acest sens... Vocea lui la telefon, id îl sunase să îi spună, atât de relaxată şi detaşată... Şi ochii u când venise acasă, prefăcându-se afectat, atât de goi... Dar nu ouse clar. Şi nu era vina ei.

Chiar dacă mama ei tunase şi fulgerase dezlânat faţă de ea, «spre cât de fluşturatici erau bărbaţii, despre cum n-ar trebui »odată să te încrezi într-un bărbat, tot nu ştiuse sigur. Chiar kă mama ei zisese ceva despre un număr, ba chiar rostise nume, a nu ştiuse că ei vorbise cu un ziarist. Nu ştiuse... Deci nu era ma ei. Şi n-ar fi trebuit să plătească ea pentru tot. N-ar trebui iă simtă toată durerea asta. N-ar trebui să fie copleşită de frică.

Făcuse tot ce putuse. Luctase din greu să rezolve problemele (¿ora. îl acoperise pe JJ de nenumărate ori şi iată cum o răsplă- Plânse şi tot plânse, vărsând lacrimi de amărăciune, de au- "„mpătimire, până ce suspinele şi ţiuitul din urechi o făcură să mească, cu capul deasupra toaletei. Extenuată, aţipi, după care se ***cu o tresărire puternică atunci când auzi uşa din faţă trântită, ■kându-se în voia isteriei, trase de lanţ până ce încheietura i se ■Piu de sânge. Strigă şi tot strigă până rămase fără voce.

Nu o auzi nimeni. Nu veni absolut nimeni la ea.

De obicei, când JJ comitea o crimă, îşi acorda săptămâni bune, "eon chiar luni, adunând informaţii despre prada lui, urmărind-o, wăţându-i obiceiurile, analizându-i punctele slabe.

Pontru el, acestea erau cele mai dulci momente ale întregii, lui pnws.

Se considera un intelectual. lai urma urmei, gândeşte-tc numai cine fusese tatăl lui... Profesor la una dintre cele mai prestigioase universităţi din tară. El, personal, nu voise şi nici nu simţise nevoia sie a petrece atâţia ani în sSlile de curs. Erau plictisitoare! Toate regulile alea, toată ordinea aceea i-ar li înăbuşit inteligenţa nativă în loc să i-o stimuleze. Nu învăţase el, aproape singur-singurel, cum să spargă încuietori, să dezactiveze sisteme de alarmă şi să fiire maşini? Şi, cel mai importat, cum să dispară în mulţime.'

Ştia cum să treacă neobservat, cum să devină o parte din peisaj. Ceea ce însemna, îşi zicea el, în timp ce conducea – cu exact cinci kilometri la oră peste limita legală – că trebuia să se bărbierească şi să se tundă.

în ultimii câţiva ani, îşi dusese zilele ca un obsedat de pregătiri pentru Apocalipsă, în zonele sălbatice din Wyoming. Solitar, fără să facă valuri. Doar un obsedat de supravieţuirea după sfârşitul lumii, dur şi îndoctrinat (când era cazul), care locuia singur pe parcela lui de pământ sălbatic şi ale cărui incursiuni în oraşul de ţărănoi din apropiere, pentru aprovizionare, erau rare şi total neremarcabile.

Nu-şi făcuse prieteni, dar nici duşmani. Ori de câte ori pornea într-una dintre excursiile lui prelungite pentru a-şi realiza ceea ce considera că era misiunea lui pe lumea aceasta, nimeni nu observa şi nimănui nu-i păsa. Se integra perfect oriunde era nevoie de aşa ceva. Aici era hipster, acolo om de afaceri, poate doar un nomad hoinărind pe drumul vieţii. Se pricepea cum să facă să pară inofensiv. Un bărbat de rasă ariană, de înălţime şi greutate medii, fără semne distinctive.

Mereu avea asupra lui două acte de identitate false. După ce plătise o sumă exorbitantă pentru ele când dispăruse iniţial din rândul societăţii, învăţase să şi le facă singur. Le ţinea – împreună cu banii gheaţă – într-o cutie ignifugă din oţel, sub podeaua cabanei sale. Alături de ele ţinea şi fotografii cu toate femeile pe care le omorâse. Cele pe care le făcuse cât le urmărise – folosind un obiectiv pentru fotografiat la distanţă – şi cele pe care le tipărise de pe conturile lor de pe reţelele de socializare

sau din articolele din presă. Iar, după ce omorâse o altă femeie decât cea pe care

—(Km*** b*l*UR° W|Vm Bottom, şi o fotografic dupil moarte, pentru ««tgurA că nu »ven sfl mai facă niciodată această greşeală, f ărnlil J trăieşte hivat*- Sc gândise de multe ori să se întirarcă pentm . Irvirepîn greşeala aceea, dar simplul fapt că greşise il irita.

' fves asupra lui actele de identitate pregătite pentru această „•Misie, permisele de conducere, un card Visa, o carte de alcgă- permisele de portarmă. Nu se aştepta să fie oprit de poliţişti, psemai întâmplau şi accidente, pentru că oamenii erau idioţi.

»cMcma lui aici, bineînţeles, era faptul că era la volanul maşinii ^xii lui- Sau ar fi fost o problemă dacă n-ar fi investit timp şi i*vt În a falsifica un certificat de înregistrare care ar fi trebuit să soaţă cu bine din orice control de rutină.

Se gândise la tot, rezumă în gând, şi făcuse ajustările necesare, tmsese de gând să pornească spre nord faţă de Washington, şi apoi *ţit* vest, să petreacă un timp cu cortul în apropiere de Traveler’s Sitele. Având în vedere că petrecuse ani întregi urmărind-o pe .ţjrian Rizzo, calculase că avea să aibă nevoie de cel mult o săptă- *şjtă* până să îi facă falul. Căţeaua îl provocase. Făcuse videoclipül 0a prostesc, arogant şi de toată jena ca să îşi bată joc de el şi nu |t putea să tolereze aşa ceva.

Avusese de gând să aştepte până în august, când erau zilele 0elea lungi şi lenevoase, pentru a o scoate din circulaţie, dar pnnsase totul. Ceea ce ra bine, iar norocul era, evident, de partea

t Dacă nu ar fi venit mai devreme, dacă nu ar fi fost chiar în casă J proasta de soră-sa îi deschisese târâturii ăleia, n-ar fi ştiut S cineva începuse să pună lucrurile cap la cap. N-ar fi ştiut că ne va era cu ochii pe el. Nu-şi putea da seama cum de reuşiseră,

»astaîl neliniştea.

Fusese deştept; avusese grijă.

Totul trebuia să fi pornit de la reporter, dar de ce să fi luat eitura cu el, după atâta timp? Avea să fie

nevoie să-l întrebe pe câlos, înainte să-i facă de petrecanie.

Dar acum avea nevoie de un stimulent.

Detectiva – probabil o lesbiană — rostise numele de pe listă. Iar ad dintre ele era al unei reporteriţe, care nu locuia prea departe, p că aceasta avea să îi ia locul idiotului din Pittsburgh acum.

Nu făcuse cine-ştie-ce muncă de cercetare în ce o privea iTtacie Potter, dar ştia destule şi avea să afle şi mai multCs^

ANI C* romi N** RIchmond. Avea «A-»i Inchirieie o cameră *fi,M 3c motel pentru o ti. doua. Maxim trei. Una. dac» norocul lui tine» I>ar într-o ti sau trei, Tracic Potter avea sfl fie moarta înainte ca cl s» plece din RIchmond. 51. având în vedere ca lesbiana aia i* lasase afurisita aia de carte de vititfl, avea sa li fac a »1 ei o vizi« pc dmmul dc întoarcere în Traveler's Creek.

Nu avea să se grăbească deloc cu Adrian. A, da. asreprase am întregi ca să se ocupe pe îndelete de căţeaua care îi omorâse raral u îi distrusese viaţa. Iar după ce avea să o omoare în bătaie – singura metodă corectă pentru ea avea să se întoarcă la Washington. Până atunci sigur avea să se fi hotărât ce să facă cu Nikki. Să fi dea drumul sau să o împuşte în cap. Se gândea că a doua opţiune era preferabilă, pentru că, Dumnezeule, niciodată n-ai cum să ai încredere într-o femeie.

Când conştientiza că avea să omoare patru femei – inclusiv pe stricata de la care pornise totul – în mai puţin de două săptămâni, se simţi mai fericit decât fusese de luni bune.

Record nou! Cel mai mare scor de până acum!

Dacă reuşea să dea de Browne în Pittsburgh, avea să-şi încheie şirul glorios cu el – cinci din cinci! – înainte de a se întoarce în Wyoming. Şi avea să se hotărască cu ce, sau de cine, avea să se ocupe mai departe.

Adrian stătea pe verandă, într-o seară perfectă de vară, accesând linkurile pe care i le trimisese Kayla, cu mobile şi idei de decor, de pe tabletă. Avea lângă ea un pahar cu vin, un bol cu struguri veni şi acrişori, iar căţeluşa îi moţăia la picioare.

Situaţia aproape perfectă, din punctul ei de vedere, cu o clipă înainte ca Sadie să-şi înalţe capul, scoţând un lătrat.

Apoi văzu maşina lui Raylan urcând dealul şi se deschise: gata, atinsese perfecţiunea. Din câte se părea, Sadie era de aceeaşi părere, căci coada începu şă i se lovească ritmic de podea.

Privi cum Raylan se dădu jos de la volan, iar Jasper sări de pe bancheta din spate.

-Unde sunt ceilalţi?
- Bradley are o lecţie de chitară. Mariah stă peste noapte la jea care îi e a doua cea mai bună prietenă, la petrecerea de ziua

– Prima cea mai bună prietenă, din cele noi, e și ea acolo. Mă rog din tot sufletul pentru sănătatea mintală a bieților părinți.

Urcă pe verandă, iar Sadie și Jasper începură să se lingă pe fețe.

– Jasper vrea să-și vadă iubita. Și eu pe a mea. Și să-i dau asta. Puse romanul grafic pe masă. Cald, ca să zicem așa, abia ieșit din tipar.

~ V>, IVanmc, c chiar cartea-carte. E superbă! O luă în mâini, trecându-j.! un deget peste imaginea de pe ctipertil a Râcârn Cobalt, în mâna, calare pe dragonul ci. îmi place, îmi place la nebunie! începu şi dea paginile. Ah, ce desene reuşite, Raylan! De-a dreptul fantastice! O să devorez din nou fiecare pagină.

îşi înălţă faţa spre el şi îl trase către ca, pentru un sărut.

-Suntem al naibii de mândri de ea, iar precomenzile curg.

-Îţi aduc un pahar de vin, să ciocnim.

-Schimbă-I cu o coca-cola şi m-ai făcut fericit. Nu am decât vreo jumătate de oră. Mai încolo, eu şi Bradley o să avem o seară ca între băieţi. Trebuie să iau pizza. Apoi avem în meniu nişte floricele de porumb şi un maraton de filme din seria X-Men.

-Mă bucur tare mult că ai trecut mai întâi pe la mine. Eu o să-mi petrec seara de fată solitară citind romanul în care debutează Flacăra Cobalt.

-Vrei să-ţi reumplu paharul cu vin, dacă tot mă duc în bucătărie?

-Nu, mi-e de ajuns.

Chiar când Raylan intră, Adrian deschise la prima pagină şi citi mulţumirile. Când ieşi, se uită lung la el.

-Mi-ai trecut numele la mulţumiri. „Adrian Rizzo, inspiraţia pentru acest personaj." Nu mi-ai spus că o să mă incluzi în carte. în machetă nu era. Sunt atât de... onorată. Adică foarte, foarte onorată.

-N-ar fi existat fără tine. Se aşeză şi îşi întinse picioarele. Cred tă e una dintre cărţile noastre cele mai bune, zău aşa, şi a dus la tdeea cu Garda Binelui.

-Cum merge treaba cu asta?

-Ne-am lovit de ceva obstacole, am făcut ceva ocoluri, dar am îi făcut progrese. La tine cum e?

-Totul bine. Treceam în revistă mai multe variante pentru cen(nd pentru tineret. Arată atât de bine, Raylan... Acum lucrează

la partea de exterior, curtea, locul de joacă. Şi am pus la puncr ca lumea conceptul pentru noul program pe Internet pentru toamnă. Aşa că toate-s bune.
Raylan îşi puse palma peste a ei.

Adrian expiră prelung.
-Păi, Rachael a reuşit în sfârşit să poarte discuţia aia faţă în faţă cu Nikki Bennett şi nu crede că a fost total sinceră. Vrea să stea de vorbă cu unchiul ei, care e poliţist, să se consulte şi cu el în privinţa următorului pas. Dacă avem suficiente probe, nu ştiu, să fie interogată oficial, să se facă o percheziţie acasă la ea sau ce dracu’ altceva ar putea face. Ezită o clipă. Toată... toată chestia asta? Parcă nici nu e legată de mine, cumva. Ştiu că nu e aşa, dar aşa simt. Nu o cunosc. Nu-l cunosc nici pe fratele ei. Şi stăteam aici, în seara asta atât de frumoasă, după o zi productivă, şi nu simt că ar avea vreo legătură cu mine.
-Nici n-ar trebui să aibă.
-Dar are. Ştiu asta.
-Stăteai aici, şi oricine putea să urce cu maşina la tine.
-Nu pot să stau încuiată în casă. Nu insista cu asta. O am şi pe mama care mă presează să mă duc la New York, să mă încui în apartamentul ei. Nu sunt dispusă să fac aşa ceva, aşa că vine ea aici. Teesha, Maya, Monroe sau Jan trec pe aici aproape în fiecare zi. Şi pe tine.
-Te iubim. Te iubesc.

El îi apucă mâna mai strâns.
-Nici nu mi-am închipuit că aş putea sau că o să mi se întâmple să mă îndrăgostesc din nou. Dar m-am îndrăgostit.
-Ţi-ai dat jos verigheta, îi spuse ea.
- Da, aşa e. Dacă ar fi fost vorba doar de sex, aş fi avut-o în continuare pe deget. Dar ştii şi tu asta.
-Chestia e că... Nu prea ştia cum să exprime ce simţea sau ce voia să spună. Nu am avut... am evitat intenţionat şi cu grijă să mă implic în relaţii serioase. Aşa că nu am avut nici una.
- E)ar eşti într-una acum. Şi ştii şi asta.
-Nu ştiu dacă mă pricep la aşa ceva.
-Te descurci bine până acum.

. r** n la început încă, nu-l aşaî suhllnic ea. Şi nu-mi vezi ţbk vM*
¡„ta. Adrian îşi dildu panii pe spate şi îl măsurii atent.
i ^uf. Eşti impulsiv», mai ales când te enervezi sau te superi.

; ¿0 tind lilmuleţul acela sfidător pe care l-ai făcut, dintr-un ¿iluno*. (intit către poetul tău cel ticălos. Eşti înfricoşător «^entrată pe ţelul pe care ţi-l fixezi. Eşti dominantă sub , lui Jasă-mă să te ajut". Cum ar fi... „Hei, uite un ghid de <*ii fizice gândit special pentru tine, şi-ţi dau la pachet şi <*nentele.” Şi eşti încăpăţânată când vine vorba să te ocupi de tot. Mă gândesc că asta vine din faptul că mama ta Ljji-a impus reguli, iar tu te-ai eliberat de ea – printr-o acţiune ^¿vă – imediat ce ai putut. Nu pot să ţi-o iau în nume de rău. j un aer detaşat, Adrian sorbi din paharul ei cu vin.

Jmii ar putea să considere că astea sunt nişte trăsături pozitive. -Unii. Ridică din umeri. Aşa cum unii ar putea considera «s mea de a programa lucrurile clar ca fiind... ştii tu, obsesivă, .irtlinţa mea de a întârzia totuşi, după ce am programat totul ¿v, ca o dovadă de nepăsare. Unii oameni ar putea crede că -¿că am stat de vorbă cu soţia mea moartă despre a-mi da Jieta jos înseamnă că sunt nebun, liian scoase un oftat.

ii o persoană obsedată de programat totul, pot să-ţi spun că ta mi se pare un defect. Şi nu mi-ai părut niciodată nepăsător, znici un caz nu eşti nebun că stai de vorbă cu Lorilee. Totuşi... ai dacă pricep să menţin o relaţie adevărată. Dacă mă pricep ¿eforturile necesare, şi ştiu că o relaţie necesită efort.

Muncă de echipă. Şi ca amândoi să se străduiască, adăugă el. ăwrză de muncă de echipă.

'«a ochii aceia uluitori, îşi spuse ea, şi inima aia...

Ştiu că nu am simţit niciodată pentru cineva ce simt pentru Aşa cum ştiu că simt o nevoie profundă, de neclintit, de a Wcepe la orice fac şi refuz să văd în asta un defect. Şi ştiu că ■«pe cineva care se pricepea foarte, foarte bine la ce discutăm Probabil chiar perfect. Şi asta mă intimidează.

-Sc pricepe« toarte bine la ce discutam noi nii i. I fir e i mul <S apelam la un clişeu: Nimeni nu c perfect. îşi acorda o i lipa, luă o gură de cola. Mi*e greu să-ţi spun asta despre ea.

Sincer îngroziră, Adrian îşi ridică ambele mâini.

-Nu, nu! Raylan, nu-ţi cer să faci comparaţii ca să-mi alini cumva îndoielile privind propria persoană.

-Cred că trebuie să auzi asta. O să te ajute să înţelegi că sunt anumite lucruri – oricât de dure – pe care înveţi să le gestionezi într-o relaţie, ajungi să tolerezi, ba chiar ajungi să le înţelegi, când vine vorba de o persoană iubită. Lorilee... Se opri, dând din cap. O să o spun pur şi simplu, ca să termin rapid. în toţi anii pe care i-am petrecut împreună, indiferent de câte ori am discutat despre asta, ea tot... o. Doamne, ea tot confunda *Războiul Stelelor* şi *Star Trek.*

Preţ de o clipă, Adrian nu putu decât să se holbeze la el. Simţea cum hohotul de râs îi clocotea în gât. Făcu un efort să şi-l înghită.

-Doamne, Raylan, asta-i... Nu ştiu cum ai putut să suporţi

-Am iubit-o. încerca să compenseze asta în nenumărate feluri, dar... Chiar îi spunea lui Spock „Dr. Spock”. De fiecare dată! Cred că a ajuns să fie o chestiune deliberată, doar ca să mă tortureze

-Nu! Ridicând o mână, Adrian îşi întoarse capul, ferindu-şt faţa. Nu cred că mai suport să ascult aşa ceva!

-O dată, am venit acasă cu o sabie laser de jucărie, pentru Brad, iar ei i s-a părut atât de drăguţ că ii luasem ceva din *Star Trek.* Sau dacă eram mai mulţi şi purtam o discuţie despre istoria şi ce putea să facă Şoimul Milenar, iar ea întreba dacă era nava spaţială a căpitanului Kitk. Era umilitor.

-Nu mai continua... Ai spus destul.

-Aş putea continua, dar n-o s-o fac. Ce vreau să spun eu e că dragostea e mai puternică decât defectele. Am iubit-o. Acum te iubesc pe tine. Mă gândesc că asta înseamnă că sunt un tip norocos.

-Nu mă aşteptam să port o asemenea discuţie în seara asta. pe verandă.

-Va trebui să trec pe-aici între lecţii de chitară şi comandat pizza mai des. Aruncă o privire la ceasul de la mână şi se ridică imediat. Să-mi trag una, o să întârzii. Vezi tu, ştiam exact cât timp

ʰ^g^X"»ᶜMV,nr^ᵐ' '

* ' ^ „ «amtă. tar ca îl apucă de mână.

'^^t1 ^în ca tc iubesc **51** cu. o sil înrâreii **51** mai tare

î Jan « opri >t îi cuprinse faţa în mâini.

'*tuic sa plec. dar spune-mi oricum.

«lK-55. ii CU.

t A*n deschişi şi privind-o adânc înrr-ai ei. o sănira din nou ^uin. dar mă bucur tare să te aud spunând-o.

~fct «lt defect. Faci pe deşteptul.

3 Trebuie să plec. Jasper! Plecăm. Fir-ar să fie. de ce nu am eu priza cât stăteam aici? Acum. Jasper!

_>f*=a vrei?strigă ea în timp ce el alerga spre maşină.

Sun evul tău.

.jfcrr, cu pepperoni şi câma(i italieneşti. Să nu te prind că ne ;i mâncăm atâta came. Suntem bărbaţi. în maşină, Jasper. -«t să-l împingă în sus pe câinele care nu părea prea dispus ir Apoi se opri din nou. Le-am promis copiilor că îi duc la catul de la parcul de la distracţie poimâine. Hai şi tu cu noi! ai plac carnavalurile.

mâncăm gogoşi-ineluş, cartofi prăjiţi în ulei de alune şi ari cu tot felul de sosuri, aşa că împacă-te cu ideea.

.nan se lăsă pe spătarul scaunului când el se urcă la volan. 1 se ifnpace cu ideea, îşi propuse în timp ce-şi luă telefonul .aananda – adăugând o salată de vată pentru două persoane. *a* se împace cu ideea, pentru că asta făceai când iubeai

27

După discuţia purtată cu unchiul ei, Rachael se hotărî să ducă doverile adunate la Poliţia Washington. Nu erau chiar de ajuns pentru un mandat, nici chiar pentru a pune presiune pe Nikki să vină la sediu, pentru un interogatoriu, era conştientă de asta, dar putea apela la un detectiv pe care îl cunoştea să se ducă la ea acasă.

O legitimaţie de poliţist avea mai multă greutate decât una de detectiv particular.

Detectivul, cu care lucrase cu ani în urmă, luă dosarul şi confirmă că era ceva dubios la mijloc. Nu avea să fie prioritate absolută, iar Rachael trebuia să accepte asta, dar el şi partenerul lui aveau să se ocupe. Mai ales că insistase asupra faptului că mai avea programată o discuţie cu agenta FBI care se ocupa de cazul lui Adrian. Nimic nu se compara cu o întrecere cu agenţii federali pentru a pune lucrurile în mişcare.

Aşa că Nikki se putea aştepta, într-o zi, două, să fie vizitată atât de poliţiştii din oraş, cât şi de agenţii federali.

Să scuture pomul, îşi zise ea. Şi ceva sigur avea să cadă. După întâlnirile avute, se întoarse – printr-un trafic îngrozitor – la biroul ei, să-şi scrie raportul. O luă la fugă prin ploaia torenţială până în clădirea unde se aflau biroul ei, un mic birou de avocatură (care deseori o recomandau clienţilor lor) şi un studio foto. Urcă pe scări până la etaj şi intră pe uşa cu geam mat în zona recepţiei. De-a lungul pereţilor, de o parte şi cealaltă, erau câte trei fotolii tapiţate cu piele, iar într-o nişă îngustă era amenajat un cuier. O plantă limba-soacrei, la fel de înaltă ca ea, se înălţa dintr-un

Jf*sîni-intcn» aflat lângă ferensir.i dublă. Secretara ei v dezvolte impecabil. k > ei era abonată la câteva reviste, printre care şi Forbrs Farr Rachacl alesese personal cele trei schite făcute de ^ Jm zonă care erau expuse, frumos înrămate, pe pereţii j.m într-o nuanţă de cafea cu lapte. O recepţie dc primă – îi spusese soţul ei, un geniu al marketingului – atrăgea «ide prima mână. . mii de când deschisese McNee Investigations, se dovedise „ mare, avusese dreptate.

Traficul. Rachael îşi dădu ochii peste cap, punându-şi umbrela ^cttul din nişă. Infernal. Şi plouă cu găleata afără.

Frontul atmosferic se deplasează spre sud, aşa au zis, dar încet, «graţia de la sfârşitul programului de muncă o să fie oribilă. -Minunat! De-abia aşteptăm, nu-f aşa?

În drum spre biroul ei, schimbă câteva cuvinte cu colegii, *şi comunice ultimele descoperiri şi intră în camera mică riaxare, să-şi facă o cafea. După o conversaţie mai lungă – cu rari de nuntă presărate prin ea – cu administratorul biroului, se £ la masa ei de lucru. Apoi se sprijini de spătar, sorbi din cafea -kiv ochii, pentru a se mai elibera de tensiunea acumulată sntându-se cu traficul din Washington, pe un potop de vară. raptul că ploua însemna şi că meciul de softball al soţului ei ssifie anulat, aşa că ea – sau el – trebuia să se gândească la ce r mânca de seară. Vor comanda ceva acasă, se hotărî. Avea ,t convină amândurora, mai ales că amândoi aveau să stea *A* în trafic pe drumul de întoarcere acasă. Şi, dacă nici unul « ei nu avea să fie nevoit să-şi ia de lucru acasă, puteau să ffiidă o sticlă de vin bun şi să mănânce relaxaţi nişte preparate •are nu fuseseră nevoiţi să le gătească. Poate că aveau să aibă B» energie de o partidă de sex până să pună la somn. iea ce însemna că, dacă voia să aibă parte de toate acestea, •** bine să-şi termine treaba.

*iise raportul, îl ataşă la un e-mail către Lina, căci aşa prefera «ta care o plătea să se procedeze. Apoi trimise la administra- biroului orele lucrate, pentru a emite factura către clienta «tivă. înainte de a întinde mâna către telefon pentru a lua

legătura cu Adrian, ca şi o pun» la curent – . .un profir.,,, doua sa procedeze acesta începu »a sune.

-McNee Investigatlons, Rachacl la telefon.

-Doamna McNee, sunt Tracic Pottct.

-Cu ce vă pot ajuta!

-S-ar putea să fie vorba mai degrabă de cu ce vă pot a| ut.,, ᵥ dumneavoastră. Am făcut ceva munca de cercetare şi da mi.» sugerat că n-ar trebui, dar asta mi-e meseria. în fine, mum a i
de cercetare mi-a stimulat memoria. Şi mi-am adus aminti i I
auzit la un moment dat o conversaţie telefonică între Jon şi I
lui. Şi da, trăgeam cu urechea. I

-Aşa aş fi făcut şi eu, în situaţia respectivă.

„Sau în oricare situaţie”, recunoscu Rachael în sinea *ei* Curiozitatea era în ADN-ul oricărui anchetator.

-îmi aduc aminte că îi vorbea foarte de sus. Era ceva lega de copii, sau unul dintre ei. Cum nu, nu putea să lase totul baltă şi să vină acasă. Avea lucrări de terminat. Cum că ar trebui *şi st* ocupe ea. Apoi îmi aduc aminte că a repezit-o: „Dacă nu poţi şi te ocupi, ia încă o pastilă şi gata. O să ajung şi eu când oi ajunge' Sau ceva de genul...

-Am înţeles.

-Recunosc că m-a amuzat. Stăteam în uşa micului apartament pe care îl ţinea pentru aventurile lui. Şi am zis ceva de genul „probleme acasă” sau „probleme în paradis!" şi îmi aduc aminte răspunsul lui, că se potrivea perfect cu intenţiile mele de la momentul respectiv: „Să nu te căsătoreşti şi, dacă o faci, să nu cumva să te pună dracu’ să faci copii”. Tracie râse uşor. Aşa gândeşti la nouăsprezece ani. Oricum, s-a lansat într-un mic discurs furios, care m-a surprins, pentru că nu vorbea niciodată despre familia lui. No eu nu aduceam vorba de ei. Dar amândoi băusem câteva pahare.

-Şi vă aduceţi aminte ce a spus?

-îmi aduc aminte esenţa. Mi-a zis că, în primul rând, nevastă-sa fusese cea care îşi dorise odraslele şi că ar fi trebuit să o pună să-i avorteze cât se putuse. Iar că acum, chiar dacă avea pe cineva care venea să se ocupe de curăţenie, de făcut mâncare, nu putea să-i

stăpânească. Se opri o clipă. Nu mă interesau problemele lui de familie, dar îmi aduc aminte că m-am întrebat cum de putea să își permită să plătească pe cineva pentru menaj la ce salanu

Am m C11 ₜa c posibil ca Lina Ruici ca nu ti font singura Im partenerii de nex pe care a lăsata» însărcinată, căci nu eoia lnl<nc»»că prezervativ.

Rachael se gândise deja la această posibilitate şi explorase această pista.

- Presupun că nu c vorba şi despre dumneavoastră.

-Nu. Pe de altă parte, aventura noastră a fost una scurtă. Luam anticoncepţionale şi am insistat să folosească prezervativ. Nu vota, se plângea şi se împotrivea, dar pentru mine asta era o condiţie la care nu eram dispusă să renunţ. Poate că impresiile mele s-au modificat oarecum în timp, dar m-a surprins că nu simţea decât dispreţ pentru soţia lui şi că, pentru el, copiii erau o povară. Iar asta mă aduce la a doua amintire, oarecum vagă.

-Vă ascult.

-Sincer, nu am recunoscut nici unul dintre numele de pe lista pe care mi-aţi arătat-o, dar a trecut mult timp de când eram în facultate. Amintirea asta m-a făcut să mă gândesc la o tipă din Clubul Shakespeare – pe care îl conducea Jon. Am rămas în el penau că, oricum ar fi fost în rest, Jon era un profesor excepţional, iar comentariile lui pe marginea operei lui Shakespeare erau strălucite. Nu-mi aduceam aminte cum o chema chiar dacă îmi aminteam de ea. Ce ştiu e că era nouă – era în primul an – şi cred că eu eram în anul trei sau patru la momentul acela.

-Şi credeţi că ea şi Jon au avut o relaţie.

-Cred că Jon avea o preferinţă dată în materie de femei, li plăceau cele tinere, inteligente, atrăgătoare şi cu corp sexy. Ea le bifa pe toate. Era cam timidă, dar a înflorit în clubul ăla. Şi, având în vedere că avusesem şi eu o aventură cu el, am recunoscut semnele.

-Ce v-a făcut să vă gândiţi acum la ea!

-N-a mai venit la facultate dintr-odată şi, după cum spuneam, chiar înflorise acolo. M-am gândit că aventura se sfârşise prost, iar ca suferea sau se simţea jenată, l-am spus ceva unei prietene care, întâmplător, locuia în acelaşi cămin. O manevră cam răutăcioasă,

recunosc. Şi atunci am aflat povestea ei. Fata – şi mi-am împrospătat memoria discutând cu vechea mea prietenă din colegiu, care şi-a amintit prenumele ei. Jcssica. Jessica s-a întors la cămin într-o scară bătută măr. Ţine cont că e vorba de ce am auzit, iar prietena mea, deşi locuia în acelaşi cămin, avea camera pe alt etaj. Dar a auzit că Jcssica a venit acasă cu paşi nesiguri, cu fata plină de vânătăi, cu un ochi atât de umflat că nu îl putea deschide şt, mai mult, cu pantalonii plini de sânge. Pierduse o sarcină.

Rachael încercui numele Jessica pe foaia pe care îşi lua notiţe, după care sublime „avort spontan”.

-S-a reclamat la poliţie? Apare în fişa medicală?

-Ce am auzit eu e că a zis că fusese tâlhărită, că nu putea să spună nimic despre persoana cate o atacase. Şi, oricum, nu era dispusă să vorbească despre asta. Nu şi-a lăsat colegele de cameră să sune după o ambulanţă sau la poliţie, ceea ce, bineînţeles, ele ar fi trebuit să facă oricum. Din ce spune prietena mea, a renunţat la făcultate.

-Aş vrea să-mi daţi numele şi datele de contact ale prietenei dumneavoastră.

-Am întrebat-o şi mi-a spus că ar prefera să nu ţi le dau – decât dacă informaţiile pe care ţi le-ar putea da devin extreîn de relevante.

-E o parte dintr-un întreg, doamnă Potter.

-De acord, dar sunt ziaristă şi trebuie să-mi protejez informatoarea. O să insist pe lângă ea, dar momentan nu pot să vă dau aceste informaţii. Şi nu pot să vă spun unde locuia Jessica pe atunci sau măcar numele ei de familie. Totuşi, vreau să spun că sunt sigură, dar de fapt nu pot să spun decât că sunt vreo şaptezeci la sută sigură, că asta s-a întâmplat cam în acelaşi timp în care Jon a venit la cursuri cu mâna dreaptă bandajată. A făcut o glumă, cum că profesorii de literatură n-ar trebui să încerce niciodată să repare lucruri prin gospodărie. Am râs cu toţii şi asta a fost tot.

-Asta e o informaţie foarte utilă.

-E vreo Jessica pe listă?

-Două, de fapt. E un nume destul de comun. Vă aduceţi aminte cum arăta?

-Ăăă... era brunetă, iar în amintirea mea e tânără,

proaspătă, frumoasă. Zveltă, dar cu forme. Dar atâta tot. Nu aş recunoaşte-o

411 I NORA RORF.RTS

dacă [illegible] în faţa [illegible]. [illegible] în clubul [illegible] pe săptămână [illegible]
—Vă aduceţi aminte când s-au întâmplat toate astea?
—Sunt aproape sigură că eram în anul trei şi după vacanţa de iarnă. Ştiu că era frig şi mă mutasem într-o casă, cu mai mulţi studenţi, în afara campusului. [illegible] puţin, da... acum, că stau să mă gândesc, sunt sigură că era la începutul lunii ianuarie. Prima sau poate a doua întrunire a clubului după săptămâna de iarnă.
Cred că prin,«.
Dând din cap doar pentru sine, Rachael nota anul probabil ţi tl încercui şi pc c|

-Bine.

-Aş vrea să ştiu când şi dacă daţi de ea. Aş fi putut să o pun ţn gardă, dar nu am făcut-o. Poate că nu m-ar fi ascultat, dar aş fi putut să îi spun ce fel de om era. Acum trebuie să mă duc la machiaj. Trebuie să fac nişte clipuri publicitare înainte de $oriie *¿e la ora cinci.*

-Dacă vă mai amintiţi şi altceva, aş vrea să aflu. Mulţumesc că mi-aţi împărtăşit aceste informaţii.

Rachael se lăsă pe spătar, dusă pe gânduri. Reuşise să dea de ambele Jessica de pe listă. Una, care avusese o relaţie cu Bennett înainte de Lina, locuia la Londra. Născută şi crescută în Anglia. iarTracie sigur şi-ar fi amintit dacă respectiva ar fi vorbit cu accent englezesc. în plus, era vorba de o legătură mai veche.

Totuşi, a doua Jessica avea chiar vârsta potrivită. Negase vehement că avusese vreo relaţie sexuală cu Bennett, ceea ce, chiar şi în scurta conversaţie telefonică pe care o avusese cu ea, îi păruse o minciună plină de furie.

îşi scoase dosarul cu notiţe. Da, Jessica Kingsley, născută Peters, căsătorită cu Robert Kingsley – pastor în Biserica Mântuitorului – de douăzeci şi patru de ani, mamă a patru copii, care locuia în oraşul natal, Edora, din lowa.

Plecată pentru prima oară de acasă, îşi spuse meditativ Rachael, timidă şi încântată. Şi se lasă sedusă de un profesor fermecător. Se duce acasă în vacanţă de iarnă şi descoperă că e însărcinată. îi j spune lui Bennett, care explodează, aşa cum a făcut-o şi cu Lina | Riso, dar Jessica

nu poate să se apere. Ruşinată şi şocată, reuşeşte

să se întoarcă la cămin, dar pierde sarcina. Inventează o poveste «i pleacă acasă.

Probabil că se învinovăţeşte de tot, ascunde întregul incident Si-l îngroapă în trecut.

Oare-i spune viitorului soţ înainte de nuntă, sau cu altă ocazie? Puţin probabil. Sigur i-ar fi teamă că n-ar fi fost iertată. în loc de asta, îsi crease o viaţă în orăşelul ei natal şi îngropase totul.

«Aş fi putut să o pun în gardă”, spusese Tracie.

Si deşi Rachael o făcuse, sau încercase, era conştientă că trebuia să încerce din nou.

Luă o sticlă cu apă din frigiderul mic din birou şi începu să se plimbe încolo şi încoace, bând cu poftă în timp ce se gândea cum să abordeze problema. Dacă nu încerca, şi Jessicăi Kingsley i se întâmpla ceva, ar fi trebuit să poarte povara acestei vinovăţii toată viaţa. Şi nu voia o asemenea povară.

închise uşa biroului – un semn să nu fie deranjată – după care se aşeză şi formă numărul de telefon pe care îl avea în dosar.

Femeia răspunse, evident atentă la altceva.

-Aşteaptă puţin. Tocmai ce scot o plăcintă din cuptor.

Rachael auzi un zăngănit, o voce fredonând şi sunet de paşi.

-Scuze... Bună ziua!

-Doamnă Kingsley, numele meu e Rachael McNee. Am vorbit acum câteva săptămâni.

- V-am spus că investigaţia dumneavoastră nu are legătură cu mine şi să nu mă mai sunaţi.

-Vă rog să nu închideţi. Nu trebuie să spuneţi nimic. Nu vă rog decât să mă ascultaţi câteva minute. Orice s-a întâmplat sau nu s-a întâmplat în Georgetown, numele dumneavoastră se află pe o listă. Ceea ce nu ştiam când am vorbit prima oară, dar e o informaţie confirmată acum, e că cinci femei de pe această listă sunt moarte. Au fost ucise. Trebuie să fiţi conştientă de asta, conştientă că s-ar putea să fie şi altele, de care nu am dat încă. Poliţia şi FBI investighează acest caz şi s-ar putea să fiţi contactată. Conştiinţa nu mă lasă să nu vă dezvălui aceste informaţii şi nu vă sfătuiesc decât să vă luaţi măsuri de precauţie.

-Şi de ce m-aş încrede în ce-mi spuneţi?

–Ce motiv aş avea să vă mint!

- H.IMI f,,,,... im rinri«iS. încercând»a răspândiri «irl fitil*.

- lA'trt',ˡ^inTf#«'ˡ«Vraimct' rr < numele agenţie. mele
Pur ii simplu vreau vi mţi cS cineva omoară femei carp au srudiar la Universitatea (îcorgetuwn st ale căror nume se află pe o listă Al» cum c st al «lumneavoastră.

-Bine. Mi au spus. Acum lăsaţi-mă în pace,

[1]Rachael se mulţumi să dea din cap când telefonul îi fu închis |ţn nas. Din câte se părea, Jessica nu doar îngropase incidentul cu pricina, ci îl băgase într-un buncăr de beton, îl umpluse cu contestaţii şi apoi îl scufundase pe fundul oceanului.

-Eu m-arn străduit..., rosti meditativ.

Mai avea o oră înainte să fie nevoie să pornească în anevoiosul drum spre casă, pentru că poate ploile se deplasau spre sud, dar în mod clar nu părea că se grăbeau. Avea să petreacă acest timp | străduindu-se să găsească încă o femeie de pe lista aceea.
I încă una, în seara asta.

| Avu nevoie de aproape două ore, ceea ce însemna că drumul j spre casă avea să fie o bătălie crudă, însă localiză două. Una în I viată – şi ea profesor la colegiul Boston, care nu doar că recunoscu | faptul că avusese o relaţie cu Bennett, ci abordă discuţia cu Rachael foarte serios. Şi una moartă, o avocată care fusese înjunghiată de | mai multe ori în parcarea unui supermarket, la câţiva kilometri de casa ei din Oregon. Având în vedere că poşeta şi ceasul nu mai fuseseră găsite asupra ei, iar maşina îi fusese găsită mai mult ' de o săptămână mai târziu în nordul Californiei, se decretase că motivul crimei fusese furtul obiectelor de valoare şi al maşinii.

-A luat maşina, dar el cum a ajuns în parcare? Sigur a urmărit-o pSnă acolo în alt autovehicul. Să fi fost şi ăsta furat! Aş zice că mai «uit ca sigur. Dar hai să aflăm... Se uită la ceas şi înjură. Mai târziu.

îşi adună lucrurile, închise computerul. Şi, remarcă, plecă din ?uu de la birou după toţi ceilalţi. Chiar trebuia să

nu mai facă asta. * luă umbrela şi încuie biroul. Apoi îşi sună soţul, să îl anunţe că în drum spre casă. Să îl roage să comande pizza. Şi să deschidă ^{0} sticlă de vin. Luă cina cu familia, bău nişte vin şi chiar reuşi să aibă parte de o partidă rapidă – şi cu cât mai puţin zgomot – cu $^{s\circ}$tul ei. Dar ştia că nu avea să poată să doarmă.

Sc dădu jos din pat discret, îşi puse nişte haine comode şi intri» în birou! ci de acasă. Auzea televizoml dat tare în camera de familie, aşa că închise uşa.

Poate că era trecut de unsprezece în Washington, dar în Oregon era abia opt. Poate că dădea norocul peste ea şi găsea pe cineva care să verifice dacă existaseră maşini furate care să fi fost ridicate din parcarea în care Alice McGuire – născută Wendell – fusese ucisă în urmă cu cinci ani.

Cam în acelaşi timp în care Rachael îşi folosea puterea de convingere cu cineva de la Politia Portland, Tracie Potter stătea în cabina ei mititică, dându-şi jos machiajul de televiziune, care până la finalul transmisiunii ei de la unsprezece parcă ajungea să cântărească douăzeci de kilograme. Iar când îşi întinse crema hidratantă, ar fi putut să jure că-şi auzea pielea recunoscătoare sorbind-o cu plescăituri pline de recunoştinţă.

Având în vedere că ploua torenţial, voia să-şi schimbe costumul care dădea bine în faţa carnetelor şi să-şi dea jos pantofii cu toc în favoarea unei perechi de cizme de ploaie, pe care le ţinea la îndemână tocmai pentru seri ca aceasta. Se blestemă că îşi lăsase maşina în capătul opus al parcării, ceea ce făcea ori de câte ori nu se apropiase suficient de cei zece mii de paşi pe zi. Lucru care, recunoscu ea, se întâmpla mai mereu.

Soţul ei sigur avea să doarmă tun până ce ajungea ea acasă – şi cine putea să i-o ia în nume de rău?Totuşi, se gândea că ar putea să se relaxeze cu un pahar de brandy înainte să se bage în pat lângă el.

Având în vedere că cei din echipa de producţie plecaseră de mult, le strigă „noapte bună" puţinilor oameni rămaşi în sediu. Ieşi pe uşa din spate şi o lăsă să se trântească bine în urma ei, deschizându-şi umbrela. Chiar şi cu luminile din parcare, abia dacă vedea la jumătate de metru în faţa ei, în timp ce ploaia cădea în pale grele, împinse de vânt.

Mulţumi lui Dumnezeu că avea cizmele de ploaie şi îşi spuse că era extrem de inteligentă că se oprise să se schimbe în jeanşi, căci ploaia îi uda serios picioarele. Avea cheia în mână şi apăsă pe butonul de pe ea pentru a descuia portierele.

Luminile maşinii se aprinseră scurt. Nu auzi declicul obişnuit de deblocare, dar ploaia bubuia în jur. Aproape că alergă pe restul

Nn ii ttmp „ş ţ,|v. (t.iiA firr dr păr.c cm rr ti pmtecfă cspul hi spntr t utilul ti tflir *lAn< ifSiul. dinfr-o parrr în alia

tv r>c Kw ii rt;hi un rAlk.1i!, ixhii I w mirau, iar hralrlf i ie agitau necuonioniii.

-C* un pcţtc-n undita.

JJ pufni într-un rfl* cu hohote. O împin«c cifre scaunul din dreapta. îmbrăcat în echipamentul lui de zugrav de unică folosinţă – inclusiv bonetă, mănuşi şi hotoşei sc dădu jos de pe bancheta din spate. împinse mai tare corpul ei – care nu mai gâlgâia – şi se urcă la volan.

-Ai murdărit peste tot, îi spuse, pornind motorul. Dar nu e problemă... Nu mergem departe.

Se felicită că ţtiuse, pur şi simplu stiuse, că seara aceasta era cea potrivită. Ploaia, semnul perfect, acoperirea perfectă. Avea d abandoneze maşina lângă complexul comercial aflat la câteva snăzi distanţă, unde o lăsase pe cea a surorii lui. Apoi avea să pună într-o sacoşă echipamentul de protecţie şi să se descotorosească de el pe undeva pe drumul de întoarcere ia Washington. Şi i-ar prinde bine şi o pauză de odihnă.

Aruncă o privire la Tracie şi îşi spuse: „Am rezolvat cu o căţea, mai am alte trei!”

De multe ori, Adrian se folosea fie de Maya, fie de Teesha pentru testare. Astăzi, o chemase pe Teesha pentru a pune la pună ultimele aspecte ale unei coregrafii cardio pentru un proiect.

-Hai, Teesh, ar trebui să ne distrăm aici.

-Am un bebeluş căruia îi dau dinţii... N-am dormit mai deloc...

mă dor sânii de la alăptat.

-Exerciţiile cardio ca astea îţi stimulează bine energia. Aşa, *Mn pas triplu. Dreapta, stânga, dreapta. Foloseşte-ţi şoldurile! tea activează muşchii trunchiului. Cum de nu eşti pe ritm? Eşti [0] fotă de culoare...

-Lasă-mă cu stereotipurile! Dar izbucni în râs. Iar acum nu l*w îmi pasă de ritm, tot ce-mi doresc e un pui de somn...

I (vw*[1], pus fi» aț'b'r«ț dkvii piii, slAn«*. drrapia A*,. *,mrm înkvmrm N<l uit« itr şoldurile «Im vesele – l i-« rke eu cev» despre finului meni SA MM vA numirile «sie# «unt hune «l pentru <-l O îmboldi, o IndrimiA »1 o ImnllA pe feesh.i pAn.l r-.,,,„ « mtmgA 1« finul
-IA», o «A mcargA.
-Nu vremi «A vA»l lUclixlittA filmarea -lXsnr eu mA uti, pentru revizuire (,'red i A rrrlnu* >i mir» . pic rllmul, «A he m«l dinamic. S-nr putea sfl lu- un pn pn-.i ,ᵥ< -lâin nou, nici »A nu lc gândeşti.
C .And Ţccsha se lâsă numle pe un fotoliu din aiurim, Adnau, aduse o băutură dc stimulare a energiei.
-SA te mat înviorezi. Eu trebuie «A mal lucrez la partea k exerciţii de yoga pentru forţS.
-Să ştii cA eu nu fac aşa ceva.
-Oricum trebuie mai întâi sA pun cu totul la punct. Vreau – a tot programul să fie stabilit clar înainte să ajungă mama Mai am maxim o săptămână. Dar azi am zi scurtă, totuşi. Mai târziu mă duc la carnaval cu Raylan şi cu copiii.
-La carnaval... cu copiii. Eşti băgată până-n gât în chestia asta. Adrian.
-Sunt. A venit pe-aici pentru o jumătate dc oră acum două zile şi, de la una la alta...
Teesha se trase în faţă.
-Spune tot!
-Nu mă refer la aia. Doamne, cu tine totul e despre sex.
-Aş vrea eu. Eu şi Monroe am ajuns la una virgulă şase partide pe săptămână.
-Virgulă şase?
-Coitus interruptus. în momentul de faţă avem o medie dc unu virgulă şase. Ne-am jurat să creştem media la doi şi să creştem apoi când Phin – slavă Domnului! – o să înceapă grădiniţa, la sfârşitul lui august. Putem să ne bucurăm dc o partidă scurtă când dorm copiii, cam o dată pe săptămână.
-Ce să zic, bine că aveţi un plan.
-Sexul spontan e supraevaluat... parcă, din ce îmi aduc aminte vag. în fine... ce una-alta?

- Anal,

Ace*» ..A ani,o |.v „ [x. Adrian «ă»i ruin r mâinile

- **Uf cil mA Kilhâi. inviv pretexte «au mutive. ridic bariere, uit el e atât ,1c rAkiAm, „ ,|r l,„iArât IV hotărât 51 de răbdător' Nu contează, şi e şi S» de mine. Şi de n<**

-Romantic, n-at__

-Ba chiar a fost, să «ii. penm, că le vede. Ic cunoaşte ti nu |1 deranjează. Mi-a înşiruit şi câteva de*alc lui, iar eu mi-am dat teama că nu mă deranjează. Şi... ¡-am spus că îl iubesc. Pentru că ista e adevărul.

-Aha, deci v-aţi făcut declaraţia cea mare, cea mai mare dintre toate. Ce bine! Era şi cazul.

-Era cazul.' Teesh, suntem împreună de doar câteva luni. Nici atât.

Teesha dădu din mână, parcă respingându-i argumentul.

-Vă ştiţi de-o viaţă. Şi mereu ai avut o slăbiciune pentru el. -Ba nu, nu-i adevărat.

Acum Teesha îşi îndreptă arătătorul fix spre ea.

-Ba da – şi nu mă face să încep ca Phin. Acum mult, mult timp, când mi-ai povestit de Maya, mi-ai spus şi despre fratele ei mai mate. Şi am văzut o scânteie...

-Nu.

-Ba da. Şi asta era acum mai mult de zece ani. Ai avut o grămadă de spus despre el.

-Da?

-Despre desenele lui, despre ochii lui verzi...

-O, Doamne! Se aşeză şi râse pentru sine. Ai dreptate. Aşa «fost. Privind în urmă, cred că m-am îndrăgostit de ei în ziua în ᶜ»* am văzut desenele de pe pereţii camerei lui. Şi apoi cum *■* uitat la mine – cu ochii ăia extraordinari – când i-am spus ^-mi plac foarte tare. Câţi ani aveam? Şapte? Doamne! Cu doze *8de de uimire şi amuzament, îşi cuprinse obrajii în palme şi ^du din cap. La momentul respectiv, mi-a trântit uşa în nas, *** cum ar fi făcut-o orice băieţel de zece ani care se respectă.

Cred că nu «m lAsm niciodată sentimentele aste» »ă i»»ă U suprafaţă. mai ale» după Lnrllee.

- Asta pentru cS. În fluxul nesfârşit al continuumului spaţiu- timp, asta trebuia sil se întâmple acum şi aici.

-Sigur, aşa se explică.

- Da, chiar se explică. Va potriviţi, Adrian, iar asta e cel mai important, pentru că mulţi oameni care se îndrăgostesc unii de alţii nu sunt deloc compatibili. Şi acum trebuie să plec. Se ridică imediat. Ştii, copiii lui Raylan îi vor spune lui Phineas despre carnaval. Iar eu, până la urmă, o să mă trezesc că trebuie să mă duc şi eu, vtând-nevând.

-Da! Hai să ne întâlnim acolo. O să fie distractiv. îi dau mesaj şi Mayci, să văd dacă nu vin şi ea, Joe şi copiii.

-Creezi un grup pentru a-ţi ascunde dragostea?

-Nu. Merităm cu toţii să ne distrăm un pic. Şi, până la urmă... e carnaval!

Cu mult înainte de apusul soarelui, muzica răsuna cu putere, comediile se învârteau şi şuierau ameţitor, iar copiii – şi destul de mulţi adulţi – chiţăiau încântaţi. Atmosfera, încărcată cu arome de zahăr prăjit, carne pe grătar, grăsime clocotindă, radia fierbinţeală şi umiditate. Diverse jocuri de îndemânare atrăgeau suflete pline de speranţă care scoteau din buzunar câte douăzeci de dolari pentru şansa de a câştiga o jucărie de doi. Clopoţeii zornăiau, roţile se învârteau, iar armele cu aer comprimat bubuiau.

De cum parcară în câmpul pe care se înghesuiau zeci de maşini, Bradley îl luă de mână pe Raylan.

-Hai, tati! Sunt mort de foame. Vreau doi crenvurşti, cartofi prăjiţi şi o porţie de gogoşi-ineluş, şi îngheţată, şi...

-Dacă mănânci şi jumătate din ce-ai spus tu acolo înainte să te dai În comedii, o să verşi.

-Banuuu!

-Ba daaa! întâi alege-ţi în ce vrei să te dai, apoi haleală, apoi ne mai ducem la nişte jocuri până să ne mai dăm în alte comedii.

-Eu vreau să mă dau în paraşute, în carusel şi în roata mare.

De încântare, Mariah făcu o roată foarte reuşită.

- Eşti pregătită pentru haosul ăsta? o întrebă Raylan pe Adrian.

-Absolut.

'T"v'" Nc-.m măsura' *i f* N" rrrb,,t*' * m*
«Wicdiilc copii mici dec*[1] dac* vreau cu.
-Cc-«i llcc ur te dai cu mine. Mo!
-Pot să mă dau cu Adrian, tari. Noi suntem fere -Ne descurcăm noi două. îl asigură Adrian.
Si câteva clipe mai târziu rămaseră împreună. înghesuite pe bancheta ca de bob, legânându-se şi rotindu-se. Jin ce în ce mai rapid, până ce lumea întreagă se vedea ca prin ceaţă. Lângă ea. Mariah ţipa de zor, râdea cu poftă şi striga.
Când încetiniră, îi zâmbi larg lui Adrian.
-Asta a fost cea mai mare distracţie din viaţa mea!
-Mai sunt şi alte comedii.
De cum se întoarseră pe pământ, Mariah sări în braţele tui Raylan.
-Putem să ne mai dăm o dată? Putem?
-Fetiţa mea neînfricată. îşi frecă obrazul de al ei. Sigur. Dar ou mai bine încercăm şi altceva înainte?
-Mesaj de la Teesha. Tocmai ce parchează, iar Maya şi Joe au oprit chiar în spatele lor.
-Ce-ar fi să le zici că ne întâlnim la carusel?
-Pot să-mi iau vată pe băţ când ne oprim să mâncăm? în mers, Raylan se uită în jos la Mariah, apoi la Adrian.
-S-ar putea să fie nevoie să le pun ochelari de cal.
-Hai să ne oprim aici, să arunci inele pe conul ăla, tati. îmi iii mie briceagul pe care-l câştigi?
-Când o să faci treisprezece ani, îi spuse Raylan lui Bradley. -Dar mai e o veşnicie până atunci!
-Şi-atunci cum de ieri ziceai că eşti aproape adolescent? Bradley se replie impecabil.
-Aproape că sunt, aşa că ar trebui să am briceagul meu.
-Nu iese la socoteală. Totuşi, Raylan opri la jocul cu aruncatul !'elelor şi cumpără bilete. Puse ochii pe un briceag roz, elegant, şi *»ncă inelul. Şi-l petrecu imediat peste conul respectiv.

-Oim ai reuşit ’ întrebă Adrian.

- E vorba dnar de coordonare mănA-ochi ii nişte cnrvurm» simple de ItticA. ti întinse premiul câştigai. Tu eşti suficiem ir mate *ă primeşti aşa ceva. SA ¡1 foloseşti cu chibzuinţă.

Apoi câştigă un colier ţipAînr pentru Mariah »1 un pix cu poată de mai multe culori pentru Bradlcy.

-Aşa ceva n-ar fi trebuit să fie cu putinţă, comentă Adrian când se puseră în mişcare către următoarea comedie.

- Da. de obicei aşa spune şi tipul de la tejghea.

Când se întâlniră cu restul, Phineas cercetă comedia în rmacare cu tristeţe în ochi.

-Eu nu sunt suficient de înalt să mă dau.

- Dar o să fii la anul, îi spuse Mariah. Eu abia ce-am crescut destul.

-E-n regulă, bărbăţelul meu. Eu sunt de-ajuns de înalt, dar nu mă dau în asemenea maşinării care te fac să vomiţi. Monroe deja pusese bebeluşul în căruţ, dând voios din picioruşe. Tu. eu a Thad o să mergem ta celelalte comedii. Ce-ai zice să ne-o dai a pe pitica ta, Maya, să o plimbăm cu noi?

-Trei copii şi un singur adult? Mângâind funduleţul lui Qurnn. în marsupiul pe care îl purta, Maya dădu negativ din cap. De daca asta, vin şi eu cu voi.

-Facem cu schimbul. Joe se aplecă să o sărute pe Maya. Ap« îşi frecă palmele. Mie-mi plac la nebunie maşinăriile astea care te fac să vomiţi. Eşti pregătit pentru prima tură, Collin? Tocmai ce-ai crescut suficient cât să poţi să te dai.

Băieţelul îşi muşcă buza.

-Cred că da...

-Nu eşti obligat. Poţi să vii cu noi, îi spuse Maya.

-Nu, pot să mă dau.

Ceea ce şi făcu, însă, spre deosebire de Maya, se dădu K» cu ochii mari şi plini de şoc. Reuşi să se mai dea în alte două comedii, cu ochi mari, ca nişte luni de sticlă albastră.

- Hai să o lăsăm şi pe mami să se distreze un pic, bine.’ Il ajurăm noi acum pe Monroe cu piticii.

-Bine. Trebuie să fim corecţi. ClăiinAndu-sc un pic, Collin apucă mâna lui Joe când porniră către comediile pentru copoi mici. Nu am vomitai.

o crmitiair ndlinl ,1c marc .lc carne, raliăr
„ grăsuni. clapă care j consumară cil
putură .lin energia «cumulară la locurile de În
j demânarc, în timp , «• amurgul «c lăiur pene
lume, iar lum.nlle

începură **vă** se **aprindă**

O» prin magic, i,i .puse ca.

| §i, ca prin magic, Raylan sparse mai multe baloane cu săgeţile

l aruncate pentru a-i câştiga lui Mariah un inorog de pluş uriaş. La

1 tir, ciurui cu succes lupii, cocoşii, urşii şi coioţii care se învârteau,

obţinând un robot pentru Bradley.

-Nu, serios acum, îi spuse Adrian. Cum de reuşeşti.’

Raylan ridică pur şi simplu din umeri.

-E superputerea mea. Uite, acolo se aruncă bile! Arătă cu degetul. Vedeţi vreun premiu care vă face cu ochiul.'

Adrian izbucni în râs.

-Fie-ţi milă de oamenii ăştia, Ochi-de-Vultur.

-Mie-mi place caracatiţa, îi spuse Phineas. Caracatiţele au câte opt tentacule.

-la să vedem ce se poate face.

Câştigă caracatiţa pentru Phineas şi un şarpe de pluş pen- nu Collin.

-Aici mă ocup eu. Joe arătă către aparatul de lovit cu ciocanul. Am tot dat cu ciocanul. Să vedeţi că o să fac clopoţelul ăla să sune.

Îi oferi Mayei sabia cu lumini pe care o câştigase, rotindu-şi umerii anticipativ.

Ridică ciocanul deasupra capului şi îl trânti cu toată puterea. Cârd lumina se opri foarte aproape de clopoţel, zise că fusese o tai de antrenament şi mai cumpără un bilet.

A doua oară, clopoţelul sună şi tot aparatul se lumină.

-Bărbatul meu puternic!

Maya flutură din gene şi acceptă vaca de pluş cu ochi mari ţranită drept premiu.

-Nu vă uitaţi la mine. Râzând, Monroe îşi ridică mâinile. Eu ip am câştigat cristalele astea magice printr-un noroc chior, fa unt muzician, nu vreun

Thor.

înainte ca Raylan să apuce să facă un pas în faţă, Adrian ridică

-încerc eu!

Bărbatul de la tejgheaua cu bilete îi zâmbi.

Ciocanul era mai greu decât anticipase, dar îşi depărtă picioarele, îl ridică şi îl trânti bine.

Indicatorul se opri la vreo douăzeci şi cinci de centimetri de clopoţelul din vârf.

-A fost o încercare pe cinste, domnişorică.

Bărbatul îi întinse o cordeluţă cu flori care se legănau şi se luminau.

Adrian şi-o puse pe cap, îşi roti umerii spre spate şi apoi în faţă.

-încă o dată.

Raylan luă bilete.

Ea prinse bine ciocanul, se poziţionă bine, îşi înclină capul într-o parte şi în cealaltă. Apoi trase aer în piept. Expiră. Inspiră din nou şi lovi cu ciocanul când dădu tot aerul afără.

Indicatorul ţâşni în sus, declanşă clopoţelul şi aprinse toate luminile.

-Domnişoricile nu au asemenea muşchi.

îşi încordă bicepşii. Bărbatul de la tejghea izbucni în râs.

-Nu prea au.

28

Cam când Adrian făcu clopoţelul aparatului să sunt, Rachael găsi alte două femei moarte, ceea ce ridica totalul la opt.

Mai mult de douăzeci la sută, calculă ea mental. Nimeni nu putea să ignore aşa ceva. Nimeni.

întocmi un raport şi trimise câte o copie la detectivul din Washington căruia i se repartizase cazul şi agentei FBI. Le lăsă câte un mesaj vocal fiecăruia, cerând să se pună în acţiune şi să o interogheze pe Nilcki Bennett.

Şi la dracu’ cu tot, până la urmă, îşi spuse. Avea să mai facă şi ea o încercare cu ea.

îi trimise un mesaj soţului ei. „îmi pare rău. îmi pare rău. Chiar rău. Ştiu că deja am întârziat mult, dar mai am un lucru de care trebuie să mă ocup. O să mai dureze poate o oră, maxim o oră şi jumătate.”

în timp ce închidea sediul pustiu, el îi răspunse: „Munceşti prea mult, Rach. Acasă e totul bine. Maggie e la Kiki în seara asta. Sam în-a bătut măr de două ori la Forînight, aşa că mă consolez cu o carte. Dacă ai timp, ia nişte îngheţată Butter Crunch. S-ar putea d am nevoie de consolare suplimentară”.Răspunsul lui îi aduse âmbetul pe

buze în timp ce încuia uşa în urma ei.

„îmi fac timp şi o să ne consolăm împreună. Te iubesc.”

Când îi sună telefonul, văzu că pe ecran îi apăru Număr Necunoscut. în meseria ei, nu putea să ignore apelurile. -Rachael McNee.

l^vimnS MvNrc, »»ni detectivul Robert Murcsfeml, de la Polilîn Kichmnnd, Brigada Infracţiuni Majore

-Richmond, repeta eu, cu »Ancele îngheţându-i în vene Am giVit numele şi numărul dumneavoastră de telefon În agenda lui Tracie Potter.

Rachael se sprijini de uşa încuiata.

-îmi puteţi da num9nil de legitimaţie, »a vA pot verifica, vă n>g?Când cl îi dădu informaţia, inclusiv numele superiorului sAu direct, Rachael descuie din nou şi aprinse lumina. Un moment, vfl rog. întoarsa la biroul ei, folosi telefonul fix pentru a verifica numStul. Apoi se lăsă pe spătar o clipă, închizând ochii. Domnule detectiv Morestead, am luat legătura cu Tracie Potter şi am stat de vorha cu ea de două ori în legătură cu o anchetă de care mă ocup. Ce i s-a întâmplat? Domnule detectiv, am lucrat în poliţie în Washington zece ani de zile. Puteţi verifica informaţia. În momentul de faţă lucrez cu detectivii Bower şi Wochowski, de la Poliţia Washington şi cu agentul special Marlene Krebs de la FBI. în timp ce vorbea, îşi scoase o sticlă nouă de apă. Dumneavoastră lucraţi la Infracţiuni Majore, aşa că presupun că Tracie Potter e rănită sau chiar moartă.

-Asasinarea doamnei Potter a apărut la toate buletinele de ştiri de pe aici.

-Eu sunt în Washington, nu în Richmond. „Fir-ar să fie!” îşi spuse în gând. „Fir-ar să fie, am ajuns la nouă.” Potter e a noua victimă a unui criminal, de pe o listă cu treizeci şi patru de femei. Daţi şi dumneavoastră câteva telefoane, domnule detectiv, şi lăsaţi-mi un număr de contact unde să pot trimite informaţiile şi dovezile pe care le am până în momentul de faţă. Iar, după ce daţi telefoanele respective, puneţi-i pe agenţii respectivi la treabă. Le-am dat-o pe tavă pe principala suspectă, din punctul meu de vedere, iar ei încă nu au interogat-o.

-De unde aţi obţinut lista asta?

-O să vă trimit copii de pe dosarele şi de pe rapoartele mele. Sunt foarte detaliate. îşi deschise calculatorul şi aşteptă să se încarce toate programele. Crimele acestea au avut loc de-a lungul mai multor ani, sunt înfăptuite prin metode diferite şi au fost comise în mai multe

jurisdicţii din ţară.

-Şi legătura dintre ele?

-Ova mia apuc <Adau telefoane. Si o să vădan ti un număr >1» <a* unde o înmilcti di oarele, bi o sa vA pun întrebări. suntem de|a pe teren m putem să ajungem la dumneavoastră în nu I doua ore.

Era deja noua şi Jumătate, îsi spuse ea. Ei, hine atunci. Al dracului de bine,

-În regula. Sunt încă la birou, dar trebuie sa plec acasă în scurt timp. Putem să discutăm acolo. îi dictă adresa. Am 51 eu 1 > întrebare, domnule detectiv. As vrea să ştiu cum a fost ucisă. Orice informaţii le-aţi dezvăluit presei îmi sunt de ajuns.

-Victima a fost ucisă între orele unsprezece şi douăsprezece, aseară. Cadavrul i-a fost găsit în parcarea unui complex comercial aflat la câteva străzi distanţă de sediul televiziunii unde lucra. în jurul orei opt, în dimineaţa aceasta. Pare să fie vorba de un fort auto care a degenerat.

—Nu e. Numărul de fax?

Când i-l dădu, Rachael începu să trimită documentele.

-În drum spre mine, verificaţi următoarele persoane: Jonathan Bennett Junior şi Nikki Bennett. Fraţi. Ne vedem în două ore.

închise telefonul, îngreţoşată, furioasă la culme. Nu avea să aibă parte de consolare în seara asta, îşi dădu seama. Si nici de o vizită în care să pună din nou presiune pe Nikki Bennett, personal. Trebuia să se ducă acasă, să se calmeze şi să se pregătească de discuţia cu detectivul din Richmond.

înainte să o facă, notă rezumatul discuţiei telefonice, numele detectivului din Richmond, orele şi datele. Apoi îl verifică rapid pe detectivul Morestead.

Poliţist cu vechime de douăzeci şi doi de ani, dintre care ultimii nouă la Infracţiuni Majore.

Reputaţie bună, de om serios.

Căută ziarele din Richmond şi, ţinându-şi în frâu sentimentele Personale de vinovăţie, citi despre detaliile crimei.

-Furt auto pe dracu'! mormăi în barbă.

Şi bănuia că Morestead ştia şi el asta.

Dar nu o ştia pe ea, îşi zise meditativ. în locul lui, şi

■04 I NORA
RORFRT'

ea ar fi fcwul de reţinută.

Se urcase în maşină şi o aşteptase – aşa cum făcuse cu Jayne Ario, în Erie.

O omorâse imediat – de ce să rişte î Dar condusese maşina din parcarea postului de televiziune până la cea a complexului comercial. Aşa ar fi durat mai mult până să fie găsită, îşi dădu seama Rachael. Mai mult timp în care să se poată îndepărta de locul respectiv. O lăsase în maşină, aşa că avea maşina proprie, aflată probabil în aceeaşi parcare. Se urcase la volan şi plecase.

Făcu nişte copii ale articolelor din presă pentru evidenţele ei înainte de a închide din nou calculatorul şi a încuia biroul încă

Se gândi dacă să-l sune pe unchiul ei, dar se hotărî să aştepte până ce avea să ajungă acasă şi să se mai liniştească un pic. Era trecut de zece, remarcă, dar sigur el nu se culcase.

Şi avea să se oprească să ia îngheţata aia afurisită. Măcar atât să facă, din moment ce probabil că avea să fie ocupată jumătate de noapte cu chestiunea asta – plus că avea să aducă poliţişti în casa lor.

Luptându-se cu sentimente de vinovăţie şi furie, ieşi din clădire şi pomi către maşină.

Văzu străfulgerarea, simţi înţepătura acută, ca de albină, în braţ.

Se răsuci rapid şi întinse mâna după chei şi după butonul de panică de la ele.

Durerea i se împlântă în piept, în umăr. Mergând înapoi cu paşi împleticiţi, se lovi cu capul de portiera maşinii şi simţi cum începea să îşi piardă cunoştinţa.

El înaintă spre ea. Folosise un pistol .22 semiautomat, ca să nu facă zgomot. Dar ştia că mai întâi ar fi trebuit să se apropie mai mult – gloanţele de .22 nu erau prea puternice!

Trebuia să recunoască, se descurca mai bine cu cuţitul decât cu pistolul.

Dar îi plăcea cum zvâcnea pistolul în mâna lui, felul în care gloanţele se împlântau pur şi simplu în ceilalţi.

Detectiva sângera destul de bine, dar avea să-i mai tragă unul în ureche, să fie el sigur.

Tocmai când se apropia, auzi un hohot de râs

nestăpânit şi glasuri puternice. „Las-o să moară de la hemoragie”, îşi spuse

să moată aşa şi sa-i lase singuri.

încerca sa strige Jupă ajutor, Jar glasul nu îi era Jcc.lt un oricăit slab. Tremurând, se mişca suficient – o, Doamne, ce tare durea! – pentru a-şi trage telefonul Jin

«Trebuie să rămâi conştientă!" îşi impuse ca. „Nn te işi im| leşini. O, tăria no, lasa sa

Vimnezeule! Ethiui, i Nu, nu, fn

nici un caz nu aven «1 le fac

buzunar, li aluneca din degete – sudoare, sânge, şoc, tremur –, dar îl prinse din nou. Apoi tastă numărul de urgenţă.

-Nouă-unu-unu. Ce urgenţă aveţi!

-S-au tras focuri de armă. S-au tras focuri de armă. Poliţist la pământ. Nu, nu mai sunt poliţistă. Am fost împuşcată. Am fost împuşcată. Sunt în parcare.

Dădu adresa în timp ce dinţii începeau să îi clănţăne.

-Trimit un echipaj de poliţie şi o ambulanţă la adresa dumneavoastră. Rămâneţi pe fir. Rămâneţi pe fir. Cum vă numiţi?

-Rachael McNee. Am fost împuşcată de trei ori. Poate de patru. Poate de patru, aş zice. M-am lovit la cap. Să fi fost un glonţ? Nu ştiu. Pieptul mă doare cel mai tare. Pierd sânge. Suspectul este...

-Rămâi pe fir cu mine, Rachael. Ajutoarele sunt în drum ştedne.

-Cau... caucazian, sex masculin. L-am văzut, l-am văzut... în jgrde treizeci şi cinci de ani. Un metru şaptezeci şi opt, şaizeci şi ţt de kilograme. Blond, cu barbă, o barbă scurtă şi... nu-mi aduc minte altceva. îmi pierd cunoştinţa.

-Rămâi cu mine, Rachael. Se aud sirenele în telefon. Stai

-Nu pot.. Si

leşină.

ist recăpătă cunoştinţa câteva secunde şi lumea parcă se în- ■iota cu ea. Lumină, prea puternică, fix în ochii ei.

Voci, prea

4M I NORA
ROBSRTS

puternice. Nu putea gândi de atâia larmă. „Tăceţi!" le «se În «mea el. „Tăceţi, ca «ă pol «ă gândesc."

Agilă dlntr-o mănă şi cineva – un străin – «c aplecă peste ea.

- Avem grijă de tine. Rcsntă!

- Bennett. Cuvăntul era rostit greoi. Nu-şi putea «imti limba. Junior... m-a împuşcat.

-Bine. Eşti hine. Rezistă!

Dar deja leşinase din nou.

în baie, Nikki stătea ghemuită. Uneori li era atât de frig că era cuprinsă de tremurat. Alteori îi era atât de cald că era scăldată în sudoare.

Duhnea. încercase să se spele, dar tot duhnea. Nu putea să ajungă la întrerupătorul de lumină.

Uneori se ruga ca becurile să se ardă, ca să aibă parte de ceva întuneric. Apoi se cutremura la ideea de a rămâne în întuneric, încheietura stângă, tumefiată şi

plină de sânge, o dur[illegible]a, acolo unde o lovise, pulsa şi ea. Lua pastilele pe care i le lăsase JJ şi o ajutau întrucâtva. în cap vizualiza poveştile pe care le auzise, despre animale care-şi rodeau propriile membre pentru a se elibera dintr-o capcană.

Oare putea să o facă? Oare ar fi trebuit să încerce?

Nu-şi dădea seama cât timp trecuse. O zi? O săptămână?

Mâncă nişte cereale uscate, biscuiţi. Un măr. O banană. Şi începu să se teamă că avea să rămână fără mâncare, după care avea să moară de foame încet-încet.

Şi îi era teamă că el nu avea să se mai întoarcă. Aşa cum îi era teamă că avea să se întoarcă. Ştiuse.

Ori de câte ori se lăsa în voia lacrimilor, recunoştea că ştiuse cum era. Nu era normal, nu fusese niciodată chiar normal. Predispus la răutate şi violentă şi acoperise totul cu zâmbete adoratoare adresate tatălui lor.

O urâse dintotdeauna; iar ea ştiuse şi asta. Asta pentru că – îi spusese o dată – se născuse prima. Pentru că îi răpise părţi din iubirea şi atentia tatălui lor care i se cuveneau lui, de drept.

ŞI totuşi... îl protejase, nu-i aşa? îl acoperise când se furişase din casă noaptea. îi spălase hainele de sânge înainte să le poată

vr'1« '• încvn
ll '"I":tuitd» * »
» ati« ,U* ^ mu'wcl fu*c'<'
I 'l*"
âic. >1. .n '*r încerca
«» • »

°"n- – .1 nu, nu crede* că ştiuse. fWe <« bă
nuise Un pic |)1(r nu »IlMC clar.

Il trimnor huni tând avusese nevoie. Nu pusese ruc i<«bri întrebări. Ni, VnlH, s1 5lK. r<lspun*uriic. Uşurată ca, În <ra rnai mare parte din timp. „aica departe de ca. Avea viata el. n«-i a*.'
Nu-iaşa.'Nu-iasaÎ

Se ghenuua, plângând amarnic, râzând, copleşită de durere, de pulsaţia cărnii, ascultându-şi propriile mormăiţii incoerenre În timp ce vorbea singură. Se temea că avea să-şi piardă minţile pentru că voise să aibă viaţa proprie.

Nu ştiuse nimic despre poezii... Nu ştiuse nimic despre crime despre femeile pe care le omorâse. Dar ştiuse că era totul adevărat când venise detectiva aceea. Ştiuse, şi-l acoperise pe fratele ei. Tatăl ei îi spusese, repetând obsesiv, că asta era sarcina ei. Iar ea nu voise decât să se achite de sarcina ei. Nu voia să moară pentru cS-şi făcuse datoria.

Detectivul Morestead citea dosarele lui Rachael în timp ce partenera lui conducea. Morestead, un tip dichisit, avea nodul de la cravată strâns cu grijă şi pantofii perfect lustruiri. Lucra în politie de douăzeci şi doi de ani şi la Infracţiuni Majore de aproa pe un deceniu. îşi menţinea părul tuns scurt şi chipul cu maxilar pStrăţos bărbierit impecabil.

Fusese şi avea să fie mereu omul detaliilor,

fn rapoartele lui Rachael găsi o mulţime de

detalii.

Partenera lui – de peste cinci ani – Lob Deeks, avea o înfăţişare Bai relaxată. îşi purta părul Într-o coafură

scurtă şi simplă, dar [illegible] – căci ea îi spusese – că asta era pentru a-şi folosi timpul iînîni lucruri mai importante. Cum era somnul. Purta sacouri sau ^»re, dar prefera culorile bătătoare la ochi. De obicei, pe sub tle ourta un tricou, nu o cămaşă.

întotdeauna – cu excepţia lunilor de iarnă cu zăpadă – în pi- Cloare avea pantofi sport. El estima că avea cel puţin douăsprezece Urechi mereu.

Dacă el era omul detaliilor, ea se concentra mai mult pe imaginea de ansamblu.

îi citi mai multe fragmente în timp ce înaintau pe autostrada 95. Şi se lansau îh discuţii şi dezbateri.

-E o crimă care seamănă cu cazul nostru, cu excepţia armei crimei. Pistol de .22, împuşcătură în ceafă la victima respectivă. Dar în maşină, din spate.

-O aştepta în maşină, aşa cum am făcut reconstituirea în cazul lui Potter. McNee avea opt din treizeci şi patru, înainte să o adăugăm pe Potter? Aici nu e vorba doar de ghinion, Bobby. Respectiva – asta dacă detectiva are dreptate şi e vorba de Nikki Bennett – călătoreşte des în interes de serviciu. îşi alege o ţintă, atacă, după care pleacă din oraş.

-Statistic vorbind...

-Da, da. îi aruncă o privire scurtă. Nu sunt arme sau metode folosite de obicei de femei. Femeile criminali în serie sunt păsări rare. Dar uneori se mai întâmplă să dai şi de o pasăre rară, Bobby.

-Uneori. Le-a cerut poliţiştilor din Washington să obţină un mandat pentru verificarea programului delegaţiilor lui Bennett. O să punem şi noi presiune pentru asta. Se trase de lobul urechii. Cu mobilul stăm cam ptost.

-Nu e vorba că stăm prost, ci că e o adevărată nebunie. Răzbunarea propriu-zisă le-ar viza pe cele două Rizzo – mamă şi fiică, plus bona. Dar nebuna se hotărăşte că toate femeile care s-au jucat de-a doctorul cu tati sunt la fel de vinovate, aşa că trebuie să plătească toate.

-E vorba de mulţi ani, Lola. Şi răbdare nesfârşită. Şi nicăieri nu apar poezii sau ameninţări, cu excepţia fetei Rizzo.

-Are vreo treizeci de ani, Bobby. Nu mai e „fată”, amice. Ea e cea care contează cel mal mult, aşa că ea e cea care primeşte poezii.

-E o legătură de sânge la mijloc, confirmă el.

- Face legătura şi o torturează. E o prostie, dar e şi o chestie de orgoliu. O să ieşim în curând de pe drumul ăsta afurisit.

-O să iau legătura cu conducătorul de caz din Washington. Poate o să şi stăm de vorbă şi cu el, dacă

tot ajungem acolo.

Detectivul găsi numărul în dosar. îl surprinse când politistul din Washington răspunse la primul apel.

K · ' «mm.ir .|Mrc«v fc.»« I •... Irtr. r.v.il M.

-Detectiv Bower.

.rcsre.nl .le

«* "An. .le v',îtMni'odeteTtlvă purtu nlarS Pi. l.iel McNee

Lola ¹ „'«mm,lr„|Mrc«v#nd.. reman« faprilM. A .iîneri. parrrne niliui r. l,,„rr,, „„„ ¡„«p.i ii cunoştea limbapil corporal Se mrtmplas. , eva St nu era Jrlm bine

-Când.' începu «A n..te;e grâhit pe rarnerul pe care II avea în poală, pe , are făcea nntite în legătură cu docarele. Şi unde e «cum? Ne vedem acolo. Aruncă un ochi pe ecranul OPS-ului şi recalcula, în cincisprezece minute.

-A apărut alta? întrebă Lola după ce el închise telefonul.

-Detcctiva a încasat patru gloanţe chiar lângă clădirea unde are biroul. Poate la jumătate de oră după ce am stat de vorbă cu ea.

-Moartă?

-Nu încă. Mă duc să văd la spital. E în operaţie.

JJ făcu o oprire la Aeroportul Naţional Reagan pentru a abandona maşina într-o parcare pe termen lung şi a fura alta. îsi îndesă geanta de voiaj strânsă bine – în care avea echipamentul de protecţie plin de sânge – într-un coş de gunoi.

Deşi nu-i plăcea deloc că trebuia să renunţe la maşina aceea elegantă, afurisiţii de poliţişti ştiau de sora lui, a$a că ştiau şi de maşina ei.

Era timpul să facă o schimbare.

Avu noroc cu o dubiţă veche, banală, fără sistem de alarmă. O deschise, transferă bagajele în ea, apoi armele şi uneltele. Având ta vedere că era joacă de copil să pornească pe direct rabla asta, pomi din nou la drum în nici zece minute. Avea să aibă nevoie să lumencrze, observă. Şi avea să găsească un loc mai sigur ca să se ocupe de schimbul numerelor de înmatriculare. Mai bine să aibă înjă, decât să-i pară rău după aia!

Poate avea să oprească într-un refugiu pentru camioane, sau Hr-un spaţiu de odihnă, să ia ceva de mâncare şi să doarmă un Mc. Mai avea câteva dintre pastilele alea utile, să îi dea un impuls * energie, dar avea timp, aşa că poate avea să doarmă.

Nu «e prea grăbea, căci voia să savureze experienţa. Poliţiştii – « cum el o dovedise în repetate rânduri – erau prea proşti pentru

K · «mm,lr ,|Mrc«v fc.»« l •… lrtr. r.v.il M.

.rcsre.nl .le

a face legătura între înjunghierea unei ziariste – ce ziaristă, rut de făcea era să citească de pe prompter – din Virginia cu împuşcarea i unei detective particulare în Washington.

Aveau să se agite inutil cu amândouă cazurile, în timp ce el se ducea la dracu'n praznic, să petreacă nişte clipe de neuitat cu bastarda concepută de tatăl lui.

Cea care îl omorâse pe tatăl lui.

Se uită pe telefon pentru a găsi un refugiu pentru camioane aflat pe drum. îi plăceau refugiile pentru camioane, aşa cum îi plăceau şi şoferii de cursă lungă. Nu doar o dată îl rugase pe câte unul să îi pună la poştă o scrisoare pentru iubita lui la următoarea oprire.

Era doar un joculeţ de-al lor, le spunea, şi le cumpăra o cafea.

De data aceasta, nu avea nici o poezie de pus la poştă. Dar poate că avea să compună una. O ultimă poezie, pe care să o lase lângă corpul ei frânt şi plin de sânge.

Da, aşa avea să focă. Fix asta avea să facă! Iar poezia aceea avea să fie publicată în ziare, pe internet. Căţele ca aceea pe care tocmai ce-o omorâse aveau să o recite solemn pe ecranele televizoarelor, iar el avea să fie celebru. Şi avea să-l facă mândru pe tatăl lui! Aşa că ar trebui să o semneze de data asta. Nu cu numele lui, bineînţeles. Cu un pseudonim. Bardul, îşi zise. Tatăl lui îl iubise pe Shakespeare ca pe un frate, aşa că asta ar fi fost ca un fel de omagiu adus tatălui său.

Avea să-şi comande o friptură şi ouă, nişte turtiţe de cartofi, nişte cafea tare şi bună, cum găsea mereu în refugiile pentru camioane, şi avea să compună cea mai bună poezie a sa de până acum. Şi avea să i-o citească acelei căţele înainte să-i dea lovitura de graţie.

Duf>ă ce avea să termine, după ce avea să-i fotografieze frumos cadavrul, faţa aia de căţea, avea să se întoarcă repede la vechea lot casă, ca să se ocupe de sora numărul unu. Ea nu avea să

primească nici o mazier. se hotărî. Doar un glonţ în cap. Rapid şi uşor. Era păcat, îşi spuse meditativ, că nu avea să mai aibă resursa aceea de bani mai încolo, dar ştia prea multe. Iar femeile nu-şi puteau ţine gurile alea de căţele, tot dădeau din ele. în plus, în casă erau o mulţime de obiecte de valoare pe care putea să le ia la plecare.
Iar apoi, ca un şofer de cursă lungă, avea să o pornească înapoi spre Wyoming. Şi avea să se ocupe de restul căţelelor de pe listă pe îndelete.

«’•'»»n,, ,!>n «.rn«<nil ‘I* .a Am:!n‘1‘’I 11 •"* '
»
fcm.1 .... , ,„I, arr V plunhi inr.,1., v intim* I» nici "» «IIMAntă

MOTTMCIJ I». « ,««■ legitimat-*

-•Vicidv ÎWcr’

-Nu. Barbutul nuuilv îmbrăcat în tricou u ., pe rech<-Ir Mu» **cu** talia (nalt**A** i,cuo privire JnrA Sergent M.«mry Ruchurl

McNcc e nepoata mea, fata surorii mele. E în operaţie fWrr » Wochowski au ieşit un pic.

-Ne pare rău pentru ce s-a întâmplat cu nepoata luminii*, sergent, începu Deeks şi îi spuse cum se numeau. Stil în ce «are e'

-Nu ştiu nici pe dracu', doar că a încasat patru gloanţe Le-au scos şi acum sunt dovezi. Două în piept. Bătu cu pumnul în al lui. A sunat chiar ea, aşa a făcut. Aşa om e.

-Au identificat vreun suspect?

Privirea dură se mută acum asupra lui Morestead.

-Nu sta proţăpit acolo, punând întrebări prosteşti. Aţi venit să staţi de vorbă cu ea pentru că aţi pus şi voi lucrurile cap la cap. Sau vi le-a pus ea. Dacă voi, ăştia de la Infracţiuni Majore, nu scoateţi mandat pentru Bennett, mă duc eu, scot un judecător din pat şi fee eu rost, fir-ar să fie de treabă!

-Sergent... Deeks i se adresă cu blândeţe – era una dintre calităţile ei. Am preluat cazul ăsta acum nici optsprezece ore. Se pare că partenerul meu a fost ultima persoană care a stat de vorbă cu nepoata dumitale înainte să se întâmple ce s-a întâmplat. Da, ea a pus lucrurile cap la cap şi am citit pe drumul până aici do- „fele pe care le-a întocmit şi pe care ni le-a trimis. Dacă Bower H Wochowski nu pot să obţină un mandat pentru a o aduce la «terogatoriu pe Nikki Bennett, pentru percheziţionarea casei, tonului, autoturismelor ei, ne vom ocupa noi.

Mooney întinse o mână şi expiră prelung.

- V-am sărit la beregată. A trebuit să ies din sala de aşteptare, ^uţul lui Rachael, cei doi copii, sora mea, cumnatul, fratele lui Kachael, sora ei, drace... mai toată familia, şi avem o familie mare.

stau înghesuiţi acolo sau pe afără, încercând să-şi mai calmeze grijile plimhându-se de colo-colo.

-Fratele meu a fost împuşcat. Era student la Virginia Tech – atacul din 2007. Eram doar o copiliţă. N-am fost nicicând atât de speriată cum am fost atunci, stând în camera aia de aşteptare. De-asta m-am şi făcut poliţistă.

-A scăpat cu viaţă? o întrebă Mooney.

-Da. A fost primul din familia noastră care a terminat I făcultatea.

-Mă bucur să aud. îşi trecu o palmă peste părul încărunţit. Hai să vă fac rost de nişte cafea.

Uşile ascensorului se deschiseră din nou.

-Bower, Wochowski – Morestead şi Deeks.

Mooney aşteptă ca toţi să dea mâna.

-Aţi făcut rost?

-Se lucrează la asta, dom’ sergent. Se lucrează. S-au dus să trezească un judecător. îşi masă ceafa. Wochowski a stat de vorbă cu şeful cel mare cât eu am discutat cu procuroarea – şi am scos-o

-O să adunăm o echipă, îi anunţă Wochowski pe ceilalţi.
O echipă de arestate, o echipă de căutare. Eu şi Bowets o s-o aducem penuu interogatoriu. Sunteţi cu toţii bineveniţi să asistaţi.
Are bani, adăugă, deci îşi permite un avocat bun. Avem nevoie de nişte dovezi concrete. Dovezi clare. Dacă femeia asta a împuşcat-o pe Rachael, continuă Bower, o s-o băgăm la zdup. îţi promit solemn, dom’sergent. Avem nevoie ca echipa asta de căutare să ne descopere ceva care să o lege de Rachael şi de celelalte femei pe care Rachael e de părere că le-a omorât femeia asta.

-N-a ieşit din operaţie? întrebă Wochowski, iar Mooney doar dădu negativ din cap.

-Când o să iasă, când o să-şi revină, o să ne ajute să o punem la pământ.

-Eram pe punctul de a ne duce peste ea. Bower se lovi uşor cu pumnul în coapsă. Urma să ne

ducem azi să stăm de vorbă cu Bennett. N-am putut să ne ocupăm de asta mai devreme. Şi-apoi ne-am trezit cu crima aia dublă.

Mooney dădu din mână.

-Ați operat-o pe Rachael McNee. [illegible]
-[illegible] Femeia cu glas calm [illegible] din cap. Numele meu e doctor Stronger. Nepoata [illegible] e în stare stabilă. E puternică și e stabilizată. [illegible] e gravă și o s-o ținem sub atentă observație pentru [illegible] Dar a ieșit bine din operație.
-Puteți să le spuneți și celorlalți din familie? Vor vrea să intre
«• o vad* <şrn, ı S (11(p,Mte ,* ,nirr mat* mulţimea aia. *IM v**ul. copttl, mama ci... Au nevoit *%A o* vad*

- Va *fi* tub efectul sed;i ri velur mat* noaptea, dar da, vum face aranjamentele necesare.

-*Taft* 3>ii.i nu ne vor clinti de aici pân* nu te trezeşte.

—Cantina c descinsă non-stup. Pot să vurhesc să i te aduc* un par de campanie soţului, de cum o s* ian* de la Terapte Intensiv* Rănile Je la umăr ţi braţ »unt minore. Cele din piept sunt mai (tave, dup* cum am discutat deja. De asemenea, prezint* abraztuni n pe cea/*, de la cădere, cred. Vreau tă spun că e o minune că u-a păstrat cunoştinţa cât să apuce să sune la nouă-unu-unu.

-N-o ţtiţi pe Rachael...

Doctorul zâmbi,

-Acum, da. Sper că o să-l găsiţi pe cel care i-a făcut asta.

-Puteţi să fiţi sigură. A venit toată familia. Sau mare parte, vncum. Se întoarse către ceilalţi poliţişti. Lăsaţi-mă să vorbesc *and* minute cu familia, după care vin ţi cu cu voi.

-Dom’sergent...

-Nu te pune cu mine În chestia asta. Sunt poliţist aproape cât a fuse tu pe lumea asta, Bower. N-o să fac nimic să pun în pen- *u4 ancheta* împotriva individului sau a individei care a băgat-o *r* nepoată-mea în spital. Şi am de gând să fiu de fată când ii ivneţi câtuţele.

•Cinci minute. Trebuie să ne întoarcem la sediu, să ne echipăm »*ă punem la curent echipa.

-O s* participăm ţi noi la asta. Moresiead aţteptă privirile W/aţe pe carc Ic anticipase. Doar ca să observăm ţi să vă ajutăm

în crude nevoie. li <*|wnnlnn«'n voturr», domnilor <l»*»
– ♦»•/» I *r** o >A hr nevoie an o InieroulitM «l nul (»•
i», Ui huituri /«
vin imn nnnimit.

Ml ar pure corect. Te lAollrn cirul mlnnr«, Mormry
'•>! iltmf l Mit lîncur tare dl Rachiul o **•»!
rovina. Iwlr.y *mii,* •ulii de «etopUra ilc unde «
mirenii pliliwle. Ijm rlinl de MfMMW, rtwtl. B «lr Miner cu
lu plAnaclele ile MiicrlnţA M.1 Iu« ur *S le «uri

ifejiîni *că* durerea nu se dădea dusă, Nikki luă mai multe pas- „ Tor aţipea şi se trezea, după care mai luă altele. îi ţiuiau »iile şi, deşi păţea cu neputinţă, capul o durea şi mai tare. Ca nişte baroase i s-ar fi năpustit asupra creierului. Din cauza «aiui că lanţul nu era suficient de lung, când se ridica trebuia *ta* cocoşată, dar când încerca, încăperea se învârtea cu ea şi a nevoită să se aşeze din nou. Sau să vomite din nou. Aşa că *.0.* lui nişte pastile.

Uneori auzea voci, dar când îşi ţinea respiraţia pentru a se ^ti *a* strige după ajutor, îşi dădea seama că vocile acelea ***** în capul ei. Doar JJ putea să intre în casă, iar el sigur nu l-ar *Ja în* ajutor.

ieşi din nou la suprafaţă, bolnavă şi tremurând, cu ochii plini acrimi şi urechile ţiuindu-i. Bubuieli. Capul ei, Doamne, da, «ii ei, dar mai era şi altceva. Bătea cineva în uşă? Nu puteau aoe, nu, nu puteau intra, dar poate, dacă ar fi putut să ţipe, * aveau să o audă. Dacă ar fi putut să se ridice în picioare, pe aproape, şi-ar fi putut umple plămânii cu aer şi ar striga. Poate.

Încercă, suspinând în timp ce încerca să se ridice pe picioarele ^urătoare şi amorţite. Trăgând aer în piept, reuşi să scoată un *ăit nefiresc, iar ameţeala o copleşi ca un val. Se prăbuşi în â» se lovi cu faţa de capacul de la toaletă.

Sângele îi bufni din nasul spart. Ambii dinţi din faţă i se îm- «tară puternic în buză înainte să se spargă. Durerea, feroce

M sălbatică, nil Jur A drc.1l o clipi. inamic *1 alunece moale pc pardoseala
Dincolo dc uşa casei, Bower lovi din nou cu pumnul în ca.
-Nu c nici o lumini aprinşi înăuntru. Deeks se apropie în fugi. Nu e nici o maşini parcată pc alee. Are un Mercedes sedan, nou, înregistrat pe numele ci.
- S-ar putea să fi fugit. Bower făcu un pas înapoi. Dădu aprobator din cap către poliţistul în uniformă din spatele lui. Sparge-o!
Berbecele izbi uşa, o dată, de două ori, iar a treia oară doborî uşa grea, din mahon.
-Poliţia! strigă Bower în timp ce poliţiştii intrau. Suntem autorizaţi legal să intrăm în clădire. Ieşiţi cu mâinile ridicate.
Deeks aprinse luminile.
-Rahat, se pare că avem nişte sânge aici. Se ghemui. Sânge uscat pe podea. Poate că nu a fugit.
- Hai să ne asigurăm că nu e 'aici.
-Casele vechi, ca asta, sunt un labirint de camere, sublinie Mooney în timp ce Bower instruia un echipaj să se ocupe de etajele unu şi doi.
Cu arma scoasă, Deeks deschise o debara în timp ce Morestead pomi spre partea din spate a casei, anunţând în continuare că erau de la poliţie. Wochowski verifică încăperea din faţă, salonul din lateral, iar Mooney se apropie de uşa de sub scară.
O altă debara, îşi zise, poate o baie de serviciu.
Adulmecă în timp ce întinse mâna către clanţă. Sânge, vomS.
-Am ceva aici! strigă, după care smuci de uşă, pentru a o deschide. Ei, să-mi trag una! Avem nevoie de o ambulanţă! Punându-şi pistolul în toc, intră şi se ghemui. îşi lipi degetele de gâtul lui Nilcki. E în viaţă. Dar leşinată. Doamne, e aici de ceva timp...
Deeks fu cea care se apropie şi se uită peste umărul lui Mooney.
-E şi sânge proaspăt acolo. Avem nevoie de un cleşte de tăiat metal aici!
-Şi-a spart doi dinţi. Şi asta e o rană proaspătă. Mooney o întoarse pe o parte, ca să nu se sufoce cu

propriul sânge. Şi-a lovit capul de budă, fix asta a păţit. Uită-te cum a sărit sângele! S-a prăbuşit dintr-odată, dar are şi vânătăi mai vechi, plus că pun pariu că avea nasul spart înainte să pice peste toaletă.

încarc în cutia asia. Cereale, biscuiţi, nişte cotoare 0,1* arat# dezgustător, coji de banane. O sticlă aproape *'JfiM* Advtl- Cine a Icgat-o de perete n-a vrut să o oînoarc.

Are un frate. fVa,er veni ţi el*

[Toamne, e varză... Ambulanţa e în drum spre noi. Am dat iiBn> ţn urmărire.

-S-ar putea să fie cazul să facem acelaşi lucru şi cu fratele, rfiMooney.

fioa-er se uită la femeia inconştientă, la cătuşa care o ţinea j,ră de perete, la cutia cu provizii. Şi dădu aprobator din cap. Silclci îşi recăpătă cunoştinţa, un pic, în maşină. Ochii i se ¿gjiiseră, lucioşi ca sticla, se duseră în sus, după care într-o pane

■ cealaltă.

-Eşti în siguranţă acum, Nikki. Bower se apleca spre ea în ^ ce paramedicul îi verifica semnele vitale. Eşti bine. Sunt de j poliţie şi acum suntem în drum spre spital.

-De ce? rosti peltic, după care scoase un geamăt. Au, faţa ,ea... Nu-mi simt feţa.

-Ţi-am dat ceva care să te ajute cu durerea, o informă para- «dicul. E în stare de şoc, domnule detectiv.

-Văd şi eu. Nu mai avem mult, Nikki, şi se vor ocupa de tine. ftţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Poţi să-mi spui cine ţi-a făcut asta?

Nikki parcă plutea, simţea o greaţă uşoară, o amorţeală şi îi iaz foarte frig. *Dar* îşi făcu datoria. Parcă nu putea să se abţină.

-Nu ştiu. Un bărbat care a bătut la uşă. M-a împins. M-a lovit, i Apoi rn-am trezit în baie. Legată cu lanţul ăla. îşi permise să plângă în voie.

-îl cunoşti? L-ai recunoscut?

-Nu. M-a lovit. De ce? închise ochii şi încercă să gândească. Jn experiment? încercă să rostească. A zis? Nu-mi aduc aminte. . A râs. Şi mă durea... mă durea tot.

-Cum arăta? îţi aduci aminte?

Nikki îşi amintea de băiatul pe care-l dorise în colegiu,

cel care I bar zâmbise batjocoritor când ea încercase să îl atragă. Cel care o tăcuse să se simtă urâtă şi proastă.

Aşa că îl deschise pe el.

-fnalt. TânSr. Păr şaten, uşor ondulat. Ochi albaştri. Poarte albaştri. Tin minte. Faţă frumoasă, cu gropite când zâmbea. Şt avea accent. Sudist, molcom, sudist. M-a lovit. Acum sunt obosită.

închise ochii şi, deşi rămase trează, se lăsă să alunece. JJ nu putea să îi facă rău aici, îşi zise. Acum avea să se întoarcă la viaţa ei. în curând. Nu-i păsa dacă mai făcea rău altcuiva. Ea plătise destul. Nu era vina ei.

La spital, Bower se întruni cu partenerul lui, cu Mooney şi cu cei doi detectivi din Richmond.

-A declarat că nu-l cunoaşte pe tipul care a închis-o acolo. Era într-o stare destul de rea şi burduşită cu calmante, dar ne-a dat o descriere cât de cât. Tipul pe care l-a descris nu seamănă deloc cu cea mai recentă fotografie cu fratele ei. A leşinat înainte să-mi poată da mai multe detalii, dar zice că e şaten, cu ochi albaştri – păr uşor ondulat – şi tânăr, înalt. Gropiţe în obraji şi accent sudist.

-Un tip ciudat îi bate la uşă, o loveşte, o încuie în baia de serviciu, îi fură maşina – dar îi lasă mâncate şi calmante? Şi asta cu două zile înainte ca nepoata mea să fie împuşcată? Mooney se mulţumi să se strâmbe. Astea-s praf în ochi, zău.

-O să discutăm din nou cu ea, să obţinem mai multe detalii. Şi, dacă e praf în ochi, o vom presa până recunoaşte. Dar ne-a servit cu de la ea putere descrierea asta. A zis ceva despre un experiment Ca o întrebare, ca şi cum nu era sigură.

-*L-am* pus în urmărire pe frate şi căutăm şi maşina, le reaminti Wochowski. Şi poate că tind să fiu de acord cu Mooney că descrierea e praf în ochi, dar trebuie să te întrebi: De ce să mintă? Dacă pe tine ffate-tău te-ar fi pocnit, te-ar fi legat cu un lanţ, de ce să minţi ca să îl acoperi?

-Poate-s nebuni toţi în familia asta. Morestead ridică din umeri. Da, viaţa ei nu arată că ar fi ceva în neregulă cu ea. Dar, de fapt, nu arată nimic. Poţi să te mai întrebi... e complice în toată chestia? Să fi lucrat împreună şi apoi să se fi certat?

-înţeleg ce zici. Deeks dădu aprobator din cap. Şi îmi place abordarea asta. Dar, pe de altă parte, n-ai cum să

nu te întrebi de ce nu-l dă în gât direct. Să zică „O, Doamne, fratele meu... Ce-a făcut? A zis asta, asta, şi-a ieşit din minţi. Habar nu aveam!” Şi cui să nu îi fie milă de o femeie pe care fratele ei o loveşte în figură,

jistun lanţ »1 apoi? lasă închisa, cu nişte cutii de
cereale Jcwi-rrei zile, la cum arătau lucrurile acolo.
*'u*i încvrcăm o dată să stăm de vorbă cu ea, după ce o mai un F[ic] medicii. Se uită la ceas. Ei, drace... Uitaţi ce e, o văd cum stau lucrurile cu ea. La cum văd cu lucrurile, '^♦«i să închidem ochii câteva ore, după care să ne apucăm . „.-u de treabă. Rămâneţi pe-aici, voi ăştia din Richmond.'
_>iu plecăm până nu stăm de vorbă cu ea.
vjorestead se uită la Deeks şi primi o mişcare aprobatoare

*.Avem un dormitor la sediu, dar nu v-aş recomanda, dacă ¿¡u vă permite să vă luaţi camere la motel.
.Eu înă duc înăuntru, să stau un pic cu Rachael. Aştept să mă *0$ la* curent şi vreau să fiu de faţă dacă staţi de vorbă cu ea, dar _„,osă rămân cu familia. Amândouă sunt în acelaşi spital, nu-i ¿de bizar? Mooney se uită peste umăr, către uşile de la sala de ¿taţii. Dar ştim un lucru. Nu ea a împuşcat-o pe nepoată-mea. asta nu înseamnă că nu a participat la toată chestia. -Echipajul de cercetare e în continuare la ea acasă. Dacă e *m* care să demonstreze că era implicată, băieţii noştri sigur vor Mă duc să verific în ce stare mai e.
Bower ascultă ceea ce lui i se părea discursul tipic al medicilor. Tamta avea nevoie de odihnă şi de linişte. Pe lângă asta, i se aMmă că avea la nivelul feţei răni vechi de mai mult de patruzeci .*» de ore, iar rănile şi zgârieturile de pe încheietură erau la fel t itchi. Ceea ce o excludea de pe lista de suspecţi pentru crima x Richmond. Pe lângă nasul spart, pometele fracturat, rănile S* la nivelul gurii şi a încheieturii drepte, mai avea şi o contuzie, -cel mai probabil, avea goluri de memorie şi era dezorientată. După ceva presiuni – puternice –, reuşi să obţină permisiunea 41 intra cinci minute la ea – minute pe care avea de gând să le xgească. Apoi doctorul insistă asupra unui interval de odihnă »optore.
Pentru a fi cât mai corect, îi luă cu el pe Mooney şi pe Deeks – [io]ând că perspectiva unei femei avea să-i fie de ajutor, faboră expresia lui de Poliţist Prietenos,

apropiindu-se de patul lui Nikki.

-Cum te simţi, Nikki?

-Nu Mm Süni mát de... Sunt În npllal.

-Sí c»ii În siguranţă. Nimrnl n-n săţt fac.1 nui nn r*u. Am venii cu tine În ambulanţăşi am slut un pic de vorbă. Simţ detectivul lViwer.

-în ambulanţă? Nu-mi aduc aminte.

-Nu e nici o problemă. Mi-ai vorbit de persoana care ţi-a ftcut râu. Trebuie să-ţi spun câteva întrebări, după care o sj tc lăsăm să tc odihneşti. Ai zis că e tânăr. Poţi să-mi spui cc-ai vrut să spui cu asta?

-Ei cine sunt? Ochii ei poposiră asupra lui Mooney şi Deelu. Nu-i cunosc!

-Sunt poliţişti, ca şi mine. Suntem aici ca să te ajutăm, să ne asigurăm că eşti în siguranţă. Cam câţi ani ai zice că avea persoana care te-a atacat?

-Bărbatul... închise ochii din nou. Aproape că zise douăzeci, pentru că atâţia ani avea el pe atunci. Dar îşi făcea griji că li s-ar părea prea tânăr. Nu-mi dau seama... Până în treizeci. Poate puţin peste vârsta asta. îmi pare rău.

-E-n regulă. Total în regulă. Bărbat caucazian?

-Da.

-Cu ce era îmbrăcat?

-Nu-mi... o uniformă? Nu, nu cred... poate. Nu, nu pot să-mi aduc aminte. îmi pare rău.

-Ai putea să-l descrii din nou, cât poţi de bine?

-Era... înalt.

-Cât de înalt?

-Cred... mai înalt decât tine, cred. Un pic. Puternic. Cred că era puternic. Păr şaten, uşor ondulat, şi ochi albaştri frumoşi. Atât de frumoşi, de fermecători... Gropiţele, accentul... Era ca o vedetă de cinema.

-Când o să te simţi un pic mai bine, ai fi dispusă să colaborezi cu un desenator de la politie?

-Pot să încerc. Acum sunt atât de obosită...

-Ai zis ceva de un experiment. El ţi-a zis asta?

-Experiment? A zis el asta? Am plâns. Plângeam, iar el râdea. Aveam toaleta aproape, nu-i aşa? Puteam să am acces la apă, nu-i aşa? Uite nişte mâncare. Ia pastilele astea. O să mă întorc.

-A zis că o să mă întoarcă?

.<Yw» >î* Mt-er» tramă < A n <>»■•'Do Ml-«»
re.im.1. .1 ■ – 4V no» »if orvAnt Mi era afAi <lf tcam.1
j|»-l»»M»i»?

-Nu cred nu sllu Unrorl mi <r părea că auream v<*t Dar

- lirele W ţii cheile î De la casă, «lc la maşina ’

-ſn cwreonelul de pe măsuţa dc lângă uşii. Dacă le put acolo, eii mereu unde sun». Acum vreau sA dorm. Di rar <ă dorm. Mooney se apropie puţin.

- BArbatul acesta era în casă când a venit Rachael McNee fcdne?

Nikki simţi efectiv cu frica i se împlântă în coloană, de sus

-Rachael McNee. A venit la tine. E detectivă particulară.

-Da, da. Nu... îmi aduc aminte că a venit cineva. Tocmai şi întorsesem acasă? Cred că abia ce ajunsesem acasă. Făcusem „vmpărâturi de mâncare. De ce a venit? Ce voia? Tata. Nikki închise ochii. Nu vreau să vorbesc despre tata. Nimic din ce s-a btâmplat n-a fost din vina mea. Eram o copiliţă. Voiam să plece. M-a tulburat. N-am lăsat-o să intre, nu? Şi a plecat. Bărbatul era aea? Cred că el a venit după aceea. Chiar după aceea. Am crezut d era femeia aia din nou şi voiam să plece. Eram supărată. Am ischis uşa, dar nu era ea. Iar el a zâmbit şi m-a lovit.

-Te-a lovit în cadrul uşii? insistă Deeks. Când ai deschis uşa?

-Am...

Ce zisese mai înainte? Cum să-şi amintească, în starea ei?

-Nu ştiu sigur. E ca în ceaţă... Părea atât de cumsecade. Nu ştiu *zac* a fost atât de rău cu mine. Vreau să dorm. Trebuie să dorm.

-Bine, Nikki. Bower îi mângâie uşor mâna. Odihneşte-te.

Fără nici un chef, Mooney ieşi din rezervă.

-E foarte convenabil cum îşi aminteşte unele lucruri foarte ar, iar altele sunt total în ceaţă.

-Nu te contrazic, dar se întâmplă aşa când e vorba de

traume, «r-un fel sau altul, traumele sunt autentice.

-Faptul că e traumatizată nu înseamnă că nu minte, sublinie •keks. Şi eu cred că aşa stau lucrurile.

-Şi eu. Tu de ce crezi că minte?

câpere fără ferestre, o încăpere doar cu pereţi interiori ! Cum de ştiuse cât de lung să lase lanţul, ca ea să poată ajunge la chiuvetă să bea apă, dar să nu ajungă totuşi la uşă? Eu îl susţin pe Mooney, că toate astea sunt praf în ochi. A fost „atât de rău" cu ea.' Aşa se rice, când a pocnit-o în figură şi a legat-o cu un lanţ de perete, că a fost „rău”? Ceva nu miroase a bine.

-Nu te contrazic, să ştii. Poate că a avut un iubit, lucrurile au degenerat şi s-a întâmplat chestia asta. Dar nu o să mai fecem progrese în seara asta. De cum o să se crape de ziuă, trimitem nişte poliţişti din operativ să facă muncă de cercetare prin cartier, să bată la uşile vecinilor. Şi-o să aflăm dacă l-a văzut cineva pe tipul ăsta. A zis iniţial ceva de o uniformă, dar apoi s-a răzgândit. Dar poate că s-a îmbrăcat în curier, meşter sau poliţist ca să nu sară în ochi.

-Şi o să trecem din nou prin toate astea cu ea mâine. Poate că o să dea norocul peste noi, cu maşina, în seara asta. Dar sunt de serviciu de aproape douăzeci şi patru de ore deja. Am nevoie de câteva ore de odihnă. Ca şi voi toţi. Putem să ne întâlnim la sediu la opt şi o să o interogăm din nou cât de curând posibil. Dacă e să apară ceva înainte, ne punem în mişcare. Până una-alta, o să-i postăm un poliţist la uşă. Nu intră la ea decât cei din personalul spitalului, iar ei nu i se va permite să iasă.

-Mă duc să văd ce se mai ştie de Rachael.

-Dacă se trezeşte înainte de ora opt şi îşi aminteşte ceva, să mă anunţi. Ne ocupăm, dom’ sergent.

La volanul camionetei, J] coti pe un vechi drum forestier la vreo patru sute de metri de Traveler’s Creek. Maşinii nu îi plăcea deloc acest drum, dar oricum nu mai avea nevoie de ea prea mult. Avea nevoie în schimb de un pui de somn şi nu voia ca nişte idioţi de poliţişti sau vreun bun samaritean să vină să verifice o camionetă oprită pe marginea drumului.

Se gândise să intre în casa lui Adrian în timp ce aceasta dormea, dar ştia – de pe blogul ei idiot – că avea un câine. Unul mare. Şi bănuia că avea şi un sistem de alarmă. Se gândea că ar fi putut

de «totemul de alarmă, <lar cAinn lătrau 51
mim au **Mi»e (■ mal aştepteşi «a «• iicupc de taine afara ‘^,^d în vedere că pim te la calc un plan, putea »a doarmă un pcogrameic telefonul ta sune cu... să zicem treizeci de *Z^a* înainte de răsărit. Apoi avea «ă-şi pună în spate rucsacul îşi ţinea uneltele şi să pornească pc jos prin pădure – stu- ^ terenul, având în vedere că lui Adrian îi plăcea al dracului t mult să-şi facă prostiile alea de exerciţii de fiîness pe acolo. Şi d găsească un loc bun de unde să ţină casa sub supraveghere. [V cum avea să rezolve cu câinele, el şi căţeaua de soră-sa mai ¿d aveau să aibă parte de o reuniune drăguţă şi lungă. Pe care ¿repta de ani buni, îşi zise el, găsindu-şi o poziţie comodă, în ¿t să adoarmă.

Şj avea să-i înmâneze ultima poezie, personal.

Nu dormi bine. Prea multe gânduri care o apăsau, recunoscu ţjrian, renunţând să mai încerce să adoarmă la loc, şi se dădu ¿din pat în zori.

Se îndrăgostise şi nu ştia cum să gestioneze lucrurile. Şi, era ane conştientă de asta, când nu ştia cum să gestioneze o situaţie, iovârtea pe toate părţile până găsea o soluţie, o portiţă. Dar aici ₛeia vorba de un program de fiîness, o reţetă sau o coafură.

Dragostea era o situaţie unică.

Si venea şi mama ei. Avea să fie nevoită să facă faţă noii naturi . 1 relaţiei lor, acelor paşi precauţi pe care îi făceau amândouă. Şi !-r putea să apară o discuţie despre această situaţie unică. Nu .scutase niciodată cu mama ei despre ceva de felul acesta, nici a se gândise să-i împărtăşească genul acesta de luciu. Şi-atunci an să facă asta?

Luându-şi telefonul, dezactivă sistemul de alarmă, ca să poată zschide uşile dinspre verandă. Ieşi, studie bila de foc a soarelui ¡*e se trezea peste pădurea din est şi îşi puse o mână pe capul ■ Sadie când aceasta veni lângă ea.

-E o dimineaţă frumoasă, dragă Sadie, măcar atât.

Trebuia să ia o mulţime de decizii, mai mult sau mai puţin ■portante, în legătură cu centrul penttu tineret.

MOŞTENIREA
UNEI HK t

Trebuia să iasă xul bine, să fie exact cum îşi doriseră bunicii ei. Le-ar fi păsat sră alegea modelul ca de tablă de şah în loc de o singură culoare

pentru pardoseala antiatinecare din 2011.1 de joacă. Probahil <11 nu dar lie la patru dimineaţa se tot gândise ce să aleagă.

Se tot gândise la asta, ca şi la ce plante să pună în jurul clădirii şi la stilul de decorare a barului cu sucuri. îşi făcuse grip pentru acestea şi altele pentru a evita să se gândească la faptul că avea doi fraţi vitregi care poate voiau să o omoare.

Era ceva ce nu putea controla, aşa îşi tot spunea, şi nu suporta lucrurile pe care nu le putea controla. Era nevoită să depindă de Rachael în chestiunea asta şi spera că avea să primească veşti de la ea până la finalul zilei.

-O să ne anunţe când o să afle ceva, nu? Se aplecă să o mângâie apăsat pe Sadie. Aşa că trebuie doar să aşteptăm. Hai să întâmpinăm soarele, cum ţi se pare? Să ne mai gândim şi la altceva.

Se schimbă într-o pereche de pantaloni de yoga şi un maiou şi-şi împinse părul pe spate cu o bentiţă. Apoi, cu tălpile goale, coborî în bucătărie cu salteluţa. Indiferent dacă avusese o noapte agitată, adora primele ore ale dimineţii, liniştea lor, aerul, senzaţia că totul dormea în jur, mai puţin ea, Sadie şi păsările.

Schimbă apa din castronul lui Sadie, îşi umplu şi ei o sticlă şi lăsă uşile de la verandă deschise, să intre aerul, iar ele ieşiră

Văzând în desfăşurarea saiteluţei un semn, Sadie pomi la plimbare prin curte.

Adrian rămase în picioare o clipă, cu faţa spre lumina roz şi aurie care acum se ridica peste linia copacilor. Undeva, o ciocă- nitoare bătea de zor în căutarea gustării ei de dimineaţă, iar un şoim care zbura în cercuri şi-o vâna pe a sa.

Roşiile se coceau în grădina pe care o semănase ea, iar ramurile bogate ale hortensiilor pe care le plantaseră bunicii ei cu ani în urmă se dezvoltau de minune, cu boboci ale căror petale de un albastru nebun aveau să se deschidă în curând.

O dimineaţă frumoasă, îşi spuse ea din nou. Şi încă un început de la zero.

Cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune, trase aer adânc în piept, după care îşi ridică braţele deasupra capului.

Din poziţia sa înaltă din pădure, el o privea. Era plin de

^îniirîn* – re duscse la New York după ce aflare că Adrian '„j aparii În emisiunea *Today*. Era chiar acolo, şi singură.

Jea începe ziua! şi» >e «Stcptase să iasă din casă atât dc devreme. Şi lăsase uşa jiisă. JJ aproape că strigase de bucurie când iesisc pe veranda ₖcni şi rămăsese proţăpită acolo, uitându-se chiar unde stătea gcuns-

jyate că avea un câine mai mare decât crezuse el, dar avea «ocupe şi de asta. Sadie, aşa o chema pe căţeluşă, îşi aducea ^te din filmările de pe blog. O căţea pentru o căţea. Îi plă- „câini*- Nu putea suporta pisicile, şi chinuise ceva mâţe vaga- ■ la viaţa lui, dar câinii îi plăceau. Poate că avea să-şi ia un |*ft* în curând, îşi propuse în timp ce încărca puşca. Dar nu o pişi nici mort n-ar fi acceptat să-şi castreze câinele. Masculii *p* masculi, nu?

|n timp ce căţeaua venea mai aproape de pădure, JJ duse puşca gnâr.

jncă un pic, fetiţo", îi zise în gând.

Totuşi, când Sadie înălţă capul şi adulmecă aerul – poate 4(ind mirosul lui – trase.

Sunetul, mai degrabă un pocnet înfundat, nu ajunse la urechile •Adrian, pe salteluţă, care se lăsa în poziţia Chaturanga. JJ privi *p* căţeluşa schiţă un pas împleticit, apoi încă unul, după care ,pâbuşi.

.Somn uşor”, îi zise în gând.

: Cu mintea limpede, respiraţia regulată, Adrian îşi continua oul de mişcări. Muşchii i se încălzeau; starea de spirit îi deve- *a* mai calmă. Rămase în postura Luptătorului I, lăsă întinde- a muşchilor să-şi facă efectul magic, după care trecu fluid în ctitorului II.

5c lăsă în voia mişcării, aşa că trupul îi suspină sub presiune, -.aiprivirea aţintită de-a lungul braţului întins, văzu bărbatul snd din pădure.

Totul încremeni şi, în acel moment suspendat, se întoarse ■siicat mult, mulţi ani, la Georgetown. Nu era cu putinţă.

nu *m* cu puimis penîni i ă li văzuse ptăvălindu-se peser hilmm- dă. îl vânisc cărând

ii vânisc murind.

!>« părea MUC ca acum, zâmbind înrr-un mtxl înfricoşător

„Fugi!" îşi auri vocea interioara tipândii-i în cap Totuşi, când dădu să se întoarcă şi să uree în fuga treptele, el îndrepta i > armă

- Daca taci un pas, trag. N-o sa te omor. dar o să te dobor.

Dincolo de el, un pic spre stânga, o văzu pe Sadic întinsă pe jos.

Cu sau fără avertismentul acela, spaima ;i durerea se revârsarâ

-Sadie!

Când pomi în fugă spre căţeluşă, el se puse în calea ei.

- încă un pas şi te împuşc în genunchi. O să te doară ca dracu' şi n-o să mai poţi să alergi niciodată. Căţeaua doar trage un pui

Schiţă din nou zâmbetul acela nefiresc, întins pe faţa unui mort

Iar, pentru o clipă, Adrian avea din nou şapte ani şi era neajutorată.

-Nu omor câini. Ce fel de monstru crezi că sunt? Am folosit o puşcă cu tranchilizant. Am luat-o din Wyoming special pentru ea, special pentru ziua de azi. Iar acum o să intri frumuşel în casă, ca să avem ceva intimitate. Zâmbetul acela, din nou. Avem mult timp de recuperat, surioară.

Nu era Bărbatul, îşi dădu seama ea. Era fiul lui. Aproape o imagine leită, dar acum putea vedea ceva diferenţe. Fiul avea o alură mai zveltă şi nu avea fire albe strălucindu-i pe la tâmple. Părul efectiv era tuns neglijent, deloc aranjat.

Iar ea nu mai avea şapte ani. Şi nu era neajutorată.

-Eşti Jonathan Bennett.

-Spune-mi JJ.

-Tu mi-ai tot trimis poezii. De-o grămadă de timp.

-Ţi-am adus încă una, dar asta mai târziu. O să stăm de vorbă înăuntru.

Dacă putea să-l ţină aici, afară, tot ar fi putut să găsească prilejul de a fugi. Sau Sadie – dacă individul acesta spunea adevărul – ar fi putut să se trezească.

-Eram doar nişte copii. Tu, sora ta, eu... Noi nu am făcut nimic.

-«*» copil apare omul, «u câţcaua-târfă. după ca*

. A.,;ı" »«>,» d'c plăcere în vocea lui. Nu furie, nu ^rare. ci o plâcerc 1)pr<)ape Jvis P(R1[C cà avea sS p,rata să se înţeleagă cu eL -Eu nu 51ıu nimic dt,spre tinesau despre ea... Eudoar... o .sa nili destule. Urcă scara frumuşel, încet. Dacă încerci f ° ^P' 'a fugă, îţi fac praf genunchiul. Mişcă! Iar furia aceea, frustrarea îi licări până la nivelul unei văpăi în ochi. Sau te dobor

te târăsc înăunn

-----«u,plină de sânge.

Si s-ar fi ţinut de cuvgnti Adrian putea vedea clar că s- ţinut. Se răsuci către scară şi încercă să gândească, să gânde; pur şi simplu, bombardată de frica isterică.

Cunoştea casa asta, fiecare centimetru pătrat. El, nu. Să-i dis- tragă atenţia o secunda, doar de atât avea nevoie. în casă erau zeci de locuri unde să se ascundă, avea zeci de modalităţi de a contraataca. Dar avea nevoie de o diversiune. Şi nu putea risca nimic cât avea o armă îndreptată spre ea. Trebuia să-şi ia telefo-nul. Care era în dormitor, pe încărcătorul wireless. Trebuia să-şi ia telefonul şi să cheme ajutoare.

Pătrunse în bucătărie şi privirea i se duse la suportul de cuţite. Poate, poate, dacă se ivea ocazia...

-închide uşile şi încuie-le.

Adrian se supuse, dar acum gândea febril.

Dacă ar fi vrut să o omoare pur şi simplu, ar fi fost deja moartă. Voia ca mai întâi să vorbească. Voia să-şi spună povestea, să-şi exprime furia în faţa ei, sau ambele. Voia să o facă să sufere înainte să o omoare.

Asta îi oferea timp, iar timpul aducea cu el ocazii şi situaţii în care nu avea să fie perfect atent.

-Ce casă! comentă el. Mare ca dracu. Şi eu am copilărit într-o casă mare, dar mă descurc şi într-o cabană mică de ceva timp. Sus! -La etaj?

-Ai lăsat uşile deschise şi acolo. Ai crezut că eşti în siguranţă aici, nu, în căsoaia asta a ta?

La etaj, se forţă ea să gândească. Telefonul era pe încărcător.

Se puse în mişcare, identificând locurile unde *-;ir li putut ascunde sau tonele unde ar fi putut sil-l înfrunte, obiectele pe care le-ar fi putut Moşi ca arme. O veioză, o vază «rea, un prespapter, un cutit de deschis scrisorile...

-De ce poeziiî De ce ml-al trimis poezii?

-Penîni că mă pricep la scris. De când eram mic... Tata era mândru de poeziile mele.

-Ţi-a fost greu să-l pierzi.

-Nu l-am pierdut! Tu l-ai omorât. îi împunse arma în spatele ei, în dreptul taliei. Dacă nu te-ai fi născut, el ar fi fost şi acum

Antrenamentele ei îşi făcură efectul, aşa că Adrian reuşi să se mai calmeze controlându-şi respiraţia.

-Nici n-am ştiut de el până în ziua aceea. Mama nu mi-a zis de el. N-a spus nimănui.

-Nu dau nici o ceapă degerată cui a spus, cui n-a spus. Tata a murit pentru că trăieşti tu.

Adrian aruncă o privire la statueta de bronz de pe o masă aflată pe holul de la etaj. Era grea, o cântări din ochi.

-închide şi încuie.

Telefonul era pe încărcător, la doar câţiva metri distanţă.

0 diversiune.

Se întoarse către el, lăsând toată frica să-i facă vocea să tremure.

-Nu ştiu de ce faci asta... Nu înţeleg de ce...

JJ o pocni cu dosul palmei stângi, suficient de tare încât să o proiecteze pe jos şi să-i stârnească unde copleşitoare de durere în toată faţa.

-închide şi încuie. Fă ce zic când îţi zic, altfel data viitoare îţi zbor şi nişte dinţi din gură.

Adrian se ridică cu greu, închise uşile şi blocă încuietoa- rea. Iar când el făcu un pas lateral şi luă telefonul ei, speranţele

1 se prăbuşiră.

îl aruncă pe jos, după care îl călcă apăsat. Şi rânji. Şi spuse:

-Vai, ce-am făcut! Arătă cu arma către canapea, către

fotoliu. Ia loc. Acum! Asta dacă nu mai vrei vreo scatoalcă.

Data viitoare avea să fie pregătită şi ştia cum să pareze. Era mai înalt cu vreo cinci centimetri decât ea, cel mult – iar ea avea

•'» rolniul to« la el era- ^ >re.« În coltul canapelei. c«< ma. aproape de ușă ’V» dădu nioacul. Il pure F» *' « iratai« pe fnînli – Un- — ~ llt comO2i.

30

în curte, sub razele soarelui aflat în plină înălţare, picioarele lui Sadie începură să zvâcnească. Şi ochii i se deschiseră cu greu.

Când încercă să se ridice, picioarele nu reuşiră să o susţină, aşa că rămase întinsă, gâfâind confuză. Vomită valul de greaţă care i se ridică din stomac şi se lăsă moale, scâncind. Voia să se ducă la Adrian şi nişte apă rece.

Când reuşi să se ridice, schiţă câţiva paşi împleticiţi. Vomită din nou. încet, ca ameţită, pomi spre casă. Voia să se culce din nou, dar voia mai mult să se ducă la Adrian şi să bea apă. Se opri la salteluţa de yoga, o adulmecă şi simţi ceva alinare când adulmecă mirosul lui Adrian. Dar mai era şi un altul, unul pe care îl simţise înainte de o împunsătură de durere, înainte de a se simţi rău.

Miros de om, dar nu cunoscut. Nu îi plăcea. O făcea să mârâie. Se duse la uşile din dreptul terasei, dar erau închise şi nu o vedea pe Adrian înăuntru. îi era greu să urce treptele. Avu nevoie de mult timp, dar găsi bolul cu apă şi bău mult, mult. Bolul cu mâncare era gol, dar nu voia să mănânce.

Adrian nu veni să îi deschidă uşa, aşa că se puse pe aşteptat, aşa cum fusese învăţată. Scânci din nou, plină de speranţă. Apoi se uită în sus pe scară. Nu voia să urce; voia să intre. Dar pomi spre ele şi, cu un oftat canin, începu să escaladeze treptele.

în dormitor, JJ ţinea arma aţintită.

-Asta-i o casă al dracului de mare pentru o singură femeie slăbănoagă.

- E casa familiei mele.

- Bunicii au dat coltul, nuî Bunică-ra (Acută zob într-o maşină, iar bunicu-tAu a murit pur şi simplu de bătrâneţe. Făcea o pizza al dracului de bună. nu? Poate o să mănânc şi eu una, după ce-o să terminăm aici. Ai impresia că eşti specială... Ai impresia că esti importantă, cu toate DVD-urile tale, cu filmulcţelc pe internet şi cu blogul tău, în care le spui tuturor cum să-şi ducă zilele, ce să mănânce, în care-i faci pe toţi să ţopăie ca nebunii şi să cumpere rahaturile tale exagerat de scumpe. Tata era o persoană importantă. Doctor Jonathan Bennett. Tatăl meu! Ai priceput?

-Da. A fost profesor. E o funcţie foarte importantă.

-Era deştept, mai deştept decât tine. Era mai deştept decât oricine. N-a rămas cu drogata de maică-mea decât pentru mine. Mă iubea.

-Ştiu asta.

-Şi mă apăra.

-Bineînţeles. Eşti băiatul lui.

-Şi a murit din cauza ta. Pentru că târfa de maică-ta a rămas borţoasă şi a încercat să îl păcălească. Nu văd nimic din el în tine, n-am văzut niciodată, aşa că probabil a fost o minciună că eşti a lui. Dar asta nu schimbă ce s-a întâmplat. S-a dat la el, ca toate celelalte. Un bărbat care nu profită de ce i se oferă e un prost, iar tata nu era deloc un prost.

„Lasă-l să-şi spună povestea”, îşi impuse ea, în timp ce stătea tăcută, cu mâinile împreunate în poală. Şi trecea în revistă posibilele arme din camera în care se aflau. Sfeşnicele bunicii ei – grele, uşor de apucat şi de folosit ca arme. Bolul de cupru pe care îl cumpărase de la magazinul Mayei. Destul de greu, putea li aruncat. Cuţitul de deschis scrisori de pe masa ei de scris, foarfeca din sertarul din mijloc. Ascuţită bine.

„Ţine-l de vorbă.”

-Nici una dintre celelalte nu au făcut vreun copil cu el, sau... nu s-au prefăcut că ar fi făcut. De ce le-ai omorât?

-Căţeaua aia bâgâcioasă pe care ai angajat-o s-a dus la nenorocitul ăla de ziarist, nu? Gunoiului ăla o să regrete amarnic. Ea deja regretă.

Adrian simţi un val de răceală, făcându-i pielea ca de

găină. Şi iscându-i o crampă teribilă în abdomen.

-CP \TPÎ să spui cu asta?

-îşi închipuia că p deşteaptă, dar nu era la fol de deşteaptă ca mine. Eu semăn cu tata. Am omorăt-o aseară, am lăsat-o plină de sânge în stradă.

-O, Doamne...

Adrian îşi cuprinse coatele în palme şi începu să se legene.

-$i-a căutat-o cu lumânarea, a venit la mine acasă, a încercat să o facă pe soră-mea să mă toarne. Ei bine, Nikki clar n-o să toame pe nimeni.

Zâmbi extrem de larg.

-Ai... ai omorât-o pe sora ta?

-Nu încă. Pufni într-un chicotit dispreţuitor şi rânji din nou. Totuşi, când o să o fac, să ştii că tot vina ta e. Nu ai apelat la băgăcioasa aia, tu ai implicat-o pe Nikki în toate astea. Mi-ai distrus dracului viaţa, târfa ce eşti! Mi-ai răpit singura persoană de pe lume care mă iubea! N-ar fi trebuit să vii pe lume.

-Nimic din toate astea n-o să-l aducă înapoi pe tatăl tău.

-Ştiu asta! Bătu cu pumnul în braţul fotoliului. Crezi că nu ştiu asta, ce dracu'? Ai impresia că sunt prost?

Adrian îşi simţea inima în gât, la fel de nestăpânită ca furia din ochii lui.

-Nu, dar nu înţeleg ce încerci să obţii comiţând crimele astea, încerc să înţeleg.

-îl răzbun, idioato! Asta face un fiu, un fiu adevărat, când tatăl lui e ucis!

Nu, nu avea cum să se înţeleagă logic cu el, îşi dădu ea seama. Dar putea să tragă de timp.

-Chiar crezi că ar fi vrut ca tu să faci asta? Să-ţi petreci viaţa făcând aşa ceva? Ai zis că te proteja. Că voia numai ce e mai bun pentru tine. Ai fi putut deveni profesor, ca el. Sau poet. Poeziile tale sunt atât de intense...

-Tata m-a învăţat să mă impun. îşi mişcă smucit degetul mare către propriul piept. Mă impun acum, şi îl apăr şi pe el. Poeziile mele sunt un omagiu adus lui. Şi am păstrat-o pe cea mai bună pentru final. Cu mâna stângă deschise buzunarul de sus al rucsacului său şi scoase o filă de hârtie atent împăturită. Ce-ar fi să ţi-o citesc?

își drese vocea.

P"1^' CA „ * "c te,'ca P^otobă până o »ă-ţi dai duhul
J* ridică în picioare; Adrian trase aer în piept, pregâtindu-se
să tl atace.

. scunda următoare, cu o răbufnire de lătrături şi mârâieli. Sadie se aruncă peste uşile de sticlă. O diversiune, îşi dădu seama Adrian. La fel de speriată ca Sadie, Adrian lovi cu piciorul mâna în care JJ ţinea pistolul. Reuşi să îl lovească o dată cu pumnul, nimerindu-i umărul, nu faţa, în timp ce arma căzu cu zgomot, proiectată în cealaltă parte a camerei.

Apoi o rupse la fugă.

-Fugi! îi strigă lui Sadie. Fugi, Sadie. Fugi!

Spera să ajungă până la scară, dar deja îl putea auzi apropi- indu-se. în loc să mai încerce să ajungă acolo, se trase într-unul dintre dormitoare.

Locuri unde să se ascundă, îşi aminti cu un efort conştient. Modalităţi de a contraataca.

-Acum o să te chinui şi mai mult. Nu faci altceva decât să-ţi înrăutăţeşti soarta.

Adrian înşfăcă de pe biroul din camera de oaspeţi un cuţit de desfăcut scrisorile luat dintr-un anticariat, intră fără zgomot în baia cu două chiuvete şi apoi în camera alăturată.

Rămânea de văzut dacă avea să fie aşa.

Pentru că se trezise devreme, Raylan se hotărî să încerce să lucreze un pic înainte ca Bradley şi Mariah să se trezească şi să-i dezintegreze programul ca pe puful unei păpădii.

Mariah voia să îi ia rotiţele de sprijin de la bicicletă, ceea ce pe el îl speria de moarte. Dar fiarele ei nu mai avea nevoie de ele, iar acum era hotărâtă să ajungă şi ea la acelaşi nivel.

Aşa că îi promisese că avea să o înveţe.

Având în vedete că urma sfl se apuce de lucru, îşi puse » pere che de jeanşi şi un tricou înainte de a intra în bucătărie, unde iu prins de o dilemă: cafea sau coca-cola.

De obicei, coca-cola avea câştig de cauiă, iar ziua de azi se încadra perfect în acest model.

ti dădu drumul afără lui Jasper şi rămase în picioare, savurând acea primă doză de cafeină, savurând liniştea din casă. Lansându-se în rutina sa bine stabilită, îi puse de mâncare lui Jasper, băgă un covrig în prăjitor şi îi dădu drumul lui Jasper în casă, ca să mănânce liniştiţi amândoi.

Reuşi să ia o gură din covrig când capul lui Jasper se ridică brusc de deasupra bolului. Şi scoase un urlet.

-Doamne, taci, o să-i trezeşti pe copii! Am nevoie de o oră de muncă. Se duse repede la uşă. Mă gândesc că au ieşit la alergat devreme. Bine, bine...

Jasper urlă, iar afără Sadie lătra înnebunită. Deschise uşa, să îi dea drumul lui Jasper, care ţâşni imediat.

-Şi uite aşa primim amândoi o doză matinală de timp cu iubita. Dar tăceţi naibii, amândoi.

Se duse la poartă, unde Sadie, care doar arareori scotea mai mult decât un lătrat scurt, stătea în două labe, lătrând de zor.

-Hei, hei, mai încetişor, fetiţo. întinse o mână spre poartă, iar pe cealaltă o puse pe creştetul lui Sadie, să o mângâie. Tremuri... Unde e Adrian? Acum, cu ambii câini urlând, observă că Sadie nu avea lesa. Adrian nu o scotea niciodată la alergat fără lesă. Doamne, o, Doamne!

Izbit de un val de teroare, fugi în casă pentru a-şi lua telefonul şi cheile. Apoi, tot alergând, apăsă tasta de apelare rapidă pentru numărul de acasă al lui Monroe şi al Teeshei.

-Salut! răspunse Teesha vesel. Da, aud câinii, Phineas.

-A prins-o. Cred că a prins-o pe Adrian. Sună la poliţie, ai grijă de copiii mei. Mă duc.

-Poftim? Poftim? Monroe, Raylan zice că ticălosul ăla a prins-o pe Adrian. Se duce la ea. Sun acum, Raylan. Mă

ocup eu de copii. Tu du-te! Drace, vine şi Monroe! Sun acum la nouă-unu-unu.

Ambii câini săriră în maşină înainte ca Raylan să apuce să se urce la volan. Monroe ieşi valvârtej pe uşa din faţă îmbrăcat doar

iMT un tricou şi pantaloni scurţi de sport. Era în tălpile goale şi în mână avea o bâtă de baseball.

-Ce dracu'f zise când aproape că se aruncă pe locul din dreapta.

-Sadie... tremură, Adrian nu e cu ea, n-are lesă... Asta-i tot ce ştiu. Ieşi cu spatele de pe alee şi întoarse aproape pe loc. Şi am un sentiment groaznic. Sadie n-ar fugi de acasă degeaba.

Monroe se uită în spate, unde Sadie gâfâia, mârâia şi tremura, şi apelă numărul lui Adrian.

-Nu răspunde, iar acum am şi eu sentimentul ăla de zici tu. Apasă pedala!

Pe patul de spital, Rachael scoase un sunet care era ceva între un geamăt şi un suspin. Pleoapele i se agitau, încercând să se deschidă. Aşezat lângă ea, soţul ei o strânse uşor de mână.

-Hai, iubito, întoarce-te la mine.

Ochii ei se deschiseră, se uitară prin el câteva clipe, după care se concentrară asupra chipului lui.

-Ethan?

-Da, te-ai trezit... îi ridică mâinile la buze, făcând eforturi să nu plângă. Uite că s-a trezit... Eşti bine, iubito. Totul o să fie bine acum.

-Noi, ăştia din familia Mooney, suntem greu de doborât. Unchiul ei se apropie de pat prin cealaltă parte şi se aplecă, pentru a-şi apăsa uşor buzele pe fruntea ei. Mă duc să o chem pe asistentă.

-Stai, stai... Rachael bâjbâi după mâna lui. împuşcat... M-a împuşcat. Jonathan Bennet. Seamănă cu taică-său. L-am văzut înainte să tragă. L-am văzut.

-Deja suntem pe urmele lui. Nu-ţi face griji.

-Stai. Au sunat poliţiştii din Richmond. Voiam să iau îngheţată, dar au sunat din Richmond. Nu-mi aduc aminte cum îi cheamă. A omorât-o pe Tracie Potter

acolo. Şi a venit aici după mine.

-Au venit aici băieţii din Richmond, sunt într-un hotel câteva străzi mai încolo. O să-i anunţ că te-ai trezit.

-A zis ceva. Ceva... Trebui să-şi sape prin memorie. Totul parcă se trezea, iar trezirea asta venea la pachet cu multă durere. A zis ceva, că o să-mi facă felul, nu ştiu de ce n-a făcut-o... O fi crezut c-a reuşit? A zis... „Două rezolvate. Două căţele rezolvate.”

tVhti i «
deschiseră din
nou Se Porter
eu . Adrian duce
la Rira.
în
trnvelcr'sl'ree
k. Trebuie VA
anunţi...

Ma .MI|'. nVpuiw 1111, l,„,l n şi „şi ,|m
rezervA

IV cum SC închise uşa, Rachael întoarse capul către Erhan.

-Copţii?

-Au fost aici, toti din familie au venit. Sunt hine şi o să fie şi mai bine când o să le spun că ţi-ai recăpătat cunoştinţa.

-Tare bine mi-ar prinde nişte calmante puternice. Reuşi să schiţeze un 2âmbet. N-am mai apucat să iau îngheţata aia. îmi pare rău, iubitule.

Apăsându-şi palma de obrazul ei, Ethan lăsă lacrimile să curgă în voie.

Nu putea să tacă. Adrian ştia unde era, direcţia în care pornise, pentru că nu putea să tacă. O blestema, o provoca în timp ce ea, cu tălpile goale şi controlându-şi cu grijă respiraţia, se mişca silenţios. Ştia că JJ se întorsese să ia pistolul, pentru că şi ea pornise în aceeaşi direcţie, cu acelaşi gând, dar el ajunsese primul.

Nu găsise nici o modalitate de a ajunge la scara interioară şi să coboare la parter fără să se expună. Dar calcula cât i-ar fi luat să ajungă la uşile dinspre verandă. Apoi să le descuie, să le deschidă... ceea ce oricum ar fi făcut ceva zgomot. Cât i-ar fi luat să ajungă afără şi apoi să o ia la fugă, suficient de rapid cât să nu fie împuşcată?

Această perspectivă îi acoperea pielea cu o peliculă de transpiraţie de teamă. Alerga repede, dar nimeni nu era în stare să fie Într-atât de rapid încât să poată scăpa de un glonţ.

Şi totuşi, avea să încerce, trebuia să încerce dacă nu avea altă alternativă. Dar îi veni altă idee…

Ţinând în continuare strâns cuţitul de deschis scrisori, luă un castronaş şi îl aruncă spre camera de vizavi.

Când îl auzi înaintând cu paşi grei către locul de unde se auzise zgomotul, se strecură discret în altă încăpere. îşi începu înaintarea precaută, silenţioasă, iar de data aceasta reuşi să se menţină înaintea lui. Cu picături de sudoare de tensiune curgându-i pe spate, trebui să aştepte, respirând controlat, şi să asculte atent cum el mergea dintr-o cameră în alta.

Era mai atent acum, îşi dădu ea seama, mai meticulos.

. fin, ,hnrul.»plec«,' sa * n-n* m

Un. **rn** spaţiu deschis, **««punindupf^ d.** ca.ev, – **• «**'necesar pcn.ru **« reintra** n,ptd **în camera e,** cnffia cheta În încuietoare» **de** I» **uflle d.napre veranda,** pe

^..ftUulMÎmalelor pflrea la fel de inten. ca un tip«.. . [1] 'v.i secunde mal tâJriu. **wu »» I –** păru ei. *J* dâdunavata „««««.cu ,Khi de nebun, ««¡.and arma. Când o luă la fugă spre » pe veranda, pentru a se uita după ea, Adrian îl atacă din spate, împinse vârful cuţitului de desfăcut scrisori între omoplaţii lui. Când el scoase un strigăt îndurerat ţi se întoarse. Adrian reuşi să pareze parţial lovitura. Dar mâna lui reuşi totuşi să îi izbească pometele, care deja pulsa de durere.

Se folosi de durere pentru a se motiva să lupte. Îl apucă de mâna în care avea pistolul, i-o împinse în sus şi ÎS< înfipse unghiile tare în carnea lui. Descoperi că era mai puternic decât părea, dar aproape reuşi să îl dezechilibreze când se încăierară. Ei încercă să o lovească cu pumnul stâng, dar nu-i nimeri decât razant umărul. Adrian îşi ridică genunchiul cu putere, ca un piston cu intenţii violente. Deşi îl nimeri mai degrabă în coapsă decât în testicule, văzu cum durerea iscată se reverberă pe figura lui.

Apoi, cu feţele aproape atingându-li-se, Adrian reuşi să prindă în palmă patul pistolului. Arma se descărcă de două ori, gloanţele nimerind în tavan.

Raylan sări din maşină înainte ca aceasta să fi apucat să se oprească de tot. Se izbi cu putere de uşa din faţă. Apoi se răsuci vijelios spre fereastră.

îşi folosi cotul, făcând geamul ţăndări şi neluând în seamă cele câteva care îi pătrunseră prin piele, băgă mâna căutând zăvorul, îl ridică şi dădu buzna.

Nu trebui să o strige. Auzi bufnituri, zgomote de cădere la etaj. în timp ce urca treptele scării interioare ca vântul şi ca gândul, răsunară focurile de armă.

în momentul acela, nu simţi groază, nu pe moment, ci o furie oarbă şi arzătoare.

Adrian tji nsum# riscul de n-şi Iun n mână dc pe pistol şi o folosi pentru n-l izbi pe JJ cu pumnul în gât, de În înic.1 distantă. Acosta w MitiH.ă, icni, dar înainte ca Adrian să poară să înm dea o a doua lovitură, JJ îşi înălţă rapid cotul. O izbi sub bărbie şi îi dădu capul pe spate.

Văzu stele în faţa ochilor, mii şi mii de stele. Iar el reuşi să o arunce, aşa cum o făcuse tatăl lui cu mulţi ani în urmă, astfel că fu proiectată pe podeaua de lemn de pe verandă. Din instinct, dintr-o memorie a muşchilor, îşi lăsă palmele în jos şi lovi cu picioarele. JJ încercă să se tragă înapoi şi să îndrepte pistolul spre ea.

în secunda aceea, Raylan se năpusti asupra lui.

Auzi sunetul acela îngreţoşător al pumnului izbindu-se de os, îi văzu cum se luptau, care să prindă pistolul, iar ea scutură din cap, pentru a şi-l limpezi. Văzu sânge, sângele lui Raylan, şi se ridică imediat, îşi strânse pumnii şi se pregăti să intervină.

-Fugi!

Adrian îşi arătă dinţii, într-un rânjet feroce.

-Nici de-a dracului!

Rânji din nou şi luă cuţitul de deschis scrisori, plin de sânge, care picase din rana de pe spatele lui JJ.

Arma se descărcă din nou, glonţul împlântându-se în lemnul balustradei. Când sunetul i se împlântă în urechi, câinii dădută buzna pe uşă împreună, într-un iureş de mârâituri şi muşcături.

JJ scoase un ţipăt când colţii i se înfipseră în gambă, în genunchi, în umăr. Raylan îi smulse arma din mâini tocmai când JJ se trase înapoi.

Se izbi de balustradă. Trosnetul lemnului se reverberă ca un alt foc de armă când forţa inerţiei îl proiectă – ca şi pe tatăl lui – în gol.

Monroe, care ţinea bâta de baseball ca un jucător pregătit să trimită mingea hăt-departe, o lăsă în jos şi o trase pe Adrian spre el.

-Poliţia e pe drum. Se aud sirenele. O să chemăm şi o ambulanţă. Nu te uita, dragă.

-Sunt bine, sunt bine.

-Sigur că eşti! O strânse tare în braţe, după care o

întoarse către Raylan. Data viitoare, descuie pur şi simplu uşa, frate.

-îmi pare rău.

Cuprinzând-o în braţe pe Adrian, îşi băgă faţa în părul ei.

N.H problemă- MS d.H «A veline, r indivi. ……….
»un ,v rwdia Sipir c r . .
' < tA lr« •' *SmUt* mârâi«.. «»'**
.mAndu-sc jos. Adrian le vorbi:
. . ac„m . Bravo! În vxur
Stati pe Inc.
*»•». tfafa. hti cuminţi acum.-
·<H *Ui* ndtcA ochii la Raylan. 51 tu la fel.
' A«- puk! «„ga Monroe. uitflndu-se în sus la et E srâlc.r bine. dar fespirj O să-i aduc pe poliţişti aici.

-S'avă IXimnului! îşi lăsă capul p« umărul lui Raylan. Nu vreau »8 moară. Nu vreau să moară aşa şi tocmai aici. Nu în casa asta. Cum de-ai ştiut să vii? Cum de-ai ştiut că aveam nevoie de tme?

¯Mi-a spus Sadie.

—Sadie...

Această descoperire o termină, distruse armura de autocontrol, astfel că lacrimile se revărsară.

Raylan o luă pe braţe şi îi sărută părul când Adrian îşi sprijini capul de umărul lui, după care o duse la parter.

în nici douăzeci şi patru de ore, Adrian avea din nou casa plină. Mama ei, Mimi, Harry, Hector şi Loren veniseră cu toţii pentru a forma ceea ce ea numea în mintea ei Brigada Traveler’s Creek.

Muncitorii de la centrul pentru tineret îi trimiseseră un aranjament floral, ca şi angajaţii de la Rizzo’s. Alţi cunoscuţi o sunară sau veniră să o vadă. Câinii primiră multe cadouri, sub forma unor oase de ros, mingi şi cutii cu biscuiţi speciali.

Prieteni şi cei din familie, îşi dădu ea seama. Prieteni care îi erau o adevărată familie.

Se simţea norocoasă; se simţea binecuvântată. în sfârşit, se simţea complet în siguranţă.

Purtă o discuţie lungă la telefon cu Rachael şi plânse nu doar puţin.

Jonathan Bennett Junior avea să-şi revină în urma rănilor suferite. Plaga prin înjunghiere dintre omoplaţi, vânătaia de la ochi şi echimozele de pe gât pe care i le provocase ea. Nasul rupt servit de Raylan, multiplele muşcături de câine. Apoi comoţia, piciorul rupt, cotul

făcut zob şi leziunile interne cu care se alesese

de la căzătură. Primise asigurări că avea să supravieţuiască, în .1« fel încât să-şi petreacă restul zilelor după gratii.

Sora lui cedase sub presiunea interogatoriului şi dăduse o declaraţie lungă şi detaliată de pe patul de spital, care includea faptul că JJ îi mărturisise că o omorâse pe mama lor.

Având în vedere situaţia, Nikki Bennett nu fusese pusă sub acuzare.

De asemenea, având în vedere situaţia. Adrian se considera norocoasă şi binecuvântată că scăpase cu viaţă din această înfruntare şi se alesese doar cu câteva cucuie, vânătăi şi zgârieturi.

Discutase îndelung cu poliţiştii, cu agenţii FBI şi, cel puţin deocamdată, refuzase propunerile din partea presei de a da interviuri. Tot ce-şi dorea era să lase totul în urmă şi să-şi trăiască viaţa, pur şi simplu.

Stătea în cealaltă parte a casei faţă de locul unde echipa de muncitori refăceau balustrada verandei de la etaj şi înlocuiau scândurile pătate de sânge de pe cea de la parter. încă un motiv să fie recunoscătoare, căci veniseră din proprie iniţiativă, nechemaţi, de cum poliţia îşi terminase treaba de la faţa locului.

Aşa că acum stătea împreună cu cele două prietene vechi ale ei, sorbind dintr-un pahar cu limonadă. Jan şi Mimi puseseră stăpânire pe bucătărie, pregătind cine-ştie-ce bunătăţi pentru ceea ce Monroe declarase că avea să fie cea mai bestială petrecere câmpenească. Monroe, contemplă ea, prietenul ei blând, pe care nu-l auzise ridicând tonul decât atunci când cânta, alergase la propriu pe cioburi de sticlă pentru a-i veni în ajutor.

Se uită peste conturul molcom al pajiştii, spre munţi, peste acoperişurile şi podurile acoperite din Traveler's Creek.

-Cred că ăsta e cel mai frumos loc din lume.

-E pe-acolo, confirmă Teesha. Şi vreau să spun, din nou, că Hector şi Loren pot să doarmă la mine, să ai şi tu linişte şi pace peste noapte.

-îmi place să îi am aici. Şi-mi place la nebunie că au venit pur şi simplu, că au ştiut că nu era nici o problemă. Că pur şi simplu au simţit nevoia să vadă cu ochii lor că sunt teafără şi nevătămată. Aruncă o privire la Maya şi dădu din cap, uluită. Dar tot nu-mi vine să cred că Joe i-a convins să se ducă la [1]

pescuit cu el.

Aruncă o privire către locul în care Sadie şi Jasper stăteau întinşi împreună, moţăind. Până la ultimul detaliu.

Lina ieşi din casă, cu un pahar cu gheaţă în mână. Veni la masă şi îşi turnă limonadă din carafă.

-Am fost dată afără din bucătărie, zise aşezându-se. Am fost etichetată drept nepricepută şi jalnic de nepotrivita. Mariah a fost acceptată însă, iar acum ajută la făcut fursecuri în formă de inimă. Eu însă am fost eliminată.

-Bine că nu-ţi place să găteşti.

Lina dădu afirmativ din cap, cu ochii la Adrian.

-Chiar că. Montoe al tău, Teesha, a fost acceptat şi, după nişte dezbateri serioase, a primit sarcina de a face ouă umplute.

-Să ştiţi că face absolut cele mai bune ouă umplute de pe planetă.

-El, Jan şi Mimi au discutat aprins care sunt cele mai bune metode de fierbere, ca ouăle să se poată curăţa uşor. Acum Lina izbucni în râs. Ce bine-mi pate că m-au dat afără!

Maya şi Teesha se uitară una la alta.

-Am face bine să vedem ce fac bebeluşii, rosti Maya şi se ridicară împreună, iar Teesha luă staţia de monitorizare cu ea.

Lina se uită în urma lor până intrară.

-Sunt nişte prietene bune. Ştiu ce înseamnă să ai prieteni buni. Eu am avut-o pe Mimi aproape toată viaţa. îi am şi pe Harry îi pe Marshall, dar Mimi? Mi-e prietenă pe vecie. în momentul acesta, se uită la Adrian şi îi atinse cu grijă obrazul învineţit. N-o să deschid din nou subiectul. Ştiu că a trebuit să tot vorbeşti despre asta – aşa cum am păţit după Georgetown. Dat trebuie să-ţi spur-

că sunt recunoscătoare că eşti atât de puternică, de curajoasă » de inteligentă.

-în mare parte, sunt calităţi moştenite de la tine.

-Dar le-ai dezvoltat singură. în ziua aceea, în Georgetown, mi-am spus: Episodul ăsta n-o să îi marcheze total viaţa. Si nici pe a mea. N-o să fie afectară – n-o să permit aşa ceva. Si nu te-a definit, dar nici nu l-ai uitat vreodată. Sper ca acum să poţi s-o faci.

-Nu doar că pot, dar o s-o şi fac.

-Toate femeile alea, Adrian... toate femeile alea şi cât pe-aci şi tu... M-am tot întrebat, ce-aş fi putut să fac ca să nu se întâmple grozăviile astea?

-Nimic. Mama... îşi puse o palmă peste cea a Linei. Nimic. JJ nu doar că arată ca tatăl lui. Are acelaşi vid, aceeaşi boală în el. Am văzut asta în amândoi. Ce-i înfuria era că eu existam pe lume. Mi-a zis ceva... JJ. Mi-a zis că nu-l vede deloc pe tatăl lui în mine. Nici eu, să ştii. Sunt o Rizzo sută la sută.

-Da, aşae.

Capul lui Sadie se ridică, iar al lui Jasper făcu la fel, o clipă mai târziu.

-Se apropie maşina lui Raylan. A zis că are câteva chestii de rezolvat. Cred că a terminat.

Când maşina ajunse pe vârful dealului, Lina se ridică şi pomi pe peluză spre el. Când Raylan se dădu jos de la volan, se apropie de el şi îl cuprinse în braţe. îl sărută pe ambii obraji, după care se îndepărtă.

Raylan rămase încremenit o clipă, impresionat şi uluit, înainte de a pomi spre verandă.

-Mamei nu îi plac îmbrăţişările, aşa că să ştii că ăsta a fost un moment special, îl anunţă Adrian.

-Să ştii că aşa l-am simţit şi eu. Cu grijă, îi cuprinse bărbia în palmă $i îi studie chipul. Flacără Cobalt, ai cam încasat-o.

-Şi tu, Expertul Jocurilor.

-Dar l-am tăbăcit bine pe personajul negativ. Cu puţin ajutor din partea prietenilor... Aşa că astea sunt pentru ei.

Se aşeză şi scoase două zgărzi din geantă, una roşu-aprins, una albastru-aprins. 1 le întinse lui Adrian.

Aceasta citi ce scria pe ele.

-Domnişoara Sadie Wells. Domnul Jasper Rizzo.

-Ah. R a y l i i n , m o b i ş n u i m să

-Nu te obişnuieşti niciodată cu a fi îndrăgostit. Nu cu adevărat. Eu sunt familist. Adrian. Mă pricep să fiu căsătorit.

-Da, aşa e, te pricepi. Te pricepeai... Te pricepi. Nu »tiu dacă eu a» »ti cum...

-Primi repede. Ştiu că vin la pachet cu doi copii, a»a cum »tiu că piticii te iubesc la nebunie. Putem să mărim pachetul, dacă-ti doreşti asta...

-Alţi copii?

-Dacă îţi doreşti asta. Amândoi ne descurcăm bine cu copiii, dar trebuie să ţi-i doreşti.

-Trebuie să... Se ridică, se duse până la balustradă şi se uită în are. O casă plină, îşi spuse. O casă făcută pentru familie, pentru copii, care i-a fost dăruită. Moştenirea ei. Dintotdeauna mi-am dorit copii, murmură.

-Hai să îi creştem pe-ai mei împreună. Hai să mai facem alţii, fii doamna Adrian Wells, iar eu o să fiu domnul Raylan Rizzo.

-Numai tu ai fi putut să mă faci să râd într-un asemenea moment. închise ochii. Când Sadie n-a reuşit să ajungă la mine, a ştiut unde să se ducă. La tine şi la Jasper. Avea nevoie de ajutor »Ştia unde avea să-l primească. Aşa cum şi eu ştiu unde să vin când am nevoie de ceva. Se întoarse către el. La tine, întotdeauna.

Ridicându-se, Raylan se apropie de ea şi îi luă mâinile în- tr-ale lui.

-Putem să ne căsătorim mâine sau peste un an. Poţi să-ţi planifici nunta aşa cum ţi-o doreşti.

Băgă mâna în buzunar, scoase o cutiuţă şi o deschise. Şi scoase

Nu unul bătător la ochi, îşi dădu seama Adrian, Ştia că ei nu i-ar ii plăcut unul bătător la ochi. Un diamant cu o montură simplă, din aur alb.

-Dar sper din tot sufletul că o să-mi spui „da” acum. Restul sunt detalii. Şi amândoi ne pricepem şi la astea.

-Doar tu puteai să alegi inelul perfect pentru o persoană ca mine. O persoană cu meseria pe care o am, cu viaţa pe care o am.

-Te cunosc. Şi te iubesc pentru tot ce eşti. Zi „da".

-Şi eu te iubesc pentru tot ceea ce eşti. Se uită în ochii aceia minunat de verzi şi îşi puse palma peste obrazul lui, la fel de vânăt ca şi al ei. Mi-ai spus că nu ai crezut că o să mai poţi să simţi aşa ceva. Eu nu credeam că sunt în stare să simt aşa ceva.

-Să înţeleg că ăsta e modul tău de a spune „da”?

-Mai întâi am o întrebare pentru tine.

-Te ascult.

-Cât de repede puteţi să vă mutaţi aici, tu, copiii şi Jasper?

Zâmbind, Raţlan îi cuprinse faţa în palme.

-Mâine?

-Trebuie să-i întrebi mai întâi.

-Am făcut-o deja, cât făceai tu sport, de dimineaţă. îşi lipi buzele de fruntea ei pentru o clipă, după care îi sărută palmele. Copiii te iubesc. Eu te iubesc. Spune „da”, Adrian. Da, pur şi simplu.

Şi era atât de simplu, îşi dădu seama ea. Şi atât de bine. Pentru că avea să îl iubească pentru totdeauna. Şi poate îl iubise dintotdeauna.

-Iar eu îi iubesc. Şi te iubesc pe tine. Da, Raylan. Da, pur şi simplu.

Când o sărută, lent şi statornic, când îi puse inelul pe deget, Adrian simţi cum viaţa ei se împlini dintr-odată.

Când îl cuprinse în braţe, constată din nou: „Chiar e cel mai frumos loc din lume. Iar acum e al nostru”.